

КРИСТОФЪР РАЙД ЧЕСТОТАТА НА ШУМАН

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2013

chitanka.info

На Наташа и Джесика.

*Специални благодарности на всички, които
допринесоха по един или друг начин за създаването на тази
книга.*

ФАКТИЧЕСКА ИНФОРМАЦИЯ

Честота на Шуман

Честотата на Шуман е реален феномен. Сведенията в този роман относно нейното откриване, процеса на измерването ѝ и постоянното ѝ повишаване са верни. Ако потърсите в Гугъл „Резонанс на Шуман“ или „Честота на Шуман“, ще получите над 700000 попадения — уебсайтове, измервателни станции, дискуссионни групи, научни статии и университетски проучвания. Феноменът официално се следи от Сеизмологичния център на Северна Калифорния чрез две телеметрични станции — в Арайвъл Хайтс, Антарктика, и в Паркфийлд, Калифорния.

Засега Военноморските сили на САЩ са провели най-подробното проучване на честотата на Шуман. Усиленият резонанс има пагубен ефект върху работата на УНЧ (ултранискочестотното) сонарно оборудване, използвано в навигацията на военните подводници.

Нулева точка

На всеки две хилядолетия Земята минава в нова фаза. Причина за това е прецесията на равноденствията — дългият 26000 години цикъл на колебание на земната ос, в резултат на което точката на равноденствията минава от едно зодиакално съзвездие в друго. Този факт е забелязан от множество древни култури и се описва популярно в модерната астрология като идването на ерата на Водолея, която в началото на двайсет и първи век сменя ерата на Риби, която пък е от огромно религиозно значение. Преди ерата на Риби е била ерата на Овен, време на войни и завоевания, приключила горе-долу с раждането на Христос.

В културата на древните майи началото на двайсет и първи век е свързано със завършването на Петия голям цикъл и началото на нов с продължителност 26000 години — откъдето е и Нулевата точка. Според преданията на майите при настъпването на Нулева точка магнитните полюси на Земята се разменят, при което резонансът на

планетата се връща към нормалните си нива. Смята се, че подобно на ерата на Водолея, Нулевата точка оповестява началото на нова епоха на светлина и приятелство, слагаща край на начина на мислене, основаващ се на страх.

Научна информация

Информацията в този роман, свързана с пътуването във времето, се основава на теориите на Алберт Айнщайн, Курт Гьодел, Франк Типлър, Хю Евърет III, Майкъл Толбът, Дейвид Бом и Стивън Хокинг.

Исторически факти

Информацията в този роман, свързана със свитъците от Мъртво море, Медния свитък, пирамидите на маите и египтяните, Стоунхендж, Юдея, Йосиф и Флавий Веспасиан, се основава на исторически факти, включващи дати на строеж, архитектура, паметници, култура, текстове, хора и събития.

1.

*Хората с предопределение са щастливци;
те не са обременени от товара на избора и
съответно — от изкушението да избягат.*

Бартън Ингърсън

Хюстън, Тексас

Кули Пост Оук, сграда 2, покрив — етаж 35

25 ноември 2012

06:51

Мисия Исая — ден първи

Ярко зарево насищаше утринното небе в розово, жълто и оранжево. Живата цветна пъстрота избледняваше бързо — до изгрева оставаха само секунди. Златни лъчи внезапно изригнаха от хоризонта, последните остатъци от мрака бяха пометени и слънцето бързо се заизкачва по небосклона. Метрополията Хюстън, четвъртият по големина град в Съединените щати, се събуждаше от дрямката си. Коли и камиони изпълниха улиците. По тротоарите забързаха хора. Градът набираше скорост. Започваше поредният нормален ден.

Високо на покрива на небостъргача в центъра на града се вдигна странна вихрушка.

С проблясък се отвори портал във времето.

От нищото се появиха две микроскопични червени светлинки и започнаха да се въртят безмълвно една около друга над покрива. Като блестяха все по-ярко, те набъбнаха и се разделиха на четири, после на осем, а въртенето им ставаше все по-сложно. Непрекъснато се умножаваха и се въртяха с нарастваща скорост, докато не образуваха многохиляден вихър.

На трийсет и третия етаж на сграда I от кулите Пост Оук една служителка остави чашата си кафе. На покрива на съседния небостъргач се виждаше някакво червено сияние. Запленена от засилващата се светлина, тя застана до дебелото стъкло и я зяпна. Никога не беше виждала нещо подобно. Примижа и се вгледа по-добре. „Какво е това?“ — запита се.

От сърцевината на мъглявата вихрушка светлинки се появиха пръски от силно заредено електричество и тя забоботи. Металният парапет до нея засвети нажежен под напорите на свръхнагорещения вятър. Целият покрив вибрираше неудържимо. Боята се белеше. По бетона се появиха следи от изгаряне. Червените светлинки се събраха в сияйно торнадо. Феноменът пулсираше с чудовищна енергия — а после се взриви с трясъка на десетки гръмотевици.

Жегата на експлозията блъсна жената при прозореца в офиса в лицето. Тя вдигна ръце да се предпази, изпусна чашата и тя падна летаргично като на забавен кадър и отскочи от мокета пред краката ѝ. Врели капчици кафява течност, мънички свършени сфери, полетяха в лениви дъги и се пръснаха по пода.

Сякаш всичко в града се движеше с една четвърт от нормалната скорост. Чуваше се и някакво ниско бръмчене.

Милиони червени частици се пръснаха на хиляди метри във всички посоки, после една по една се понесоха обратно по предварително определени траектории към точката на взрива и се сляха в разтопена маса. Нещо започна да приема форма. Резултатът — човешка фигура — започна да се образува отвътре навън — костен мозък, кости, мускули, кожа и накрая дрехи.

Когато всяка частица най-сетне се намести на мястото си, се появи облечен в черно мъж. Увиснал във въздуха с разперени ръце. Свръхнагорещеният вятър бушуваше около него, държеше го някак над покрива и вееше косата му. И въпреки това жестоката температура като че ли не достигаше до него.

С проблясък на златна светлина вятърът утихна и мъжът падна по гръб върху димящия бетон. В следващия миг *времето* се върна към нормалната си скорост и звуците на града отново зазвучаха по обичайния познат начин.

Пътуването бе свършило.

Жената в офиса гледаше объркано падналата чаша. Какво се беше случило току-що? Пак погледна към покрива на отсрещната сграда. Червеното сияние беше изчезнало. Тя докосна с пръсти челото си — кожата ѝ беше покрита с мехури.

Пътешественикът във времето лежеше на покрива блед и неподвижен. Бял дим се стелеше над него в неподвижния сутрешен въздух. Внезапно по безжизненото му тяло пробягаха електрически дъги, от които очите му се раздвижиха трескаво под клепачите. Лявата му ръка трепна, после и дясната. Гърдите му се надигнаха и той изпъшка и отвори очи.

Уилсън Даулинг успешно беше направил скок през почти седемдесет години назад във времето. Не изпитваше болка и дишането му бързо премина в нормален ритъм. Още се чувстваше вцепенен, трудно му беше да мисли. Остана да лежи по гръб на покрива. Взираше се през дима в синьото небе и се опитваше да сглоби всичко в ума си.

Просто лежеше и се взираше.

Спомените бавно започнаха да се подреждат. Беше с Г. М. и Джаспър в командния център, секунди преди скока. Нямаше съмнение, че нещата са се объркали ужасно в последния момент. *Подценяване*. И неясно защо Уилсън знаеше, че е голям късметлия да е тук, в миналото.

Ако можеха да прекъснат прехвърлянето, щяха да го направят.

Както и да е, в момента важно бе само, че е тук. Мисия Исаея заемаше изцяло вниманието му — изпълняването на поставената му задача беше единственият начин да се върне у дома.

Повдигна предпазливо глава и се огледа. Покривът беше обгорен. Стотици струйки дим като от горящ тамян се издигаха в неподвижния въздух. Беше невъзможно да определи къде точно е това „тук“.

Сетивата му постепенно започнаха да се фокусират и той започна да усеща нагорещения бетон през дрехите си. По лицето му изби пот и той си даде сметка, че е време да става. Тъпа болка затуптя в главата му. Напрегна всичките си сили, седна, после се изправи и се запрепъва към парапета.

Намираще се на високо — на много високо, на покрива на някаква сграда.

Слоеве червеникав смог скриваха хоризонта. Слънчевата светлина проникваше през редиците високи сгради, струпани в центъра на града. Накъдето и да погледнеше, движението беше натоварено. Тротоарите бяха пълни с хора. Беше точно като в старите филми и на старите снимки, които бе виждал; точно както показваха собствените му проучвания. Изпита странно чувство на комфорт, когато вдиша мръсния въздух и усети вкуса му на езика си. Градът беше шумен — много по-шумен от всичко, което бе чувал. И чак сега осъзна, че Бартън е успял. *Те* бяха успели! Това със сигурност беше Хюстън — Хюстън в началото на този век. Прехвърлянето беше успешно, нямаше място за съмнения.

Откъм вентилационната система нещо изстърга и големите вентилатори на покрива се завъртяха. В същото време мислите на Уилсън станаха по-ясни. Припомни си, че се намира в потенциално враждебен свят. Трябваше да се владее. Да не забравя какво е научил. Да е съсредоточен, позитивно настроен, да живее в настоящия момент. „Всичко това е съвсем просто“, каза си.

Ставите му изпукаха, сякаш тялото му не се беше движило цяла вечност. Уилсън тръгна по почернелия бетон към пожарния изход. Незнайно защо сега положението му изглеждаше смешно. Беше пътувал през времето — *Уилсън, пътешественикът във времето*. Направо не можеше да повярва.

Хвърли последен изумен поглед към димящия покрив, а после слезе по прашните стъпала и отвори вратата. Озова се във фоайе с асансьори. Бяха шест, по три от всяка страна на площадката; над тях имаше надпис „Етаж 35“. Явно сградата бе наистина висока. И магнитната ѝ сигнатура бе силна. Несъмнено това беше причината да се е материализирал точно тук.

Чу се мелодичен звън и вратата на един асансьор се отвори. Уилсън чу тихите звуци на класическа мелодия. С огромно любопитство пристъпи към огледалото в кабината и внимателно се огледа от различни ъгли. Въздългата му светлокафява коса беше разрошена и той прокара пръсти през нея, за да я приведе в криво-ляво приличен вид.

Отражението, което видя, го накара да се усмихне — не откри никаква промяна. Очите му си бяха все така тъмносини, кожата — почерняла от дните на открито преди пътуването във времето.

— Всичко върви доста добре — каза на глас.

Главоболието му като че ли се засилваше, но той реши да не му обръща внимание. От високоговорителя на стената се разнесе компютърно генериран глас:

— Спускане.

Уилсън натисна бутона за първия етаж и зачака вратата да се плъзне и да се затвори. Всичко беше толкова лесно. Реши, че Бартън Ингърсън несъмнено е гений. Пътуването във времето се бе увенчало с пълен успех.

Изобщо не осъзнаваше, че тепърва всичко ще започне да се разпада и че той няма как да го спре.

На течнокристалния дисплей запълзя дата:

25 ноември 2012

Това беше първата индикация за ужасното положение, в което се бе озовал. Според датата беше пристигнал с повече от шест години закъснение.

Докато вратата на асансьора се затваряше, от тоалетната се появи уморен наглед полицай, оправи колана с кобура и тръгна през площадката с вестник под мишница. Смяната му щеше да свърши след час.

Усети миризмата на изгоряло, спря за момент, а после се втурна нагоре по прашните стълби към светлината на започващия ден.

Пребледня, когато видя покрива. Бетонът беше почернял и във въздуха се стелеше пушек. Беше отсъствал само петнайсет минути. Посегна към пистолета, извади го от кобура и нервно се завъртя, оглеждаше се за движение. Боята от стените се беше обелила. Стоманеният парапет беше стопен. Пластмасовият му стол се беше превърнал в локва зелена пихтия.

Сърцето на полицай Франк Макгуайър думкаше толкова силно, че той едва чуваше собствените си мисли, докато натискаше бутона на уоки-токито си.

— Тук пост девет. — Огледа се отново, почти изгубил дар слово. — Нещо е станало. Някаква експлозия...

Радиостанцията изпраця в ръката му.

— Тук базата. Повторете съобщението.

— Пост девет! — повтори Макгуайър, този път по-развълнувано. — Някаква експлозия! На покрива! — Едва успяваше да се овладее. — Не зная какво точно е станало. Нямам представа!

— Пост девет, видяхте ли нещо?

— Нямах да съм жив, ако бях тук горе — отвърна той.

Последва кратко мълчание, след което радиостанцията изпраця отново.

— Пост девет, останете на позиция. Вдигаме по тревога оперативна група. Повтарям — останете на позиция.

На всеки няколко секунди Уилсън поглеждаше пълзящата дата. В кабината звучеше тиха музика. Той се опитваше да прецени дали пристигането му шест години по-късно ще се отрази на мисията му. Честотата на Шуман вероятно щеше да е по-висока, но какви щяха да са последствията? Стигна до заключението, че Бартън е направил критична грешка. Температурата на транспортната капсула явно е била твърде ниска.

Изведнъж асансьорът спря.

Етаж 24

Вратата се плъзна настрани. Във фойето стоеше въоръжен охранител и се взираше напрегнато в Уилсън. Беше набит, с дебел врат и увиснали бузи. Светлозелената му униформа беше опъната по широките му гърди, а черните панталони бяха малко къси за яките му крака и под тях се виждаха бели спортни чорапи.

„Прилича на булдог“ — помисли Уилсън. На ризата на мъжа имаше бадж с надпис „Охрана“ и името на някаква компания. Гладко

обръснатата му кожа и прилежно сресаната коса показваха, че работният му ден тепърва започва.

Уилсън извърна поглед и се помъчи да се държи естествено, но продължаваше да усеща погледа на мъжа върху себе си. „Всеки момент вратата на асансьора ще се затвори — каза си той. — Всичко ще е наред“. На колана на охранителя имаше револвер и Уилсън го стрелна с поглед. За първи път виждаше такова оръжие отблизо.

— Надолу — каза гласът от високоговорителя.

Сякаш това беше знакът.

Охранителят скочи в кабината и го нападна.

Нямаше как да избяга! Нямаше как да се измъкне!

Думите на Бартън отекнаха в главата му: „След пътуването във времето ще си слаб. Очите ти ще те правят уязвим. Това е много важно. Ако не действаш както ти казвам, това може да ти струва живота“.

Охранителят го блъсна в задната стена на кабината и му изкара въздуха. Уилсън се опита да си поеме дъх и в същото време се сви, за да устои на пороя юмруци и ритници. Донякъде се чувстваше като страничен наблюдател — просто не можеше да повярва, че това *наистина* му се случва. Пребиваха го!

Паднаха на пода между затварящата се врата на асансьора и тя незабавно се отвори отново. Уилсън тръсна глава, сякаш се събуждаше от някакъв кошмар, и започна да отвърща на ударите. Раздираха се дрехи, потрепваха мускули. Уилсън замахна тромаво, но в отговор получи тежък удар в главата, последван от още един. Дватама пъшкаха от усилие. Беше животински двубой в най-простата му форма. Охранителят блъскаше главата на Уилсън в мокета и от устата му пръскаше слюнка.

Беше твърде силен!

Уилсън с мъка успя да каже:

— Активирай Пренатоварване.

Познатите студени тръпки минаха през него, докато се изпълваше с коктейла от адреналин, тестостерон и ендорфини. Скоро везните щяха да се наклонят в другата посока. Усети как силите му се удесеторяват и без никакво усилие запрати противника си от кабината във фойето. Очакваше, че охранителят ще отстъпи пред новопоявилата се сила, но реакцията му не беше такава — той просто

си възвърна равновесието, изръмжа и се хвърли безстрашно към него. Уилсън го блъсна, този път с такава сила, че той се тресна във вратата на отсрещния асансьор и се свлече на пода.

Но само след секунди се надигна отново, сякаш беше на пружини, и се втурна обратно, като крещеше. Уилсън изскочи във фойето, приложи му ключ и задържа здраво главата му. Якият мъж се замята, драскаше и се опитваше да хапе, но хватката на Уилсън беше като менгеме. След секунди противникът му изгуби съзнание.

Уилсън заключи, че атаката на охранителя със сигурност е била провокирана от оптичната тракеноидна реакция. Нямаше друго обяснение. Контактните му лещи, чиято цел бе да предотвратят точно този ефект, явно не работеха. От джоба на ризата на охранителя се подаваха слънчеви очила и Уилсън ги взе — щеше да скрие очите си с тях.

Вратата на асансьора се затвори и той отново се озова в тясното пространство на кабината. Спокойната музика продължаваше да звучи в пълен контраст със ситуацията. Беше почти дразнеща. Уилсън разкърши рамене. Чувстваше се ужасно уморен. Вторичните ефекти от командата за пренатоварване започваха да се проявяват. Първо го изби студена пот и целият започна да се тресе. Това беше лесната част. След това дойде ред на мъчителната болка, сякаш във вените му потече киселина. Уилсън стисна зъби и едва се удържа да не изкрещи.

Трудно му беше да определи колко продължава болката, но винаги му се струваше, че са изминали не няколко секунди, а цяла вечност. Опита се да се овладее и да прецени положението. Дрехите му бяха скъсани и потни. Беше толкова слаб, че едва се държеше на крака. Долната му устна беше разцепена и кървеше. Единственото хубаво нещо бе, че главоболието като че ли беше изчезнало. Той погледна слънчевите очила в ръката си — те бяха единствената му надежда да избегне други сблъсъци.

Асансьорът спря отново.

Етаж 14

— О, не — прошепна Уилсън. Бързо си сложи очилата, пооправи си дрехите, избърса кръвта от устата си и нервно се дръпна в ъгъла на

кабината. Ако го нападнаха пак, определено нямаше да има сили да се бие.

Вратата се плъзна настрани и влезе някакъв офис служител — среден на ръст, с бяла риза и синя вратовръзка. Погледна бегло Уилсън и насочи вниманието си към листовите в ръцете си. Асансьорът се спусна един етаж надолу, вратата отново се плъзна настрани и човекът излезе.

Уилсън изпита огромно облекчение, че отново е сам. Загледа как червените числа се сменят, докато отброяват етажите. Когато вратата най-сетне се отвори на първия етаж, чу глъчка.

Голямото фойе беше настлано с мрамор. Ярката утринна светлина се отразяваше от стъкления таван. Температурата на въздуха бе неприятно висока.

Уилсън предпазливо пристъпи към парапета. Долу, на партера, през двойните врати влизаше безкраен поток от служители и се насочваше към асансьорите. Стотици хора, всички до един потенциални убийци.

Рецепционистката го погледна от бюрото си. Привлекателна жена. Когато извърна поглед и продължи телефонния си разговор, Уилсън си помисли, че очилата наистина го защитават. С леко накуцване заслиза по бялото мраморно стълбище към тълпата. Ситуацията го изнервяше, но като че ли никой не реагираше негативно на приближаването му. Непознати го блъскаха и бутаха, докато вървеше към изхода, но в това нямаше нищо необичайно. Уилсън излезе на слънчевата площадка, усети свежия утринен въздух по лицето си и понечи да въздъхне с облекчение.

Пронизителен писък обаче пресече въздишката му.

Полицейски сирени. Четири патрулни коли набиха едновременно спирачки на паркинга. Светлините на покривите им бяха включени. Ято елегантно облечени служители на реда изскочиха от колите и се втурнаха по стъпалата към него. Уилсън не схвана веднага какво става, но инстинктивно се обърна към сградата и се понесе с тълпата. Нищо не разбираше. От инцидента с охранителя бяха минали само една-две минути — времето определено не беше достатъчно, за да се изсипе толкова много полиция.

Полицаяте си проправиха път покрай него и заеха позиция при входа.

— Влизането забранено! — извика един.

— Всички да се дръпнат назад! — обади се друг.

Тълпата започна да отстъпва и Уилсън заслиза по стъпалата с множеството. Още две патрулни коли се появиха от двете страни на улицата. Целият трафик около сградата беше отклонен. Полицаи с пушки бяха заели позиции на ъглите. Операцията изглеждаше добре организирана.

Пред сградата спря кола без отличителни знаци и облечен в черна униформа полицаи се завтече да отвори задната врата. След секунди от колата излезе гигантски мъж с червена коса. Беше толкова огромен, че полицаят пред него приличаше на джудже. Вниманието на цялата тълпа, в това число и на полицаите, беше насочено към него. Уилсън се възползва от внезапно отворилата се възможност да се измъкне и изтича през улицата към една тясна пряка.

Командир Висблат се взираше сурово към покрива. Той бе най-старшият офицер от правоохранителните органи в града. Висок почти два метра, Висблат бе импозантна гледка в широкия си черен костюм. Беше на четирийсет и пет, с гъста вълниста рижава коса и леко изкривена захапка, която подчертаваше яката му челюст. Кожата му бе бледа, а около очите му смъртно личаха тъмни кръгове от редовното недоспиване.

Внимателно огледа сградата. „Значи е станало тук“ — помисли си. Докато се оглеждаше, за момент зърна сянката на Уилсън върху една стена от другата страна на улицата. В следващия миг тя изчезна.

Внезапен глас го изтръгна от съсредоточаването му.

— Насам, командир.

Висблат погледна надолу към човека до себе си.

Полицаи Бенсън сочеше в обратната посока.

— Входът е натам, сър.

— Специалните части качиха ли се на покрива? — рязко попита Висблат.

— Още не, командир. Пътуват насам. Ние пристигнахме първи. Изглежда, е имало някаква експлозия. Поисках да пратят и сапърски екип.

На Висблат не му трябваха никакви сапъори, но това нямаше значение. Жертвата бе близо — усещаше го.

— Никой да не напуска района, докато не съм го видял лично, ясно? — Той посочи заповеднически към отсрещната страна на улицата. — Проверете пресечката. Мисля, че видях нещо там.

— Да, командир. — Полицай Бенсън незабавно даде знак на един от постовете да изпълни заповедта.

Висблат погледна тълпата.

— Отцепете целия район. Не ми пука колко ще хленчат. Никой да не напуска.

— Да, командир.

— Искам да видя полицаия, който трябваше да пази покрива.

— Дадох заповед полицай Макгуайър да бъде изолиран, както наредихте.

— Искам да го видя. *На четири очи* — тихо каза Висблат. — На никого нито дума за станалото. Ясен ли съм?

— Да, командир.

Висблат зачака на площадката пред сградата, заобиколен от дисциплинирани униформени полицаи, като раздаваше заповеди.

— Разкарайте тълпата по-назад. *Вие*, проверете товарния вход. — Въоръжени мъже се впускаха да изпълнят нарежданията му. — Искам пропускателни пунктове в радиус километър и половина — продължи Висблат, описвайки огромен кръг с ръка.

— Това са десетки улици и пресечки — обади се един полицай. — Нямаме достатъчно хора, за да покрием всички.

Висблат го изпепели с поглед.

— Просто направете всичко, което е по силите ви.

Нещо в очите му накара полицаия да настръхне и той отвърна покорно:

— Да, командир.

— Това е моментът, който чакаме от толкова време — продължи Висблат. — Намерете беглеца и ми го доведете. Действайте!

Полицайте се разбързаха. Висблат отново погледна към пресечката, запита се какво ли е видял и тръгна към входа на сградата.

Уилсън забави крачка. Трябваше да помисли. Неизправността на контактните лещи, на *специалните* му лещи, можеше да му струва живота, ако не беше прибегнал до командата за пренатоварване. Как бе възможно Бартън да е допуснал такава грешка? И защо имаше толкова много полиция? Възможно ли бе да търсят *него*!

В другия край на улицата се виждаха преминаващи коли.

Свирепото изражение на охранителя отново изникна в ума му. Уилсън никога досега не беше участвал в бой, нито пък бе задушавал някого така, че да изгуби съзнание. Честотата на Шуман тук определено беше изместена — реакцията на охранителя го показваше ясно. Призля му. Мисълта, че отново може да бъде нападнат, не му излизаше от главата.

Изведнъж чу тичащи стъпки. Обърна се и видя, че най-лошият му страх се сбъдва — към него тичаше полицаец с пистолет в ръка. Трябваше му секунда, преди да реагира — просто не можеше да проумее какво става.

— Полиция! Стой! — извика полицаецът. — Стой!

Викът пришпори Уилсън и той се втурна към ъгъла. Ако махнеха слънчевите му очила, което щеше да се случи със сигурност, щеше да загази още повече. Колите се движеха бързо и той се затича по тротоара, дебнеше удобен момент да пресече, без да забавя ход. Командата за пренатоварване почти беше изцедила силите му. Видя пролука и се възползва от нея, като едва успя да избегне сблъсъка с една кола, която за малко да сложи край на бягството му.

Но въпреки това полицаецът го настигаше.

Вратата на някакъв магазин бе отворена и Уилсън се шмугна вътре. Миризма на пресни понички изпълваше въздуха. Хората стреснато се отдръпваха, докато тичаше покрай тях. Стигна до дъното на магазина и излетя през задната врата. Срещу него се изпречи дървена ограда. Уилсън я прескочи. Стръмен склон. Той се хвърли надолу. Още една ограда, този път телена. Уилсън я изкатери, прехвърли се и тежко скочи от другата страна. Пред него имаше оживена магистрала, същинска река от движеща се стомана, която нямаше как да бъде пресечена. Колите се носеха с безумна скорост в двете посоки, по четири платна от двете страни.

Полицаецът стигна до оградата. Беше задъхан.

— Стой! Ще стрелям! — извика и провря цевта на пистолета през телта.

— Защо... ме... гоните? — задъхано попита Уилсън и вдигна ръце.

Полицаят се закашля, после си пое дъх.

— Легни... по корем! Ръцете... на тила!

Оставаше му само една надежда за спасение. Уилсън се обърна и се затича покрай магистралата. Внезапно в трафика се появи пролука и той спринтира по гладкия асфалт. Зареваха клаксони. Запищяха спирачки. Една броня едва не го подбра. Някой изкрещя ругатня, докато прелиташе покрай него.

Полицаят прекатери оградата.

Уилсън стигна до относителната безопасност на мантинелата в средата на магистралата.

Потоците коли продължаваха и в двете посоки.

— Спри или ще стрелям! — извика полицаят и се прицели.

Уилсън прескочи високата до кръста мантинела. „Пресичай платно по платно“, каза си. Движението към града бе по-натоварено и колите като че ли се движеха още по-бързо. Една профуча на сантиметри от него. Самото движение на въздуха едва не го събаряше. Пищяха клаксони. Уилсън тръгна. Колите рязко завиваха от двете му страни.

Полицаят също стигна до мантинелата.

Уилсън направи още една крачка. Внезапен писък на гуми едва не го оглуши. Нямаше къде да се мръдне! Едно странично огледало го удари в кръста и го катапултира във въздуха. Странно, но не изпита никаква болка. Чу се хрущене на кост по стомана — полицаят беше блъснат в същия миг точно зад него.

Пръсна се стъкло. Заскърца метал.

Уилсън се озова проснат по очи на асфалта, към него се носеха коли. Серия образи премина през съзнанието му — великолепият Рембранд в заседателната зала на „Ентърпрайз Корпорейшън“ — бебе, спящо спокойно в креватчето си под погледа на майка си. Лица на приятели — професор Оутър, Джени Джоунс, дядо му. Друг образ — зловещите свитъци от Мъртво море, така внушително разгънати в специалните им стъклени шкафове. И друг — изглед от връх Уитни към серия неописуемо красиви планински хребети. Бели пухкави

облаци високо в небето. Бартън Ингърсън също бе там и приличаше на бог. Беше с лабораторната си престилка и казваше на Уилсън колко важна е мисията му.

— Няма място за маене — каза той. — Ако се провалиш, *тази* реалност ще изчезне завинаги. На нейно място ще се появи паралелна вселена.

В момента на сблъсъка умът на Уилсън изключи.

И с него си отидоха всички надежди за бъдещето.

2.

Хюстън, Тексас

Жилищен блок „Мемориал“, етаж 16

25 ноември 2012

07:11

Мисия Исая — ден първи

Топла слънчева светлина струеше през високия еркер.

Хелена лежеше върху завивката, бархетната ѝ нощница се бе увила около краката ѝ от поредния неспокоен сън. Тя взе чашата вода от нощното шкафче, лапна едно червено хапче и го изпи. „Мразя хапчетата“ — помисли си. Чувстваше се замаяна от приспивателното — а тази таблетка трябваше да ѝ помогне да се събуди.

Прибра един кичур зад дясното си ухо и си спомни необичайните сънища, които бе сънувала. Взе възглавницата и я гушна като някаква любима кукла. Образите бяха толкова шантави и същевременно така реални...

Зазвъня телефон. Номерът на екрана ѝ беше добре познат и Хелена вдигна. Направи всичко възможно да звучи бодро.

— Добро утро, татко.

— Как си, скъпа?

— Добре съм. — Всъщност бе точно обратното. — Ти как си?

— Чудесно, чудесно. — Лорънс винаги отговаряше така.

— Всичко наред ли е? — попита тя.

— Да, да. Не мога да се оплача. Просто ти се обаждам да видя как си.

— Добре съм — отсечено повтори тя. Отчаяно ѝ се искаше да му каже на какъв огън се пече, но знаеше, че така само ще влоши нещата.

— Днес ще идваш ли в офиса? — попита той.

Хелена не беше ходила там повече от седмица.

— Да, ще мина — отвърна малко колебливо.

— Чудесно! — Баща ѝ беше приятно изненадан. — Ще можем да финализираме планове за проекта Ресида Вилидж. Крайният срок е в

петък. Наясно си с това, нали?

— Затова ли се обаждаш? Да ми кажеш да дойда на работа? Просто *страхотно!*

Гласът на Лорънс също стана по-твърд.

— Хелена... *успокой се.* — Последва дълга пауза. — Ще съм ти много благодарен, ако не реагираш така. Не ти се обаждам заради работата.

— Тогава *защо?*

Последва дълго мълчание. След това гласът на баща ѝ отново зазвуча меко, сякаш беше успял да се овладее.

— Ами... да попитам как върви терапията ти с доктор Бенетсуд. — Тонът му бе необичайно нерешителен.

Въпросът я подразни, но този път тя се сдържа.

— Чувствам се много по-добре — рече накрая. — Наистина.

Отговорът ѝ беше неубедителен и тя го знаеше.

— Кога е следващата ви среща?

— Мисля, че е петък.

— Спиш ли?

— Не много.

Отново настъпи дълго мълчание.

— Мислиш ли, че сеансите помагат?

— Какво е това, татко? Някакъв разпит ли?

— Защо си винаги така уклончива? — твърдо попита той.

— Никога досега не си се интересувал от терапията ми. — Хелена бързо премисли. — Не съм уклончива. — Да се ядосва на баща си не беше решение. — Виж, трябва да затварям. Ще се видим в офиса.

Затвори, без да изчака отговора му. Това беше най-лесният начин да се справи със ситуацията.

През следващите няколко минути преповтори разтвора дума по дума. Беше се подразнила, че баща ѝ се обажда да говори за работа. И че когато тя даде израз на раздразнението си, веднага започна да я пита за лечението ѝ. „Смята ме за глупачка — реши Хелена. — Няма представа какво ми е. Никой не иска да ми помогне“. Подсили мисълта: „Никой *не може* да ми помогне“.

Метна възглавницата настрани и скочи от леглото.

Чувстваше се самотна.

Гледката от шестнайсетия етаж беше великолепна — към зелената шир на Емералд Парк, осеяна тук-там с дървета и черните ленти на алеите за велосипедисти. Изгриващото слънце все още бе ниско и лъчите му хвърляха дълги сенки на запад. В далечината скупчените небостъргачи бележеха бизнес центъра на Хюстън.

Загледа се навън. Искаше отговор, това бе всичко. Отговор защо са тези упорито повтарящи се и необясними сънища.

Изобщо не подозираше, че причината за шантажите ѝ халюцинации се спасява тичешком само на няколко километра оттук. Уилсън Даулинг беше пропътувал през времето и се бе озовал в света на Хелена. И вследствие на това нещата щяха да станат още по-шантави.

Хелена Рейнсфорд Каприарти обърна гръб на прозореца и изкачи стъпалата до банята. Разкопча нощницата си и я остави да падне на пода. Погледна се в огледалото. Рейнсфорд бе моминското име на майка ѝ и Хелена го използваше с гордост всеки път, когато ѝ се удаваше възможност. Косата ѝ бе руса, много светла, до раменете, също както я носеше навремето майка ѝ; симетричната ѝ усмивка — в редките случаи, когато имаше повод за радост — разкриваше перфектни бели зъби. Хелена погледна критично голата си кожа в търсене на недостатъци. Нямаше. Годишните плуване и тичане бяха изваяли до съвършенство 29-годишното ѝ тяло. Добрата ѝ форма обаче се дължеше колкото на упражненията, толкова и на гените — Хелена ядеше каквото си поиска, дори боклуците от веригите за бързо хранене. Обърна се да се огледа отзад и реши, че трябва да увеличи с няколко часа седмично тичането по пътеката.

Посегна към крана и водата бликна гореща от душа и изпълни стъклената кабина с пара още преди Хелена да е влязла вътре. Тя не обичаше да признава, че има проблеми — *за нищо на света*. Затова беше изнамерила начин на мислене, който ѝ допаднаше. Не бяха проблеми — а въпроси. По същата причина гледаше на себе си като на решителна вместо инатлива. Със силна воля вместо раздражителна. Колоритна вместо луда.

Горещите струи удряха раменете ѝ и отмиваха умората. Натрапчивите сънища не ѝ позволяваха да си почине. От седмици не беше спала повече от три часа без прекъсване. Усили още мъничко горещата вода и тя едва не попари кожата ѝ. Безсънието я правеше

раздразнителна и това се отразяваше на всички около нея. Връзката ѝ с Йенсен се клатеше — и в резултат сексуалният ѝ живот почти беше изчезнал.

След няколко минути Хелена излезе от банята с черен бархетен халат и с прибрана назад коса. Д-р Бенетсуд беше на мнение, че халюцинациите ѝ са причинени от посттравматичен стрес. Когато поглеждаше ситуацията от страни, Хелена разбираше, че за него това е логично заключение, но самата тя знаеше, че проблемът не е в това. Сигурна беше. Съзнателно беше избрала да изключи от съзнанието си инцидента с майка си. Контролираше собствения си живот (поне така смяташе) и посрещаше с негодувание всяко обратно твърдение.

На масичката до леглото имаше поднос с храна — мюсли, плодове и пълнозърнест хляб. Появяваше се там всяка сутрин малко след седем.

— Май полудявам — тихо прошепна Хелена.

— Не си луда — неочаквано се обади женски глас.

Хелена стреснато се обърна.

— Не иска стряска тебе, бамбина. — Испанският акцент на Хулия Хименес беше напевен, духът ѝ — жизнерадостен както винаги. — Но... ти *липсва* човек за разговор. Затова съм тук, да спася положението.

Хулия беше проста на вид жена, дребна и здрава. Наближаваше шейсетте, дългата ѝ черна коса беше прошарена тук-там и бе вързана на спретнат кок. Беше облечена в черна униформа на прислужница с бяла престилка.

Хулия работеше за семейство Каприарти вече повече от двайсет години. „Грижа се за теб, откакто беше бебе — непрекъснато повтаряше тя. — Имаше кръгли пухкави бузки“. Когато Хелена се изнесе от семейния дом, Лорънс реши Хулия да отиде с дъщеря му. Това бе преди повече от три години. Хулия нямаше деца и се държеше с Хелена, сякаш са роднини. Хелена изпитваше същото, но Хулия често ѝ играеше по нервите и понякога положението ставаше доста напрегнато. Но пък се познаваха твърде добре, за да спазват някакъв етикет. И както става при роднините, от време на време атмосферата се напичаше здравата.

— Защо все правиш така? — извика ѝ Хелена. Изнервяше се, когато Хулия се появяваше най-неочаквано. В следващия момент обаче

се овладя. — Съжалявам... извинявай, че ти се развиках — каза и смутено долепи длани до бузите си.

— Не се извинява! — строго отвърна Хулия и поклати глава. — Не!

— Не исках да избухвам.

Хулия я придърпа към себе си.

— Вината не е твоя. Вината не е твоя.

Хелена се скова като пън. Не обичаше да я докосват. Както винаги, последва неловко мълчание. Накрая Хулия я пусна и посочи храната.

— Трябва яде, si?

Хелена оправи халата си.

— Днес отивам на работа.

— Отива на работа? — изненада се Хулия.

Хелена кимна.

— Да.

— Трябва да *почива*. Да *спи*. Погледай телевизия.

— Никакво спане. Днес отивам на работа.

Тръгна решително към гримьорната си. Опитваше се да се застави да мисли за проекта Ресида Вилидж. Баща ѝ бе прав — много беше изостанала. В това нямаше нищо лошо — Хелена обичаше да е под напрежение. Така се освобождаваше от проклятието да мисли прекалено много.

Загледа лицето си в огледалото. „Изглеждам уморена“.

— Но ще се оправя — прошепна си. — Гримът оправя всичко.

Съсредоточи се и погледна твърдо отражението си. „Мога да го направя“.

Взе дрехите си, слезе по стълбите и ги хвърли на леглото. Докато си закопчаваше блузата, погледна часовника. 07:27. Ако трафикът беше нормален, щеше да стигне до офиса в 08:15.

Изведнъж ѝ се зави свят.

Отначало беше като замайване, но после краката ѝ омекнаха и тя установи, че е паднала на колене и е опряла длани в пода. Обви я червена мъгла, след което се появи ярка халюцинация. Ужасно плашещо откровение. Тя се опита да пропъди образите, но колкото повече се съпротивляваше, толкова по-ясни ставаха те.

Във виденията си сред червената мъгла Хелена бягаше, опитваше се да се спаси. Обзета от паника, тя отвори очи да погледне спалнята. Трудно ѝ беше да фокусира зрението си. Картините в ума ѝ се наслагдаха върху онова, което виждаше около себе си. „Как е възможно това?“

Някакъв полицаи я преследваше! Хелена се спасяваше с бягство. Как беше възможно това?

— Помощ! — изкрещя тя. Стисна главата си с ръце, за да изтрие преследващите я образи. — Помощ!

Хулия чу виковете ѝ и дотича.

Полицаят я настигаше, при това с изваден пистолет! Хелена се задъха.

— Виждам разни неща — изхленчи тя. — Хухи, виждам странни неща. Боже мой! — Във виденията си се прекатери през висока телена ограда и скочи тежко от другата страна.

Хулия я прегърна.

— Дишай, бамбина. Дишай. — Залюля разтрепераната Хелена като бебе. — Няма нищо, бамбина. Дишай. — Повтаряше го отново и отново с тих, успокояващ глас.

Думите отекваха в ушите на Хелена и тя малко се поотпусна.

Пресичаше оживена улица — не, магистрала. Колите летяха в двете посоки и минаваха на сантиметри от нея. Тя се препъна и падна! Извика от страх. Точно в този миг осъзна, че вижда образи през очите на някой друг. През очите на мъж — видя краката и обувките му. Той избърса лице; по ръката му имаше кръв.

Колите изведнъж полетяха към него.

Смъртта беше неминуема.

Внезапно, както беше дошла, червената мъгла изчезна, а с нея и виденията.

Хелена предпазливо отвори очи и прошепна:

— Той е мъртъв.

— Кой?

— Мъжът.

— Какъв мъж?

— Онзи, когото видях във видението си.

Хулия я сложи да легне и я зави, сякаш се опитваше да я защити с меките памучни чаршафи.

Гласът ѝ беше силен и уверен, прикриваше тревогата ѝ.

— Всичко е наред, бамбина. — Оправи завивките и ги подпъхна под нея. — Това е само глупав сън. Si. Вече няма споменава за него.

Хелена се взираше в тавана. До този момент виденията я спохождаха единствено насън, а сега бяха нахлули в съзнанието ѝ, докато бе будна. Странно, но се чувстваше доста спокойна. Имаше нещо осезаемо в онова, което беше видяла. А щом бе осезаемо, значи можеше да се справи с него.

Хулия отвори едно оранжево шишенце и изсипа в шепата си две хапчета.

— Вземи. Помогне спи.

Хелена се извърна.

— Не, не искам хапчета.

Хулия обаче беше непреклонна.

— Si! Трябва.

— Не, Хухи, не искам!

Трябваше ѝ време да помисли. Беше познала мястото, където бе станала злополуката. Сигурна беше. Възможно ли бе всичко, което е видяла, да се е случило наистина? Нима имаше някаква телепатична връзка с онзи човек? Да не би да беше екстрасенска?

Хулия взе телефона.

— Тогава се обажда на доктор Бенетсуд!

Хелена се съсредоточи върху решителното ѝ изражение. Икономката ѝ изобщо не се шегуваше.

— Ще изпия хапчетата — каза Хелена, взе ги и ги лапна.

Хулия остави телефона.

— Няма обади, но трябва! Ти почива, si?

Хелена отпи глътка вода, за да преглътне хапчетата.

— Si.

— Добре.

Щом Хулия се извърна, Хелена изплю таблетките под възглавницата. „Никакви хапчета“. Точно сега искаше да мисли ясно. Във виденията ѝ имаше нещо, което трябваше да разбере. Просто го знаеше.

Щракна ключа и моторизираните завеси бавно се плъзнаха и закриха ярката слънчева светлина. С всяка секунда стаята ставаше все по-тъмна, докато не потъна в почти непрогледен мрак. Хулия придърпа

стол до леглото в сумрака, седна и нежно погали Хелена по челото. Правеше го и навремето, когато Хелена беше малка.

А Хелена мислеше за магистралата от видението. Знаеше къде е станал инцидентът. Сигурна беше — недалеч от надлеза Уестхаймър. Пое дълбоко дъх и затвори очи. В много отношения се чувстваше спокойна за първи път от седмици.

3.

Хюстън, Тексас

Жилищен блок „Мемориал“, етаж 16

25 ноември 2012

17:52

Мисия Исая — ден първи

Хелена отвори очи, огледа просторната спалня, после се обърна към часовника на нощното шкафче. Беше спала повече от девет часа. *Девет часа.* Случваше ѝ се за първи път от месец, при това без приспивателни. Хулия беше заспала на стола до нея. Хелена внимателно стъпи на пода, поспря, за да престане да ѝ се вие свят, след което влезе в дрешника и си избра дрехи: избелели джинси и черно поло. После отново седна на леглото, за да се обуе.

Хулия се размърда. Гласът ѝ бе сънен.

— Будна ли си?

— Не мога да повярвам, че съм спала толкова много — отвърна Хелена.

— Добри хапчета, si?

Думите ѝ предизвикаха усмивката на Хелена — нещо, което рядко се случваше напоследък.

— Si, Хулия. Добри хапчета.

Хулия надигна едрото си тяло от стола и се опита да приглади гънките на черната си рокля.

— Баща ти се обажда. Казвам му, че спиш. — Тръгна към вратата. — Ела, прави вечеря.

Натисна копчето и завесите се дръпнаха. Слънцето беше увиснало ниско над хоризонта.

— Трябва да свърша нещо важно — отвърна Хелена.

Хулия спря и я погледна недоволно.

— Не искам излиза. No!

Хелена прибра немирния кичур зад дясното си ухо.

— Просто отивам да се разходя... да ми се избистри главата. — Грабна черното си кожено яке от гардероба и го наметна. — Няма да се бавя.

Хулия ѝ се закани с пръст.

— Не, не, не. Приготвя вечеря заедно. — И посочи към кухнята.

Хелена отключи стенния шкаф. Лъхна я миризма на оръжейна смазка. Чекмеджетата бяха специално проектирани — в тях имаше над двайсет пистолета от различни марки и модели. Всеки беше поставен с дръжката нагоре, с необходимите муниции и комплекти за почистване в шкафчето отдолу. Хелена си избра черен „Колт“, един от двата еднакви. Пъха пълнител в облицованата с гума дръжка и той щракна решително.

Хулия вече се отчайваше.

— Няма да те пусна...

— Само за половин час. Ако искаш, можеш да започнеш да приготвяш вечерята. — Хелена взе ключовете за колата от масичката.

Хулия се опита да ѝ препречи пътя.

— Оставаш тук! Обеща ми!

Хелена насочи пистолета към пода и погледна през мерника.

— Никога не съм обещавала, че ще остана *завинаги* в леглото. — Прибра оръжието в джоба на якето. — Всичко ще бъде наред, Хулия.

— Ами ако сънува отново? Може би докато кара колата?

Хелена леко я избута настрани.

— Няма да се бавя. Обещавам.

Хулия остана сама в спалнята.

— Аз съм стара жена! — извика тя. — Si! Ще ми докараш инфаркт!

Отговор не последва.

Хулия вдигна телефона и набра номер.

— Господин Каприарти, моля. Si, Хулия е. Трябва спешно говори с него. Si, спешно. Във връзка с Хелена.

Хелена завъртя ключа и мерцедесът оживя с познатия гърлен рев. Тя загледа как червената стрелка, показваща оборотите, подскача нагоре с натискането на газта. Както винаги, пъхна цевта на пистолета

под лявото си бедро. Така лесно можеше да извади оръжието и освен това чувстваше допира му до тялото си.

Часовникът показваше 18:14, но избързваше с няколко минути.

Хелена още се опитваше да реши дали да излезе от паркинга. След по-малко от двайсет минути щеше да се стъмни. Но ако не го направеше, цяла нощ щеше да се пита дали виденията ѝ са били истински.

Гумите на черния SL55 изсвистяха и колата се стрелна нагоре по рампата към постройката на охраната. Униформен мъж с азиатски черти махна с ръка зад бронираното стъкло, докато автомобилът профучаваше опасно бързо покрай него. Хелена не отвърна на поздрава. Мерцедесът изскочи на улицата и набра скорост към града. Ясното вечерно небе вече придобиваше блед червеникав оттенък.

Хелена помнеше много добре виденията си. Дълбоко в себе си знаеше, че трябва да са истински. Просто трябваше. Непрестанен поток коли се носеше откъм центъра на града и ярките им фарове образуваха същинска верига от светлина. След падането на мрака Хюстън не беше безопасно място и Хелена много добре си даваше сметка за този факт. Дилъри на дрога, банди, разгневени бездомници и други такива. Мисълта за всичко това я накара да настъпи газта още по-здраво.

В далечината, отгатък разпълзелия се град, слънцето сияеше с всички сили, преди да изчезне зад тънката лента слоести облаци над хоризонта. „Толкова е красиво“ — помисли си Хелена. От много време не ѝ се бе случвало да вижда прелестта в нещата около себе си. Днес обаче всичко бе някак различно. Но тя не беше сигурна защо.

С приближаването на целта сърцето и се разтуптя по-бързо. Само още два завоя, после направо към моста, по който мина с максимална скорост. Наби рязко спирачки и спря с поднасяне. Нямаше нито миг за губене.

Остави двигателя включен, стисна дръжката на пистолета, отвори вратата и предпазливо измина оставащите седем-осем крачки до парапета. Свали предпазителя. Надникна над ръба и впери поглед надолу към многоленовата магистрала.

Пътят под нея беше покрит с белезите на тежка автомобилна катастрофа. Черни следи от гуми се виеха по бетона като изгорели спагети. Цели съзвездия от натрошено стъкло проблясваха на

светлината на фаровете. Гледката някак доказваше, че Хелена не полудява. Ако мястото наистина беше това, можеше да е сигурна в едно — човекът, когото бе видяла, онзи от виденията ѝ, бе мъртъв. Никой не би могъл да оцелее при подобен инцидент. Това откровение я изпълни със смес от страх и облекчение.

„Защо видях това? — запита се тя. — И защо сега?“ Въпросите бяха толкова много...

Слънцето изчезна зад хоризонта, улиците бързо потънаха в мрак, а небето стана като от мед. Появиха се първите ярки звезди. Зад Хелена фаровете на черния мерцедес продължаваха да светят вярно в сумрака. Мобилният ѝ телефон зазвъня, но тя не му обърна внимание.

От време на време покрай нея минаваше по някоя кола, но никой не посмя да спре. Хелена стоеше и почукваше с цевта на пистолета по високия до кръста парапет. Металното дрънчене отекваше в нощта.

„Какво трябва да правя сега?“ — мислеше си тя, загледана към светлините на центъра. Въпросът сякаш я държеше прикована на това място.

4.

Калифорния, Америка

„Ентърпрайз Корпорейшън“, сграда „Меркурий“, етаж 2

9 май 2081

16:52

14 дни преди опитното прехвърляне

Във въздуха беше увиснала триизмерна холограма на човешка ДНК. Сложното изображение се състоеше от хиляди разноцветни сфери — червени, сини, жълти и зелени, свързани с мънички бели пръчици. Двойките образуваха завита тъкан от информация, която казваше на Бартън, че е изправен пред сериозен проблем.

„Трябва да има и друг начин“ — помисли си той.

Бартън Ингърсън седеше под холограмата, облечен в неоново бяла лабораторна престилка. Изработена от пресован египетски памук, прилягащата към тялото дреха бе ъгловата и модерна, с висока яка във военен стил. Всички от екипа носеха такива престилки. На реверите на Бартън имаше по един малък черен квадрат с бяла звезда в центъра, която го отличаваше като лидер. Той затрака трескаво на клавиатурата и промени холограмата, след което се зае да прехвърля цифровите документи на бюрото си в опит да намери някакъв смисъл в главоблъсканицата, пред която се намираще.

Бартън беше малко над петдесет и вече повече от четирийсет години работеше в „Ентърпрайз Корпорейшън“, най-голямата компания на света. Като дете чудо бе включен във фирмената програма за обучение, когато беше само на осем. Някои от привлечените бяха дори шестгодишни; но Бартън беше един от малкото успехи на програмата. Някои казваха, че неопитният ум не е в състояние да се справи с твърде много познание; други твърдяха, че всичко се дължи на очакването за високи постижения. Така или иначе, степента на неуспех винаги беше висока. Впоследствие първоначалната програма бе променена и в нея се приемаха деца на дванайсет или повече години.

Бартън обясняваше до голяма степен професионалното си дълголетие със страстта си към риболова. Открай време твърдеше, че риболовът отпуска нервите му и му позволява да се съсредоточи върху важното. Тъкмо затова обикаляше най-затъntenите кътчета на света в търсене на кристал почисти потоци и любимите си риби бойци — великолепните пъстърви.

Подобно на доста мислеци хора, Бартън бе слаб. Беше и привлекателен, с бистри лешникови очи. Всеки, който го познаваше, би се съгласил с това. И би добавил, че е спокоен, изключително спокоен човек. Това бе задължително за професията му, тъй като Бартън беше водач на прочутата група учени, известна като Меркуриев екип. Твърдеше се, че през годините техните открития са преобразили света, но за милиардите хора, чийто живот бе променен към по-добро, те бяха анонимна група. Бартън беше учен номер едно на „Ентърпрайз Корпорейшън“, натоварен да решава изключително сложни и необичайни проблеми. Позицията му беше влиятелна и престижна. Но успехът винаги си има цена и той носеше белезите на всеотдайността си в бялата си коса и дълбоките бръчки по загорялото си лице.

Вдигна очи от бюрото и се огледа. Едната стена на огромния му кабинет бе изцяло стъклена и откриваше гледка към зелени гори, които се простираха до хоризонта. В другия край на помещението имаше шест сини канапета, подредени в широк кръг — зоната за дискусии на Бартън. Отдясно имаше шестоъгълна заседателна маса с дванайсет стола, по един за всеки член на Меркуриевия екип. Покрай стените имаше растения в саксии. Подът беше от полиран черен гранит. В кабинета винаги цареше тишина, нарушавана само от тихия шепот на вълните, галещи някакъв тропически плаж. Фоновият шум му помагаше да мисли.

Бартън отново се съсредоточи и погледна разноцветната ДНК спирала. Трябваше да има отговор. Отново размести цифровите листа на бюрото си с надеждата, че скоро ще има напредък.

Стъклената врата на кабинета се отвори безшумно и влязоха двама елегантни мъже, облечени в еднакви костюми на тънко райе. По-възрастният, с бастун от слонова кост, беше Годфри Мартин Тредуел, председател на борда на директорите и главен акционер на „Ентърпрайз Корпорейшън“. За всички, освен за жена си Годфри Мартин беше известен като Г. М. Някои го наричаха Год^[1], но никога в

негово присъствие, тъй като се бояха, че може да не оцени иронията. Говореше се, че е толкова почитан, че само появата му всяваше паника в младшия персонал. Доста над стоте, той заемаше поста си от незапомнени времена и всички тези години бяха благодатни за компанията. Именно Г. М. беше замислил изкупуването или ликвидирането на почти всички конкуренти на „Ентърпрайз Корпорейшън“ — „хищническото придобиване“ беше негов специалитет. В резултат Г. М. сега бе един от най-богатите хора на света — бизнесмен, недосегаем за чуждо влияние или корупция.

Старецът беше бунтар, превърнал се в държавник — и точно така беше превърнал „Ентърпрайз Корпорейшън“ в това, което представляваше тя днес. Имаше всичко — отлична логика, изключителни инстинкти, безупречни политически умения. Навремето беше променял правилата така, както му изнасяше, но онзи период, както и нуждата от правила, вече беше отминал. Единственото, което *не беше* в негова полза и не се поддаваше на контрола му, беше напредналата му възраст. И всички пари на света, които му позволяваха ежедневно преливане на кръв, за да подобри качеството си на живот, не можеха да спрат остаряването му. Той бе наистина успешен лидер, но в залеза на дългата си кариера.

Г. М. и Бартън се познаваха вече повече от четири десетилетия. Бартън харесваше президента. Винаги го беше харесвал. Двамата бяха приятели, доколкото беше възможно да си приятел с един от най-могъщите хора на света.

Човекът зад Г. М. беше внукът му Джаспър Тредуел, президент и наследник на трона на „Ентърпрайз Корпорейшън“. Макар че разликата във възрастта на двамата бе повече от петдесет години, приликата им бе поразителна; на слабо осветление човек лесно можеше да ги сбърка. Джаспър беше най-големият син на най-голямата дъщеря на Г. М. Бе с няколко сантиметра по-висок от дядо си и имаше същото характерно за Тредуел издължено тяло. Чертите му и особено носът бяха остри, веждите — черни и буйни. Кафявата му коса, подстригана късо като косата на дядо му, беше малко по-гъста на темето.

Въпреки приликата двамата бяха напълно различни като темперамент. Джаспър не беше „народен човек“ и имаше навика да прибягва до заплахи, за да получи онова, което иска. Бартън често си

мислеше, че ежедневната работа с Г. М. е принудила Джаспър да потърси някакво преимущество, калното и нежелателно да е то. Казваха, че на света няма по-тъмно място от сянката на Г. М., и в резултат на това Джаспър използваше без никакво колебание значителната си власт; ако амбициите му се осуетяваха, това го изкарваше от кожата му. Можеше да се каже, че отношенията между Бартън и втория човек в „Ентърпрайз Корпорейшън“ бяха, меко казано, ледени.

Джаспър обаче също имаше своите силни страни и Бартън бе сред първите, готови да признаят това. Беше дисциплиниран като армейски офицер, имаше много добър усет за печалба и показваше предпазливост там, където дядо му подхождаше нехайно. Двамата в много отношения бяха добър екип. Добрият и лошият. Оптимистът и песимистът. Филантропът и ревизорът. Двамата Тредуел, старият господар и властното му протеже, представляваха съюз от световна класа във всяко отношение.

Когато най-сетне осъзна, че двамата Тредуел стоят в кабинета му, Бартън побърза да изключи лазерното изображение. Звукът на плискащите се вълни също изчезна.

— Не предполагам, че ще те видя днес, Г. М. — каза Бартън. — На какво дължа тази неочаквана визита?

Стана и като добър домакин поведе двамата си гости към столовете за посетители. Г. М. го побутна с бастуна си и мина покрай него.

— Тук съм във връзка с проекта ти — каза той, докато заобикаляше бюрото и се настаняваше в стола на Бартън.

Бартън не се изненада. Г. М. налагаше авторитета си върху всичко. *Истинската* му тревога бе Джаспър, който внимателно разглеждаше пръснатите по бюрото поверителни документи.

Г. М. взе един дигитален маркер и го задържа между крехките си пръсти. Както винаги, заговори направо, с гладък като коприна глас и перфектна дикция.

— Джаспър смята, че е време да прекратим проект осемдесет и едно нула седем. Жалко, но се налага.

Бартън запази спокойствие.

— Мисля, че е прав — продължи Г. М. — Да. Смятам, че трябва да насочим усилията на Меркуриевия екип към решаването на

проблемите, с които се сблъскахме при Плутониева централа двайсет и седем. — Погледна маркера. — Трябва ни повече електричество. Централата е претоварена. И проклет да съм, ако ми се наложи да я строя наново. Това ще е проект осемдесет и едно нула осем.

— Не можеш ли да пратиш някой друг? — с фалшива усмивка попита Бартън.

— Трябват ми най-добрите.

— Има други екипи, които са по-подходящи от моя за решаване на енергийни проблеми. Пък и в момента работя върху някои неща.

— Проект осемдесет и едно нула седем ме безпокои — искрено рече Г. М.

Още от самото начало Бартън беше готов за подобно развитие на нещата. Беше само въпрос на време Тредуел да реагира по такъв начин.

— Защо ти е да спиращ проекта, когато *знаеш*, че по важност той няма равен на себе си?

Г. М. се облегна назад.

— Концепцията за *пътуване във времето* — продължи Бартън — е... ами, нещо, което изисква повече изследвания. Знаеш го. Помисли какво можем да научим, ако...

Г. М. вдигна тънката си ръка и Бартън незабавно затвори уста.

Двамата впериха погледи един в друг.

— Твърде опасен е — каза Г. М.

Погледът на Бартън не трепна.

— Неслучайно фигурира в свитъците от Мъртво море.

Пръстите на стареца се свиха около маркера.

— Две години.

— Важните проучвания отнемат време.

— Похарчи милиарди.

Бартън завъртя очи.

— Не може да става дума за пари, така че защо е тази внезапна промяна на мнението?

Последва мълчание.

— Създаваш механизъм за *пътуване във времето*, Бартън — най-сетне отвърна Г. М. — Лично според мен това излага *мен* на опасност. И съответно излага на опасност и „Ентърпрайз Корпорейшън“.

Бартън се усмихна.

— Никога не си бил от страхливите.

Старецът се престори на обиден.

— Значи ме смяташ за глупак, така ли?

— Никога не бих го и помислил.

Джаспър също се включи в разговора. Тонът му беше директен.

— Има причина „Ентърпрайз Корпорейшън“ да е най-голямата компания на планетата — каза той. — Това е така, защото винаги държим под контрол недостатъците. Този експеримент е рискован.

— Съгласен съм с Джаспър — добави Г. М. — Той няма да донесе на „Ентърпрайз Корпорейшън“ нищо, освен колосално излагане на риск.

— Аз съм просто учен — смирено рече Бартън. — Вие с Джаспър се занимавате с рисковете. И знам, че вече сте го направили.

Старецът се усмихна; беше очаквал по-енергична съпротива.

Бартън се потърка по брадичката.

— И си прав да се тревожиш, Г. М. Аз също се тревожа. Но един ден поради някаква причина ще ти потрябва машина на времето. Появата ѝ в свитъците от Мъртво море има някаква цел. Божествена цел, предполагам. — Той сви рамене. — И аз просто я строя за теб.

През следващите десетина минути дискусиата ту се оживяваше, ту замираще. Всеки път, когато Г. М. се опитваше да притисне Бартън, ученият умело се изплъзваше. И през цялото време постепенно ставаше все по-настоятелен.

— Най-доброто време да посадиш дърво е преди двайсет години — рече Бартън. — Следващото най-добро време е *сега*. Няма смисъл да отлагаме опита. Това просто означава, че по-късно ще трябва пак да се върнем към него.

Г. М. беше впечатлен от самообладанието на Бартън. Избягването на спор с председателя, когато той търсеше такъв, беше доста трудно постижение.

— Съдбата е на наша страна — уверено каза Бартън. — Бихме могли да построим сто машини на времето и според мен това не би променило нищо. Цялото време съществува като едно. Не е като конец... който може да бъде нарязан. Времето е многоизмерна топка, която се влияе колкото от миналото, толкова и от бъдещето.

— Знаеш, че мразя философските разговори — отвърна Г. М.

Бартън прокара ръце през гъстата си бяла коса.

— Всичко, свързано с този проект, опира до философия.

— Именно затова мразя *всички* разговори на тази тема. Проектът е същински езотеричен боклук! Каж ми колко пари мога да изкарам от него. Това е нещото, което ме интересува.

Бартън отново стана изключително сериозен.

— Целта ни не е да правим пари, Г. М. Виж... на една крачка съм от първото опитно прехвърляне. На една крачка. А ти вече имаш инвестиция в проекта, която не може да се поставя под въпрос. Не говоря за пари.

— И що за инвестиция е това?

„Не прекалявай — каза си Бартън. — Тредуел ще усетят, че си отчаян“.

— Ще знаеш, че това е станало възможно благодарение на теб.

— Боже мой! — възкликна Г. М. и го изгледа изненадано.

Бартън вдигна пръст.

— Говоря сериозно! Заедно ние ще сме решили една от най-големите загадки пред човечеството. Представи си само. Недвусмислено ще докажем, че теорията на относителността на Айнщайн е погрешна. Че ѝ липсва едно измерение. Ще сме доказали, че пътуването във времето е възможно.

— И по-добри търговци от теб са се опитвали да заиграват с егото ми — невъзмутимо заяви Г. М. — Тромавият ти опит би трябвало да ме обиди.

Бартън сплете пръсти. Даде си сметка, че е прекалил.

— Престани с тези игри, Г. М. — каза той в опит да смени тактиката. — От две години се занимавам с това. Трябва да ми позволиш да го довърша. Стигнах много далеч. — Загледа се обидено през прозореца. — Прекалено далеч.

Мълчанието се проточи.

Накрая Джаспър се наведе и зашепна в ухото на Г. М. Двамата явно обсъдиха възможностите и кимнаха в знак на съгласие.

— Добре, ще ти дадем две седмици — каза старецът.

Бартън плувна в студена пот.

— Две седмици не са достатъчни.

Г. М. поклати глава.

— Или две седмици, или нищо. Сам каза, че си на една крачка от решението. Така че избирай.

Сърцето на Бартън туптеше така, сякаш беше изкачил десет етажа на бегом, без да спира. Краката му омекнаха, прималя му. Имаше толкова много тайни и толкова голям натиск. Знаеше, че ако се съгласи с условия, които са просто невъзможни, последствията ще са огромни.

— Щом се тревожите за рисковете, тогава защо ме карате да бързам? — попита той. — Доста неразумно решение.

— Искаме да се приключи с това — отвърна Г. М. И хладно повтори: — Избирай.

Двамата Тредуел като че ли бяха достигнали пълно съгласие относно начина си на действие.

Бартън си зададе въпроса възможно ли е само за четиринайсет дни да стартира мисия Исая. Опита се да обмисли възможно най-много фактори за краткото време, с което разполагаше. Накрая не му остана друго, освен да действа по интуиция.

— Щом искате това... печелите — каза той. На практика Г. М. можеше да прекрати проекта веднага, а Бартън не искаше да рискува подобно нещо. Колкото повече се съпротивляваше, толкова по-голяма бе вероятността за това.

— Без никакви изключения — натъртено рече Джаспър, сякаш това не беше очевидно.

Бартън запази външно спокойствие.

— Ще проведем опита с прехвърлянето, ще документирам резултатите и ще прекратя проекта. — Осъзна, че това си има и положителните страни. Пришпорването на нещата поне му позволяваше по-лесно да нарушава правилата.

— Радвам се, че си готов да съдействаш — каза Г. М.

— Но ми трябва пълен контрол върху проекта — настоя Бартън. — Ако ми гарантирате това, ще приключа навреме.

Г. М. като че ли се озадачи от думите му.

— Ще имаш същия контрол като всеки друг път, което на практика е същото. — Старецът бавно стана, като се подпираше на бастуна си. — И когато времето ти изтече — каза и посочи Бартън с маркера, — ще дръпнем шалтера, независимо дали си приключил, или не.

А после на лицето на стареца се появи усмивка, от която то се покри с дълбоки бръчки. Г. М. сложи дигиталния маркер в ръката на учения.

— Вярвам ти, приятелю. Гледай да приключиш проекта в срок. А сега, на работа. — Вдигна пръст. — Две седмици, не забравяй.

И излезе, следван от Джаспър.

В просторния кабинет се възцари тишина.

Бартън остана да стои неподвижен. Разполагаше само с четиринайсет дни. Щяха да са нужни огромни усилия да завърши мисия Исаия в такъв срок. Всъщност щеше да е чудо, ако успее. Но пък той беше прочут като чудотворец. И преимуществото беше ясно — скоро с всички тайни и лъжи щеше да бъде свършено.

Включи интеркома на ревера си и заговори в малкия микрофон:

— Карин, събери веднага Меркуриевия екип. Прекрати почивката им. — Махна пръста си и се замисли. После отново натисна бутона. — Свържи се с Андре Стайнбек и извикай и него. Ще го включа в екипа. Обади се на майка му. Вдигни голям шум. Тя ще трябва да подпише разни документи, та всичко да е официално.

— Няма проблем — отвърна ясен женски глас. — Между другото... какво искаха Тредуел?

Карин никога не пропускаше трик и Бартън изобщо не очакваше друго от нея.

---

[1] Бог (англ.). — Б.пр. ↑

5.

Калифорния, Америка

„Ентърпрайз Корпорейшън“, сграда „Меркурий“, етаж 2

9 май 2081

17:30

14 дни преди опитното прехвърляне

Шумът на далечни вълни отново звучеше на заден план.

Бартън погледна пръснатите по бюрото му цифрови документи. Вече нямаше време да разгледа всички проблеми. Прибра листата в едно чекмедже и отново затвори очи. „Съсредоточи се“.

Привлекателна брюнетка с бяла лабораторна престилка влезе уверено в кабинета. Стойката ѝ беше съвършена.

— Всички вече идват — делово рече тя. — Е, та какво искаха Тредуел? Знаеш, че мразя тайни.

Карин Търнбери беше тактикът на Меркуриевия екип. Беше на трийсет и пет, висока и доста съблазнителна. Лукавите ѝ очи не пропускаха нищо и тя имаше способността да слуша три разговора едновременно, ако представляваха интерес за нея. Беше попаднала в „Ентърпрайз Корпорейшън“ от основния им конкурент „Дженеръл Електрик“, където беше работила в изследователския отдел. Разведена на двайсет и осем, тя кандидатства за поста секретарка на Бартън Ингърсън. Оттогава, с помощта на Бартън, се беше издигнала по корпоративната стълбица и бе влязла в Меркуриевия екип. Изумително постижение за момиче, завършило само гимназия.

— Никога не идват без основателна причина — каза тя. Не получи отговор и продължи: — Да активирам ли Дейта-Тран?

Бартън кимна и тя отиде в другия край на помещението, нагласи приемника в скута си и въведе командата за активиране.

Дейта-Тран беше световна мрежа свързани суперкомпютри, създаващи база данни на цялото човешко познание. По-голямата част от информацията бе строго секретна, но Меркуриевият екип имаше

пълен достъп до всички платформи. Мрежата беше основно средство за симулации.

Над заседателната маса заблестя триизмерен холографски екран. Образът стигаше до тавана и скриваше растенията покрай отсрещната стена. Откъдето и да се гледаше, екранът сякаш беше обърнат към наблюдателя.

— Трябва ми оторизацията ти — каза Карин, докато приближаваше Бартън с грациозността на котка и поставяше приемника на бюрото.

Бартън разтърка очи и въведе паролата. Картината в другия край на стаята се активира.

— Оторизацията завършена — каза очарователен мъжки глас.

Карин погледна към вратата и отново се обърна към Бартън.

— Добре ли си?

В гласа ѝ се долавяше искрена привързаност. Карин работеше за Бартън вече повече от шест години и още от самото начало му бе станала любовница. Връзката им беше колкото сексуална, толкова и интелектуална, но най-важното бе, че запълваше празнина в живота на Бартън, празнина, която не можеше да бъде запълнена по друг начин. За него Карин беше ежедневен спътник, довереник и приятел. Рискът за репутацията и за брака му несъмнено си струваше. Връзката устройваше идеално и Карин — всеки ден и през повечето нощи тя беше с човека, когото обичаше. От нейна гледна точка, бракът на Бартън просто позволяваше някой друг да ражда децата му — нещо, което тя самата определено не желаше.

Бартън я погледна и каза:

— Имаме голям проблем.

— Какво искаха Тредуел?

— Да прекратят осемдесет и едно нула седем.

— Майтапиш се.

— Имаме само две седмици да приключим с всичко.

— Няма начин да успеем — сериозно каза тя. Мечтата ѝ открай време беше да участва в програмата за пътуване във времето. И ако всичко минеше идеално, тя се надяваше, че ще е първият кандидат за прехвърляне. — Нима ще те спрат точно сега?

Бартън се загледа в нищото.

— Г. М. може да прави каквото му скимне. Разтревожен е за риска.

— И като те пришпорва, само прави нещата *още* по-рисковани.

— Точно това му казах и аз. Но те гледат на проекта като на отворен към заплахата прозорец. Затворят ли го, проблемът е решен. — Той сви рамене. — Явно могат да преживеят две седмици, изложени на риск.

— Доста късоглед подход. — Зелените очи на Карин се спряха върху някаква точка на стената. Последваха няколко секунди мълчание. — Джаспър ли е зад всичко това?

— Не съм сигурен.

— Бих могла да го накарам да размисли.

Коментарът изпълни въображението на Бартън с картини, за които предпочиташе да не мисли.

— Не искам да се занимаваш директно с него. Вече съм ти го казвал — стой настрана.

— Но просто е невъзможно да приключим всичко за две седмици!

Бартън мразеше думата „невъзможно“.

— Нямаме избор. Карин. И няма да има никакво удължаване на срока. Г. М. беше *повече* от ясен по този въпрос.

— Трябва ни повече време.

Бартън прецени предизвикателството.

— Разполагаме с две седмици. И знаеш ли какво? Мисля, че можем да се справим.

Нямаше друг избор, освен да гледа положително на нещата.

Карин застана зад него и започна да масажира раменете му.

— Затова ли искаш Андре Стайнбек?

— Ще се вслушам в съвета ти, Карин. Ще ни трябват всички ресурси, до които успеем да се доберем. Един свеж поглед върху проблемите може да се окаже решаващ. — Андре беше работил успешно с тактика Дейвин Чан по два по-малки проекта и Бартън от известно време следеше развитието му. — Мисля, че при сегашните обстоятелства рискът си заслужава. Резултатите му при триизмерните системи Сион бяха изумителни.

Стъклената врата на кабинета се отвори. Карин незабавно махна ръце от раменете на Бартън и застана небрежно до него. В

помещението влязоха двама души — азиатец на средна възраст и тийнейджър.

Дейвин Чан беше изпълнен с енергия.

— Е, какво ни събира днес тук? — Беше с бяла лабораторна престилка като тази на Карин, с черни ивици на реверите, които показваха, че двамата са тактици. Беше дребен и леко пълен, на трийсет и девет, с дебели очила и дълга черна коса, вързана на опашка. Произлизаше от чисто китайско семейство от Хонконг. След като бе спечелил стипендия по генетика на двайсет и една години, бе постъпил в „Ентърпрайз Корпорейшън“. Беше ветеран от Меркуриевия екип и негов твърд поддръжник. Имаше апартамент в сградата и целият му живот беше тук. Чан беше един от най-добрите генетици на света, бе свободомислещ и неизменно втори в екипа след Бартън.

Тийнейджърът до него бе Андре Стайнбек — млад, дългнест, на четиринайсет години и седем месеца. Като на шега винаги можеше да ти каже точния брой дни, часове и минути от раждането си. Беше син на самотна майка от еврейски произход, Джейн Стайнбек, която го бе родила на осемнайсет. Джейн имаше големи амбиции за момчето си и двамата работеха здравата, за да направят така, че умът на Андре да го отведе колкото се може по-надалеч. Андре се намираше в онзи непохватен период от развитието си, през който минават всички момчета, когато дланите и стъпалата им сякаш са непропорционални на телата им. По бузите му се забелязваха първите намеци за младежки пъпки. Облечен в кафяв анцуг, той изглеждаше малко неподходящо за това място, но погледът му бе пронизателен и му личеше, че е готов на всичко.

— Благодаря ви, че се отзовахте така бързо — каза Бартън.

— Разбрах, че е важно, когато Карин каза, че ще получа бисквити, ако побързам. — Дейвин огледа кабинета в търсене на наградата си.

Бартън се усмихна.

— Сядайте, ей сега идвам.

Както беше обещала. Карин извади отнякъде кутия шоколадови бисквити. Дейвин веднага ги отвори и лапна една — типично за него. После попита:

— Само една кутия ли имаш?

— Ама че си прасе! — засмя се Карин.

Дейвин се ухили още по-широко.

Един по един членовете на Меркуриевия екип, общо единайсет, се събраха около дисплея на Дейта-Тран. Бартън седна последен.

— Ще ви помоля за внимание, ако обичате... — Всички млъкнаха. — Включвам Андре Стайнбек в Меркуриевия екип. За първи път в нашата история ще сме тринайсет на брой.

Андре се изправи и се поклони отсечено.

— Няма да съжалявате. — Думите прозвучаха странно от устата на едно момче, но пък и магистър Стайнбек беше всичко друго, но не и обикновено момче.

— Той ще бъде нашият трети тактик — продължи Бартън.

Тактиците бяха най-добрите членове на екипа. Те водеха проектите и ако нещата се развиваха добре, накрая именно те обираха лаврите наред с тлъстите хонорари.

Дейвин се пресегна и ощипа Андре по ръката.

— Това е огромна чест. Браво на теб.

— Да — добави Бартън. — Браво на теб, Андре. Заслужаваш го.

Помещението се изпълни с любезни аплодисменти, които прекъснаха, когато Бартън заговори отново.

— За съжаление това е единствената добра новина, която имам. — Пое си дълбоко дъх. — Текущият ни проект е застрашен. Вече имаме установен срок. Трябва да съставим Ген-ЕП кандидат и да извършим опитно прехвърляне в рамките на четиринайсет дни.

— Майтапиш се! — изтърси Дейвин и от устата му се разлетяха трохи от поредната бисквита. — Само *активирането* на Ген-ЕП ще ни отнеме две седмици, какво остава за подготовката на кандидат за опита. — Той преглътна. — Само преобразуването на онова малко мишле отне близо месец. Да не говорим, че оплескахме нещата.

— Защо е това бързане? — попита един от другите учени.

— Всички знаем колко е опасно да се пришпорват нещата — обади се друг колега.

— Пренасочват ни към нов проект и прекратяват осемдесет и едно нула седем — намеси се Карин и Бартън я изгледа свирепо. Подобно нещо не беше в стила ѝ. — Нямайте избор — тихо добави тя.

Бартън отново пое дълбоко дъх. Карин беше права да говори направо по същество.

— След две седмици трябва да прекратим всичко — каза той. — Нямаме никакви други възможности.

— Хмм, това вече е друго — промърмори Дейвин.

Андре беше озадачен.

— Какво е Ген-ЕП?

Подробностите около всеки проект на Меркуриевия екип бяха строго секретни и Дейвин погледна Бартън, преди да отговори.

— Всичко е наред — каза Бартън. — Можеш да му кажеш. Нали затова сме тук.

Дейвин махна трохите от пръстите си, взе лазерна химикалка и започна да рисува върху Дейта-Тран екрана, като в същото време обясняваше бързо:

— Ще започна от самото начало. Както всички знаем, живият организъм е съставен от хромозоми, двацет и една двойки за човешките същества, които са подредени във формата на лента, наречена ДНК. ДНК съдържа гените, които определят вида, формата и функционирането на всички живи същества. — На екрана се появи малка лабораторна мишка. — Ген-ЕП е една от милиардите генетични белтъчни структури, които изграждат нишките на ДНК. Или киселинната верига, както я наричаме. По същество имаме четири типа белтък — аденин, гуанин, цитозин и тимин. Ген-ЕП е жив организъм с ДНК, чиито изграждащи блокове са подредени по много специфичен начин.

Появи се подробно изображение на формата на молекулата.

— И защо ни е нужен подобен организъм? — попита Андре.

— За да можем да отделим атомите на ДНК с помощта на пулверизатор на частици и после да ги съберем отново — отвърна Бартън.

Андре още не можеше да разбере.

— Ясно, но защо?

— Това е необходимо, ако искаш да изпратиш нещо *през* времето — каза Дейвин.

Момчето изглеждаше още по-объркано.

— Целта на проект осемдесет и едно нула седем е да открие начин за *пътуване във времето* — продължи Бартън.

Недоверчивото изражение на Андре накара Дейвин да повтори невероятното твърдение.

— Точно така, Андре. *Пътуване във времето*.

Образът на екрана се разпадна на градивни единици и се събра отново.

Андре изглеждаше замаян дори само от споменаването на подобно нещо.

— Мислех си, че пътуването във времето е невъзможно. Защото материята не може да се движи по-бързо от светлината.

Бартън поклати глава.

— Оказва се, че може. — Огледа останалите учени около масата. — Сигурни сме, че можем да го направим.

Очите на Андре внезапно се проясниха и блеснаха.

— Точно върху това искам да работя! — каза той, сякаш вече всичко му бе ясно. — Не сте сгрешили с решението си да ме включите.

За първи път от идването му тук той изглеждаше щастлив. Всички останали в кабинета изпитваха същото по отношение на *този* проект. Беше фантастичен, а те обожаваха предизвикателствата. Последниците бяха нещо, което не ги занимаваше. Те се съсредоточаваха върху процеса. И върху целта.

Бартън наблюдаваше момчето.

— Тук сме, за да докажем *теорията* на пътуването във времето — каза той. — И тъй, дами и господа, разполагаме само с четиринайсет дни да осъществим проекта си. За целта ще ни е нужно нещо специално.

Всички се смълчаха и се замислиха.

— Как ще създадем Ген-ЕП кандидат само за няколко дни, след като при нормални обстоятелства са ни нужни месеци? — попита някой.

— Ще трябва да намерим начин — отвърна Бартън.

Андре вдигна ръка.

— Не можете ли да пратите друг тип протеин?

— Има едно нещо, наречено синдром на Хъмпти Дъмпти — отвърна Карин. — Можем да разградим всичко, което си поискаме... само че после не можем да го върнем в предишното му състояние. Дори Ген-ЕП не е съвършен. Открихме това при експеримента с мишката.

— А как работи машината на времето? Разкажете. — Андре се нуждаеше от най-обща информация.

Дейвин посочи екрана за симулации и на него се появиха подробни чертежи.

Сблъсък → Имплозия → Инфлация →
Диференциация^[1]

Всички съпътстващи технически алгоритми бяха детайлно описани на екрана. Имаше хиляди редове данни.

— Както каза самият ти — рече Дейвин, — ключът към пътуването във времето е да накараш материята да се движи *по-бързо* от светлината.

— Но изобщо не съм си помислял, че това е възможно — каза Андре.

— Ние също, нито пък и самият Алберт Айнщайн — продължи Бартън. — Неговата формула за забавяне на времето постановява, че материята *не може* да се движи по-бързо от светлината. Това е като магическа бариера, през която не може да се мине.

— И как сте го направили?

— Сега знаем, че можем да ускорим материята почти до скоростта на светлината, като я разградим на елементарни частици — обясни Бартън. — Но това пак не е достатъчно, за да огънем времето. То просто започва да тече по-бавно, в съответствие с ефекта на забавянето.

— Ще ти дам пример — каза Дейвин. — Да кажем, че искаме да изпратим Карин с космически кораб — хипотетичен, разбира се, — който се движи почти със скоростта на светлината, до най-близката звезда, Проксима от Центавър, която е на малко повече от четири светлинни години от Слънцето. За *нас* ще изглежда, че ще са й нужни пет години да стигне там и още пет да се върне. Което е напълно логично, естествено. Тук обаче нещата стават интересни. За Карин пътуването с *почти* светлинна скорост ще продължи само осем и половина дни. Това е известно като забавяне на времето заради скоростта.

На екрана се появи съответната формула:

$$\gamma = \sqrt{1 - (v/c)^2}$$

γ — забавяне на времето

v — скорост на тялото

c — скорост на светлината^[2]

— Айнщайн е теоретизирал *това* преди повече от сто и двайсет години — добави Бартън. — Времето и скоростта са относителни помежду си. Въпросът е как може да се преодолее скоростта на светлината и какво се получава, когато това стане?

— Сега знаем и нещо друго — рече Карин. — При добавяне на силно магнитно поле, съчетано с въртенето на вселената, можем да разтеглим разстоянието, изминавано от тялото, като по този начин го накараме да се движи по-бързо от светлината.

— Това се нарича ефект на черната дупка — каза Дейвин. — През хиляда деветстотин четирийсет и седма австрийският логик Курт Гьодел формулирал теорията, но нямало как да я докаже на практика. Той казва така: „На теория можем да пътуваме *навсякъде* във времето и пространството, стига да успеем да накараме материята да се движи по-бързо от светлината“.

— Сега разбираме как може да стане това — рече Карин. — Установихме, че можем да използваме пулверизатор на частици и лазер с мощност около пет теравата, да го насочим към обекта с контролирана последователност и да го *свием* в магнитно поле. Това разбива материята на мюони, субатомни частици, наречени кварк-глуонна плазма, която се движи почти със скоростта на светлината. Това са процесите на сблъсък и имплозия.

— След това прехвърляме плазмата — продължи Бартън, — като използваме криптираща честота, през магнитното поле на Земята и разпъваме пространството, за да увеличим скоростта. — Отново посочи екрана. — Инфлация и диференциация. Когато честотите на молекулите отговарят на външните честоти на Земята, тялото се възстановява.

— И се получава пътуване във времето — заключи Карин.

— Единствената молекулярна структура, способна да се възстанови, е Ген-ЕП — каза Дейвин, лапна още една бисквита и се

загледа в пълните с информация екрани. — Изумително, нали? — От устата му се посипаха трохи.

Андре беше поразен.

— Как сте успели да измислите всичко това, за бога?

— Не сме — отвърна Бартън. — Схемите за прехвърлянето са от древни еврейски писания.

— Древни писания ли?

— Да, от информация, съдържаща се в свитъците от Мъртво море.

— Нима *свитъците от Мъртво море* са чертежи? — Челюстта на Андре увисна. — Майтапите се!

— Андре, засега трябва просто да ми повярваш. — Бартън се почеса по брадичката. Правеше го винаги, когато беше сериозен. — Това, което ни е нужно в момента, е Ген-ЕП кандидат.

— Пътуване във времето — възкликна Андре. — Направо не мога да повярвам. Така де, знам, че работите върху страхотни неща, но *това* е направо невероятно.

— Възможно е ДНК лентата да се сглоби за около седмица, но пълното възстановяване на жив организъм ще отнеме най-малко два месеца — каза Дейвин. — Просто не виждам как можем да се вместим в срока. Не и по нормалния начин.

Карин махна трохите от масата.

— Какво ще кажете да преровим протеиновия масив? Може да успеем да ускорим Ген-ЕП процеса, ако си поиграем малко с него.

— Направих някои генетични симулации — обади се Стюарт Гамин, един от по-възрастните учени.

— Добре е като за начало — съгласи се Бартън.

Стюарт обясни какво е направил.

Друг учен вдигна ръка.

— Направих някои проучвания на секвенцията на молекулярното разлагане.

Процесът беше разискван надълго и нашироко — положителни и отрицателни страни, още нови теории. Дейвин водеше разговора, а Бартън седеше умълчан и замислен.

— Мисля, че разполагаме с достатъчно, за да продължим — заяви Дейвин след близо половин час оживена дискусия. Екипът беше разделен на три групи, които трескаво започнаха да пишат на

таблетите си, а детайлите се появяваха на екрана на Дейта-Тран на отделни малки фрагменти. „Цялото е по-голямо от сбора на отделните части“ — обичаше да цитира Бартън. Именно затова Меркуриевият екип беше толкова мощен инструмент за решаване на проблеми. Всеки отделен негов член беше гений в едно или друго отношение. А заедно те образуваха *сврѣхгений*.

Стартираха се симулации и алгоритми, запълзяха колони числа. Системата Дейта-Тран непрекъснато сравняваше отделните сегменти и ускоряваше процеса. Всичко бе толкова сложно, че обикновеният човек би го възприел като неразбираеми откъси от ненужна информация. От всички страни валяха въпроси. Енергията в помещението се долавяше ясно.

Андре седеше неподвижно — неговият Дейта-Тран сегмент беше празен. Бартън го наблюдаваше внимателно и се питаше дали момчето не се е озовало в твърде дълбоки за него води. Може би всичко това му идваше в повече?

Накрая Андре заговори.

— Ами ако има някой или нещо, което да не ни се налага да пресъздаваме?

Писането и въпросите внезапно секнаха. Всички вдигнаха глави от преносимите си устройства и зяпнаха момчето.

— Искам да кажа, възможно ли е някъде да има естествен Ген-ЕП?

Бартън го побиха тръпки.

— Някой помислял ли е за това? — сериозно попита той.

Всички мълчаха.

Дейвин подаде на Андре бисквита.

— Отлична идея, момчето ми.

Решението беше толкова просто и в същото време отговаряше точно на изискванията на Бартън. Пресъздаването на Ген-ЕП щеше да е истинско чудо за краткия срок, с който разполагаха — а Бартън се нуждаеше не от мишка, а от човешко същество. Това можеше да е най-доброто решение, на което би могъл да се надява. Обърна се към Дейвин.

— Какви са шансовете?

— За откриване на човешки Ген-ЕП ли? Готови ли сме наистина да използваме човек? — със съмнение попита Дейвин.

— Винаги се е предвиждало последният опит да е такъв — отвърна Бартън.

— Дейта-Тран не разполага с човешки генетични данни — каза някой.

— Готов ли си да изпратиш човек? — отново попита Дейвин.

— Нямаме избор — отвърна Бартън. Решението беше перфектно.

— Като начало, имаме около девет милиарда различни човешки ДНК комбинации — каза Дейвин. — Имайте предвид, че това е максималният капацитет. На практика те са някъде около два милиарда, тъй като много от основните типове са свързани с различни деформации. Те се елиминират още преди раждането, така че можем да ги изключим.

— Ген-ЕП рядко срещан ДНК тип ли е? — попита Карин.

— Не повече от всеки друг. Напълно случаен е. — Дейвин се загледа в тавана. — Да видим, населението на планетата е около осем милиарда. Два милиарда типа ДНК. Това ни дава вероятност приблизително едно на четири.

— Да — добави Карин. — Но може да открием Ген-ЕП кандидат, който е на сто и двацет години. Или тригодишен.

Бартън се усмихна на Андре. Така или иначе, момчето беше оправдало очакванията му.

— Е, какво чакаме? — рече Карин. Пръстите ѝ увиснаха над Дейта-Тран приемника. Дейвин изпрати на всеки член на екипа симулационен модел и след няколко минути бяха почти приключили с всички критерии за разграждането.

— Няма съмнение, че обектът ще има сини очи — каза Дейвин. Знаеше го от анализа, който вече беше завършил. Очите бяха най-сложният компонент от хромозомната таблица. При мишката, която бяха превърнали, те се промениха от червени на сини.

Екранът отново се изпълни с подробна информация. Списъкът постепенно се оформяше. Карин спря да пише и посочи.

— Дейта-Тран съпостави Ген-ЕП моделите, които симулирахме. — Физическите характеристики бяха изброени в лявата половина на екрана.

Бартън откри, че се е заяпал в Карин. В нея имаше нещо, което го привличаше — особено когато работеха и бяха под напрежение. Той

тръсна глава, за да пропъди мисълта. Моментът не беше подходящ да се разсейва.

— Ето и подробностите — възбудено рече Карин. — Сини очи. Кръвна група АВ отрицателна. Между другото, тя се среща най-рядко. Това ще помогне.

Списъкът продължаваше до долния край на екрана и описваше различните атрибути до молекулярно ниво. Следващата информация наистина я изненада.

— Според симулациите на Дейта-Тран Ген-ЕП ще има белег на лявото око. — Карин беше слисана. — Две едва забележими ивици в долната радиална част на ириса.

Бартън се стресна. Това бе изумително точен индикатор. Никога не беше виждал нещо подобно. Проследи информацията до Дез Люис — млада молекулярна биоложка, член на екипа от четири години.

— Добра работа, Дез. Отлична симулация. — Обърна се към Карин. — Пусни търсене в Дейта-Тран по цвят на очите и кръвна група. След това сравни резултатите с оптичния регистър. Да видим какво ще изскочи.

— Вече го правя — отвърна тя.

Тъй като ирисът е уникален за всеки човек, беше създаден оптичен регистър, в който влизаха всички новородени. Дейта-Тран имаше достъп до всички болнични системи. Ако имаше съответствие, щяха да го открият.

Търсенето по кръвна група и цвят на очите даде 1235000 резултата. Оптичните данни щяха да съкратят списъка още повече. Часовникът на екрана показва, че търсенето ще продължи един час и двацет и седем минути.

— Започни със служителите на „Ентърпрайз Корпорейшън“ — каза Бартън. — Да се надяваме, че ако има подходящ кандидат, той вече работи за нас.

— Търсенето сред служителите приключи — каза след малко Карин. — Уви, нямам добри новини. Никой от „Ентърпрайз Корпорейшън“ не отговаря на критериите. Продължаваме нататък.

Андре въведе команда в таблета си, прехвърли я на Карин и каза самодоволно:

— Това би трябвало да ускори малко нещата.

И наистина, времето за търсене се съкрати до един час и шест минути.

Бартън се усмихна.

— Чувал съм, че си магьосник с Дейта-Тран.

Останалите членове на екипа продължаваха да пускат симулации по устройствата си, но въпреки това следващият час измина бавно. Всички чакаха, обзети от мъчително напрежение, докато компютрите на Дейта-Тран преравяха десетки хиляди оптични записи в търсене на съответствие.

— Резултатът излиза — каза най-сетне Карин с ясно доловимо вълнение.

Бартън се извърна. Не искаше да гледа.

Всички ахнаха.

— Имаме двама кандидати — обяви Карин. — И двамата са мъже. Първият е на трийсет и една, в Тихия океан. Вторият е на четирийсет и пет, от Европейския регион. Изумително!

На лицата на всички цъфнаха усмивки.

Членовете на екипа започнаха да си стискат ръцете.

На Бартън му идеше да подскача и да закрещи от радост, но се сдържа.

— Да не прекаляваме с ентузиазма — предупреди той. Даваше си сметка, че все още трябва да свършат страшно много работа. — Трябва да потвърдим белега на лявото око. Да сме абсолютно сигурни.

— Кой кандидат искаме? — попита Карин.

— И двамата — без никакво колебание отвърна Бартън. — Срещни се лично с тях, Карин. И ги доведи тук, ако имат генетичния белег.

Ако успееше да убеди поне единия да им помогне, имаше шансове за успех.

Карин го погледна в очите и той задържа погледа си върху нея малко по-дълго от обичайното. Просто му се искаше да я гледа и да се наслаждава на момента на успеха. Това бе ритуал между двамата, който сякаш оставаше незабелязан за другите. Бартън се усмихна и тръгна към вратата.

— Дейвин, искам всички да започнете работа по системите за прехвърляне. — Изведнъж спря. — Между другото, как се казват?

Снимките и личните данни на кандидатите изпълниха екрана.

— Мъжът на трийсет и една е Уилсън Даулинг. Учи право в университета в Сидни. В момента тече пета година от докторантурата му.

— Доста време за писане на дисертация — отбеляза Андре. Самият той беше завършил университета само за половин година.

— Хобито му е да лети на стари самолети — добави Карин. — Няма здравословни проблеми. Академичните му резултати са около средното.

Дез Люис наклони глава и каза:

— Хубав е.

— А другият?

— Магнус Клайнберг, на четирийсет и пет. Политически криминолог, живее в Прага. Без здравословни проблеми. Добри академични резултати. — Карин кимна. — Това е добре.

— Клайнберг — каза Андре. — Изглежда отличен избор. Майка ми казва, че евреите били избран народ.

— И двамата изглеждат достатъчно способни — отвърна Карин.

Бартън се загледа в снимката на Магнус Клайнберг. Уилсън Даулинг бе удостоен със същото задълбочено изучаване. Бартън пак се почеса по брадичката.

— Доведете и двамата колкото се може по-скоро. Да не рискуваме. С колкото повече възможности разполагаме, толкова по-добре.

Бартън беше единственият, който разбираше всичко — дори Карин не знаеше какво всъщност става. Преводите на свитъците от Мъртво море бяха съвсем конкретни. Засега трябваше да запази в тайна истината за мисия Исая.

---

[1] От *Haw to Build a Time Machine*, Paul Davies, Allen Lane/Penguin, 2001, с. 78–79. — Б.авт. ↑

[2] Пак там, с. 16. — Б.авт. ↑

6.

*Сидни, Тихоокеански регион
Фрейзър Хаус, Университет на Сидни
10 май 2081*

11:01

13 дни преди опитното прехвърляне

Ярка слънчева светлина се лееше през холографския телевизор на стената на кабинета на Уилсън. Компютърно генерираното изображение правеше малкото помещение да изглежда много по-голямо, отколкото бяха жалките му размери. Стаята беше без прозорци и въздухът бе прохладен. Уилсън се къпеше в сиянието на изкуственото слънце, отпуснат в старо кожено кресло. Всяко кътче около него беше заето от книги — стотици книги, натрупани на купчини по пода и масите.

Тихо свиреше класическа музика.

Уилсън затвори романа и заразглежда подвързията му. Пусна книгата на пода и посегна напосоки за друга. Когато видя, че е избрал подвързано в кожа издание на „Повест за два града“ от Дикенс, очите му светнаха. Открай време се канеше да го прочете.

Отвори книгата и прочете на глас първите няколко думи.

— Това беше най-хубавото време, това беше най-лошото време...

[1]

Погледът му се плъзгаше по страниците, а той изобщо не помръдваше от мястото си. От време на време на лицето му се появяваше едва доловима усмивка или леко се смръщваше, докато поглъщаше хилядите съвършено изваяни думи. Чете без прекъсване два часа, напълно погълнат от заниманието си.

Почукване на вратата опита да го разсее. Уилсън го пренебрегна, но то се повтори, по-силно. Уилсън неохотно се изправи на леко изтръпналите си крака и отиде до вратата, като лавираше между купчините книги и мебелите.

Надникна в коридора и видя широка усмивка и жълтеникави криви зъби. Собственикът на тази не особено красива гледка, куриерът пощальон Бърни Мухандис, стоеше гордо в сивата си университетска униформа. До него имаше триколесна количка, пълна с писма и колети. Бърни беше от Централна Азия и истинското му име бе Багван, но след емигрирането в Тихоокеанския регион се беше прекръстил на Бърни, тъй като беше решил, че това име звучи много по-австралийски.

— Свети Валентин! — както винаги възкликна Уилсън и разпери ръце, сякаш се канеше да награби цялата количка.

Бърни вдигна шеговито ръка.

— Господин Уилсън, днес *не е* Свети Валентин! Колко пъти трябва да ти го казвам? — Макар че живееше тук вече повече от трийсет и пет години, акцентът му си оставаше типично индийски.

— Тогава какво ми носиш? — попита с нетърпение Уилсън, докато оглеждаше пратките.

— Няма поща за теб, приятелю. Абсолютно никаква.

— Тогава защо идваш? — попита Уилсън.

— За да разбера какви ги вършиш. — Уилсън се опита да запречи вратата, но Бърни пъкна глава вътре и огледа мъничката стая. — Боже, вярно било. *Половината* библиотека е изписана на твое име! Явно си се побъркал.

— Просто правя едни проучвания.

Бърни постави тъмнокожата си ръка върху рамото на Уилсън.

— Господин Уилсън, никой, дори ти с твоите невероятни възможности, не е в състояние да прочете толкова много книги. Какво си намислил?

Уилсън погледна назад към стаята.

— Просто обичам да чета.

Бърни се изкиска.

— Щом казваш, мой мистериозни приятелю. Знам, че просто се преструваш, че четеш тези книги. Така че не очаквай да ги връщам вместо теб, когато приключиш. Подозирам, че ще се наложи да наемеш камион.

Вярно беше — Уилсън беше събрал повече книги, отколкото можеше да прочете нормален човек за един месец. Но напоследък бе в състояние да се справи без никакъв проблем с две или три на ден.

Способността му да поглъща информация се увеличаваше с изумително темпо.

Бърни махна с ръка към пощенската количка и каза доволно:

— Както и да е, няма картички за теб.

— Очаквам доста картички следващия февруари, ще видиш — уверено заяви Уилсън.

— И сигурно няма да получиш *нищо една*, както тази година.

— Казах ти, всички просто са се изгубили по пощата.

— Разбирам проблема ти — заяви Бърни и се приготви да даде бащински съвет. — Много си придирчив към по-добрия пол. Това е експертното ми мнение. В моята страна навремето имахме уредени бракове. Страхотно! Да. Това е най-добрият начин младежите и девойките да се срещат и да се влюбват един в друг. Между другото, още се практикува по някои места. Това е много по-добър и цивилизован начин да събереш младите. Би се отразило добре на мъж като теб.

Бърни се усмихна и отново показва прелестните си зъби.

— Звучи доста напредничаво — тихо каза Уилсън.

— Точно така се запознах с жена си — продължи Бърни. — Беше такова прелестно създание. Красавица! — Унесе се в спомени. — Баща ми дойде при мен и ми каза: „Намерих ти момиче“. Толкова прав се оказа. — Сложи ръка на сърцето си и килна глава настрани и нагоре, досущ като Джули Андрюс в „Звукът на музиката“.

Уилсън си погледна часовника. Вече му беше трудно да скрива отегчението си.

— Багван — каза той, натъртвайки на името. — Виж, много ми е приятно да си бърбля с теб, но имам много работа, нали разбираш? — Посочи към стаята. — Имам много книги за четене.

— Много ли се разприказвах? — малко притеснено попита Бърни.

— Не-е-е — отвърна Уилсън и отстъпи назад. — Просто съм зает. Ще ми разкажеш другия път. Очаквам го с нетърпение.

— За мен ще е удоволствие... — отвърна Бърни, докато вратата се затваряше пред лицето му.

А после вратата се отвори и Уилсън се появи отново.

— И още нещо, Багван — каза той, сякаш тъкмо се беше сетил. — Следващия път... чукай *само* когато намериш онези изгубени

картички.

Бърни се ухили.

— Много си гаден, господин Уилсън.

Уилсън пак си погледна часовника и се сети, че е закъснял за лекцията на Джени Джоунс. Тя вече беше започнала.

Като сипеше порой ругатни, Уилсън се втурна в стаята, намери път между книгите, грабна идентификационната си значка от масата, изскочи навън и затръшна вратата.

Профуча покрай Бърни и му извика:

— Заради теб закъснях, Багван! Джени страшно ще ми се ядоса!

— Значи всичко е точно така, както трябва да бъде, господин Уилсън! — извика в отговор Бърни.

Вътрешният двор на университета беше точно един квадратен акър, покрит с безукорно поддържана трева. От четирите страни на тревната площ минаваха открити алеи. Хората се бяха разположили на одеяла и се наслаждаваха на есенното слънце. Някои четяха, други бърбеха. Атмосферата бе спокойна и идилична, докато Уилсън не прескочи каменната стена и не хукна през тревата, като заобикаляше и дори прескачаше изпречилите се на пътя му.

Сензорът засече пропуска му и стъклената врата се отвори, докато приближаваше. Задъхан, той се затича по пустия коридор. Стъпките му отекваха от стените. Уилсън отново си погледна часовника, влетя през двойната врата и моментално усети погледите на студентите, които го гледаха от амфитеатралната аудитория. Цифровата черна дъска беше покрита с бележки, а Джени Джоунс, злата вещица на Запада, стоеше до подиума с ръце на кръста.

— Много мило, че се присъединявате към нас — хладно рече тя.

Джени беше привлекателна трийсет и пет годишна брюнетка, асистент по право. Бе остроумна и своеволна, с красиво тяло и флиртуваща усмивка — и ако зависеше от него, Уилсън никога нямаше да я погледне тая проклета кучка, докато е жив.

По изражението ѝ личеше, че е разстроена, което не беше нещо невъобразимо. Уилсън погледна петдесетината студенти, които го зяпаха безизразно. На четвъртия ред забеляза приятеля на Джени.

Изглежда, Алфи — Алфред Суза — за пореден път беше решил да посещава заниманията.

Уилсън харесваше Алф. Да, харесваше да го вижда на лекции и упражнения по същия начин, по който харесваше да му изтръгват ноктите с корените — с клещи. Ситуацията беше сравнима, реши Уилсън — само дето да виждаш Алф май беше по-лошо.

Причината?

Джени и Уилсън навремето имаха връзка. Професор Оутър твърдеше, че запазилите се чувства на Уилсън към нея се основават единствено на факта, че Джени е добра в леглото, но самият Уилсън не беше много сигурен. Трябваше да има нещо повече. Затова Уилсън избра да я презира, след като вече не бяха заедно — реши, че трябва да е или едното, или другото. Нямахше средно положение. Нещата се усложняваха от факта, че общата им дисертация върху търговското право изискваше да водят занятия заедно. Така им се налагаше всяка седмица да търпят по десет мъчителни часа заедно в четене на лекции на първокурсници.

— Появяването е много важно — обяви Уилсън на студентите. — И по-точно *овладяното* появяване. Трябва да го оцените по достойнство. В момента ви давам ценен урок как да не изпадаме в паника, когато колегата ни е ядосан.

И плесна Джени по дупето, за да я накара да освободи подиума.

— Копеле — прошепна му тя.

— Стига де, знам, че ти харесва — прошепна ѝ в отговор той.

Нагласи микрофона и продължи:

— Видяхте колко спокоен бях. — Усиленият му глас изпълни аудиторията. Уилсън спря за момент поглед върху Джени, присви очи, за да подчертае думите си, после отново се обърна към групата. — А сега сериозно. Съжалявам, че закъснях. Имаше ужасен инцидент с един камион със сладолед. Заби се във вратата на кабинета ми и трябваше да си проям път навън. — Потърка корем, оригна се и звукът прогърмя от високоговорителите. — Какви жертви само правя за вас.

По лицата на студентите цъфнаха усмивки. Само Джени и приятелят ѝ изглеждаха неподатливи на хумора му.

Уилсън погледна бележките на цифровата дъска. Познаваше добре материала.

— Търговско право — каза той. — Да се захващаме с него. Как да направим така, че две страни с различни закони и правни системи да могат да решават възникнали помежду им спорове? Много добър въпрос...

Карин Търнбери седеше на третия ред. Двайсет минути търпеливо бе чакала пристигането на Уилсън. „Комедиант — помисли си. — Интересно“. След като вече бе идентифицирала предполагаемия Ген-ЕП кандидат, тя слезе уверено по стълбите към подиума.

— Господин Даулинг, аз съм Карин Търнбери. — Посочи двойната врата вдясно. — Трябва да поговорим на четири очи.

Уилсън погледна въпросително Джени, сякаш питаше дали това не е някакъв номер, после се обърна отново към непознатата. Никога не я беше виждал — щеше да я запомни. Бе привлекателна, елегантна, с фигура на пясъчен часовник, прибрана в бял комбинезон, който можеше да мине за военен, ако не беше цветът му.

Пристъпи до Джени и ѝ прошепна:

— Стриптизъорка! Това ли е идеята ти за майтап?

Но ако можеше да се съди по враждебната ѝ реакция, Джени нямаше нищо общо с това.

Уилсън отново се загледа в непознатата, като през цялото време си даваше сметка, че студентите следят всяко негово движение. Жената протегна ръка и му подаде визитка. На нея имаше само две релефни думи:

Ентърпрайз Корпорейшън

— Моля ви, господин Даулинг — повтори Карин. — Ще бъда съвсем кратка.

— Ей сега се връщам — разсеяно каза Уилсън на групата.

Джени кипна.

— Да задържа ли дъха си, Уилсън?

— Давай — прошепна ѝ той в отговор.

Последва засуканата брюнетка в празния коридор. „Ентърпрайз Корпорейшън“ означаваше само едно — неприятности.

— Та как ви беше името? — попита той. Не го беше чул добре. Пък и не беше написано на визитката.

— Карин Търнбери — отвърна тя делово. — Работя за „Ентърпрайз Корпорейшън“.

Уилсън погледна картичката.

— Дискретно... Харесва ми.

Карин го обиколи, като го оглеждаше от главата до петите и вадеше от чантата си някакво малко черно устройство. Отпред нещото имаше оптична леща.

— Нещо против да погледна в лявото ви око? — сладко попита тя. — Ще отнеме само секунда.

Искането бе толкова необичайно, че Уилсън отстъпи крачка назад.

— Защо?

— Генетичен тест на случаен принцип. Ще отнеме само секунда.

Уилсън не се нуждаеше от дипломата си по право, за да разбере, че тя лъже. Жена като Карин не би могла да върши каквото и да било на *случаен принцип*.

— Господин Даулинг? — нетърпеливо каза тя.

Той отново погледна странното черно устройство.

— Кажете ми защо.

— Няма време за обяснения.

— *Вие* може и да нямате. Уверявам ви обаче, че *аз* имам предостатъчно време. И точно в момента имам занятия. — Посочи към аудиторията. — И тъй, бъдете така добра...

Карин покорно извади от папката си цифров документ и му го връчи. Съобщението беше от ръководството на университета, адресирано направо до Уилсън. Бе дълго само три реда и настоятелно го съветваше да съдейства на г-ца Търнбери. Намекът ясно личеше между редовете — ако откажеше да съдейства, това щеше да му струва стипендията. Цялата ситуация вече изобщо не изглеждаше случайна.

— Искам да ми отделите само няколко минути от времето си — с обезоръжаваща усмивка каза Карин и посочи една пейка до стената. — Уверявам ви, всичко ще приключи за секунди. Процедурата е напълно безболезнена.

Уилсън нямаше друг избор, освен да седне. Карин застана между краката му и нежно повдигна брадичката му с показалец.

— Гледайте право напред.

Червен лъч прониза лявото око на Уилсън, но той за момент се разсея от аромата на парфюма на Карин и от близостта на тялото ѝ. Светлината внезапно изчезна и Карин се дръпна назад, загледана съсредоточено в екрана. Лицето ѝ беше абсолютно безизразно.

Точно в този момент мобилният ѝ телефон иззвъня. Карин свали тънкото като лист устройство от колана си и погледна екрана. Търсеше я Бартън, вероятно да разбере как вървят нещата. Тя небрежно натисна бутона за изключване и телефонът млъкна. Карин погледна Уилсън в очите.

— Какво ще кажете да се разходим до централата ни? Обичате ли да пътувате?

Уилсън се опитваше да проумее какво толкова търси Карин в лявото му око. Ставащото бе просто неразбираемо.

— Какво прави това устройство? — попита той.

Карин прибра загадъчния малък компютър в чантата си.

— „Ентърпрайз Корпорейшън“ се нуждае от вас, господин Даулинг.

— Сериозно? Е, аз пък не се нуждая от „Ентърпрайз Корпорейшън“.

— Няма да съжалявате. Ще бъдете щедро възнаграден.

Уилсън се изсмя.

— Това е нелепо.

В отговор тонът ѝ стана по-твърд.

— Господин Даулинг, съжалявам, но нямате избор.

Уилсън се огледа шеговито.

— Моля ви, Карин — възкликна той и я погледна в очите. — За бога, наричайте ме Уилсън. Всеки път, когато чуя „господин Даулинг“, започвам да се оглеждам за дядо си.

— Имам заповед да ви заведа в централата — твърдо рече тя.

— Беше ми много приятно да се запознаем — отвърна той пренебрежително. — Приятен ден.

Понечи да се върне в аудиторията, но Карин му препречи пътя.

— Имам лекция — каза той.

— Идвате с мен.

— Няма начин. — Той се опита да я заобиколи.

Карин го хвана за ръката.

— Представете си какво е да останете без работа до края на живота си.

В главата на Уилсън веднага се включи аларма. „Ентърпрайз Корпорейшън“ явно знаеха за тайната му!

— Елате с мен в централата ни в Америка. На летището чака частна совалка. Трябва да се срещнете с един човек, Бартън Ингърсън. Той е много важна личност. — Карин го дари с доста прелъстителна усмивка. — На борда имаме най-добрата водка. Няма да съжалявате, уверявам ви. А и аз правя страхотна водка мартини.

„Знае, че пия водка“, помисли Уилсън.

— „Ентърпрайз Корпорейшън“ може да е много щедра, ако поиска — каза тя. — И точно обратното, ако се наложи.

На Уилсън му се струваше, че са се сбъднали най-големите му страхове — това определено бе свързано с омега — програмирането на професор Оутър. Както си му е редът, обля го студена пот.

— Съгласен ли сте? — попита тя.

— С удоволствие ще дойда с вас — каза той с фалшива усмивка.

Карин изглеждаше доволна.

— Добре... Радвам се.

— Никога не съм се качвал в частна совалка.

— Ще ви хареса. Пътуването трае само четири часа.

— Тонът ѝ предполагаше, че вече са първи приятели. —
Определено си заслужава човек да види звездите.

Совалките бяха най-новата форма на свръхзвуков транспорт. Издигаха се непосредствено над йоносферата, в космоса, за да съкратят пътуването. Засега бяха най-бързият начин да се стигне от точка А до точка Б, от единия край на света до другия. Дори да летиш през деня, след като излезеш от йоносферата, звездите винаги светеха ярко.

— Нямам търпение да ги видя — каза Уилсън, прикривайки истинските си чувства. „Ще убия професор Оутър, само да ми падне. Той ме е забъркал във всичко това“.

— Ще е забавно. Ще прием мартини. — Бъбренето на Карин беше по-болезнено и от начина ѝ на преговаряне. — Ще се срещнем след час на главния вход. Ще ни вземе кола. — Погледна таблета си. — И, Уилсън, тъй като често закъснявате, защо не опитате да се появите след четирийсет и пет минути?

Явно знаеха всичко за него.

Уилсън се замисли за момент, после каза:

— Мога ли да ви помоля за една услуга? Ще означава много за мен.

Карин се поколеба.

— Предполагам, че да.

— Съвсем дребна услуга. Можете ли да влезете и да съобщите на другия лектор, Джени Джоунс, че днес няма да се връщам? Кажете ѝ, че тръгвам с вас. Ще се радва да знае какво става. Кажете ѝ за совалката.

Карин отметна назад дългата си до раменете коса — точно по начина, по който би го направила стриптийзьорката, която си бе представил Уилсън, и каза:

— Е, това мога да го направя.

Уилсън си представи реакцията на Джени, когато чуе новината — и реакцията ѝ към жената, която я съобщава. „Какво пък, всяко зло за добро“ — помисли си.

---

[1] Превод Димитър Стефанов. — Б.пр. ↑

7.

Хюстън, Тексас

Линейка 33, на ъгъла на Кърби и Макний

25 ноември 2012

20:02

Мисия Исая — ден първи

Отекна пронизителен вой на сирена. Появи се стара бяла линейка с включени червени и сини светлини. Беше ранна вечер и улиците бяха опустели. Без да намалява на червения светофар, линейката продължи напред, подскочи на лежащия полицай, рязко зави надясно и се отдалечи в сумрака.

Рязкото раздрусване върна Уилсън в съзнание. Беше объркан и се чувстваше много зле. Опита се да отвори очи, но видя само тъмнина и усети в устата си някакъв познат вкус. Трудно му беше да се движи и когато помръдна, го прониза болка. Ръцете му като че ли бяха вързани. Всичко около него сякаш се движеше. Уилсън се опита да се освободи.

— Не се напрягай, момче — извика му мъжки глас. — Само ще влошиш нещата.

Американски акцент, при това южняшки. Въпреки това Уилсън се опитала седне и болката стана още по-силна. И тогава разпозна вкуса в устата си — на кръв. Лепкава кръв.

— Казах ти, не мърдай — отново се обади гласът. Парамедикът стегна велкро ремъците на гърдите на Уилсън и го прикова още по-здраво за носилката.

Тялото, главата и краката на Уилсън бяха увити в изцапани бинтове. Дрехите му бяха станали на парцали. Имаше няколко счупвания — ребра, краката над коленете — и на бедрата му бяха поставени тежки пластмасови шини. На дясната му ръка имаше система. Повече от половината му кожа беше раздрана от влаченето под колата.

Парамедикът се приготви да му бие още болкоуспокоителни.

— Не виждам — каза Уилсън.

— Как се казваш? — попита гласът. — Каж ми името си.

— Не виждам — повтори Уилсън.

— Заради бинтовете е. Главата ти е ударена. А сега ми кажи, важно е. Имаш ли здравна осигуровка?

— Осигуровка? — промърмори Уилсън. Усмихна се — полицата му щеше да се появи след около петдесет години. Изглеждаше му някак смешно.

— Имаш ли осигуровка? — отново попита гласът.

Вълна от болка премина през Уилсън — сякаш хиляди ножове се забиваха в гърба и краката му и бавно се завъртаха. Положението вече не изглеждаше толкова весело.

— Ще ти се иска да имаше — рече гласът.

Линейката рязко зави и Уилсън се люшна в задържащите ремъци. Остра болка го прониза на още десетки места. Мисълта отново да изпадне в безсъзнание и забрава му се видя доста съблазнителна.

Парамедикът огледа пациента си. Беше истинско чудо, че е в състояние да говори след толкова морфин. Реши, че още 15 милилитра ще свършат работа. Почука спринцовката, за да махне мехурчетата, закрепил се по-стабилно в подскачащата кабина и заби иглата в маркуча, висящ от лявата ръка на Уилсън.

Болката идваше и си отиваше на вълни, все по-силна и по-силна, и Уилсън дишаше плитко и на пресекулки. Това беше единственото, което можеше да направи, за да остане в съзнание. Част от него искаше просто да се махне от това непрекъснато мъчение. Беше готов да приеме всичко, което ще му донесе облекчение.

— Изобщо не трябваше да съм тук — изпъшка той. Линейката мина през някаква неравност и подскочи отново.

Агонията беше прекалено голяма...

Сидни, Тихоокеански регион

Нощен клуб „Билборд“, Глебе Пойнт Роуд, Глебе

23 май 2080

23:27

281 дни преди опитното прехвърляне

Музиката гърмеше оглушително. Клубът беше задимен и претъпкан. Уилсън седеше на бара до професор Джулиъс Оутър. Десетки хора танцуваха в сенките около тях. Разноцветни диско светлини примигваха от тавана. Звучеше парче на „Бони М“. Вечерта беше под надслов „Нощ на 20 век — хитовете на миналото хилядолетие“.

Без да чака поръчка, барманът напълни две нови чаши с водка и ги плъзна напред. Уилсън усети вибрирането на интерактивната кредитна карта в джоба си — известяваше го, че е платил още две питиета.

— Защо винаги аз трябва да плащам?

— Защото имаш удоволствието да бъдеш във височайшата ми компания — отвърна професор Оутър.

— Ти си пиян.

— Да, Уилсън. Мисля, че си прав.

Джулиъс Оутър беше редовен посетител на клуба. Три вечери седмично можеше да бъде открит на едно и също място на бара да пие чаша след чаша двойна водка с лед. „Професорът“, както обичаше да го наричат, беше невероятно талантлив. Но талантът често върви с ексцентричност, а у него и двете бяха в изобилие. Университетът в Сидни, където работеше като изследовател в областта на неврологията, поддържаше с него отношения, базирани на любов и омраза едновременно. Смятаха го за прекалено надарен, за да могат да си позволят да минат без него, но и за прекалено голям особняк, за да преподава на студенти. Уилсън на драго сърце би се подписал под същото мнение, стига да го питаха.

Професорът беше около петдесетте и трудно можеше да се нарече най-големия красавец на света. Уилсън си имаше описателен термин за него — „непрекрасен“. Къдравата му тъмна коса, прошарена тук-там, беше щръкнала, сякаш току-що бе бръкнал в контакт.

Алберт Айнщайн, с когото професор Оутър имаше невероятна прилика, беше моделът му за подражание. Подобно на Айнщайн, той винаги беше облечен по един и същи начин. Тъмносин панталон, бяла риза, бели маратонки, бели чорапи. Дори бельото му беше едно и също. Имаше по седем чифта от всичко — напълно идентични. Професорът цитираше нобеловия лауреат, че така си спестява по едно решение на ден, а когато събереш всички спестени решения,

получаваш милиони и милиони мисловни процеси, които могат да бъдат насочени към нещо много по-смислено.

Уилсън познаваше професора от много години. Бяха се запознали, когато Уилсън се яви за свободно място за лаборант. Трябваша му допълнителни средства и затова кандидатства за работата в департамента по неврология. Не получи мястото, но от онзи ден двамата станаха добри приятели. Странно нещо са приятелствата. Двамата страшно се различаваха един от друг. Разликата във възрастта им беше повече от двамайсет години, имаха различни умения, произлизаха от различни среди и интересите им нямаха допирни точки — и въпреки това бяха приятели. Срещаша се всеки петък вечер в „Билборд“ пиеха едно и също питие и водеха едни и същи разговори и спорове.

Уилсън вдигна чашата си.

— Пия това и изчезвам. Утре имам работа.

— Правото е *то-о-олкова* скучно! — заяви професорът. — Как изобщо успяваш да стоиш буден?

— Умът ми е с такава нагласа — отвърна Уилсън и остави празната си чаша на бара.

— Да, така е — съгласи се професорът. — Да, така е. — Това в никакъв случай не беше комплимент. — Знаеш ли, че всички мразят юристите? Те са паразити!

— Това е моята реплика — каза Уилсън и стана. — Изчезвам!

— Не! — прочувствено възкликна професорът. — Имаме да говорим за много неща.

И натисна Уилсън обратно на стола.

— Не мога да си позволя още питиета, професоре. Не заради парите. Просто е твърде трудно на егото ми.

— Следващите водки са от мен — завалено заяви професорът.

— Да бе, остава наистина да викнеш по едно.

— Глупости! Аз викам непрекъснато! — отвърна той и направи знак на бармана да налее на Уилсън.

— Виж, трябва да тръгвам — каза Уилсън. — Наистина, трябва да поработя. Доста съм изостанал.

Но новото питие вече се бе появило.

Професорът се наведе към него и го погледна изцъклено.

— Положението е нормално, приятел. Знаеш ли... можем да поправим това.

Уилсън усети, че май ще последва поредната проповед на тема „Светът според професор Оутър“.

И тогава се започна...

— Знаеш ли какво е *божествена кутия*?

Уилсън трепна — не и това!

— Намира се в десния темпорален лоб. — Професорът посочи челото на Уилсън. — Активна е у онези, които са *невероятно талантиливи*. Всеки я има, но само *много надарените* са способни да я задействат. — Професорът се пресегна и почука Уилсън по челото. — Твоята божествена кутия е *тук*, в предната част на мозъка ти.

Уилсън се дръпна, подрастен от допира.

— Знаеш ли — с надебелял език продължи професорът, — че обикновеният човек използва само десет процента от капацитета на мозъка си? Останалите деветдесет си клатят краката. Това е огромен свободен ресурс.

Уилсън знаеше какво ще последва. Божествената кутия е ключът... Извор на умствена мощ...

— Божествената кутия е ключът — каза професорът. — Тя е извор на умствена мощ.

— Незаконно е, не забравяй! — изтърси Уилсън.

Професорът бе поразен.

— Кой ти е казал, че е незаконно?

— Ти.

— Божествената кутия си заслужава името, Уилсън — продължи упорито професорът. — Тя е толкова *мощна*, че всеки, който се научи как да я овладее, ще се сдобие с невероятни възможности.

— Да — прекъсна го Уилсън, търпението му вече се изчерпваше. — И преди три години медицинската общност забрани експериментите с тази част на мозъка. *Ти* спомена и това.

Професорът се огледа крадешком.

— И кога това ни е спирало?

Уилсън понечи да стане, но професорът го дръпна обратно на мястото му.

— Имам нова теория. Да, нова теория!

Уилсън гаврътна остатъка от водката си и стовари чашата върху бара. Кредитната му карта най-неочаквано завибрира отново — барманът вече беше налял още по едно. Уилсън се наведе напред и прокара пръст през гърлото си.

— Тази е последната! Затворете ми сметката!

— Правя ти най-голямото предложение в живота — каза професорът и заръчка настоятелно с пръст ръката на Уилсън.

— И двамата можем да се озовем зад решетките. Или дори по-лошо. — Уилсън посочи останалите посетители на клуба и добави: — Аз съм единственият ти приятел! Ако ме превърнеш в зеленчук, ще трябва да си седиш тук сам. Точно така, *сам*.

— Въпреки това ще те взимам с мен.

— О, много ме успокой.

— Наистина! — Професорът отново се огледа крадешком. — Не е опасно, да знаеш. — Наведе се и зашепна в ухото на Уилсън. — Защото намерих начин да стимулирам божествената кутия без хирургична намеса.

Уилсън едва го чуваше.

— Защо говориш толкова тихо?

— Университетът има шпиони навсякъде — прошепна професорът.

— Да не мислиш, че някой може да те чуе тук? — Музиката кънтеше с пълна сила. — И между другото... дръпни се малко. Дъхът ти не е от най-приятните. — Професорът лъхаше гадно на алкохол и лук.

В отговор Оутър придърпа Уилсън още по-близо и продължи:

— Миналата седмица приложих неинвазивно омега — програмиране. Върху *лъх*, Уилсън. Да беше видял какво стана!

— Не искам да знам...

— Ще получиш физически възможности, за каквито не си и помислял. — Професорът изгълта питието си и посегна към следващата чаша. — Никога не бях правил подобно нещо. *Никой* не е правил подобно нещо. Става въпрос за церебрална програма, което означава, че няма опасност от отхвърляне.

— Помниш ли какво стана последния път, когато се съгласих да ти помогна в един от опитите ти? Цял месец ме цепеше глава! Много добре го помниш, нали? Защото аз определено го помня!

Професорът размаха ръце, сякаш се опитваше да прогони някакво досадно насекомо.

— Онова беше грешка, признавам! Но това... това вече е истинско. Не разбираш ли? Този път единственият източник на енергия е самата божествена кутия. Ще можеш да контролираш физическите си действия само с казването на една-две команди. Направих проучванията! Няма да има странични ефекти — или поне не толкова лоши. Хайде, Уилсън. Не бих те помолил отново, ако си мислех, че не е безопасно.

— Нека помисля. — Уилсън се загледа в тавана. — Хм-м-м. — Замълча. — Добре, професоре... отговорът е категорично *не*.

Разочарован, дребният учен опря чело в бара.

— Аз съм твой приятел — рече Уилсън. — Но този път... без мен.

Професорът се вкопчи в ръката му.

— Друже, знам, че ще се получи! — Опита се да се усмихне, но беше прекалено пиян. — Нали разбираш, че не мога да изляза на улицата и да потърся някой доброволец! — Лицето му се сбърчи още повече от нормалното. — Онези копелета от университета — отново понижи глас той — се опитват да откраднат труда ми. Знаем го! — Погледът му се фокусира. — Моля те за услуга, Уилсън.

— Защо не можеш да ме помолиш за някаква нормална услуга?

— Услугата си е услуга.

— Но това е мозъчен експеримент!

— И какво от това?

Уилсън поклати глава.

— Ти си по-пиян, отколкото предполагам.

— Ще го направиш ли?

— Мислех си, че сме приятели — каза Уилсън просто в опит да спечели морална преднина.

Професорът се изправи.

— Може пък в края ма краищата да не сме никакви приятели! — Стоеше малко несигурно на крака. — Знаеш ли какво? Има причина Джени Джоунс да те остави. Знаем защо го е направила. И ще ти кажа, защото приятелите трябва да са честни един с друг. Ти си *обикновен*, Уилсън. Ти си *тъп*! Влачиш докторантура вече... — Той започна да

брои на пръсти. — Пет години! Виж се, друже. Джени Джоунс с право те остави заради онзи тип.

Музиката продължаваше да гърми.

— Защото другият е *по-интересен* от теб — добави професорът.

— Той също учи право!

— Не мога да повярвам, че вече половин година все те слушам как приказваш за Джени Джоунс, любовта на живота ти! Направо си е мъчение, друже. Въртяла си добре задника — *и какво от това?*

— Не съм тъп! — разгорещено каза Уилсън. — Върни си думите назад.

— Предавам се, Уилсън. Наистина се предавам.

Професорът изчезна в тълпата.

Уилсън се загледа в кубчетата лед в чашата си. Минутите се изнизваха. Възможно ли бе в думите на професора да има някаква истина? Намръщи се. Може би беше време да помисли за мястото си в света. Знаеше, че е зациклил като повредена грамофонна плоча, която върти непрекъснато едно и също. Знаеше, че ако се вгледа дълбоко в себе си, ще открие, че нещо му липсва. Нещо важно. Просто не знаеше какво или може би кой.

Прибра се в квартирата си след часове. Живееше недалеч от кампуса в бивша офис сграда, преустроена в студентско общежитие. Всичко му беше толкова познато, че дори не погледна към асансьора, на който имаше надпис НЕ РАБОТИ. Не работеше и когато се беше нанесъл тук.

Насочи се към стълбите и изкачи четиринайсетте площадки до етажа си. Когато отвори вратата, откри професор Оутър да седи в стаята му и да пуши.

— *О, страхотно...* — Уилсън се опита да се направи на изненадан. — Как успя да влезеш? — Погледна ключалката, но тя изглеждаше в ред. — Разбирам... малка част от егото ми е все още непокътната, което означава, че още не си свършил.

Професорът обърна въртящия се стол към него.

— Страхотна гледка.

Уилсън погледна силуета на Сидни в далечината.

— Да, почти си заслужава катеренето по проклетите стълби.

— Да не стигаме толкова далеч — рече професорът. — Но предполагам, че помага да поддържаш форма.

Просторният едностаен апартамент бе обзаведен само частично — едно канапе, един сателитен телевизор с плосък екран и пълен с бира хладилник. На пода имаше купчина кутии от пица и списания. На горния рафт на библиотеката имаше три снимки в рамки. Едната беше на приемните родители на Уилсън, Джийн и Иън Страдброук, застанали пред Улуру. Втората бе на дядо му — истинския му дядо — Уилям Даулинг, направена малко преди да умре. Уилсън милееше за нея. Третата рамка бе празна. Преди в нея имаше снимка на Джени Джоунс, но тя бе скъсана на парчета и хвърлена в кошчето.

Професорът тръсна цигарата в една чинийка.

— Това място е същинско бунисце. Искам да кажа, слава богу, че е гледката. — Дръпна от цигарата и пусна облаче дим. Вече не заваляше думите.

— Днес направо преливаш от комплименти, а?

— Виж, дойдох да се извиня.

— Чудесно. Приемам извиненията ти. А сега се разкарай. — Уилсън посочи вратата, но професорът не помръдна.

— Сериозно, съжалявам за онова, което ти казах. Прекалих.

— Нарече ме тъп!

— Да. Извинявай.

— Тъп?

— Извинявай!

Уилсън поклати глава.

— Знаеш ли какво ме вбесява най-много? — Замълча за момент, мислеше си доколко честен може да си позволи да е. — Тревожа се, че може би си прав. И това определено ме дразни.

— Животът погажда подобни номера. — Професорът се усмихна. — И те ме разсмиват.

— А пък на мен ми се плаче от тях. — Уилсън извади от малкия хладилник две бири.

— Пак отварям дума за омега — програмирането — спокойно каза професорът. — Искам да го опиташ. — Устата му избълва дим. — Кълна ти се, от университета подозират, че съм на път да приключа с изследванията. Искат да ми вземат труда. Копелета.

Уилсън се усмихна.

— Трезвен си много по-убедителен, да знаеш.

В продължение на трийсет минути и шест цигари професорът обясняваше методиката си. Беше *неинвазивно* програмиране (тоест без разрези), което активираше божествената кутия чрез високочестотен ултразвук, насочен към фронталния лоб. Идеята му хрумнала от историята на един оператор на военноморски радар, който поради повреда в оборудването бил изложен на кодиран ултразвук, докато бил на плаване. След три месеца се прибрал, коефициентът му на интелигентност се оказал много по-висок, отколкото преди. Военните провели вътрешно проучване и това бе всеизвестно, но в резултат от него ГЗО — Глобалната здравна организация — бе забранила всякакви мозъчни експерименти.

Професорът обаче бе продължил изследването на военните. Той разполагаше с оборудването, средствата, уменията и най-важното — с анонимността да прави едва ли не всичко, което си поиска. И през последните две години работеше върху проблема как да програмира ултразвука така, че да получи исканите резултати.

Уилсън знаеше, че е *възможно* от университета да се опитат да откраднат идеята. Особено ако си мислят, че това може да донесе пари и че рисковете вече са поети. По всичко изглеждаше, че откритието със сигурност ще има военно приложение. Уилсън по принцип не пушеше, но сега взе една цигара.

— Добре, че вече не вредят — каза Уилсън. — Когато съм под напрежение, мога да изпуша цяла кутия.

Само допреди двайсет и пет години цигарите причиняваха рак — преди учените от „Ентърпрайз Корпорейшън“ да премахнат опасните съединения от формулата.

— Повече ми харесваха, когато бяха вредни — отвърна професорът. — Лично за мен истинската тръпка идваше от мисълта, че пуша нещо *канцерогенно*. Но предполагам, че е ужасен бизнес — да убиваш най-добрите си клиенти...

— Твърди се, че вкусът бил същият — каза Уилсън и глътна дима.

— Онези кръвопийци от „Ентърпрайз Корпорейшън“ развалиха цялата веселба. Унищожиха душата на пушенето. Заслужават да бъдат тикнати зад решетките. Направиха пушенето невинно и приятно занимание. Ама че загуба.

— Защо ги мразиш толкова много?

Професорът не се замисли дори за миг.

— Те са представители на господстващата гилдия, Уилсън. Повярвай ми, на тях *не може* да им се има доверие. Искат всички да живеем в памперси като пълни малоумници, за да имаме ниски разходи за здраве, да живеем съвършен живот, да имаме по две цяло и три десети деца и да не създаваме никакви неприятности. Направо отвратително! Аз съм привърженик на *теорията на хаоса* — живей, смей се, бъди дързък, върви по ръба. *Carpe diem*^[1]. — Замълча за момент. — Именно затова искам да направим този омега — опит. Не разбираш ли, това е нашият шанс да го изтикаме на бюрокрацията. И не бих се обърнал към теб с подобна молба, ако не смятах, че ще се получи. Дватамата с теб можем да променим нещата.

— Ами ако *не се* получи?

— Ще се получи. Повярвай ми!

— Много ми харесва увереността ти, професоре, но тя понякога е погрешна. — В действителност Уилсън беше изумен от вярата на дребния мъж в самия себе си. Често се шегуваше, че професор Оутър се възприема така, сякаш е сигурен, че има лицето ма Ерол Флин и тялото на олимпийски атлет. За съжаление истината беше доста далеч от това. Всъщност толкова далеч, че човек не можеше да я открие и с бинокъл.

— Трябва да го направиш — сериозно каза професорът.

— Съдбата ти е да бъдеш мой приятел. И, повярвай ми, много добре си давам сметка, че понякога това не е лесна работа. Може би съдбата ти е и да ми помогнеш с това.

Съдба... Думата задейства нещо и умът на Уилсън се изпълни с неочаквани спомени. Той отиде при бюрото си, отвори горното чекмедже и извади голяма сребърна монета.

— Дядо ми ми я даде, когато бях малък. Каза, че била моята *монета на съдбата*. — Впери поглед в блестящия диск, който будеше повече въпроси, отколкото даваше отговори.

Професорът грабна монетата от ръката му.

— Това е египетска лира — каза Уилсън.

На аверса бяха гравирани пирамидите от Гиза. Другата страна на монетата бе силно повредена и покрита с вдлъбнатини, сякаш някой я беше блъскал с чук.

— Какво е станало с нея?

— Не зная. Мисля, че и дядо ми не беше наясно. — Уилсън посочи обезобразения силует. — Това е английската кралица. Елизабет Втора. Малко е обезобразена.

— Взе монетата и я потърка с обич между пръстите си.

— Дядо ми казваше: „Ако искаш ръката на съдбата да ти покаже пътя, тази монета ще те води“. Странно, нали?

— Да хвърлим ези-тура и да видим какво ще покаже — ентузиазирано предложи професорът.

Уилсън се загледа в египетската монета и сърцето му заби побързо. Досега най-съдбовното нещо, което беше решавала тя, бе изборът между пица и китайска храна. Едва ли можеше да се нарече променящо живота решение. Странно, но дядо му винаги твърдеше, че монетата никога няма да сбърка — и че трябва да се доверява на онова, което показва.

— Ако аз спечеля — каза Уилсън, — не искам никога повече да ме молиш за тази омега — история. Сериозно. Никога!

— А ако аз спечеля — отвърна професорът, — ще минеш през програмирането.

На Уилсън никак не му се мислеше за последствията от евентуална загуба — така постъпваше почти във всичко. Поради някаква причина, логична или не, той вярваше на монетата и на дядо си и бе дълбоко убеден, че и той, и монетата ще се погрижат за него.

— Кралицата е ези — рече той. — Пирамидите са тура. Избирай.

Хвърли монетата във въздуха и гласът на професора проряза тишината...

— Тура.

Монетата сякаш увисна във въздуха безкрайно дълго, проблясвайки на светлината. Въртеше се и се въртеше. За момент Уилсън се запита дали това не е някакъв важен кръстопът в живота му, но преди да успее да реши, улови с лекота монетата и я постави върху opakото на дланта си. Вече нямаше време за мислене. Съдбата му беше решена.

— Тура, тура, тура — повтаряше професорът, все едно казваше заклинание.

Уилсън махна ръката си. Пирамидите от Гиза гледаха нагоре.

Хюстън, Тексас

Линейка 33, Стърлинг Драйв, окръг Харис

25 ноември 2012

20:16

Мисия Исая — ден първи

Уилсън излезе от унеса. Линейката забавяше. Невъобразимата болка идваше и си отиваше на вълни. Още не можеше да вижда. В момент на прояснение успя да задейства омега — команда, като прошепна:

— Активирай Славей.

Изведнъж сякаш се потопи в много гореща вана. Кръвното му налягане скочи три пъти над нормалното, когато в системата му се изля коктейл от аминокиселини, допамин и протеини. Ендорфинът притъпи сетивата му, а производството на червени и бели кръвни телца се претовари. Мъчителната болка, която го разкъсваше, изчезна като с магия.

— Това е последната ти възможност — каза гласът. — Трябва да ми кажеш името си.

Линейката тръгна назад — Уилсън усети промяната на движението. После задните врати се отвориха и хладният вечерен въздух напълни кабината. Колелата на носилката му се спуснаха и се застопориха с изщракване. Наблизо се чуваше детски плач.

Линейката беше пристигнала в Окръжна болница „Харис“. Парамедикът погледна навън и видя на входа на спешното опашка. Мнозина бяха окървавени и като че ли имаха рани от малокалибрено оръжие. Сред ранените имаше мъже, жени и деца. Четиригодишно дете отчаяно плачеше за майка си.

Уморен лекар с изцапана с кръв престилка приближи линейката.

— Какво става? — попита парамедикът.

— Стрелба в мола — отвърна лекарят. — Третата за този месец. — Свали латексовите си ръкавици и ги захвърли настрана. — Абсолютна лудница. Добре, какво имаме тук?

Парамедикът понечи да подпише документите и внезапно си даде сметка, че нещо не е наред. На формуляра пишеше: „Г-ца Уинтър; Пол: Ж; Възраст: 42; без постоянен адрес“.

Побърза да провери етикета на дясната китка на Уилсън. На него пишеше: „Джон Доу“.

Документите бяха объркани!

— Е? — нетърпеливо попита докторът. — Хората чакат.

Парамедикът си погледна часовника — работното му време почти свършваше. Объркването на документите със сигурност означаваше още едно пътуване до болница „Мърси“ за оправяне на грешката. А ако документите бяха верни, а *пациентът* сгрешен... е, тогава нещата ставаха още по-неприятни.

— Всичко е наред — уверено отвърна парамедикът, докато безцеремонно поправяше с химикалка данните във формуляра: „Джон Доу; Пол: М; Възраст: неизвестна; без постоянен адрес“.

Така или иначе нямаше значение — и двамата бяха без здравни осигуровки.

— Прехвърляне на Джон Доу от „Мърси Прайвит“ — каза той. — Доколкото разбирам, било му е отказано лечение в три болници за последните дванайсет часа.

— Ама че късметлия — саркастично отбеляза докторът. — Да го пратят в *тази* дупка.

— Няма документи и е без здравна осигуровка. — Парамедикът предаде формуляра. — Доколкото успях да разбера от дежурните в „Мърси“, бил ударен от кола днес сутринта. Фрактура на черепа. Счупени крака. Оставам с впечатление, че са се справили добре с поставянето на шините на бедрата. Има също няколко счупени ребра и разкъсвания, но е жив. В момента е на физиологичен разтвор, хранителни вещества и двамайсет и пет милилитра морфин на всеки трийсет минути.

— Някакви вътрешни наранявания?

— Не съм сигурен. Знам само, че не му е правен рентген и скенер. За момент дойде в съзнание, докато пътувахме насам. Не беше съвсем на себе си, така че му бих още петнайсет милилитра морфин.

Докторът закрепил документите за клипборда си.

— Надявам се да е достатъчно, за да остане в безсъзнание, защото при сегашното положение ще мине доста време, докато му дойде ред.

— Нищо не може да се направи — пренебрежително рече парамедикът.

Детето продължаваше да плаче за майка си.

Докторът направи знак на една сестра да дойде и посочи носилката на Уилсън.

— Вземете пациента. — Погледна списъка на чакащите и му сложи поредния номер. — Пациент четири-пет шест, в чакалнята на първия етаж. Ще трябва да изчака, докато не приключим с тази лудница. — Погледна към хаоса в спешното и викна: — Успокойте това дете! Направо ме побърква, по дяволите!

Парамедикът затвори задната врата на линейката, качи се до шофьора и каза:

— Ама че издънка. Пак сме объркали пациента. — Двамата се изгледаха многозначително. — Да изчезваме, преди да са се усетили.

---

[1] Букв. „Грабни деня“, живей на момента (лат.). — Б.пр. ↑

8.

Хюстън, Тексас

Сам Хюстън Паркуей

25 ноември 2012

20:17

Мисия Исая — ден първи

Ослепително белите лъчи на фаровете пронизваха сумрака. Черният мерцедес летеше с рев и гумите му изсвистяха, когато взе завоя и излезе на висока скорост на празната магистрала. Нямаше други коли и всичко изглеждаше замръзнало като на снимка. Хелена беше замаяна, уличните лампи проблясваха над главата ѝ на черния фон на нощта, вятърът свиреше зад плътно затворените прозорци.

Стигна до блока, превключи скоростите и спря на широката спускаща се алея. Порталът от гофрирана стомана блестеше на светлината на фаровете. Хелена натисна дистанционното, свали сенника и се погледна в огледалото. Очите ѝ бяха зачервени и изглеждаше изтощена. Погълната от собственото си отражение, не забеляза как секундите се изнизват. Гигантската врата се беше вдигнала догоре и вече започваше да се затваря отново. Хелена рязко натисна газта, двигателят изрева и мерцедесът се понесе по рампата в пушилка от гумите.

Гърленият рев на мощния V8 отекваше в затвореното пространство, докато колата се спускаше по последователните рампи, подминавайки колекция от най-добрите автомобили на света. Появи се празно място за паркиране с думата КАПРИАРТИ, изписана върху бетона с ярки жълти букви. Хелена зави към него с безразсъдна скорост — тестваше реакциите си в смахнат опит да се забавлява. Четирите колела спряха да се въртят едновременно и колата се закова само на сантиметри от стената.

Възрастен мъж седеше зад бронираното стъкло на кабината на охраната до асансьорите. Униформата му бе прясно изгладена. Беше видял на мониторите как Хелена се носи през паркинга. Искаше му се

да ѝ каже, че кара опасно, но не посмя. Вместо това се изправи и отсечено ѝ отдаде чест. Хелена не отвърна на поздрава му, което беше необичайно.

Вратата на асансьора се отвори и Хелена отново се озова в познатата обстановка на апартамента си. Сепна се, като видя двама телохранители в мраморното фоайе; пистолетите им издуваха саката. Това означаваше, че баща ѝ е тук. Хелена чу гласа му от дневната и си помисли дали да не подслуша разговора. При нормални обстоятелства щеше да го направи, но хората му я наблюдаваха прекалено внимателно. Тя ги подмина, без да забавя крачка, но изсумтя: искаше да разберат, че не е доволна да ги види.

Появата ѝ бе посрещната с ахване. Хулия и Лорънс се надигнаха от креслата си. В камината гореше огън, звучеше тиха музика. Светлините на Хюстън примигваха в мрака зад прозорците.

Лорънс Каприарти имаше гъста кафява коса, започнала да побелява по слепоочията; поддържаше я доста дълга и я решише на път. Имаше и остър нос и характерните за Каприарти сини очи. Черният му костюм на Бриони стоеше идеално на слабото му тяло, италианските обувки бяха чисто нови и излъскани до блясък.

Лорънс имаше диагностицирано пристрастяване към контрола — както в личен, така и в професионален план — и диагнозата се влошаваше с всеки ден. Беше се издигнал от нищото и бизнесът му с разработване на недвижими имоти се беше разпрострял по целия свят, с офиси във всеки по-голям град — в трийсет и седем, ако трябва да сме точни. Произхождаше от тексаско семейство от средната класа — просто добро хюстънско момче, както често казваше с гордост. Ключът към успеха му се криеше в това, че не позволяваше нищо да му се изпречи на пътя и използваше всичките си ресурси, законни и не чак толкова, за да постигне желаните резултати. Това бе задължително изискване за успеха в разработването на недвижимите имоти. Той бе продукт на професията и навиците си — нечестен, агресивен и истински хищник. Но когато ставаше въпрос за Хелена, беше идеал за баща, защото беше решил да е такъв и се безпокоеше за единственото си дете така, както би се безпокоил всеки почтен човек. А може би и повече.

— Какво е станало, татко? — попита Хелена.

Лорънс насочи пръст към нея.

— Звъним ти вече повече от час, госпожице! Пратих хора да те издирват! — Не ѝ даде възможност да отговори. — С Хулия направо се поболяхме от притеснение! Да, поболяхме се!

— Мога да се грижа за себе си и сама — отсече Хелена.

— Господи, Хелена, да не си полудяла?

— И да съм, какво толкова?

— Няма ли поне веднъж да направиш онова, което ти се казва!?

— Казах, че мога да се грижа за себе си и сама! — И тя тръгна към спалнята си.

Лорънс я спря.

— Стой тук!

— Стига си ме поучавал, татко. Точно сега не съм в настроение.

— Ще правиш каквото ти казвам! — извика той.

Тя извади пистолета от якето си и го вдигна във въздуха.

— Каза ми да нося оръжие... и аз го правя! — Беше се разпалила поне колкото него. — Винаги ми казваш какво да правя. Това не ми помага! „Бъди по-внимателна!“ „Направи това! Не прави онова!“ — Размаха пистолета като играчка.

Лорънс я гледаше. По толкова много неща приличаше на майка си. И въпреки това обичаше ината на Хелена — само дето именно този инат го подлудяваше от безпокойство. Лорънс обаче предпочиташе тя да е инат, отколкото кротка. Светът имаше склонността да смазва онези, които не са достатъчно силни. Той направи всичко по силите си да се успокои и понижи тон.

— Просто се радвам да видя, че си добре. И да, радвам се, че носиш пистолета.

Ако зависеше от него, щеше да ѝ сложи бодигард, който денонощно да е до нея, но Хелена и дума не даваше да се каже по този въпрос. Затова трябваше да се задоволи с факта, че е въоръжена и научена да се защитава.

— Зная, че никак не ти беше лесно — меко рече той. — Но *трябва* да си по-внимателна. — Хвана я за ръка и я поведе към канапето. — Хелена, знам, че не съм лекар, но трябва да поговорим за онези твои сънища.

Хелена хвърли изпепеляващ поглед към Хулия и изсъска гневно:

— Какво си му казала?

— Хулия постъпи правилно — каза Лорънс.

— Не е трябвало да му казваш! — извика Хелена.

— Когато ти бяга и не каже нищо? Аз обажда! Аз казва му! Si!

Лорънс застана между тях.

— Спрете, и двете!

Настъпи напрегнато мълчание.

— Хулия, донеси ми скоч с лед — нареди Лорънс. — Не, донеси три чаши и ще седнем да пийнем.

Това беше начинът му да разкара за момент Хулия от стаята.

— Не е трябвало да ти казва! — продължи Хелена.

— Аз обажда него! — рязко отвърна Хулия. — Si!

Лорънс посочи с едната си ръка канапето, а с другата вратата.

— Хелена, сядай! Хулия, чу какво ти казах! Точно сега не мога да ви издържа и двете заедно, по дяволите!

Хелена се плъсна на канапето, а Хулия излезе ядосано от стаята.

— Безпокоя се за теб — каза Лорънс, след като най-сетне остана сам с дъщеря си.

— Не се безпокой, татко.

— Мисля, че трябва да прекарваш повече време в клиниката на доктор Бенетсуд. Ще е добре да...

Не успя да завърши, защото Хелена скочи.

— Да прекарвам повече време в *лудница*? — Лицето ѝ бе станало алено от гняв. — А случайно да си се замислял, че може *ти* да си проблемът? Твоята нужда да контролираш живота ми — това ми е проблемът!

Лорънс се намръщи и загледа как Хелена крачи из стаята. Винаги беше реагирала яростно на настояванията му, особено във връзка с лечението ѝ — и това избухване по някакъв странен начин го зарадва. Един спокоен отговор може би щеше да го разтревожи повече. Лорънс вдигна ръка и Хелена моментално спря да вика.

— За твое добро е — въздъхна той.

Хелена знаеше, че прекият сблъсък с баща ѝ не е решение.

— Моля те, не ме карай да ходя в Конроу, татко. Това не е начинът. — Очите ѝ се премрежиха — като никога не се преструваше. Даваше израз на всичките си чувства, които отчаяно се опитваше да съдържа. — Не искам да ходя там. Там е пълно с побъркани. Състоянието ми се подобрява. Днес следобед спях чудесно.

— Тогава ми *обясни* какво става. Може би ще успея да ти помогна.

— Ще се опитам да ти обясня, татко, но искам да се разберем ясно. Няма да ходя в Конроу. Няма!

Лорънс я погледна в очите.

— Кажи ми...

— Ще ме помислиш за луда, знам. — Тя пое дълбоко дъх. — Имам видения. Сякаш виждам през очите на друг човек. Видях автомобилна катастрофа — предполагам, че насън, но може би не беше сън. Отидох на магистралата, на детелината на шестстотин и десет при надлеза Уестхаймър. Имаше следи от гуми и изпочупени стъкла. *Точно* на мястото, което видях в съня си. — Видя, че баща ѝ я гледа със съмнение, и гласът ѝ стана по-твърд. — Катастрофата е станала тази сутрин, татко. Един човек е загинал. Просто го знам.

Лорънс я целуна по челото и я сложи да седне. Изглеждаше съвсем на себе си. Той zakрачи напред-назад пред камината. Оранжевите пламъци ближеха дървото и ароматът на горящ бор изпълваше въздуха. Напомняше му вилата му при езерото. Не беше ходил там от смъртта на Камила. Осъзна, че тя му липсва, и веднага се упрекна — тези мисли бяха израз на *слабост*, *глупави* мисли, които рядко успяваха да пробият бронята му.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита Хелена.

Лорънс се върна в реалния свят.

— Кога получаваш тези видения?

— Отначало бяха само насън. Но *днес* се случи, докато бях будна. Все едно гледах филм с изключен звук. Образите са в нещо като червена мъгла и се *наслагват* върху онова, което виждам през собствените си очи. — Хелена избърса сълзите от бузите си. — Татко, моля те, помогни ми. Моля те!

Лорънс мълчеше и я гледаше. Ужасно много я обичаше и това го караше да се чувства уязвим.

— Катастрофата е станала *днес* — убедено рече тя. — И това доказва, че виденията ми са истински. Знам, че е така. Виж, татко, разбирам, че всичко това е много необичайно. Но аз не съм побъркана. Не полудявам. Сигурна съм. Наистина се е случило.

— Къде каза, че е станала катастрофата?

— На магистрала шестстотин и десет, на южната страна на надлеза Уестхаймър. — „Поне ме слуша“, помисли си и добави: — Загина човек. Във видението ми и полицията беше там.

Лорънс извади мобилния си телефон.

— По кое време?

— Малко след седем и половина сутринта.

Хулия влезе в стаята със сребърен поднос в ръце.

— Si, господин Каприарти, малко след седем и половина.

— Капитан Олсън, ако обичате — каза Лорънс по телефона. Изчака няколко секунди. — Здравсти, Джон, обажда се Лорънс Каприарти. Как си? Имам нужда от малка услуга. Малко подробности за една автомобилна катастрофа, станала днес сутринта. Да, на шестстотин и десета, под надлеза Уестхаймър, към седем и половина сутринта. — Помълча, после каза: — Да, много ще съм ти благодарен.

Хелена изгълта скоча си, за да си успокои нервите. Скоро щеше да докаже на баща си, че не полудява.

Лорънс закри телефона с длан.

— Джон е детектив в полицейското управление. Дължи ми някои услуги. — Пак вдигна телефона до ухото си. — Да, Джон? Казвай.

Хелена сграбчи ръката на Хулия и я дръпна да седне на канапето до нея.

— Нищо... — тихо каза Лорънс. — Сигурен ли си? — Изглежда със съмнение дъщеря си. Ако се съдеше по вида ѝ, тя беше не по-малко объркана. — Има ли някаква вероятност за инцидента да не е било докладвано? — Замълча за момент. — Добре. Да. Благодаря, Джон. Обади ми се, ако се появи нещо.

— Следите от гуми са там! — избухна Хелена. — Счупените стъкла също! Сам можеш да идеш и да се убедиш. Да идем заедно, ще ти покажа! Катастрофата наистина се е случила. Знаем го!

— Хелена — спокойно каза Лорънс. — Следите от гуми може да са там от седмици. Как можеш да кажеш откога са?

— Защото видях — отвърна Хелена. Цялата трепереше. — Затова! Моля те... нека идем заедно. Още сега!

— Това е лудост, Хелена. Няма смисъл. Искам да се отпуснеш...

Преди да завърши изречението, тя изчезна в спалнята си и затръшна вратата. Лорънс изпи скоча си на един дъх и набра друг номер.

— Обажда се Лорънс Каприарти. Пратете съобщение на доктор Бенетсуд да ме потърси при първа възможност на мобилния. — Обърна се към Хулия. — Говорила ли си с него за случилото се днес?

— Тя не иска обаждам се на доктора — отвърна Хулия.

— Хелена трябва да поговори с някого — рече той. — Доктор Бенетсуд е най-добрият за целта.

Хулия му наля второ питие.

— Хулия, защо се случва това? — попита Лорънс. — Честно, какво си мислиш ти? Според теб виденията й истински ли са?

— Много й липсва майка й — въздъхна Хулия.

Това не беше отговорът, който искаше да чуе Лорънс. Той отиде при прозореца и загледа светлините на Хюстън. Бе изгубил жена си при ужасна трагедия, която самият той се опитваше да забрави — и в резултат като че ли губеше и Хелена. Най-лошата ситуация, която можеше да си въобрази. Съсипваше се, че дъщеря му се самоунищожава пред очите му. Тя бе всичко, което му беше останало — всичко, което обичаше. Щеше да направи всичко, за да я защити; да убие, ако се наложи. А като че ли всички пари и влияние, които бе натрупал през живота си, бяха безсилни. Той беше безпомощен — положение, което мразеше най-много от всичко на света.

9.

Хюстън, Тексас

Полицейско управление на Хюстън

25 ноември 2012

21:26

Мисия Исая — ден първи

Командир Висблат приближи залата за инструктаж. „Спокойно“, каза си. Носеше дебел сноп листа — държеше ги зад гърба си, за да не ги виждат. Костюмът му вече беше измачкан, вратовръзката — охлабена и настрани. Беше имал дълъг и обезсърчаващ ден.

Когато се появи на прага, приказките незабавно секнаха.

В голямата зала имаше над шейсет старши офицери от всички управления на полицията. Помещението беше само за правостоящи. Някои от присъстващите бяха униформени, други носеха цивилно облекло. Висблат тръгна бързо към предната част на залата, качи се на подиума и застана зад бюрото. Високата му фигура се издигаше почти до тавана, флуоресцентните светлини подчертаваха цвета на косата му и намръщената му физиономия.

За момент той просто стоеше и се взираше в събралите се. После изрита тежкото дървено бюро и то се прекатури на пода с оглушителен трясък. Никой дори не трепна, докато към тълпата летяха химикалки и листа.

— Да хванете един човек, само това искам! — Висблат закричи напред-назад пред полицаите. — Имахме шанс тази сутрин, но се оказа, че го оставихме да ни се изплъзне. — Ядосаният му глас отекваше. — Знаете ли какво си мисля? Ще ви кажа. Не ми пука колко време сте чакали да настъпи тази нелепа ситуация. Тя най-сетне се случи. Точно както ви казвах, че ще стане.

Всички се бяха обърнали към Висблат, но никой не го гледаше в очите. Той имаше начин да кара дори най-старшите офицери да се чувстват неудобно. В полицията нямаше човек, който да не се отнася с предпазливост към него. Същото се отнасяше и за кмета. Макар че

като цяло Висблат изглеждаше рационален, през последните месеци действията му ставаха все по-крайни и по-крайни, сякаш беше на път да се пречупи.

— Всеки да си вземе копие. Това е беглецът, когото търсим — сурово каза Висблат и подаде купчината листа на един от офицерите от първата редица. Фотороботът показваше тъмнокос мъж около трийсет, с правилни черти, сини очи и кафява коса — точно подобие на Уилсън Даулинг.

Командир Висблат продължи да крачи напред-назад, докато присъстващите си раздаваха листата.

— Всеки да си вземе копие — повтори той. — Запомнете *това* лице, дами и господа. — Докато крачеше, се взираше с пронизителен поглед във всяко лице, за да е сигурен, че е привлякъл изцяло вниманието им. — Имаме идентификация на този човек. Така че нека да сме наясно за ситуацията. Ако някой от вас се издъни отново, излита от системата. Разбрахте ли ме? — Замълча за момент, докато вникнат в чутото. — А онези, които *успяят* да го хванат, ще получат награди, за каквито не са си и помисляли.

Хвана потните си ръце зад гърба си и погледна над групата.

— А сега да ви разкажа странната поредица събития от тази сутрин. Беглецът взриви бомба на покрива точно в шест и петдесет и седем. Полицаят, чиято задача бе да пази *тази* сграда, през това време е срал в кенефа.

На Пост Оук имаше седем сгради, които се намираха под денонощно наблюдение.

— Направо страхотно. Полицаят, който ще остане безименен, е дрискал и е четял вестник. Страхотно! Междувременно беглецът слиза на двайсет и четвъртия етаж, напада яростно и едва не *убива* як охранител. После преспокойно взема асансьора до първия етаж и излиза на улицата през централния изход.

Вдигна ръце към тавана като някакъв евангелист.

— И после изчезва! Можете ли да си представите как се чувствам? Имаме хиляда и четиристотин души из целия град, които са като слепи.

Общо мълчание.

— Но все пак имам и добра новина — саркастично каза той. — Проумяхме я *десет часа* по-късно. Ама че страхотен екип сте, идиоти

такива! — Направи усилие да се овладее и продължи: — Един от хората ни, полицай Толе, тръгнал да преследва нашия беглец, малко след седем и трийсет. Да, *тази* сутрин! Бил е без подкрепление, не е казал на никого какво прави. Решил, че ще стане герой.

Цъкна с език.

— Дами и господа, полицай Толи бил убит при автомобилна катастрофа в седем и трийсет и шест. Опитал да пресече магистрала шестстотин и десет, докато преследвал нашия беглец, и бил ударен при верижна катастрофа. Сблъскали се повече от десет коли. Оказва се, че беглецът също бил ранен при инцидента.

Обърса избилата пяна по ъгълчетата на устата си.

— Смятаме, че е бил откаран в болница. — Единственият проблем е, че не знаем в коя, мътните да го вземат! Същинска комедия от грешки... *но на мен не ми е смешно!* Поради някакво административно недоглеждане — казаха ми, че били объркани разни формуляри, — той бил прехвърлен от една болница в друга, защото не успели да го идентифицират. В момента претърсваме всички спешни отделения, но все още не сме открили нищо. Така че докато го намерим, наредих цялата информация около катастрофата на магистралата да остане поверителна. Никой да не споменава никакви подробности за случилото се. Не искам репортерите да ни дишат във врата. Разбрахте ли ме?

Детектив Джон Олсън стоеше в дъното на залата. Ставаше въпрос за същата катастрофа, за която го беше питал Лорънс Каприарти преди по-малко от час. Това обясняваше защо в системата няма информация за станалото. Всичко вече беше засекретено.

Командир Висблат крачеше пред офицерите като затворен в клетка тигър. Косата му беше разчорлена, жестикулираше като луд. И тези негови странни очи, от които Олсън потръпваше само като си помисли за тях. Затова реши да не споменава за питането на Лорънс. Така или иначе нямаше начин обаждането му да е свързано с издирването на беглеца. Това би било почти невъзможно. И определено беше по-изгодно да защити Лорънс Каприарти, отколкото да го въвлича.

— Какво трябва да направя — остро попита Висблат, — че да ви убедя, че искам този побъркан да бъде заловен? Не ми пука какво

трябва да направите, за да го пипнете. — Размаха пръст. — Искам да го хванете! Жив! Разбрахте ли ме?

Ефрейтор Джеръми Бишоп, който стоеше в третия ред, се почеса по носа и Висблат моментално забеляза незначителното движение. Точно това му трябваше, възможност да покаже колко сериозно говори. Проби си път през първите редици и се надвеси застрашително над младия полицаи.

— Да не би да ви безпокоят по-важни неща, отколкото да ме слушате?

Бишоп застана мирно и нервният му поглед се заби в някаква точка в стената.

— Съвсем не, командир.

— Ще направите ли всичко, което поискам?

— Тъй вярно, командир — бързо отвърна ефрейторът.

Висблат се приведе, докато носовете им почти не се опряха. Погледите им се срещнаха и Бишоп неволно се разтрепери.

— Кажете ми — рече Висблат. — Защо според вас беглецът е успял да се измъкне? Кажете ми какво мислите.

— Сър... сър... — заекна той. — Предпочитам да не казвам.

— Искам да разбера какво мислите. — Жестът на Висблат показва, че има предвид всички в залата. — Всички искаме да знаем!

Ефрейторът изпитваше трудности при намирането на думи. По челото и по горната му устна изби пот. Накрая успя да отговори.

— Сър, чакаме тук... в центъра, искам да кажа... от... от години. Не мисля, че сме били... ами, не мисля, че бяхме готови...

— И защо? — саркастично попита Висблат.

— Аз не... не мисля, че някой от нас си е помислял, че нещата могат да се развият така. Мисля, *че може би* ситуацията ни завари... неподготвени. Искам да кажа, никой от нас не разбираше защо трябва да стои на покрива на онези сгради. Какъв с бил мотивът му...

Висблат извади револвера на ефрейтора от кобура му, дръпна се крачка назад, вдигна оръжието и го насочи към челото на младия полицаи.

— Не ми вярвате, нали?

Всички присъстващи го зяпнаха ужасени.

В дъното на залата детектив Олсън се дръпна настрана, просто за всеки случай. Сърцето му биеше бясно. Беше чувал, че командир

Висблат става все по-непредвидим и нестабилен от половин година — така се говореше сред всички рангове на ХПУ.

„Трябва ли да се намеся? — запита се Олсън. — Мога ли да кажа нещо и да го спра?“ Преглътна. Гърлото му беше пресъхнало, сякаш се беше нагълтал с пясък. Никой от останалите не помръдваше и не се опитваше да попречи на ставащото, така че той също не предприе нищо. Всички стояха като заковани. Олсън реши, че трябва да е благодарен за две неща — първо, че беше премълчал за обаждането на Лорънс, и второ, че не е на мястото на ефрейтор Бишоп.

Висблат вдигна ударника и изцракването прониза тишината в залата.

— Трябват ми хора, на които мога да се доверя! — извика той. Погледна през мерника към полицая пред себе си. — Какво още имате да ми кажете?

Бишоп беше пребледнял, потта му вече се стичаше на ручеи. Беше парализиран от страх. Не можеше да събере воля дори да моли за живота си.

Висблат вдигна револвера нагоре и стреля над главата на Бишоп, в тавана. Оглушителният гръм отекна от стените и на пода паднаха парчета мазилка.

Замириса на барут.

Някой се закашля.

— Та какво още имате да ми кажете? — повтори Висблат.

— Имам ви доверие, командир — успя да отвърне Бишоп.

— Това е правилният отговор. — Висблат прибра револвера в кобура на Бишоп, закопча го и го потупа бащински по рамото. — И така, докъде бях стигнал? — Върна се на подиума. — Аха. Беглецът не бива да пострада. Слънчевите му очила не бива да бъдат сваляни при *никакви* обстоятелства. Това е *пряка* заповед. Те *трябва* да останат на мястото си. *Пряка* заповед!

Никой не разбираше защо командир Висблат нарежда това, но и никой не посмя да попита. Думите му бяха само още едно доказателство за разклатеното му душевно състояние.

Вратата на залата рязко се отвори и един цивилен полицай забързано отиде при Висблат и му прошепна нещо. Всички го гледаха, все още зашеметени от случилото се току-що.

— Това е добра новина — каза Висблат. — Кажете на отдела за идентифициране, че искам всичко да остане поверително. Веднага!

Полицаят излезе тичешком.

Висблат отново се обърна към събралите се.

— Списъкът на болниците е съкратен. Искам всички да сте готови за действие. На път сме да го спипаме. — Взе едно копие от фоторобота и го вдигна високо. — Да сме наясно. Искам този човек жив! Не предприемайте нищо рисковано. *Жив!* Той е сериозно пострадал, но въпреки това трябва да подходите към него предпазливо. — Огледа аудиторията за последно. — А сега всички на работа.

Последва кратко колебание, тъй като никой не искаше да напусне пръв, но резкият жест на командира беше достатъчен да накара всички да се размърдат.

Докато залата се опразваше, Висблат погледна лицето върху листа и прошепна:

— Скоро този кошмар ще свърши. Уморих се от всичко това, господин Даулинг. Накарайте ме да чакам твърде дълго.

10.

Хюстън, Тексас

Окръжна болница „Харис“, ниво 2

26 ноември 2012

01:01

Мисия Исая — ден втори

Само седемнайсет часа след злополуката Уилсън махна бинта от очите си и постепенно нещата в сумрака около него започнаха да идват на фокус.

Лежеше по гръб в болнично легло със система на ръката. Във въздуха се носеше тежка миризма на антисептик. Тялото му беше увито в изцапани бинтове. Краката му бяха стегнати в тежки пластмасови шини. Жалките остатъци от дрехите му сякаш бяха покрити с кора и раздрани.

Болничната стая бе тъмна, единствената светлина идваше от малко прозорче за наблюдение, изрязано в средата на затворената врата. През него от време на време се виждаха сенките на минаващите по коридора хора.

За щастие не го болеше нищо, но Уилсън знаеше, че това отчасти се дължи на програмата Славей; единственото му усещане бе паренето, което винаги вървеше с командата. Ощипа се по кръста и усети, че цялата му подкожна тлъстина е изгоряла. Програмата за изцеляване го беше оставила без резерви. Ако продължеше в същия дух, скоро нямаше да има сили дори да ходи, камо ли да избяга.

Прерови джобовете си и откри, че слънчевите му очила ги няма.

— Прекрати Славей — прошепна той.

Паренето постепенно утихна и Уилсън събра сили за онова, което щеше да последва. Очакваше нещо мъчително, но ефектите се оказаха незначителни — болка в кръста и краката, както и в мускулите, най-вероятно заради натрупването на млечна киселина. Въпросът бе дали си е дал достатъчно време, за да се изцели?

Премести се към ръба на леглото. Засъхнала кръв опъваше кожата му, докато предпазливо спускаше краката си през ръба. Извади иглата на системата от ръката си, надигна се предпазливо и разкопча пластмасовите шини от бедрата си. Спусна босите си стъпала на пода, провери дали ще издържи собствената си тежест и накрая се изправи.

Макар че не можеше да го потвърди, усещаше, че е блед — и се чувстваше ужасно уморен. И макар че не изпитваше никаква сериозна болка, от окървавените бинтове по тялото му личеше, че е получил сериозни наранявания. През ума му мина мигът на удара, когато колата го блъсна на магистралата, и той се намръщи.

Беше извадил невероятен късмет, че е жив.

Към китката му бе прикрепена червена жица със залепващ електрод, която водеше към монитор на сърдечната дейност на масата до леглото. Малката светлинка показваше, че пулсът му е около сто удара в минута. Като внимаваше да не отлепи електрода, за да не задейства някаква аларма, Уилсън изкуцука до вратата и надникна през стъклото. От другата страна на коридора имаше висок плот, зад който седяха две жени. Уилсън едва успя да види теметата им и да чуе гласовете им. Приведе се, повече от изтощение, отколкото за да не го забележат, и откряна вратата. В този миг зазвъня телефон.

— Медицински сестри — отговори женски глас. Последва дълга пауза. — Веднага ще проверя. — Уилсън чу тракане на клавиатура. — Да, пациент четири пет шест е в отсрещната стая. Защо питате?

Уилсън погледна бележника, закрепен за таблата на леглото му. На него пишеше „Пациент 456“.

— Да! — малко изненадано каза жената. — Стая двайсет и две А. Намира се точно срещу мен, на първия етаж на крило Б.

Някой питаше за него. Уилсън огледа стаята, като трескаво се мъчеше да измисли как да се измъкне — каквото и да е, стига да излезе жив оттук.

— Ще извикам показателите му на екрана — продължи женският глас. Отново последва мълчание. — Разбирам. Да, жив е. Идвайте колкото се може по-скоро.

Ако някой погледнеше Уилсън в очите, със сигурност щеше да го атакува. Той отново се огледа трескаво. В стаята имаше само легло, нощната масичка с монитора върху нея и един стол. Окаченият таван беше прекалено високо, за да стигне до него дори ако сложи стола

върху леглото. Пък и нямаше сили да се набере. Замисли се дали да не надене на главата си калъфката на възглавницата и да се опита да избяга. Не, това беше глупаво. Погледът му се спря първо върху контактите на стената, после върху капещата на пода система.

Хрумна му нещо.

Изкуцука до масата и я отмести. Половината контакти бяха сини, другата половина — червени. Две независими електрически мрежи. Той взе тръбата на системата, вкара иглата в синия контакт и стисна пакета с физиологичен разтвор. Остави го да тече няколко секунди в стената, след което премести тръбата от другата страна и направи същото с червен контакт. Постави пръсти на двете копчета, затвори очи и ги натисна.

Ослепителна бяла светлина проблесна от стената и опари ръцете му. Уилсън отскочи с вик, а светлините в коридора угаснаха и всичко потъна в непрогледен мрак.

— Активирай Опусум — нареди той.

Потокът кръв до чувствителните на светлина клетки в задната част на очите на Уилсън — *macula lutea* — се увеличи до максимум. Естествените резерви на витамин А стимулираха оптичния нерв, зениците му се разшириха, нощното зрение се задейства и стаята постепенно дойде на фокус в черно и бяло.

Времето беше от решаваща важност. Уилсън надникна през прозорчето в коридора и видя двете сестри вкопчени една в друга в пълния мрак. Отвори безшумно вратата и изкуцука навън.

— Чу ли? — попита едната сестра. Беше го усетила.

— Целият е изпотрошен, няма начин да стане — прошепна другата.

Уилсън беше само на метри от тях и вървеше към стълбите в края на коридора. Имаше чувството, че се намира в някакъв шантав сън. Пътуването във времето до това странно място беше *абсурд*; изпоцапаните бинтове, увити около тялото му — нелепост. Раздраните му дрехи, нощното зрение — всичко беше ненормално, като в някаква тъпа игра. Но въпреки това Уилсън отчаяно се мъчеше да гледа на положението си в перспектива. „Съсредоточи се — повтаряше си непрекъснато. — Не се разсейвай“.

Стигна до стълбите и се хвана за парапета. Точно тогава от партера дрезгав мъжки глас извика:

— По-живо! По-живо!

Чу се тропот на стъпки, суматохата се засилваше.

Долу блеснаха фенери и Уилсън се извърна настрани.

— Качвайте се на първия етаж! — извика гласът. — По двойки!

Бяха войници. Стъпките им се приближаваха. Всички носеха автомати и мощни фенери, чиито лъчи пронизваха мрака като лазери. Абсолютно безпомощен, Уилсън отстъпи в съседния коридор и притисна изнемощялото си тяло в малка ниша до една чешма. Дори да искаше, не можеше да избяга. Светлината на фенерите приближаваше. Нямаше друг избор, освен да закрие очи с длани, за да ги предпази.

Чу се писклив глас и изведнъж всички лъчи се отместиха в другата посока.

— Насам! — извика една от сестрите. — По-бързо! — Сочеше по коридора. — Той е там!

Сержантът от полицията събра хората си в полукръг около вратата на стая 22а и нареди:

— Запомнете, не бива да бъде нараняван! Никаква стрелба!

Всички лъчи се насочиха към вратата, с изключение на един, който осветяваше лицето на есетрата. Сержантът се нуждаеше от потвърждение.

— Сам ли е вътре?

— Да, сам е.

Сержантът вдигна три пръста във въздуха.

— По мой сигнал. Три... Две... Едно!

Вратата отлетя с трясък.

Уилсън се тътреше по последните стъпала до партера. Всеки мускул в тялото му протестираше. Чувстваше се все по-зле.

На стъклената врата пред него имаше червен надпис.

**ВНИМАНИЕ. ВРАТАТА Е С АЛАРМА.
ИЗПОЛЗВАЙТЕ САМО ПРИ СПЕШНИ СЛУЧАИ.**

— Случаят определено е спешен — прошепна той.

Бутна вратата и някъде зазвъня звънец. Звукът бе дразнещ, но спря, след като той излезе и затвори вратата.

Нощта беше хладна и дъхът му излизаше на пара. Той се наведе и взе голям колкото юмрук камък. Внезапно в болницата започна да примигва светлина — и изведнъж цялата сграда отново светна. Яркият блясък заслепи чувствителните му очи и той нямаше друг избор, освен да прекрати омега — командата.

Запрепъва се към паркинга, където имаше поне осемдесет коли. Събра всичките си останали сили и запрата тежкия камък в прозореца на най-лъскавата, която успя да види. Стъклото се пръсна на хиляди парченца, които се посипаха по седалката. Докато ровеше в жабката, в далечината завиха полицейски сирени. За свое най-огромно облекчение Уилсън намери онова, което търсеше — тъмни слънчеви очила. Портфейлът към тях беше бонус.

Дръпна се от колата, затвори вратата, клекна и трескаво започна да сваля бинтовете от ръцете, главата и врата си. Изумително, но по тялото му нямаше рани. Абсолютно никакви. Единственото доказателство за скорошната злополука беше сухата почерняла кръв, покриваща цялата му кожа.

В другия края на паркинга се появиха лъчи на фенери, приближаваха се. Уилсън се огледа — имаше и още, от всички страни! Всичко се беше случило толкова бързо, че дори не беше намерил време да се запита защо. Събра хваналите коричка бинтове и ги запрата колкото се може по-надалеч. Искаше да побегне, но светлините му препречваха всеки път за бягство.

Агентът от специалните части тихомълком пристъпваше покрай паркираните коли. Беше с черна униформа — жилетка от кевлар, дочени панталони с джобове на бедрата, шапка без периферия и ръкавици. Към цевта на автомата му беше закрепен мощен фенер. Изведнъж под подметката му изхрущя счупено стъкло.

Агентът докосна микрофона си и прошепна:

— Тук Алфа Три. Открих нещо.

За секунди около него се появиха десетки мъже от местната полиция и специалните части. Алфа Три посочи с автомата си счупения прозорец на колата и каза:

— По седалката има кръв.

Капитан Роналд Хол, водачът на елитните специални части, надникна в автомобила, после с рязък жест нареди на хората си да продължат напред. Те се подчиниха тутакси и се втурнаха в мрака. При

пълномащабна операция като тази той бе командващият. Залавянето на беглеца бе негово задължение.

— Останалите веднага се върнете в болницата! — извика капитан Хол.

Навсякъде имаше полиция.

Слушалката на Хол изпращя.

— Тук Алфа Пет. Открих нещо.

Лъчите се насочиха към агента, който беше само на десетина метра настрани. Той сочеше нещо на земята с автомата си.

— Бинтове — каза агентът. Свали едната си ръкавица и ги докосна. — Още са топли.

Това означаваше, че беглецът трябва да е наблизо.

Един местен полицаи небрежно се облегна на багажника на очукан бял форд. Под тежестта му капакът изщрака и се затвори!

За ужас на Уилсън механизмът се заключи точно над главата му. Не беше имал време да затвори капака както трябва. Дали го бяха открили? Остана да лежи абсолютно неподвижно в тесния багажник, като се мъчеше да не издава нито звук.

— Съсредоточете издирването към Алфа Пет — нареди капитан Хол, махна ръка от микрофона и добави ядосано: — Казах да се връщате в болницата. Това е заповед! — Не харесваше полицията на окръг Харис — бяха арогантни, некадърни и непрекъснато му се пречкаха.

Полицаят нервно посочи багажника на белия форд и погледна озадачено ключалката.

— Мисля, че трябва да...

Капитан Хол гневно го сграбчи за ризата, за да е сигурен, че ченгето го е разбрало.

— *Казах*, връщайте се в шибаната болница! Знаем какво правя! — И го изблъска към болницата. — Това е заповед! — Изобщо не беше в настроение да му се правят на умни.

Както му беше заповядано, полицаят тръгна към сградата.

Уилсън не смееше да помръдне. Светлината на фенерите проникваше през малките дупки от ръжда в ламарината на колата. Секундите се изнизваха. Поради някаква причина полицаите явно не бяха разбрали, че е тук. Уилсън се беше свил неудобно върху някакви

малки картонени кутии. Предпазливо обърна една към светлината. На етикета пишеше „Фармацевтичен морфин, 50 ампули в кутия“.

Отвън агентите на специалните части претърсваха паркинга в посока към промишления район зад болничния комплекс. Не откриха нищо. Беглецът би трябвало да е сериозно ранен, помисли си Хол. Как би могъл да се измъкне за толкова кратко време?

— Трябва да претърсим колите — обади се заместникът му лейтенант Гудман. — Трябва да е някъде тук.

Хол си погледна часовника и каза:

— По-бързо обаче. Времето ни изтича.

Полицаяте бяха стратегически разположени по двойки на всеки ъгъл на основната болнична сграда с извадени оръжия. Над шейсет мъже и жени бяха изведени през двойната врата в студената нощ.

— Защо ни изкарвате навън? — попита един мъж.

— Кой ще се грижи за пациентите? — извика друг.

Бяха извели целия дежурен персонал на спешното отделение — доктори, медицински сестри, санитарни и служители от администрацията.

Лейтенант Гудман се обърна към тълпата.

— Трябва да разчистим района, дами и господа. — Посочи служебния паркинг. — Искаме всеки да посочи колата си, за да бъде огледана. Това се прави за собствената ви безопасност.

Вратата на болницата се отвори отново и полицаите изтикаха навън кльощав чернокож мъж с бейзболен каскет на „Хюстън Астрос“. Джордж Ч. Уошингтън имаше плитки до раменете и златни обеци на двете уши. Беше с пурпурна тениска, сива престилка на санитар, джинси и маратонки. Най-характерната му черта беше липсващ преден зъб.

Джордж никога не беше виждал толкова полиция накуп и бързо заключи, че това е някакъв капан. Със сигурност бяха тук заради факта, че беше откраднал достатъчно морфин, за да качи на черешата половината жители на Хюстън. Трийсет и две кутии, ако трябваше да е точен. Беше ги отмъкнал завчера от склада.

— Казвам ви, че нямам кола — раздразнено викна той. — Нямам! Кой е началникът? Искам да знам кой е началникът!

Въпреки протестите му го избутаха при останалата тълпа.

— Мразя колите! — продължи той. — Замърсяват въздуха и правят какви ли не поразии. На тях се дължи озоновата дупка, човече. — Като гримасничеше яростно, той си запробива път през групата. — Да! Замърсяват! Знаете ли, има две неща, които адски ме дразнят — настроени срещу малцинствата ченгета и бълващи пушек автомобили! И двете са продукт на капиталистическото лицемерие.

Друг санитар, Джетро Никсън, сграбчи Джордж за ръката и изсумтя:

— Какви ги плещиш?

Джордж погледна несигурно тежация сто и четирийсет килограма мъж, който се извисяваше над него. Джетро беше огромен и приличаше на гигантска баскетболна топка. После Джордж насочи вниманието си към насъбралата се около тях тълпа. Всички го познаваха.

— Колата ти е ей там — рече Джетро и посочи силно ръждясалия и с изтъркани гуми „Форд Импала“ модел 1979.

— Джетро — прошепна му Джордж. — Току-що спечели наградата за дебел тъпак. Да, спечели я.

Вече нямаше друг избор, освен да замазва нещата.

— Аз нямам кола — обяви Джордж. — А „Форд Импала“! Ако някое ченге ме пита карам ли кола, отговарям: не, човече, карам форд, загрявате ли?

Когато дойдеше време да дрънка небивалици, Джордж Ч. Уошингтън беше самороден майстор. Именно затова все твърдеше, че Ч в името му било от Честен.

Лейтенант Гудман стоеше изпънат, с ръце зад гърба.

— Издирваме избягал убиец — каза той високо. Беглецът е бил във вашата болница само преди петнайсет минути...

— Страхотно — изсумтя Джордж. — Избягал убиец... направо страхотно.

— Имаме основания да смятаме, че е избягал в тази посока. — Лейтенантът посочи през паркинга към нощта. — Всички да отидат при автомобилите си. Колите ви ще бъдат претърсени. След това ще бъдете помолени да ги преместите от другата страна на сградата. Трябва да разчистим този район колкото се може по-бързо.

Тълпата бавно започна да се разпръсва. С изключение на Джордж. Той стоеше абсолютно неподвижен с надеждата, че никой няма да го забележи.

— Ето там е! — изведнъж се обади познат глас. Джетро сочеше ръждивия му бял форд.

На Джордж му идеше да го фрасне по тъпата черна тиква.

Един полицай моментално се върна.

— Къде е колата ви, сър?

Джордж се почеса по брадичката.

— Не си спомням. — Погледна в другата посока. — Май беше към спешното.

Полицаят посочи белия форд.

— Това ли е колата ви?

Джордж надяна най-обърканата си физиономия.

— А, тука била значи! Понякога се бъркам, разбираш. Нов съм в окръг Харис.

Това също беше лъжа. Джордж реши, че ще убие Джетро, когато излезе от пандиза — защото с това темпо на издънките се беше запътил точно натам.

Гледката беше тревожна. Колата му беше наобиколена от полицаи. Всичко определено приличаше на капан и Джордж нервно взе цигарата, която държеше зад ухото си, и каза тихичко:

— Трябваше да почна работа в „Севън Илевън“. Да, трябваше. — Тъкмо кретенът Джетро му бе помогнал да натовари откраднатия морфин в багажника на колата.

— Отворете я — каза един полицай от специалните части и сръчка Джордж с фенера си. — По-бързо!

Джордж с неохота затършува в джобовете си.

— Момент, момент, само да си намеря ключовете...

Опита се да се направи на объркан, но ченгето се ядоса и перна цигарата от устата му.

— Това пък защо го направихте? — изскимтя Джордж.

— Отворете колата, господине!

— Проклета кука — промърмори Джордж.

— Какво казахте?

— Казах „проклет ключ“!

Преди полицаят да успее да отговори. Джордж извади връзка ключове, поне трийсет, вързани на стара тел.

— Отворете колата!

— Казвам ви, вътре няма нищо.

Джордж обаче нямаше избор и с неохота отключи предната лява врата.

Полицаят я отвори и освети вътрешността с фенера. Точно тогава покрай тях мина капитан Хол и нареди:

— Провери багажника.

— Там няма нищо... — обади се Джордж.

— Млъквай! — озъби му се капитанът.

Полицаят натисна няколко пъти бутона за отваряне на багажника, но не се случи нищо. Той се измъкна и попита:

— Кой ключ отваря багажника?

Джордж се обърка.

— Кой ключ? — повтори ченгето.

— Ключалката е счупена от години — щастливо обясни Джордж.

— Някой се опита да ме обере, нали разбирате. Ще видите, ще видите.

— Изтича към задницата на колата и посочи изкормената ключалка.

Капитан Хол също я огледа — централната част на механизма липсваше.

— Искам този багажник да бъде претърсен! — извика той и стовари юмрук върху капака. — Отваряй!

— Тази кола е мечта за колекционерите! — отчаяно каза Джордж. — Моля ви, недейте... — Но лейтенант Гудман го избута настрани и пхна щанга под ръба на капака.

Някъде отгоре се чу тихо буботене, което бързо се превърна в рев и един полицейски хеликоптер увисна на трийсет метра над болничния комплекс. След секунди лъчът на мощен прожектор се насочи надолу и вдигнатият от перките вятър заблъска тълпата. Застанал под въздушното течение, капитан Хол прецени положението — беглецът се беше измъкнал през пръстите му, а сега и командир Висблат беше тук. Нещата вървяха от лошо към по-лошо.

Лейтенант Гудман извади щангата и се обърна към капитана. Двамата бяха присъствали в залата за инструктаж тази вечер и бяха станали свидетели на изстъплението на командир Висблат с ефрейтор

Бишоп. В резултат и двамата бяха доста разтревожени, което си беше в реда на нещата.

— Какво ще наредите? — попита Гудман.

Хеликоптерът се спускаше.

Капитан Хол се обърна към полицаите.

— Разкарайте останалите автомобили колкото се може по-бързо. Отцепете района. Ще докладвам на командира. — И махна на Гудман да се разкара.

Хеликоптерът вече кацаше на асфалта сред облак от прах и боклуци. Джордж го зяпаше и придържаше бейзболната си шапка. В задната част на кабината различи висок червенокос мъж, който се взираше през стъклото към него. Беше наистина внушителна гледка.

Лейтенант Гудман го избута към форда и нареди:

— Изчезвай.

— Кой е онзи? — предпазливо попита Джордж.

— Командир Висблат — отвърна лейтенантът и, който знае защо, отговорът прозвуча като заплаха.

Двигателят на хеликоптера започна да намалява оборотите, а едрият мъж отвори вратата и излезе. За момент погледите им се срещнаха и Джордж се изпълни с дълбок ужас. Точно по този начин се беше почувствал, когато стоеше в една висока сграда и гледаше през прозореца — Джордж изпитваше невъобразим страх от високо. Напипа ключа на колата, завъртя го и двигателят оживя със стържене. Време беше да се пръждосва оттук.

Изгорели газове проникнаха в багажника и Уилсън направи всичко възможно да не се закашля. Той погледна през една от дупките отстрани и видя позната фигура — огромен мъж с червена коса. Не можеше да го сбърка. Беше видял точно този човек, когато бе пристигнал тук.

— Ама че безподобен изрод! — промърмори Джордж.

— Ченгетата стават все по-грозни... *определено*.

Колата набра скорост, подскочи и излезе на улицата. Джордж посегна да затвори жабката и забеляза, че парите му са изчезнали.

Някой ги беше свил!

Беше събрал над двеста долара.

— Накъде върви този свят — промърмори той отвратено. — Ченгета да крадат от беден черен несретник! Това си е чисто престъпление. За тази нощ приключвам с работата!

Запали поредната цигара, а от тонколоните загърмя „Не докосвай това“ на Ем Си Хамър.

Джордж започна да приглася, като движеше рамене в идеален такт с музиката.

— Не докосвай... Не докосвай това!

Можеше да е и по-зле, реши той. Поне този път не го бяха арестували и засега морфинът беше на сигурно място. Колкото до Джетро Никсън... ами, време беше да си намери партньор с повечко мозък, но не твърде много. Опитът му показваше, че когато партньорите са прекалено умни, често са още по-опасни.

11.

Хюстън, Тексас
Ричи Роуд, Бордърсвил
26 ноември 2012
02:35

Мисия Исая — ден втори

С писък на спирачки белият „Форд Импала“ рязко зави наляво. Джордж взе завоя доста по-бързо, отколкото искаше, защото педалът измина половината път, преди да подежда. Трябваше да смени накладките, но го отлагаше от месеци, както правеше с всичко, което искаше да направи в живота си.

Рязката промяна в движението изтръгна Уилсън от въглеродно-оксидния му ступор. Той се опита да се надигне, блъсна челото си в металния капак и едва не просна сам себе си в безсъзнание.

Джордж чу думкането и реши, че скъпоценният му форд се нуждае и от нови ресори на задните колела.

Щом зави по алеята, два едри добермана заскачаха радостно пред светлините на фаровете, сякаш бяха палета. Джордж се усмихна.

— Как са бебетата ми? Татко липсваше ли ви?

Винаги се радваше да ги види. Колата все още се движеше, когато той завъртя ключа. Двигателят направи още няколко оборота, преди да замре.

— Стелт изтребител Едно каца — каза той, докато колата влизаше по инерция в алеята и спираше точно пред къщата.

Отвори вратата. Двете кучета моментално навряха муцуни вътре, за да оближат ръцете и лицето на господаря си — направиха го с бурен ентузиазъм. Джордж им заговори галено, нещо, което бе запазил само за любимците си, и започна да ги запознава със събитията от вечерта.

— Тате видя едни шантави шибаняци тази вечер. Точно така, шантави шибаняци. — Ясно си представи лицето на Висблат. — Единият беше голям грозник. Хич нямаше да ви хареса. Ама хич. Да.

Докато слизаше от колата, двата добермана, мъжки и женски, подскачаха радостно около него. Бяха високи, стройни и силни, с дълги муцуни и щръкнали уши. И двата бяха черни, с изключение на жълто-кафявото петно на гърдите и тесните жълто-кафяви ивици по бузите.

Джордж погледна с безпокойство светлозелената врата на дома си и попита шепнешком:

— Къде е мама? Хайде да не я будим, каквото и да правим...

Кучетата доловиха някакъв шум от багажника на колата и заръмжаха.

— Ш-ш-ш! — тихо им изсъска Джордж. — Неприятности ли искате да ми докарате? — Кучетата обаче не млъкваха и той леко повиши глас. — Тихо и двамата!

Резкият му тон ги накара да клекнат послушно и да млъкнат.

— Тихо! — повтори Джордж. — Да не съм ви чул.

Беше необичайно животните да реагират по този начин, но в момента Джордж най-много се тревожеше да не събуди Телма.

— Може пък тая кучка още да спи — прошепна той, докато вървеше на пръсти към вратата.

— Защо не си на работа, по дяволите? — отекна глас отвътре.

Джордж се закова на място и си даде сметка, че играта е свършила.

„Жива е!“

Инстинктът му казваше да се омиа, но външната лампа светна и вратата се отвори, преди да е успял да вземе решение. Появи се едра чернокожа жена с ръце на кръста.

— Попитах, *защо* не си на работа?

В отговор Джордж пусна най-сладката си усмивка.

— Сладурче — папурче! Няма да повярваш какво се случи.

Опита се да ѝ разкаже цялата история, но жена му изобщо не му повярва. Телма Уошингтън си имаше теория — стане ли беля, Джордж Ч. задължително загазва. Има ли работа за вършене обаче, Джордж Ч. ще си счупи и ръката, само и само да се скатае. Има ли пари — независимо от сумата, — Джордж Ч. ще се опита да ги открадне. При Джордж Ч. нямате нищо честно — а само лъжи. За нея той беше мързеливо, крадливо, арогантно шовинистично прасе.

Връзката им беше доста интересна.

Джордж не можеше да излезе на глава с Телма и затова не положи много усилия. Знаеше как ще се развият нещата. Затова след кратка разпалена размяна на реплики гласовете им затихнаха, както ставаше винаги. Крехкото примирие в домакинството на Уошингтън отново се възцари и светлината отвън угасна.

Двата добермана останаха обърнати към задницата на колата. Едното подуши багажника. Но въпреки че бяха неспокойни, кучетата не смееха да гъкнат. Мъжкият скочи на покрива на колата и ноктите му задраскаха по олющената боя; песът се завъртя няколко пъти и легна с глава между лапите. Женската продължи да клечи нащрек и да се ослушва, без да откъсва поглед от багажника.

Свит в скривалището си, Уилсън чуваше движение отвън, но бе твърде изтощен, за да му пука. Главата го болеше и той напипа огромна цицина там, където си беше ударил челото в капака. Намести умореното си тяло сред картонените кутии, за да му е по-удобно, и се унесе в неспокоен сън.

Мъглата безшумно изпълни двора и скри всичко. Беше типична зимна нощ в Хюстън — студена и неподвижна. В далечината, откъм международното летище, се чуваха самолетите, които кацаха един след друг.

12.

Хюстън, Тексас

Ричи Роуд, Бордърсвил

26 ноември 2012

11:36

Мисия Исая — ден втори

Слънцето се беше издигнало високо, преди небето да се изчисти. Очертаваше се прекрасен ден. Лек ветрец подухна от запад и разлюля високата трева от двете страни на алеята. Сребрист самолет премина с грохот, оставяйки дيريا в небето.

Белият „Форд Импала“ беше паркиран точно пред предната врата на Джордж. Имотът беше запуснат, обрасъл в бурени и покрит с боклук. Счупени столове, части от коли и изкорубен стар телевизор се търкаляха с куп други вехтории, събрани на купчини из двора. От клона на едно дърво висеше стара тоалетна чиния — Джордж се надяваше, че един ден ще ѝ намери някакво приложение. Самият дом представляваше голяма зелена каравана, циментирана за импровизирани основи. До нея имаше навес от гофрирана ламарина, опасно килнат. Не се срутваше единствено благодарение на бетонния резервоар за вода, на който беше подпрян.

Джордж рядко ставаше от леглото преди единайсет и днешният ден не бе изключение. Жена му работеше в завод за консерви и излизаше рано, което означаваше, че по-голямата част от деня си беше негова — нещо, което идеално му допадаше. Облечен в същите дрехи като снощи, той излезе през мрежестата врата и веднага запали цигара. Кучетата моментално скочиха от местата си и дотичаха при него. Скимтяха от възбуда.

Джордж се озадачи, когато ухапаха дрехите му и настойчиво го задърпаха. Още беше сънен.

— Да не сте полудели?

Животните задраскаха багажника на колата — искаха да предупредят господаря си за неканения гост вътре.

— Там има само морфин — сънено каза Джордж.

Изведнъж отвътре се чу приглушен глас:

— Ъ-ъ-ъ... ехо?

Джордж се облещи и цигарата падна от устата му.

— Бихте ли ме пуснали да изляза, ако обичате? — примоли се Уилсън. — Моля ви, пуснете ме. — Беше мислил часове какво да каже и как да го каже.

— Да ме вземат шибаните дяволи черни — беше отговорът на Джордж. Не беше от хората, които си пилеят цигарите, така че се наведе, взе цигарата и я лапна.

В багажника Уилсън събра молитвено длани.

— Моля ви, пуснете ме! — Въздухът беше спарен и главата го болеше ужасно, вероятно от удара, когато се беше опитал да стане, и от сериозното обезводняване. — Моля ви...

Джордж погледна под колата, за да се увери, че няма начин онзи вътре да избяга.

— Ти си онзи сериен убиец, дето го търсят всички, така ли?

— Не съм сериен убиец, честна дума — отвърна Уилсън.

Джордж се почеса по наболата брада.

— Тогава какво правиш в багажника ми? — Последва мълчание. — Не ми отговори. Какво правиш в колата ми?

— Пуснете ме и ще ви разкажа всичко — каза Уилсън. — Обещавам.

Джордж потропа по капака с кокалчета и попита отново, този път по-твърдо:

— Какво правиш в колата ми?

Отговорът беше неочакван.

— Вие дилър на дрога ли сте?

Джейсън дръпна от цигарата и събра две и две.

— О, имаш предвид морфина. Това е малко странично начинание. Напълно законно. Да, напълно. Помага ми да вържа двата края, нали разбираш.

— Значи *наистина* сте дилър на дрога.

Джордж обиколи колата, като анализираше ситуацията.

— Не съм дилър, пич. И между другото, хич не е гот да се опитваш да извърташ нещата.

— Е, щом стана ясно, че не сте дилър на дрога, а аз не съм сериен убиец, защо не ме пуснете и да поговорим? — предложи приглушеният глас на Уилсън.

Джордж се разсмя.

— Трябва да се постарая повече.

— Вижте, признавам — отвърна Уилсън. — Полицията наистина ме издирва, но не съм сериен убиец, честна дума.

— Пак не се класираш! Знаеш ли какво си мисля? Ще взема да закарам бричката до най-близкия участък и да те предам. Може пък да получа някоя хубава награда, а?

Въображението на Джордж запрепуска: как го величаят като герой и му връчват огромна награда, хиляди долари. Кметът му дава ключовете от града и от този род.

Гласът на Уилсън наруши тишината.

— Няма да го направиш.

Джордж се усмихна.

— О, ще го направя.

— Не, няма.

— И защо, ако смея да попитам?

Отговорът на Уилсън не закъсна.

— Защото ще им кажа за малкия ти проблем с морфина.

Мечтите на Джордж се разпръснаха като цигарен дим.

— Те търсят *теб* повече, отколкото мен — заяви той. — Цял куп ченгета те търсиха снощи под дърво и камък. Бяха плъзнали като хлебарки по барбекю. Обърнаха болницата наопаки.

— Но аз *не съм* сериен убиец. И когато го разберат, ще започнат да търсят *теб* за компенсация.

Джордж отметна плитките от лицето си.

— А к'во ще кажеш да те оставя да отлежиш един-два дни в багажника? Докато не пукнеш от глад? После ще те стоваря пред участъка и ще им оставя бележка. По дяволите, може и просто да те закопая отзад и да си спестя бензина. Всъщност може да си спестя и месото за кучетата за две седмици, ако те прибера във фризера.

— Сигурен ли си, че искаш да остана тук? — отвърна Уилсън. — Мога да направя куп поразии за два дни. — Разклати една кутия и ампулите с морфин вътре задрънчаха. — Струва ми се, че ще ми харесат на вкус.

Пътнически самолет прелетя ниско над двора и Джордж го изчака да мине, преди да отговори.

— А защо не взема едно пукало и не те надупча? Това ще ми струва само две-три ампули. Имам и парцали да избърша кръвта.

— Е, би могъл да го направиш — отвърна приглушеният глас на Уилсън. — Но не трябва да стреляш по мен, а да ми благодариш.

— Да ти благодаря? За какво да ти благодаря?

— Защото в момента не си зад решетки те тъкмо заради мен. Аз бях онзи, който прекъсна копчето за отваряне на багажника. Щеше здравата да загазиш, ако не бях тук. Пък и едва ли ще искаш да съсипеш *чудния* си автомобил, като го надупчиш целия, нали? Сам го каза — това чудо е *мечта за колекционерите*.

Имитацията беше съвършена и Джордж се разсмя.

— Дрънках врели-некипели, за да си спася задника! Бих излъгал и за баба си, ако това можеше да ме измъкне от неприятности.

— Благодарение на *мен* вече нямаш *никакви* неприятности.

— Мога да се справя с тъпите ченгета и без *твоята* помощ!

— Мисля, че ми дължиш поне една услуга.

Джордж стъпка фаса.

— Нищо не ти дължа. Не си ти причината да се измъкна. — В ума му отново се появи ясно лицето на Висблат. — Причината е някакъв страшен изрод, дето долетя с полицейски хеликоптер. — Той се намръщи. — Така де, аз самият не съм пръв хубавец, ама... Леле! Онзи тип изглеждаше така, сякаш са го били с тояга... ама здравата са го били.

— Едрият тип с червената коса ли? — попита Уилсън.

— Да, командир някакъв. — Джордж запали нова цигара. — Познаваш ли го?

— Ако ти кажа истината, ще ме пуснеш ли?

— Убеди ме защо изродът те гони по петите и може да ти се отвори възможност да излезеш.

Уилсън си даде сметка, че трябва да скалъпи някаква засукана история, за да се измъкне. И наистина я скалъпи.

— Онзи червенокосият... гони ме заради една жена. — Замълча и реши да протака. — Май е по-добре да не ти казвам нищо — каза малко засрамено.

Любопитството на Джордж обаче вече се беше събудило.

— Давай, разказвай...

— Вече казах твърде много.

— Хайде де!

— Нека просто кажем, че направих някои доста кофти неща.

Джордж пристъпи към багажника.

— Какви? Кажи ми!

Уилсън отговори след добре премерена пауза:

— Спах с жена му. Затова се опитва да ме пипне.

— Поднасяш ли ме?

— Истина е.

Умът на Джордж се изпълни с пикантни сексуални образи.

— Биваше ли я?

— И още как!

— Какво стана?

Като ще е гарга, поне да е рошава, реши Уилсън.

— Опъвах я на масата в кухнята, когато той ни свари. При това тъкмо свършвах. Бита сметана навсякъде и така нататък. Същински фонтан. Оттогава бягам.

— Ама онзи наистина изглеждаше страшно преобано! — ентузиазира се Джордж. Радваше се, че има с кого да го сподели. — Голям храбрец си, майката си с ебало! Или трябваше да кажа *жена му си е ебало*? Ха! По-голям храбрец и от мен! Изобщо не бих припарил до жената на онзи тип. — Представи си Висблат ядосан — ама наистина ядосан. — Ти си луд за *връзване*, пич!

— Пусни ме да изляза — изстена Уилсън. — Малко ли неща ми се стовариха на главата?

Молбата му беше посрещната с пълно мълчание.

Уилсън надникна през дупките. Събеседникът му като че ли беше изчезнал. Внезапно се чу стон на огъван метал и Уилсън прояви достатъчно съобразителност да си сложи навреме слънчевите очила. Капакът се вдигна и свежият въздух нахлу в багажника. Последва момент на несигурност, докато лежеше по гръб, а над него се беше надвесил застрашително силует на мъж с растафариански плитки.

— Толкова се *радвам*, че не си черен! — ухили се Джордж и измъкна Уилсън навън. — Изглеждаш адски зле, пич. Ранен ли си?

— Последните два дни бяха доста напрегнати, от това е.

— Личи си — промърмори Джордж, докато изучаваше госта си. В косата на Уилсън имаше засъхнала кръв. Дрехите му бяха на парцали. И нямаше обувки.

— Чука кучки, а после тича презглава да си спаси живота. Пич, голям си тъпак!

Уилсън се олюля и Джордж го задържа да не падне.

— Един черен *винаги* знае как да не си навлича неприятности. Особено когато става дума за кучки. Както и да е, аз съм Джордж Ч. Уошингтън. Нямам нищо общо с бившия президент, ако случайно се чудиш. Добре дошъл в дома ми — *Вила дел Джордж*. — И протегна ръка.

Уилсън я стисна немощно.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Уилсън, идиотът, дето заседна в багажника ти. — Погледът му се спря върху двата големи добермана, които дебнеха в тревата. Изобщо не изглеждаха дружелюбни.

Джордж се усмихна на любимците си.

— Не ги доближавай, ако имаш мозък — в което сериозно се съмнявам, предвид обстоятелствата. — Разсмя се. — Не си падат много по непознати, особено ако са бели.

Кучетата оголиха остриите си бели зъби и заръмжаха.

— Ще стоя далеч от тях, не се безпокой.

— Да се надяваме, че и *те* ще стоят далеч от *теб*. — Джордж изтупа дрехите на Уилсън с ръка. — Леле! Изглеждаш така, сякаш си ходил до ада и си се върнал. Как си успял да събереш толкова лайна по себе си?

Уилсън погледна остатъците от дрехите си. Целият беше покрит със засъхнала кръв, от глава до пети. Гърдите и краката му още бяха бинтовани. Как можете да обясни шантавото си състояние?

— Тя искаше да се преструвам, че съм ранен — най-сетне отвърна той, устата му беше пресъхнала.

Не можеше да измисли друго обяснение, поне не толкова бързо. Знаеше, че отговорът му е глупав; но пък толкова глупав, че можеше и да мине.

— Обича да се прави на медицинска сестра — продължи той. — Искаше да ме спаси, нали разбираш. — И намигна на Джордж.

— И те е бинтовала? — възкликна Джордж. — Ама че е побъркана кучка си се хванал! — Отново се хилеше и отчаяно се опитваше да си представи сцената. — Мислех си, че знам всичко. А тя те е овъргаляла в мръсотия и кръв, а после се е преструвала, че ти спасява гъза. — Пъхна език през дупката на мястото на зъба си и облиза горната си устна. — Голяма извратенячка. Обзалагам се, че е грозна. Познах ли?

— Всъщност доста си я бива — каза Уилсън. Щом трябваше да измисля история за жена, с която е бил, поне смяташе жената да е красива. Изобщо не подозираше, че лекомисленото подхвърляне, че „я бива“, ще промени завинаги съдбата на Джордж.

— Някоя жена не си заслужава чак толкова, че да излива кръв по панталоните ти! Защо изобщо ти е било да се забъркваш в такава каша? — Джордж подуши ръката си и на лицето му моментално се появи отвратена гримаса. — Нищо лично, пич, ама ти *вониш!*

Уилсън подуши ризата си. Вонята наистина беше ужасна.

Джордж дръпна дланта си колкото се може по-далеч от носа си.

— Леле, човече! Смърдиш по-зле и от краката ми! Кучетата ми ще ти наръфат гъза със сигурност, падат си по вмирисано месо. Идвай тук.

Уилсън последва кльощавия мъж към дъното на двора.

Джордж мислеше на глас.

— Значи жената на онзи тип е някаква луда кучка. Мъжът й, ами... — Забави крачка. — Трудно е да се опише, обаче изглежда наистина шантаво. — Джордж знаеше, че видът на мъжа буди страх, но не искаше да признава, че изпитва това чувство. — Както и да е, явно си по-храбър от мен.

Отведе Уилсън до бетонна душкабина, която изглеждаше така, сякаш не е използвана от много време. По пътеката имаше дори паяжини и Джордж ги махна, за да стигне до входа и да изрита вратата.

— Бих те пуснал да се измиеш вкъщи, ама много смърдиш, честно. А не искам да си имам още неприятности с Телма. И без това са ми достатъчно. — Посочи душа. — Няма топла вода, но пак е нещо.

— Наистина съм ти благодарен — отвърна Уилсън.

— Ти май не си тукашен. Доста странно говориш.

Уилсън замълча за момент, после каза:

— От Австралия съм. — Искаше му се да каже „Тихоокеанския регион“, но трябваше да минат поне още петдесет години преди това име да означава нещо за когото и да било.

На лицето на Джордж цъфна усмивка.

— Голяма работа е тоя Пол Хоган... Знаеш го „Дънди Крокодила“, нали?

— Че как! — отвърна Уилсън. Знаеше, че Пол Хоган е бил австралийски актьор и комедиант, но никога не беше гледал филми с него. — Жесток е.

Джордж се ухили до уши.

— Направо жесток! — И ентусиазирано започна да разправя една сцена. — Особено когато онзи тип се опита да го обере в Ню Йорк и нашият вади грамадното си ножище и вика: „Ето *това* е нож!“. Голям майтап! — И се разсмя.

Макар да бе останал без сили, Уилсън се усмихна.

— Всички ли австралийци са такива майтапчии?

Отговорът на Уилсън беше уклончив:

— Ами...

Внезапно в главата на Джордж изникна сериозна мисъл и той се намръщи.

— Добре де, а как успя да се намърдаш в колата ми?

— Беше отворено.

— Кое?

— Искам да кажа, *багажникът* беше отворен.

— Чакай малко! — обвинително рече Джордж. — Ти ли взе парите ми от жабката?

Уилсън вдигна ръце в знак, че е невинен.

— Не съм. Кълна се! Капакът на багажника беше отворен и се вмъкнах при морфина. Това е!

Джордж се вгледа внимателно в лицето му — всеки крадец се гордее, че може да разпознае друг от породата си. Последва дълго мълчание.

— Проклети ченгета! Човек не може да им има доверие, нали?

И тупна Уилсън по гърба.

— Багажникът понякога се отваря, когато карам малко побързичко. Реша ли да се правя на Марио Андрети, цялата кола започва

да се разпада! — Разсмя се и се обърна. — Ще ти донеса кърпа и нещо да се облечеш. На рафта трябва да има сапун.

Във външната баня винаги имаше сапун, ако на Джордж случайно му излезеше късметът и трябваше да заличи някакви следи. Докато тръгваше към караваната, той отново подуши ръката си.

— Леле! Целият те е накиснала в кръв. Направо не мога да повярвам. А бе тия жени са адски извратени напоследък!

Дворът беше ограден с бодлива тел. На няколко места оградата беше паднала и лесно можеше да се прескочи. Оттатък обаче нямаше нищо, само гола трева без нито едно дърво, където да се скриеш. Уилсън се замисли дали да не побегне, но беше много слаб, а доберманите бяха опасно близо. Пък и един душ му се струваше особено подходящ точно сега. Не можеше да мисли за друго, освен как ще пъхне глава под душа и ще започне да пие вода, докато не се пръсне. Искаше да се напие толкова, колкото можеше да побере. Всяка става го болеше. Той предпазливо свали дрехите и бинтовете и ги пусна на пода.

Погледна мръсната си кожа. Цялата му телесна мазнина беше изчезнала. Останал само по слънчеви очила, тъй като не искаше да поема никакви рискове, Уилсън зачака водата да тръгне по тръбите.

Оказа се толкова студена, че дъхът му секна. Загълта жадно, докато не му се стори, че коремът му ще се пръсне.

Поток кафеникава вода потече в канала, докато Уилсън търкаше кожата си. Накрая останаха само едва забележимите розови белези от неотдавнашните му наранявания. За втори път си помисли какъв късметлия е, че е останал жив. С периферното си зрение видя нещо да помръдва, трепна и в следващия миг разбра, че Джордж е преметнал през стената чиста кърпа и дрехи. Сякаш бог му бе пратил Джордж Уошингтън на помощ.

Уилсън пое дълбоко дъх и се опита да се отпусне. Миризмата на сапун беше позната и изведнъж го заляха неочаквани спомени. Спомени от детството в Сидни. Дългите горещи дни... безкрайни дни. По онова време винаги си навличаше неприятности. Усмихна се. Животът тогава беше толкова прост.

Трепереше толкова силно, че едва се държеше на крака. Свали очилата и притисна меката бяла кърпа към лицето си. Помещението внезапно се разлюля и започна да се размазва...

Уилсън падна.

Отвори очи. Приклезнал само на сантиметри от него, почти опрял нос в неговия, стоеше единият доберман — женският.

Ушите на кучето бяха свити назад и то беше готово да скоочи!

Уилсън беше гол, на четири крака, с лице към животното. Слънчевите очила бяха на пода до него. Гледаше кучето право в очите и се опитваше да не помръдва. Изведнъж доберманът го близна по бузата. С разгуптяно до пръсване сърце Уилсън се отпусна.

— Куче! Уплаши ме до смърт.

Кучето го изгледа. Уилсън се осмели и го погали. В отговор доберманът го близна пак. Явно Уилсън се беше сдобил с нов приятел. Цялата ситуация беше много странна. Реакцията беше точно обратна на реакцията на онзи охранител.

Под радостния поглед на кучето Уилсън провери съдържанието на портфейла, който беше откраднал. Вътре имаше три еднодоларови банкноти, шофьорска карта и зелена карта на „Америкън Експрес“. Уилсън прочете името върху книжката:

Джак Болтън

Снимката изобщо не приличаше на него — плешив мъж около петдесетте. Уилсън напъха картата в една пукнатина в стената. Погледна банковата карта и я завъртя в пръстите си, като обърна особено внимание на заврънкулките, минаващи за подпис.

Вдигна банкнотите, огледа ги и нещо привлече вниманието му. Джордж Уошингтън — по-точно президентът Джордж Вашингтон — беше гордо изрисуван върху банкнотата. Съвпадение ли беше това? Уилсън обърна банкнотата и сърцето му прескочи. От другата страна имаше две изображения — пирамида и орел, символи от *Държавния печат на Съединените щати*. Уилсън не можеше да пропусне иронията на онова, което виждаше. Пирамидата — същото съоръжение, което щеше да изиграе основна роля в мисията му тук. И орелът — емблемата, символизираща римските легиони в Юдея по време на Първото юдейско въстание.

Думите на Бартън отекнаха в ума му: „Съвпаденията са просто пътепоказатели на съдбата. Обръщайте им внимание, Уилсън. Те ще ви

водят“.

— Какъв размер е големият ти бял крак? — извика отвън Джордж.

Уилсън нагласи слънчевите си очила и излезе от душа с новите дрехи, праметнал кърпата през врата си. Отпред оранжевата тениска беше с надпис „Машина за любов“, изписан с флуоресцентни букви. А синьото долнище на анцуг му беше доста малко. Чувстваше се адски тъпо, но какъв избор имаше? Поне дрехите бяха чисти.

Пътнически самолет прелетя с рев над двора и Уилсън не можа да повярва, когато видя колко е ниско. След като звукът затихна, той отговори на въпроса на Джордж.

— Ами... май единайсети.

Джордж отвори една от четирите кутии за обувки, които беше сложил на масата, и обясни:

— Летището е само на километър и половина. В зависимост от посоката на вятъра самолетите прелитат понякога точно над нас. Никой не иска да живее тук. — Изчезна в бараката, но не спря да говори. — Точно както ми харесва... приятно и без любопитни очи.

Едно от кучетата се отърка в крака на Уилсън и той погледна надолу. Беше женската. Размърда отрязаната си черна опашка.

Гласът на Джордж внезапно премина в крясък:

— Не ги доближавай! Те са убийци!

Уилсън спокойно почеса кучето по главата.

— Няма нищо...

Джордж изгледа кръвнишки домашната си любимка.

— На това ли съм ви учил? Да другарувате с бели? — Погледна объркано Уилсън. — Какво си й направил?

— Нищо не съм й правил!

Джордж изсумтя и му подметна някакви бели маратонки.

— Сто на сто си й направил нещо! Няма начин!

— Просто е дружелюбна.

— Дружелюбна?! Моите кучета не са дружелюбни!

Уилсън сви рамене.

— Нещо за ядене ли й даде?

— Не.

— Тогава какво е станало?

— Близна ме по лицето, нищо друго.

Джордж сграбчи добермана за нашийника и го помъкна настрана.

— Близнала те е? Те *мразят* бели! — Погледна кучката в очите.
— Ти мразиш белите хора. Нали?!

— По-щастлив ли щеше да си, ако ме беше нападнала?

Джордж се замисли за момент.

— Да, щях.

Уилсън погледна чисто новите маратонки.

— Откъде ги взе?

Джордж заповяда на кучетата да клекнат и им перна по един шамар.

— Събудете се! И двамата. — После отговори на въпроса на Уилсън. — От един умрял тип. Имам десетки чифтове.

— Не че държа да знам, но какъв умрял тип?

— Когато хората умират в болницата и ги откарват в моргата, ако имат нови неща, ги прибирам. Така и така няма да им трябват. За какво са ти „Майки“, ако вече няма да тичаш?

— Прав си всъщност — отвърна Уилсън и започна да обува маратонките.

Джордж просто не можеше да разбере и попита отново:

— Какво си направил на кучетата? Та те са убийци.

— Нищо не съм им правил. Казах ти, тя сама дойде и ми облиза лицето. — Уилсън се изправи и пробва маратонките. Пасваха му идеално. Но въпреки това дълбоко в себе си се надяваше, че ще му донесат по-голям късмет, отколкото на предишния си собственик.

Джордж внезапно избухна в смях.

— Машина за любов! Идеално!

Уилсън се огледа. Анцугът му беше тесен, а тениската не стигаше и до пъпа му.

— Много смешно — малко сухо рече той.

— Ами смешно си е — изкиска се Джордж.

Уилсън гледаше ухиленото лице на Джордж, липсващия зъб и всичко останало. В един свят, в който бе трудно да разбереш на кого да се довериш, този тип с плитките определено беше приятна изненада.

— Аз пък си мисля, че премяната ми отива — рече Уилсън.

Джордж се разсмя още по-силно.

— Прав си, голям си смешник! — Беше се ухилил до уши. — Какво ще кажеш да хапнем, австралиецо?

Само при споменаването за храна устата на Уилсън се напълни със слюнка.

— Влизай в къщата. Телма е адски гадна кучка, ама пък готви адски вкусно.

Джордж притопли вчерашна храна и двамата разговаряха и се смееха, докато Уилсън поглъщаше всичко, което се появяваше пред него. Приказваха си за какво ли не, от политика до спорт. Уилсън се опитваше да научи колкото се може повече за света на Джордж — свят, в който честотата на Шуман определено не беше извън контрол.

— Разкажи ми повече за тукашния край — каза Уилсън. — Какво е да живееш на такова място?

— В Хюстън ли?

— Добър ли е за живеене?

— Същински ад! Вече не се ли досети?

— Разкажи ми. Интересно ми е.

Джордж запали цигара.

— Не е като мястото, откъдето идваш *ти* — с хубавите малки кенгура и тъй нататък. Хюстън е пълен с престъпници. Не можеш да имаш доверие на никого. Заяпах ли се дори за миг, ще ти отмъкнат всичко.

— Тогава защо живееш тук?

— Виж, пич, не знам как е в Австралия, но в Америка е така. Всички се мразят. Богатият става по-богат, а бедният — по-беден. Черните мразят белите. Латиносите мразят черните. Селяндурите мразят гражданите. Мюсюлманите мразят християните. Изгубих им сметката... — Млъкна и започна да брои на пръсти. — Чакай малко. Бедните мразят богатите. Богатите мразят бедните. Това казах ли го? Както и да е, всеки мрази някого и всички се мразим помежду си. Ще ти издам една малка тайна. — Джордж се наведе напред. — Единственият начин да успееш в тази гадна надпревара е да си изобретателен, сиреч *по-коварен* от другите. Само така можеш да си сигурен, че няма да те прецакат.

— Нищо добро ли няма в това да живееш тук?

Джордж се замисли за момент.

— Цигарите си ги бива. Но ме убиват. Знаеш ли какво? Има нещо. Дните минават толкова бързо... все едно се сливат, а това е добре. Така нямам много време да мисля.

Уилсън долови иронията в ситуацията — беше пратен тук да промени именно *това*.

— Времето започва да минава по-бързо с годините, нали? — подхвърли той.

Очите на Джордж светнаха.

— И аз все го повтарям! Казвам — няма смисъл да се безпокоиш за утре, щот' ще дойде, преди да си се усетил — и после ще трябва да се притесняваш за вдругиден! Точно това казвам. — И Джордж повдигна вежди, сякаш беше казал най-великата мъдрост на света.

Уилсън се усмихна.

— Е, радвам се, че се запознахме, Джордж Уошингтън. Ти наистина ми помогна.

Джордж дръпна силно от цигарата си.

— Знам, че ще ти е трудно да повярваш, но нямам бели приятели, колкото и да съм чаровен.

— Така ли?

Джордж като че ли се замисли.

— Да.

— Е, Джордж Уошингтън, май вече имаш.

Джордж отметна плитките си и изгледа хладно Уилсън.

— Не ставай прекалено самонадеян, Любовна машино. Никога не съм казвал, че сме дружки.

13.

Хюстън, Тексас

Жилищен блок „Мемориал“, етаж 16

26 ноември 2012

13:26

Мисия Исая — ден втори

Вече е ясно, реши Хелена — лекарствата бяха абсолютно безполезни. Предишната вечер бе взела две по настояване на Хулия. Не само че не бяха спрели халюцинациите ѝ, ами ѝ бяха докарали и мигрена. Беше бясна. Това продължаваше вече два месеца. *Два месеца!*

Крчеше пред стъклената стена с безжичен телефон, долепен до ухото. Държеше го вече повече от двацет минути, непрекъснато я прехвърляха от един отдел в друг. Накрая откри детектив Олсън, човека на баща ѝ, който се оказа повече от сговорчив.

— Много съм ви благодарна за отзивчивостта, детектив — каза тя сладко. — Както казах, става въпрос за незначителен инцидент. Искам да получа подробностите за застрахователната ми компания, ако е възможно.

Беше измислила всичко, за да се добере до нужната ѝ информация.

— Разбира се, нямам нищо против да изчакам. — Хелена прехвърли слушалката от едното си ухо на другото. — Хайде — промърмори. Погледна отново часовника си и видя, че доктор Бенетсуд ще пристигне всеки момент.

Образите в съзнанието ѝ бяха смътни, но Хелена определено помнеше, че е видяла бял форд — стар модел. Кой знае защо, табелката с номера на колата (DRO-735) беше едно от малкото неща, които бе успяла да види ясно. Лекарството беше размътило спомените ѝ и тя се боеше, че едно тяхно насилване може да изкриви някои факти. Разбираше обаче донякъде от коли и предполагаше, че колата най-вероятно е „Форд Импала“, модел от края на 70-те.

Ако се съдеше по преживяното от Хелена през нощта, мъжът от виденията ѝ по някакъв начин беше оцелял при катастрофата. Това беше единственото обяснение. Той бе жив, по всяка вероятност ранен, а тя все още бе свързана с него.

Минутите изтичаха.

Хелена прехапа устна и се заслуша в музиката. Монотонната мелодия правеше чакането още по-мъчително. После детективът отново се появи на линия.

— Да, слушам — каза тя. — Записвам. — Внимателно повтори информацията. — Регистрирана на Джордж Уошингтън, Ричи Роуд дващсет и три, Бордърсвил.

Регистрационният номер пасваше точно на колата, която беше видяла.

— Сигурен ли сте, че информацията е вярна? — попита тя, сякаш се съмняваше в силата на съвпадението. — Много ви благодаря за помощта. Ще кажа на баща ми, обещавам. — Понечи да затвори, но детектив Олсън настояваше да помага още. — Не, детектив, не е нужно да пращате никого. Сигурна съм, че застрахователната ми компания ще се погрижи. Нали ви казах, просто огънахме малко броните.

Той искаше да изпрати до Бордърсвил патрул, който да провери ситуацията. Оказваше се, че регистрацията на г-н Уошингтън беше изтекла преди няколко години и че дължал хиляди долари неплатени глоби за неправилно паркиране.

— Детектив — твърдо каза Хелена. — Не е нужно да правите нищо повече, благодаря. Това не е проблем на полицията.

Той обаче не приемаше „не“ за отговор.

— *Не ми пука* дали баща ми би искал да помогнете! — Гневът я обземаше все повече с всяка секунда. — Не правете нищо, разбирате ли? Направихте достатъчно. Благодаря! — И затвори. — Мътните да го вземат! — Опитът ѝ показваше, че когато ти трябва ченге, никога не можеш да го намериш. А тук случаят беше точно обратният.

Загледа се през прозореца към града. Ако полицията отидеше в Бордърсвил, нещата със сигурност щяха да станат по-сложни. В същия момент на вратата се позвъни. Хелена изруга.

Хулия въведе доктор Бенетсуд и той бавно тръгна към всекидневната. Беше оплешивяващ, на около четирийсет и пет, с

широк гръден кош и къси крака. Носеше черна кожена лекарска чанта. На пръв поглед изглеждаше неприлично богат, със златен „Ролекс“ и пръстен с брилянт, който беше поне три карата. Костюмът му бе маслинозелен, с вратовръзка в същия цвят. Много представителен. Не беше костюм за човек, който не иска да привлича вниманието. Ако го попиташ, с гордост ще ти отговори: „Армани“.

Добре известен сред висшата класа на Хюстън, доктор Бенетсуд беше смятан за психиатър, който е в състояние да постигне резултати. Имаше предани пациенти и напоследък бизнесът му вървеше все по-добре и по-добре. Психичните заболявания бележеха бум, а това означаваше, че за него нещата вървят от добре към чудесно.

Хелена не реагира на пристигането му — тя стоеше до прозореца и се чудеше дали да остане, или да се махне. Даде си сметка, че трябва да е предпазлива — от преценката на доктор Бенетсуд зависеше дали ще се разходи до клиниката в Конроу, или ще има повече време да разбере какво всъщност става.

Докторът седна на канапето и сложи крак върху крак. Нямахше да каже нищо, само щеше да наблюдава и да чака тя да заговори първа. Техниките му вече й бяха познати.

Хелена се усмихна изискано.

— Как сте, докторе?

— Здравей, Хелена. Много добре. По-важното е ти как си? — И й направи знак да седне.

Хелена реши да му върви по свирката — така беше по-лесно. Така че каза позитивно:

— Предвид обстоятелствата, много добре.

— Хм-м-м. — Последва дълго мълчание. — Добре, да почнем.

Числата от едно до десет. Кое избираш?

— Десет — тутакси отвърна Хелена.

— Защо десет?

— Защото обичам нещата да са перфектни.

— Но защо точно десет?

— Защо не?

Пак последва мълчание. После той попита:

— Как се чувстваш?

— По-силна.

— По-силна ли?

— Да.

Той леко повдигна вежда, сякаш предизвикваше способността ѝ да казва истината.

— Изглеждаш ми уморена. Май виждам сенки около очите ти.

Хелена мразеше да ѝ говорят така. Подобни коментари карат човек да се чувства уморен. Докторът би трябвало да го знае!

— Да. Може би съм малко уморена — отвърна тя и почти си прехапа езика.

Той я посочи със златната си писалка „Мон Блан“.

— Как спиш?

— Не много добре.

— Вземаш ли си лекарството?

— Абсолютно.

— Сънуваш ли?

— Да, докторе, сънувам. Лекарството всъщност не действа кой знае колко добре.

— Наистина ли? — Той като че ли се изненада и си записа нещо в бележника.

Хелена вече се чувстваше отчаяна. Трябваше да провери нещата в Бордърсвил — а трябваше да изтърпи цял час разговори с този човек.

— Колко таблетки вземаш и кога? — попита доктор Бенетсуд.

— Снощи взех две.

Той се намръщи.

— Би трябвало да ти подействат.

Сеансът продължи повече от двацет минути и Хелена положи всички усилия да бъде позитивна. Но колкото повече ѝ говореше той и колкото повече въпроси задаваше, толкова повече ѝ се искаше да се махне.

— Баща ти ми каза, че вчера си имала някакви видения, докато си била будна. — Доктор Бенетсуд завъртя диамантения пръстен. — Защо не ми разкажеш за тях?

Хелена беше убедена, че той просто ще заключи, че виденията ѝ са резултат от преживяната травма.

— Не искаш ли да говориш за това?

— Съжалявам, докторе. Може ли да се срещнем отново утре?

— Каж ми как се чувстваш? Може би ще успея да ти помогна.

Последното, което искаше да признава, беше, че има психична връзка с човек, когото никога не е срещала — когото отначало бе смятала за мъртъв, но който явно беше оживял.

— Съжалявам, докторе, но не зная какво да ви кажа.

— Опитай, Хелена. Може да се окаже от полза.

— Съжалявам — въздъхна тя. — Ужасно съм уморена. Моля ви, нека отложим срещата за утре. — И стана с надеждата да сложи край на сеанса.

Той като че ли прояви съчувствие.

— Мисля, че трябва да продължим. Излизам за две седмици в отпуск. След това няма да съм на работа поне още месец. Трябва да използваме възможността да поговорим. Ще е много по-добре. — Скръсти ръце и се приготви за дълга беседа. — Мисля, че е време отново да се върнем към майка ти.

Хелена завъртя очи — не успя да се сдържи.

— Трябва да поговорим за това, Хелена. Време е да се изправиш срещу случилото се.

Хелена се извърна. Искеше доктор Бенетсуд да се разкара, за да може да иде в Бордърсвил и да открие онзи Джордж Уошингтън. Престори се, че се прозява.

— Докторе, зная колко е важно. Наистина. Но просто в момента не ми е до този разговор. Моля да ме извините.

И тръгна към спалнята си.

— Преди да се разделим... — Той бръкна в чантата си, извади оранжево пластмасово шишенце с хапчета и го сложи на масичката. — Тези са малко по-силни от предишните. Със сигурност ще ти помогнат да заспиш. — Обясни и подробно какви са и как точно действат. — След като ги вземеш, не бива да шофираш или да плуваш поне четирийсет и осем часа. Пише и че не бива да управляваш тежки машини. — Ухили ѝ се, сякаш това беше много смешно. — Е, предполагам, че шансовете за такова нещо не са особено големи, нали?

Хелена му благодари учтиво, твърдо решена изобщо да не използва тези таблетки.

Докторът погледна скъпия си часовник.

— Ще изчакам тук, ако може. Баща ти скоро ще дойде. Обещах му да му кажа набързо какво е състоянието ти.

Самата мисъл двамата да обсъждат бъдещето ѝ я изпълваше с гняв, но тя успя да отвърне сърдечно:

— О, добре.

Погледна шишенцето успокоителни и времето изведнъж сякаш запълзя. „Трябва да си върна контрола над собствения си живот“ — помисли си, сякаш това бе някакво огромно откровение. Взе с неохота хапчетата от масата. Баща ѝ със сигурност нямаше да ѝ позволи да излезе — а единственият изход от апартамента беше през всекидневната. Трябваше да побърза, тъй като Лорънс обикновено подраняваше.

— Ще говоря с Хулия и ще определим час за утре — каза д-р Бенетсуд. — Някакъв конкретен час?

— Най-добре ще е следобед — каза тя.

— И не се безпокойте — добави той. — Утре ще открием защо не можете да спите.

Хелена излезе от стаята, хвърли шишенцето с хапчетата на леглото и облече черно яке. Отключи шкафа за оръжие, избра си пистолет, завъртя го умело на показалеца си и го прибра в кобура, пришит към подплатата на якето.

Време беше да открие каква е истината.

Пое дълбоко дъх и се върна в дневната. Появата ѝ като че ли стресна доктора.

— Нали беше уморена?

— Излизам само за малко. Да подишам чист въздух.

И преди той да успее да отговори, излезе и се качи в асансьора.

Мерцедесът изхвърча от паркинга и се понесе с рев по бетонната магистрала. Натиснала здраво газта, Хелена въведе адреса в джипиеса, свали прозорците и си сложи слънчевите очила.

„Ще разбера какво става“.

През последните два дни виденията ѝ бяха станали много по-ясни. Преди, когато спеше, съзнанието ѝ бе изпълнено със странни символи и постоянен грохот, подобно на гръмотевична буря в далечината. Проклетият шум едва не я бе подлудил — и после изчезна като по чудо. През последните два дни всичко се бе променило и тя бе сигурна, че *наистина* вижда през очите на друг, с характерната червена мъгла около всичко. Със сигурност беше някаква психична връзка. Макар да не можеше да проумее защо, сега поне всичко ѝ се струваше

някак осезаемо, макар че това не го правеше по-малко шантаво. Ако можеше да открие човека от виденията си, със сигурност щеше да разбере още. И най-важното, щеше да потвърди, че не полудява.

Зави, мина през един тунел и отново изхвърча на ярката слънчева светлина. Дали човекът от виденията ѝ беше по някакъв начин важен за нея? Замисли се върху това и реши, че не изпитва никакви особени чувства. Единствената емоция, за която можеше да е сигурна, бе собственото ѝ съмнение в реалността на всичко. Възможно ли бе човекът да е онзи Джордж Уошингтън? Възможно ли бе той да е причината животът ѝ да се разпада и тя да търпи всички терапии и лекарства, за да изкара тези дълги и мъчителни нощи? Само от мисълта за това ѝ приляваше.

Вятърът продължаваше да нахлува през прозорците, а по радиото зазвуча любимо парче. Хелена запя на глас и се опита да се отпусне, но не успя. Беше ядосана. Да, ядосана. Искаше да разбере защо ѝ се случва всичко това. Трябваше ли да обвинява някого? Да, трябваше. Трябваше да разбере кой е врагът. Каприарти знаеха как да се разправят с враговете си.

Пое дълбоко дъх и осъзна, че е глупаво да прави прибързани заключения. Имаше известен шанс ставащото с нея наистина да е посттравматичен стрес, както твърдеше доктор Бенетсуд. Първо трябваше да докаже дали мъжът от виденията ѝ наистина съществува.

Летеше с пълна скорост по пустата магистрала. Бордърсвил се намирал на север от международното летище и желанието да научи повече я накара да изпита докрай възможностите на мерцедеса. Излетя от изхода от магистралата, наби спирачки и гумите запищяха.

— Ричи Роуд — тихо каза Хелена.

В тази част имаше само една къща — номер двайсет и три, точно както беше казал детектив Олсън. Високи бурени и храсти скриваха къщата. Едва успя да различи очертанията на зелена каравана в дъното. Хелена слезе от колата и се огледа. Не се виждаха нито автомобили, нито хора. Тя стисна пистолета, свали предпазителя и тръгна по алеята.

Надвисналите дървета хвърляха тъмни сенки. Отстрани имаше две изписани на ръка табели:

Внимание! Зли кучета!
Стреля се без предупреждение!

Тя стисна пистолета още по-здраво. Внезапно пътнически самолет прелетя с рев над дърветата, съвсем ниско. Ревът беше оглушителен и Хелена се вцепени.

После самолетът отмина и тя отиде до вратата и почука.

— Ей? Има ли някой?

Държеше пистолета долепен до бедрото си. С изключение на шепнещия във високата трева ветрец занемареният имот тънеше в тишина.

Хелена се надигна на пръсти и се опита да погледне през мръсния прозорец, но щорите бяха спуснати. Отвори мрежестата врата и завъртя очуканата дръжка. Беше заключено.

Огледа имота за нещо, което би могло да събуди спомените ѝ. Нищо не ѝ изглеждаше познато. Абсолютно нищо. Отчаянието ѝ започна да расте като тумор. Може би бе взела едно хапче повече от разумното и умът ѝ беше блокирал. Тръгна през двора, погледът ѝ скачаше от едно нещо на друго.

„Какво правя тук? Може би полудявам“.

Спря при бетонния резервоар за вода. Слънцето напичаше. Мисълта, че след толкова много очаквания ще остане с празни ръце, я вбесяваше. Друг пътнически самолет мина в небето и тя се загледа след него почти без да чува рева на двигателите. Внезапно я осени спомен — беше виждала същия образ и преди! Тръгна през двора. Първите парчета от пъзела започваха да си застават на мястото.

Стигна до бетонната външна баня и надникна вътре. Подът беше мокър. Кръгла кофа за боклук привлече вниманието ѝ. Тя вдигна капака с дръжката на пистолета и видя смачкани черни дрехи. Воняха отвратително.

— Какво е това? — Опитваше се да си спомни нещо. Клекна и надникна в една тясна цепнатина в основата на стената. Вътре беше напъхано нещо. Това беше моментът, в който щеше да установи със сигурност, че не е луда. Измъкна с нокти шофьорската карта от скривалището в стената и прочете името:

Джак Болтън

Точно името, което очакваше да открие.

Това означаваше, че всичко, което беше видяла, е истинско. Картата беше доказателство. Хелена я прибра в джоба на якето си. Даваше си сметка, че именно тази находка може да се окаже нещото, което да я спаси от влизането в лудницата. Искаше ѝ се да се разсмее тържествуващо, но вместо това отново се загледа в напъханите в кофата дрехи. Мъжът от виденията ѝ — може би Джак Болтън? — беше оцелял при катастрофата на магистрала 610 и тези дрехи го доказваха. Как бе възможно това? И още по-важно — къде беше той сега? Ако предишните събития можеха да се смятат за някакъв критерий, виденията ѝ скоро щяха да отговорят на въпроса ѝ — особено ако престанеше да взема хапчетата.

Тръгна към мерцедеса си. Усмиваше се. Над главата ѝ прелетя още един самолет.

А после заглъхващият рев на двигателите се смени с ръмжене. От храстите изскочиха два добермана. Хелена вдигна пистолета, но тъкмо преди да натисне спусъка чу глас.

— Стой!

Двете кучета се заковаха на място и Хелена махна пръст от спусъка. От храстите излезе кльоцав чернокож с плитки, държеше двуцевка. Вдигна и двата ударника, сякаш за да покаже, че той е господарят тук.

— Коя си ти?

Все така насочила пистолета към кучетата, Хелена хвърли бърз поглед към мъжа и към пушката в ръцете му — беше в лошо състояние и цевите бяха покрити с ръжда.

— Какво търсиш тук?

— Виждала съм ви — тихо каза Хелена и вдигна слънчевите очила на челото си, за да го разгледа по-добре.

Двата добермана спряха да ръмжат, отидоха при господаря си и се излегнаха в краката му.

— О, не пак! — изстена Джордж.

— Вие сте Джордж Уошингтън, нали?

— Махай се от имота ми! — В гласа му обаче прозвуча изненада.

Чак сега Хелена видя белия ффорд, паркиран на улицата зад нейната кола. Беше точно онзи от виденията ѝ.

— Един човек е бил в багажника на колата ви, господин Уошингтън. Вие сте го пуснали да се измие. Ето там. — И посочи душкабината зад себе си.

— Махай се от имота ми! — изрева той.

— Не и преди да ми кажете онова, което искам да знам.

— Не ме карай да те застрелям!

— На ваше място не бих стреляла — спокойно каза тя. — Отдалече си личи, че е най-вероятно да ви отнесе лицето, ако дръпнете спусъка.

Джордж зяпна ужасено оръжието си.

— Какво ѝ е?

Хелена свали пистолета.

— Нямам никакви лоши намерения, господин Уошингтън. Просто ми кажете какво стана с мъжа в багажника на колата ви.

— Какъв мъж?

— Наложите ви се да отворите багажника с щанга.

— Щанга ли? Не знам нищо за никакви щанги.

— В багажника има кутии с морфин, нали? — Всичко това се завръщаше в паметта ѝ точно в момента.

— Следила си ме! — изрева той.

Щом най-сетне установи със сигурност, че всичко от виденията ѝ е истина, Хелена се почувства някак странно изтощена.

— Казвам се Хелена Каприарти — каза тя. — И ви уверявам, че всичко това ме обърква не по-малко от вас.

Кучетата мълчаливо се мотаеха в краката на Джордж и се наслаждаваха на слънчевата топлина. В отчаянието си той се обърна към тях.

— Втори път за днес! Какво ви става? Ще ви сменя, да знаете. Точно така! Ще си взема *истински кучета*, които да пазят и мен, и дома ми! До гуша ми дойде от вас!

Животните наклониха глави настрани, сякаш се опитваха да проумеят какви ги говори.

— Къде е мъжът, който беше с вас днес? — попита Хелена.

— Ти ми кажи.

— Джак Болтън ли се казва?

Джордж се намръщи объркано.

— Какви ги говориш? Единственият Джак Болтън, когото познавам, работи в радиологията.

Значи шофьорската карта беше открадната; Хелена имаше смътно видение за нещо подобно. Затова значи беше напъхана в цепнатината в душа!

— Работите в болницата, нали? — полита тя.

— Не можеш да го докажеш.

— Точно оттам е морфинът.

— Казах — не можеш да го докажеш!

— Не ми пука за морфина, можете да сте сигурен. Само ми кажете къде е отишъл мъжът. Покритият с кръв. Затова съм тук. Къде е той?

— Нищо няма да ти кажа.

А после внезапно я зяпна.

— Я чакай малко! Ти си жената на оня червенокосия, нали? Точно така! Ти си извратената кучка!

Думите му бяха абсолютно безсмислени.

Той я посочи.

— *Ти* си, нали? — Въображението му започна да рисува засукани образи с Хелена, гола върху кухненска маса и тъй нататък. — Ти си онази, за която ми разказа Уилсън.

— *Уилсън* — така ли се казва?

— Не си играй с мен! Знаеш, че се казва така!

— Къде е той? — отново попита тя.

Джордж си погледна часовника.

— Закъсняла си, слава богу! Уилсън не е тук, малката!

— Джордж размаха пръст. — Той ми каза *всичко за теб* — кучката, дете изляла цялата кръв по гъза му. Виждал съм и мъжа ти! Голям грозник, да знаеш.

Хелена вдигна пистолета.

— Кажете ми къде е Уилсън.

— Дръж! — изкрещя Джордж. — *Дръж!*

Хелена се приготви за атаката на кучетата...

Но не последва нищо.

Двете животни явно бяха на нокти. Но вниманието им беше насочено навсякъде другаде, освен към Хелена и пистолета, който тя

бе насочила право към господаря им.

— Дръжте, тъпи помияри такива!

Странно, но кучетата не реагираха.

Хелена се възползва от мига, хвърли се напред, изтръгна пушката от ръцете на Джордж и я хвърли на земята.

— Започвате наистина да ме ядосвате, господин Уошингтън. — Тя насочи дулото право в челото му. — Ще ми кажете всичко, което искам да знам. Ясно ли се изразих? Искам отговори, при това веднага!

Джордж с неохота вдигна ръце и промърмори:

— Уилсън беше прав. Ти *наистина* си адски гадна кучка.

14.

*Хюстън, Тексас
Централна гара
26 ноември 2012
14:59*

Мисия Исая — ден втори

Погълнат от мислите си, Уилсън едва си даваше сметка за обстановката. Беше измръзнал и уморен. Дрехите не му бяха по мярка, а съчетанието на цветовете им беше нелепо. И определено *не беше* машина за любов. Чувстваше се глупаво — *ужасно глупаво*. Това изобщо не беше бляскавата мисия, която си беше представял. Както казваше дядо му, „Нещата рядко са такива, каквито си си ги представял“.

Високите стени на железопътната гара се открояваха на фона на ясното синьо небе. Отдалеч гарата приличаше на някакъв мирен и спокоен дворец, грамаден, величествен и разкошен. Но високите стени криеха зад себе си море от човешко отчаяние, което не се поддаваше на описание и беше опасно за непредпазливия пътник.

Уилсън беше объркан. Защо полицията го беше преследвала? Защо се бяха изсипали толкова много хора? И онази абсолютно неочаквана реакция на добермана. От друга страна, Джордж Уошингтън беше доста колоритен тип. Определено необичайна находка в този странен свят. Честен, но, но един измамен начин — любопитна комбинация.

Докато приближаваше стълбите, надуши характерната миризма на човешки изпражнения.

Мрачните гранитни стени се издигаха от трите страни на правоъгълника, но онова, от което дъхът му секна, беше човешкото множество. Хората бяха стотици, скупчени в мизерното убежище на същински град от кашони. Някои се бяха увили във вестници, за да се топлят; други лежаха под мръсни одеяла. Навсякъде имаше купчини

боклуци, разделяни от тесни пътеки. Навсякъде се виждаха стари колички за пазаруване, пълни с неща с неясно предназначение.

Някъде горе виеше студен вятър. Уилсън гледаше морето мърляви лица, които следяха приближаването му. Да, не го изпускаха от очи. Бъдещето, което познаваше, нямаше нищо общо с това тук. Сред кашоните имаше жени и деца. Очите им бяха празни, сякаш в тях не беше останал живот. Уилсън никога не бе виждал по-потискаща гледка. Що за свят беше това, в който на толкова много хора им е останало толкова малко? Изпълни го дълбока тъга. После настроението му се промени. Той си спомни мощта, с която разполагаше. Надяваше се, че с оправянето на честотата на Шуман този свят няма да бъде част от бъдещето.

Някъде наблизко изсвири свирка — вероятно на влак — и звукът рязко върна Уилсън в настоящето. Беше останал на място само за секунди, но вече беше наобиколен от някакви хора. Бяха го доближили и унеса му, с протегнати ръце, вкопчени в него. Воняха ужасно.

— Пари, господине — рече един. — Дайте някой долар, гладен съм.

После друг:

— Дай пари. Дай пари.

— Господине, само долар — два!

Задърпаха го. Той правеше всичко по силите си, за да запази онова, което беше в джобовете му — три едnodоларови банкноти и картата на „Америкън Експрес“, — но тълпата ставаше все по-настойтелна. Основната грижа на Уилсън беше слънчевите му очила да останат на място и в същото време да успее да се измъкне. Но колкото повече се опитваше да се махне, толкова по-голяма ставаше блъсканицата около него. Чувстваше се като парче месо, за което се борят прегладнели псета. Както и можеше да се очаква, очилата му отлетяха във въздуха. Успя да ги хване в последния момент и бързо ги нагласи пак.

Но вече бе късно.

Някакъв старец със сплъстена сива брада вече беше под магията на тракеноидната реакция.

Всичко тръгна като на забавен кадър. Очите на стареца засияха с плашеща сила, а блъсканицата стана по-ожесточена. Отнякъде се чуваше пронизителен писък, подобен на свирка. Уилсън не можеше да

го свърже с нищо конкретно. Внезапно усети силен удар отстрани по главата. После още един. Обърна се да види нападателя си и нечий юмрук го улучи право в лицето. Пред очите му блеснаха звезди. Удряше го старецът със сивата брада.

Зениците на Сивобрадия се бяха свили точно като на охранителя от предишната сутрин. Уилсън получи още един удар по главата. Беше невъзможно да се защитава и в същото време да задържи очилата на мястото им. Трябваше да действа колкото се може по-бързо. Извади от джоба си трите банкноти и ги напъха в пазвата на нападателя си.

Сякаш по даден знак тълпата насочи жадното си внимание към парите.

Уилсън отстъпи назад, а Сивобрадия се мъчеше да го достигне, подбуждан от неудържимото желание да го нападне. Въпреки че другите просяци се бяха вкопчили в ризата му и я раздираха на парцали, Сивобрадия беше обладан от един-единствен стремеж — да се добере на всяка цена до Уилсън.

Една банкнота се изниза от ризата на Сивобрадия и бавно се понесе към земята, като се въртеше във въздуха. Другите моментално се хвърлиха към нея като футболисти, опитващи се да уловят топката.

Това беше единственият шанс за Уилсън. Той хукна през кашоните към входа на гарата, като събори поне трима души, които се изпречиха на пътя му. Метна се отчаяно през въртящата се врата, подхлъзна се и падна по корем в празния терминал.

Плъзна се по блестящия мрамор и спря.

Едва си поемаше дъх от изтощение. През мръсното стъкло зад себе си различи четирима яки добре облечени охранители, въоръжени с дълги черни палки. В устите им имаше блестящи сребърни свирки и охранителите ги надуваха яростно. Всеки скитник, който се осмелеше да доближи въртящата се врата, биваше поразен безмилостно.

Уилсън се огледа за Сивобрадия, но старецът беше изчезнал.

Неочаквано до него прозвуча глас.

— Добре ли сте?

В стъклото Уилсън видя отраженията на двама полицаи в черни униформи, застанали точно зад него, с извадени пистолети. Като правеше всичко по силите си да успокои дишането си, Уилсън внимателно нагласи слънчевите си очила и се обърна към тях. В същото време, под затъмнените стъкла, се огледа за най-близкия изход.

— Добре ли сте? — отново попита сержантът.

Уилсън се потърка по тила.

— Искаха да ме ограбят.

— През главния вход е много по-безопасно — каза сержантът и посочи в другата посока. — В бъдеще по-добре използвайте него.

Уилсън изобщо не подозираше, че в джоба на сержанта има фоторобот на издирван от полицията беглец — абсолютен двойник на Уилсън.

Отвън положението сякаш се беше нормализирало. Сивобрадият не се виждаше никакъв. Охранителите стояха на пост при вратата. Тълпата се беше разпръснала по кашоните си, вече с три долара по-богата.

Уилсън се изправи несигурно. Единият от полицаите го подкрепи и се засмя.

— Май не са харесали облеклото ви, любовна машино.

Уилсън погледна тениската си.

— Подарък ми е.

— Тук са малко чувствителни на тема мода — каза полицаят.

Сержантът прибра пистолета си и посочи устата на Уилсън.

— Тече ви кръв.

Уилсън се избърса и по дланта му остана лепкава червена следа. Той притисна устната си с ръка, за да спре кръвотечението.

— За в бъдеще използвайте главния вход — отново го посъветва сержантът.

Уилсън направи всичко по силите си да отговори спокойно.

— Абсолютно, ще... тоест повече няма да минавам *оттук*.

С обляно в пот лице се затътри към гишетата за билети. Дишането му отново се ускори — нервите му определено бяха опънати до скъсване.

На гишетата нямаше хора и той нетърпеливо почука по стъклото. Едра чернокожа жена се надигна от бюрото си и тръгна тежко към него. Уилсън сложи картата на „Америкън Експрес“ в подноса помежду им.

— Еднопосочен билет до Мексико Сити. — И нервно погледна към часовника на стената.

— Мексико Сити? — повтори тя и го изгледа по начин, който Уилсън изтълкува като изпълнен със съмнение. Той избърса кръвта и

потта от брадичката си и я погледна с хладнокръвието на телевизионен водещ.

— Защо, не може ли?

Тя насочи вниманието си към ноктите си.

— Може, разбира се. — И затрака на клавиатурата, като много внимаваше да не натиска клавишите прекалено силно.

— Нека бъде първа класа, скъпа. — Стори му се напълно уместно да покаже малко увереност, за да маскира донякъде окаяното си положение.

— Влакът заминава в три и половина — каза тя. — Имате прекачване в Сан Антонио. — Жената летаргично взе кредитната карта. — Имате ли паспорт?

Точно тогава от високоговорителите прогърмя глас:

— Дами и господа...

Звукът накара Уилсън да се свие като дете, очакващо пердах.

— ... влакът от три и петнайсет за Далас заминава от двайсет и първи коловоз. Последно повикване.

Гласът отекна в сградата и заглъхна.

Жената се наведе към стъклото.

— Имате ли паспорт?

Уилсън тревожно огледа фойето за Сивобрадия, но не го видя никъде. За щастие нямаше и полиция.

— Да, имам паспорт.

— Мога ли да го видя, ако обичате?

Той потупа джобовете си.

— Ъ-ъ-ъ... у жена ми е. Тя ще дойде всеки момент.

— Искате ли билет и за нея?

Уилсън ѝ пусна пресилена кървава усмивка.

— Не, Джуди, жена ми няма да пътува с мен. — Беше прочел името на табелката на жената — „Джуди, касиер“.

Жената като че ли не се впечатли от това фамилиарничене и рязко вкара кредитната карта в ръчната машина — *щрак-щрак*, — след което пхна квитанцията и химикалка под стъклото.

— Двеста и десет долара.

Уилсън се подписа на съответното място и веднага върна квитанцията. Жената сравни двата подписа — изглеждаха достатъчно сходни — и посегна към телефона.

— Ще трябва да потвърдя трансакцията.

— Ноктите ви са прекрасни — отвърна Уилсън.

Комплиментът веднага я накара да се загледа в пръстите си, сякаш се опитваше да реши дали наистина е така. Ноктите бяха яркочервени, много дълги и рязко контрастираха с тъмнокафявата ѝ кожа.

Тя го погледна.

— Наистина ли?

— Да, много са изискани.

— Порцеланови са.

В този момент Джуди си спомни къде е виждала лицето на високия бял мъж — по телевизията! Издирваха го за убийство или нещо такова! Пръстите ѝ стиснаха кредитната карта. Тя внимателно остави телефонната слушалка и пхна билета и картата под стъклото. Този път гласът ѝ леко трепереше.

— Трийсет и осми перон е натам. — Усмихна се широко и посочи наляво. Ръцете ѝ също видимо трепереха.

— Благодаря — отвърна Уилсън. — Много ми помогнахте. — Беше усетил внезапната промяна в поведението ѝ. Потрепващите пръсти я бяха издали.

Джуди изчака клиентът беглец да се скрие зад ъгъла и веднага грабна телефона.

— Свържете ме с полицията — каза задъхано. — Спешно е.

Уилсън огледа чакалнята. Имаше неколцина добре облечени мъже и жени. Всичко изглеждаше относително спокойно. Въпреки това той се чувстваше като котка в кучешка колиба. Нещо не беше наред. Джуди най-неочаквано бе станала нервна, но защо? Уилсън отново избърса събралата се кръв от ъгълчето на устата си. Може би раната му я беше стреснала.

Ярките лъчи на следобедното слънце се лееха във фойето през високите прозорци и изпълваха чакалнята с топла светлина. Уилсън се унесе в спомените си. Толкова много неща се бяха случили през последните няколко седмици...

Калифорния, Америка

„Ентърпрайз Корпорейшън“, сграда „Меркурий“, етаж 3

10 май 2081

17:45

13 дни преди опитното прехвърляне

Залязващото слънце хвърляше рязко очертани правоъгълници върху стената на заседателната зала. Въздухът беше изпълнен с аромата на свежи цветя. В центъра на огромното помещение имаше маса от полиран дъб, около която бяха наредени дванайсет стола с високи облегалки. Изумителна колекция от известни творби на Рембранд, Ван Гог, Пикасо и Реноар красеше белите стени.

„Тези хора имат прекалено много пари“ — помисли Уилсън. Чакаше вече повече от десет минути и колкото и да му беше приятно да се любува на картините, това по никакъв начин не разсейваше тревогите му. Помещението определено беше замислено така, че да спласва посетителите — и това наистина действаше.

Направи още една обиколка на залата, като се опитваше да предвиди каква ли дивотия ще последва. На масата пред всеки стол имаше платинен поднос. Върху повърхността беше гравирана карта на света с отбелязани географски дължини и ширини. Името на компанията беше изписано горе, сякаш *те* бяха собственици на цялата планета. „Ентърпрайз Корпорейшън“. Толкова арогантни бяха.

Точно тогава голямата двойна врата се отвори и в залата влезе мъж в бял костюм. Приблужи се до Уилсън, сграбчи ръката му и я стисна енергично. Добро ръкостискане.

Бартън затвори пръв.

— Значи вие сте човекът, за когото Карин ми разказваше толкова. Уилсън не отговори.

— Аз съм Бартън Ингърсън. Много се радвам да се запознаем, господин Даулинг. Добре ли пътувахте?

Уилсън го огледа. Беше на средна възраст, сребрилата му коса беше гъста и блестяща, загорялото му лице — симетрично. Имаше ясни леко дръпнати ръждивокафяви очи и обезоръжаваща усмивка. Дългото сако му прилягаше идеално. Тялото му беше стройно и съразмерно. Първото впечатление на Уилсън от Бартън бе за добър човек, но въпреки това си каза да внимава — „Ентърпрайз Корпорейшън“ можеха да са много коварни. На големите корпорации не можеше да се има доверие, както винаги твърдеше професор Оутър.

Уилсън прочете надписа върху баджа на Бартън:

Меркуриев екип

„Колко уместно“, помисли си. Меркурий беше римският бог на красноречието, ловкостта и крадците.

— Та добре ли пътувахте? — повтори Ингърсън.

— Да... тоест не! — отвърна Уилсън и отстъпи крачка назад, сякаш светът рязко се беше килнал към прозорците. — Тази сутрин бях в Сидни и си прекарвах чудесно. Това е в Тихоокеанския регион, ако случайно не знаете. А сега, както виждате, се намирам на другия край на света. И то не къде да е, а в „Ентърпрайз Корпорейшън“!

— Посочи пода с пръст. — И най-лошото е, че жената, която пратихте да ме домъкне тук, така и не ми каза каква е причината. Заплаши ме да ме лиши от стипендия! — Докосна слепоочието си с показалец. — Кажете, какво бихте си помислили вие на мое място?

— На Карин не ѝ беше позволено да ви казва защо ви искам тук.

— Е... значи си е свършила чудесно работата.

— Разбирам, че сте смутен, господин Даулинг. Но след малко всичко ще ви стане ясно.

Уилсън сложи ръце върху облегалката на един от столовете, сякаш искаше да я използва като щит.

— Искам да ми кажете защо съм тук. Искам да знам причината. И ако обичате, наричайте ме Уилсън — добави той, имитирайки подигравателно изкуствената обаятелност на Бартън.

— Не е нужно да се безпокоите — каза Бартън. — Искам само да поговорим.

— Не сте ме докарали чак дотук, за да се запознаете с мен. В това поне съм сигурен. Кажете ми какво искате.

— Всичко с времето си — отвърна Бартън. За момент настъпи неловко мълчание. — Първо ще ви попитам нещо. Религиозен ли сте?

— Това пък какво значение има?

— Моля ви, господин Даулинг...

Уилсън се наведе напред.

— Казах ви: наричайте ме *Уилсън*.

— Религиозен ли сте, *Уилсън*?

— Защо *вие* не ми кажете? — Уилсън впери поглед в таблета на Бартън. Опитваше се да разбере какво общо би могла да има религията

с присъствието му тук. Не успя да види смислена връзка.

Бартън седна на масата и му направи знак да направи същото.

— Вижте, Уилсън, угодете на любопитството ми. Религиозен ли сте?

— Религиозен фанатик съм — каза Уилсън и се настани в един от удобните столове. — Мисля си дали да не открия собствена църква. Струва ми се добра идея. Точно така, собствена църква. Църквата на Уилсън. Светът се нуждае от *уилсънианство*. — Ако се съдеше по изражението му, Бартън явно не схващаше иронията му. — Защо ми задавате такива тъпи въпроси?

Бартън остана невъзмутим.

— Доколкото разбирам, учите право в Сидни. Как върви?

— Доста добре.

Бартън не го погледна.

— Доста време пишете дисертацията си.

— Защото съм перфекционист. Обичам да напипвам нещата.

Последва дълга пауза.

— Научих, че сте любител на стари летателни апарати. От онези с перки.

— Стига, Бартън! — избухна Уилсън. — Въпреки убежденията ми бих казал, че сте доста свестен тип. Какво правя тук, по дяволите? Ясно е, че разполагате с цялата тази информация в компютъра си.

Бартън вдигна поглед от таблета си.

— Значи казвате, че не сте религиозен, така ли?

— *Какво* значение има това, по дяволите?

— Просто отговорете. Религиозен ли сте? Този път питам сериозно.

— Не. *Не* съм религиозен — призна Уилсън.

— Вярвате ли в бог?

— Дали вярвам в бог ли? Този въпрос е доста личен, не мислите ли?

Бартън си седеше с безизразна физиономия и очакваше отговора.

— Честно казано, не съм съвсем сигурен какво е бог. В религиите има твърде много противоречия, които не са по вкуса ми. Всички са на различно мнение — и не е възможно *всички* да са прави. Но иначе да, вярвам в бог... поне така предполагам.

— Много интересно. — Бартън отново си записа нещо на таблета.

— Няма ли да ми кажете защо е всичко това?

Единственото приемливо обяснение защо Уилсън се намира в заседателната зала на най-мощната компания в света беше омега — програмирането на професор Оутър. Несъмнено ги интересуваше именно то. А къде ли беше самият професор? Най-вероятно у дома в Сидни, качил краката на бюрото си.

— Ами... — Бартън се загледа някъде в далечината, потънал в мисли. — В тялото ви има определен тип строителен блок, известен като Ген-ЕП. Той е уникален, тъй като, за разлика от другите блокове на въглеродна основа, Ген-ЕП може да бъде разделен на по-проста молекулярна форма, а след това да бъде възстановен отново.

— И какво означава това?

— Означава, че тялото ви може да бъде разградено и след това събрано отново — обясни Бартън.

— И какво означава това? — повтори въпроса си Уилсън. Определено искаха омега — програмирането на професор Оутър. И сега се мъчеха да го подмамат да се съгласи на някакви тестове.

— На молекулярно ниво всичко е съвсем ясно — каза Бартън. — Трябва да проведем експеримент, за да видим дали е възможно да ви разглобим и после да ви сглобим отново.

Уилсън се разсмя, като в същото време се питаше защо Бартън прибегва чак до такива тъпи лъжи.

— Защо ви е да правите подобно нещо?

— Трябва да докажа, че пътуването във времето е възможно. — Бартън не трепна, дори не мигна. Владееше се напълно.

— Сериозно ли говорите?

— Абсолютно сериозно.

— Но пътуването във времето е *невъзможно*.

— Кой ви го каза?

— Според теорията на относителността материята не може да се движи по-бързо от светлината. Следователно онова, за което говорите, не може да се постигне. Кажете ми, защо в *действителност* съм тук?

— Откъде знаете за пътуването във времето и връзката му със скоростта на светлината?

Уилсън се усмихна. Професор Оутър непрекъснато възхваляваше теориите на Алберт Айнщайн — но сега определено не бе времето да споменава точно *него*.

— Нямам представа как съм станал толкова интелигентен — отвърна Уилсън. — Може би е нещо генетично.

— Материята *може* да се движи по-бързо от светлината — каза Бартън. — Забравете вече наученото и приемоте, че ви казвам истината. — Замълча, колкото да разпали любопитството на Уилсън. — Звучи изумително, нали?

Бартън повтаряше езика на тялото на Уилсън и Уилсън се размърда в стола, за да види дали меркуриевият учен ще направи същото. Както очакваше, Бартън също се размърда. Затова Уилсън стана и тръгна към прозореца.

— Всичко това звучи доста нелепо — каза той. Ако Бартън Ингърсън предложеше да хвърлят *жребий*, май щеше да изкрещи и да скочи през прозореца.

— Ще бъдете щедро възнаграден, докато ни съдействате — каза Бартън.

Уилсън сложи ръце на гърдите си.

— Защо аз?

— Вече ви казах. Тялото ви е съставено от рядък строителен блок, който не мога да възпроизведа в момента. — През следващите десет минути Бартън обясняваше как работи пътуването във времето, запозна го с формулата за забавянето на времето и как е било доказано, че пространството може да се разтегли, така че скоростта на материята да надхвърли скоростта на светлината. — Всичко това е проста квантова физика — заключи той.

„О, да, то-о-олкова просто!“ — изкрещя с пълна сила вроденият сарказъм на Уилсън. Но ако погледнеше на нещата малко по-сериозно, трудно можеше да определи дали чутото е истина. Бартън звучеше доста убедително. И онзи Рембранд на стената — на пръв поглед оригинал — накара Уилсън да си помисли, че идеята може и да не е толкова смахната. Той посочи картината.

— Оригинална ли е?

Бартън се обърна и погледна произведението на изкуството — бебе в люлката и майка му, която проверява дали е заспало. Отгоре в мрака се рееха ангели и ги наблюдаваха.

— Абсолютно — каза Бартън. — „Светото семейство“. Рембранд я е нарисувал в Холандия през хиляда шестстотин трийсет и пета. Отскоро е в „Ентърпрайз Корпорейшън“. Купихме я от Ермитажа в Санкт Петербург.

— Защо аз? — тихо прошепна Уилсън.

— Какво казахте? — попита Бартън.

— Просто си говоря сам. *Позволено е, нали?* — Последва дълга пауза. — Значи искате да докажете, че можете да пратите човешко същество да пътува през времето?

Бартън си посочи часовника.

— Да. И иронията в случая е, че не ми остава много време.

„Ще се хвана на хорото“ — помисли Уилсън.

— Правили ли сте го досега?

— Не. Никога не е било правено.

Уилсън закрочи напред-назад покрай прозореца. Май беше любимото морско свинче на всеки, решил да провежда мистериозни експерименти.

— Можете да поискате възнаграждение, каквото не сте и сънували — каза Бартън. — Сигурно никога вече няма да ви се наложи да работите. И определено няма да имате нужда от онази ваша стипендия.

Уилсън много добре знаеше, че всяко ценно нещо си има цена.

— За какво са ти пари, ако не си жив, за да ги харчиш?

— Ще вземем всички предпазни мерки.

— Можете ли да гарантирате безопасността ми?

Бартън пое дълбоко дъх и издиша.

— Не, не мога.

Поне беше честен. Уилсън се загледа през прозореца. Слънцето сияеше като огромна оранжева топка, спускаща се към хоризонта. Небето около него преливаше в цветове и нюанси.

— Бартън, съжалявам. Харесвам ви, без да имам ни най-малка представа защо, но няма начин да ви сътруднича. С нищо не можете да ме разубедите. Зная правата си. Искам да бъда върнат обратно.

Бартън тръгна към вратата; в поведението му се долавяше определено благородство.

— Предлагам ви сделка, Уилсън. Дайте ми двацет минути. Или ще ви дам убедителна причина да сътрудничите, или ще можете да си

тръгнете по собствена воля. Стипендията ви няма да пострада. Какво ще кажете?

Идеално предложение. След двадесет минути Уилсън щеше да пътува обратно към дома си и цялата тази шантава ситуация щеше да е зад гърба му. Нямахше начин резултатът да е друг.

— Много тежки условия поставяте, Бартън — каза Уилсън. — Но за ваш късмет съм склонен да ги приема.

15.

Калифорния, Америка

„Ентърпрайз Корпорейшън“, сграда „Меркурий“

10 май 2081

16:52

13 дни преди опитното прехвърляне

Уилсън следваше Бартън Ингърсън през лабиринт от коридори, стълбища и пропускателни пунктове дълбоко в недрата на сградата. Вървяха вече цели пет минути. Откакто бяха излезли от заседателната зала, Бартън не бе казал нито дума — явно вече не се опитваше да е приятен просто ей така. И това негово мълчание бе някак изнервящо.

Накрая ученият спря и сложи длан върху правоъгълен скенер. Светна зелена светлина и металната врата се вдигна нагоре. Влязоха в малка празна стая. Уилсън не знаеше какво да очаква, докато вратата се спускаше със съскане зад тях. Усети нещо необичайно и разтърка длани. Въздухът беше невероятно сух.

Бартън приближи подобна врата в отсрещната стена.

— Намираме се в камера за изсушаване.

Това обясняваше усещането, но защо трябваше да минават през такава камера? Когато металната врата се вдигна, Уилсън долови от съседната стая някаква странна енергия. Почувства тръпка в гърдите и сърцето си. Загледан в ярката светлина, Уилсън пристъпи в голямо, добре осветено куполно помещение. Изпълваха го редици маси със стъклено покритие — конзоли, някои невероятно дълги, подредени като идеално полегнали плочки за домино.

В конзолите имаше стотици документи от пожълтял пергамент и кожа, притиснати от стъклото. Много от тях бяха със странна форма, имаше и силно повредени. Трошливата им повърхност беше изцяло покрита с черни писмени знаци. Текстът бе на иврит и арамейски.

Гласът на Бартън наруши тишината.

— Свитъците от Мъртво море. Книгите на Стария завет. Това е причината да сме тук.

Уилсън постави длани върху една от масите.

— Тези свитъци са били написани преди повече от две хиляди и триста години — каза Бартън. — И се смятат за едни от най-важните документи в историята на света.

Уилсън много добре знаеше какво представляват свитъците и какво е значението им в историята. Много пъти бе чел за тях.

— Мислех си, че се намират в Йерусалим, в Музея Рокфелер.

— Правилно — каза Бартън. — Една част се пази също и в Светилището на Книгата. — Това беше сграда в Йерусалим, построена специално за съхраняване на части от Светото писание. — И двете институции разполагат с копия. Това тук са *оригиналните* документи.

Уилсън впери поглед в един текст на иврит.

— Как е възможно това?

— „Ентърпрайз Корпорейшън“ е собственик на Музея Рокфелер — отвърна Бартън. — А останалите свитъци са взети назаем от Светилището на книгата. Ние сме най-щедрите им спонсори. Всъщност това е първата пълна колекция на свитъците извън Близкия изток от откриването на документите през хиляда деветстотин четирийсет и седма в пещерите на Мъртво море.

Уилсън не подозираше, че в момента гледа Книга на Исая. Свитъкът беше дълъг почти осем метра и широк двайсет и пет сантиметра, поставен в една стъклена витрина. Той знаеше, че на иврит се пише от дясно наляво, така че отиде в десния край, при началото, и внимателно се загледа в текста. Изработката бе невероятна. Уилсън пое дълбоко дъх. Буквално усещаше излъчващата се от свитъците енергия, сякаш бръмчаха в ума му. Трябваше да са оригиналите. Просто трябваше.

— Били са открити от един пастир бедуин — каза Бартън. — Момче на име Мохамед. То търсило изгубила се коза недалеч от дома си в Йерихон, на северозапад от Мъртво море, в Израел. Районът е известен като Юдейската пустош. Момчето хвърлило камък в една дълбока пещера в отвесните скали. За своя изненада чуло звук от трошене на керамика. Спуснало се долу и открило няколко големи гърнета, съдържащи кожени свитъци, увити в лен. Гърнетата били херметично затворени и съдържанието им се запазило в чудесно състояние в продължение на повече от хиляда и деветстотин години. Сега въпросната пещера се нарича „пещера номер едно от Мъртво

море“. Открити са общо единайсет пещери, съдържащи над четирийсет хиляди фрагмента в различна степен на съхранение, или повече от петстотин отделни копия на книгите на Стария завет.

Уилсън си го представяше. Суровата пустиня на Израел, момчето в традиционно бедуинско облекло. Издължените керамични съдове, пълни с древни списъци. Запита се какво ли си е мислил Мохамед, докато се е спускал в тясната цепнатина.

— Свитъците са създадени от група отшелници, известна като Братството от Хирбет Кумран, през периода от началото на втори век преди Христа до шейсет и осма година след Христа — продължи Бартън. — Според легендата те били светци, пратени на този свят да запишат Божието слово, учени мъже с безкрайна мъдрост, посветили се на целомъдрие, бедност и на учението на Господ. Работели по четиринайсет часа на ден, без почивни дни. — Бартън замълча за момент. — Наградата си щели да получат в отвъдното. — Той посочи. — Животът им е описан в свитъците „Документи на садукееите“ и в „Ръководство по дисциплина“, които също са тук.

Уилсън си представи тези високообразовани мъже и как ли са изглеждали — с бръснати глави и светла кожа, седнали зад писалищата си в широки бели роби и записващи Божието слово.

— Най-изумителното в тези свитъци е, че те са най-старите известни копия на Библията — каза Бартън и направи кратка пауза. — През шейсет и осма година градчето Кумран, където били създадени свитъците, било завладяно от римската армия. Това било пряк резултат от Първото еврейско въстание от шейсет и шеста година, когато юдейските войски под командването на Йосиф победили Дванайсети легион, разположен в Йерусалим. Това било унижителна загуба за римляните. Всички войници били избити, а златният орел на легиона попаднал в плен. Вбесеният император Нерон си отмъстил, като хвърлил цялата мощ на Рим срещу бунтовниците. Изпратил най-добрия си военачалник Веспасиан начело на Пети, Десети и Петнайсети легион, общо шестнайсет хиляди и петстотин професионални войници, да смажат Юдея и да възстановят римската власт. Именно тези бурни събития станали причина свитъците да бъдат скрити в пещерите на Мъртво море. И те си останали там недокоснати в продължение ма почти две хиляди години.

Римски легиони, тръгнали да си връщат Юдея и унищожаваци всичко по пътя си, включително свещения град Кумран, дома на свитъците. Уилсън се взираше в символите върху пергамента — и изведнъж започна да разбира думите.

Случващото се би трябвало да го уплаши; вместо това му се струваше напълно естествено.

Прочете на глас някои от имената.

— Товит... — Отиде при друг свитък. — Левит... — И до трети. — Псалтир...

Можеше да чете староеврейските букви без никакво усилие.

— Току-що назовахте три свитъка — каза изненадано Бартън. — Как го направихте?

Самият Уилсън беше още по-изненадан.

Бартън го приближи, гледаше го въпросително.

— Как го направихте? — повтори той.

Уилсън мълчеше и гледаше объркано.

— Не знам какво стана.

— Това не беше случайно познаване. — Витрините нямаха означения и Бартън знаеше, че Уилсън е разпознал правилно всеки свитък.

— Не съм сигурен — каза Уилсън и разтърка очи. — Трябва да е някакво съвпадение.

— Според моя опит подобно нещо не съществува — сериозно отвърна Бартън. — Съвпаденията са просто пътепоказатели на съдбата. — И най-неочаквано се усмихна топло.

Уилсън бавно тръгна покрай витрината на Исаия и спря при последната част от текста. Искаше да е по-далеч от Бартън. Съсредоточи се върху знаците и преведе без никакво усилие:

— Защото, както новото небе и новата земя, които аз ще сътворя, ще бъдат винаги пред лицето ми, казва господ, тъй ще пребъде и семето ви и името ви. Тогава от месец на месец...

Четеше го!

Уилсън рязко се завъртя към Бартън.

— Какво общо имат свитъците от Мъртво море с пътуването във времето? Или просто се опитвате да ме впечатлите с това колко пари имате?

Бартън посочи другия край на помещението.

— Отговорът е *там*, в Книга Естир.

В последната редица имаше витрина с много добре запазен свитък — вероятно най-непокътнатият в цялото помещение.

Уилсън го доближи.

— Мислех си, че Книга Естир липсва в свитъците от Мъртво море. Тя не беше ли единствената от Стария завет, която не е била намерена с другите?

— Трябва да кажа, че сте пълен с изненади, Уилсън. — Бартън изглеждаше наистина впечатлен. — Абсолютно прав сте. Разпространеното схващане е, че Книга Естир, която е двайсетата в Библията, е била открита в Йерусалим. Това обаче не е така. Нейно копие също е било открито в пещерите край Мъртво море наред с останалите, но това е добре пазена тайна.

— Че защо е нужно да се пази в тайна?

— Защото Естир е най-спорният от всички текстове. И в много отношения най-важният.

Уилсън постави длани върху стъклото и заразглежда идеално запазения документ. Четеше с лекота текста — *наистина* беше Книга Естир, точно както твърдеше Бартън.

— И *защо* този списък е най-важният? — попита той.

— Защото в него се съдържа тайната на пътуването във времето. В текста са кодирани подробни чертежи за създаване и задействане на времеви портал с помощта на магнитното поле на Земята.

Уилсън го погледна изумено. В този момент, докато стоеше сред легендарните свитъци от Мъртво море, надвесен над Книга Естир, която дори не би трябвало да съществува, Уилсън разбра със сигурност, че не е доведен тук заради омега — програмирането. Това бе нещо друго. Нещо безкрайно по-важно.

Бартън го гледаше странно, но сериозно. После си погледна часовника.

— Между другото, Уилсън, вашите двайсет минути изтекоха.

*Хюстън, Тексас
Централна гара
26 ноември 2012
15:13*

Мисия Исая — ден втори

Съобщение по високоговорителите изтръгна Уилсън от унеса му. Дори сега изпитваше странно благоговение, докато си спомняше как за първи път бе видял свитъците от Мъртво море. Фактът, че можеше да ги чете през онзи ден — само преди малко повече от две седмици и седемдесет години в бъдещето — беше изумителен. Зашеметяващ. Това бе моментът, който промени живота му завинаги.

Закуцука към трийсет и осми перон. Стомахът му изръмжа. Храната, която бе изял с Джордж, изобщо не бе утолила глада му. Надяваше се, че ще си намери нещо за ядене във влака.

Мина през неосветения подлез и бавно изкачи стъпалата. Стените бяха покрити с графити, във въздуха се носеше остра миризма. Слънчевата светлина се отразяваше от релсите. На друг перон с грохот пристигна оранжев пътнически влак, спря и вратите му се отвориха, разкривайки празни вагони.

Вратите се затвориха и влакът потегли.

Вниманието на Уилсън бе привлечено от изхвърлен вестник, понесен от вятъра. На първата страница имаше познато лице.

Много познато.

Уилсън гледаше самия себе си — скица на собственото му лице! — Какво е това, по дяволите? — прошепна той.

На първата страница на „Хюстън Кроникъл“ се мъдреше заглавие „Полицията издирва сериен убиец“, а под него пишеше:

Потвърдено е, че в Хюстън броди мъж, отговорен за смъртта на повече от четиринайсет души в югозападната част на Съединените щати. Убиецът, за когото се смята, че е тежко ранен, вече взе първата си жертва след пристигането си тук. Полицай Толе от Полицейското управление на Хюстън беше убит след предумишлено нападение.

Четиринайсет души? Предумишлено нападение? Уилсън нервно огледа съседните перони. За щастие никой не гледаше към него. „Мислят, че съм ранен — осъзна той. — Затова не ме спряха, когато влязох“. Продължи да чете: „Този човек е от най-отвратителните

убийци — заяви командир Висблат от ХПУ и добави, че полицията ще го открие на всяка цена“.

Имаше и друга снимка.

Уилсън бе виждал това незабравимо лице — при това два пъти. На червенокосия мъж.

Вперил погледа в снимката, Уилсън се запита защо му е на един високопоставен полицейски служител — командир Висблат — да измисля подобна лъжа.

После си спомни треперещите от страх ръце на жената от гишето за билети. Нещо не беше наред. Беше влязъл в капан! Закуцука към края на перона, скочи на релсите и изчезна в мрака на железопътния тунел.

16.

Хюстън, Тексас

Полицейско управление на Хюстън

26 ноември 2012

15:24

Мисия Исая — ден втори

Командир Висблат седеше сам в кабинета си. Венецианските щори бяха спуснати и в помещението беше сумрачно. Покритото с фурнир бюро пред него беше отрупано с разхвърляни вестници и бележници, разноцветни химикалки, които бяха повече, отколкото би могъл да изпише за цяла година, бутилки вода и опаковки от храни. В цялата тази бъркотия из стаята нямаше абсолютно нищо лично, с изключение на няколко справочника за египетските пирамиди, натикани в претъпканата библиотека.

На разчистеното място в средата на бюрото лежеше писмо от кмета на града, в което той описваше отвращението си от отношението към ефрейтор Джеръми Бишоп: „Насочването на оръжие към колега полицай е неприемливо при каквито и да било обстоятелства. Същото се отнася и за стрелба в тавана на залата за инструктаж на ХПУ“.

Висблат се изсмя пренебрежително — имаше да се безпокои за много по-важни неща от заплахата да бъде изхвърлен от поста си. Но това беше второто му порицание за последните три месеца за „непристойно за полицейски служител поведение“. Вече официално се намираще в пробация. Още едно отклонение от правилата и си заминаваше, независимо колко е ценен за градската управа.

Погледът му се спря върху следобедното издание на „Хюстън Кроникъл“: „Полицията издирва сериен убиец“. Беше бесен, че подробности около преследването са изтекли в медиите въпреки изричните му нареждания. Бяха му приписали дори изказване! Пронизителният му поглед се премести върху черния телефон пред него. Висблат търсеше някакъв начин да изпусне насъбралата се ярост. Изхвърча навън с апарата в ръка, повлякъл кабела след себе си. Както

можеше да се очаква, хората в коридора се пръснаха, докато крачеше с мрачна решимост напред.

Полицейското управление се помещаваше в претъпкана офис сграда в сърцето на деловия център на Хюстън. Над 1800 души работеха тук денонощно. Мебелировката беше от средата на 50-те — много дърво — и в лабиринта от коридори и тесни кабинети имаше съвсем малко естествена светлина. Макар да беше седалище на правоохранителен орган, цялото управление бе наситено с усещане за безполезност. Колкото и да се опитваха да поддържат контрол в града, престъпността продължаваше да расте.

Висблат вървеше устремно, насочил поглед право напред. През вратата на телефонната централа долиташе мърморенето на гласове. Висблат рязко отвори и запрати яростно телефона във въздуха. Той прелетя през цялото претъпкано помещение, без да улучи никого, и се удари с трясък в отсрещната стена. Парчетата се разлетяха във всички посоки и осяха пода.

Разговорите прекъснаха и се възцари тишина.

В единия край на помещението, на платформа, издигната на три стъпала над останалото ниво, се намиреше отдел „Текущи престъпления“, известен като ТП. Стените бяха покрити с карти, показващи местоположението на всяка полицейска единица в района. Именно тук се координираше преследването на Уилсън Даулинг и се събираха всички сведения. По периметъра на помещението имаше трийсетина телефонисти, които приемаха обажданията и даваха напътствия на стотиците патрулни коли в града. По принцип натоварената централа през последното денонощие се беше превърнала в същинска лудница.

— Кой има задачата да ме държи в течение? — извика Висблат.

Мълчание.

— Добре тогава — каза той. — Кой е дежурният офицер?

— Аз, командир.

Набит, способен на вид мъж с къса кафява коса излезе напред и застана мирно. Детектив Крейг Робинсън беше вторият по ранг в помещението. Зад гърба си имаше повече от двамайсет години служба в полицията. Горд тексасец, Робинсън се смяташе за силен и честен човек. Чичо му и брат му също бяха работили в полицията. Едва

миналия месец детектив Робинсън беше получил повишение и бе сменил униформата с цивилен костюм.

— Сър, тъкмо щях да ви информирам за хода на издирването — обясни той.

Висблат тежко изкачи стъпалата на ТП, спря точно пред Робинсън и заби показалец в ревера му.

— Знаете ли какво означава да ме държите в течение? — прошепна той. — Означава да ми казвате *какво става*, мамка му!

— Съжалявам, командир. — Погледът на Робинсън нервно се плъзна из помещението. Всички го гледаха. — Няма да се повтори.

— Когато седя в кабинета си и телефонът не звъни — продължи Висблат, — започвам да се чудя дали ви пука за нарежданията ми. Пука ли ви?

Детектив Робинсън тъкмо бе започнал дванайсет часовата си смяна и през последните петнайсет минути изучаваше сведенията, за да състави информативен доклад.

— Няма да се повтори, командир — решително рече той. Не беше от хората, които стоварват вината върху другите или си намират оправдания.

Висблат отмести поглед от подчинения си, огледа графиките и нареди сърдито:

— Кажете ми какво става.

Гласовете наоколо отново замърмориха — хората възобновяваха работата си.

Издигането на Робинсън в старши детектив означаваше, че ще му се налага да се сблъсква по-често с Висблат. Перспективата никак не му се нравеше, но той подхождаше към нея прагматично — не беше длъжен да *харесва* началника си, а само да му докладва. Пък и какъв избор имаше? Всичко си вървеше с работата. Реакцията на Висблат беше очаквана — той винаги реагираше свирепо, когато откриеше, че в медиите са изтекли подробности около една или друга полицейска операция.

— Претърсваме железопътната гара — отвърна Робинсън. — Разположили сме в района сто дващест и пет души, но засега не откриваме нищо. Обаждането от жената на гишето за билети изглежда достоверно. Мъж, отговарящ на описанието на търсения, е използвал кредитна карта, открадната от болницата. — Детектив Робинсън

посочи подробностите, изписани на бялата дъска. — Зелена карта „Америкън Експрес“ на името на Джек Болтън, работещ в Окръжна болница „Харис“. Колата му е била ограбена.

Той замълча за момент.

— Но не мога да разбера едно нещо, сър. Дежурните полицаи и жената от гишетото за билети твърдят, че заподозреният е в добро здраве, като се изключи сцепена устна. Оказва се, че е получил нараняването при сбиване пред гарата. Облечен е в тениска с надпис „Машина за любов“. — Робинсън отново замълча. — Това трудно може да се нарече маскировка. Ето защо трябва да имаме предвид хипотезата, че *този човек* не е същият, когото търсим. Може би е някакъв опит за отвличане на вниманието?

— Невъзможно — отвърна Висблат. — Той действа сам.

— Сър, вижте фактите. — Робинсън посочи червения кръг на най-голямата карта на стената — червената зона, както я наричаха. — Сведенията потвърждават, че вчера сутринта издирваният е бил тежко наранен при автомобилна катастрофа на магистрала шестстотин и десет, под надлеза Уестхаймър. Бил е направо натрошен. Четох докладите от болницата.

— Това ми е известно.

Робинсън пое дълбоко дъх.

— Нараняванията му и най-вече счупените крака естествено зачеркват възможността да избяга пеша. Въпреки това претърсихме целия болничен комплекс и всичко в радиус километър и половина около него. Както знаете, не открихме нищо, което означава, че раненият би трябвало да е издирваният — в противен случай *няма причина* да изчезва по такъв начин. Следователно издирваният е безспорно ранен. Стигнах до заключението, сър, че той явно има някакъв помагач.

— Няма никакъв помагач — каза Висблат.

— Мъжът от гарата е бил в добро здраве, така че нещо не е наред. Според мен преследваният е избягал от болницата с кола. Като се има предвид състоянието му, това е единствената възможност. Просто *трябва* да има помагач.

— Силно се съмнявам — каза Висблат. — Направил е всичко това сам.

Робинсън изтри избилата на челото му пот. Напрежението от срещата с командира се оказваше по-силно, отколкото си беше представял.

— Едно нещо е сигурно — каза той. — Преследваният е доста изобретателен. Начинът, по който спря тока в болницата, е направо гениален. В тази част от сградата има две електрически мрежи. Той е успял да ги прекъсне едновременно, лишавайки от захранване осветлението и охранителните системи.

— Вярно, това наистина беше неочаквано — отвърна Висблат. — Но искам да знам едно. Как е успял да се измъкне от сградата покрай двайсетте души от специалните части, които изпратихме да го задържат? Особено като се има предвид лошото му физическо състояние?

Робинсън разтърка слепоочията си.

— Или докладите за нараняванията са *неточни*, или са нарочно фалшифицирани. Или, както вече казах, този човек има помагач. Може би дори някой от самата болница. Доста е вероятно. — Посочи картата на болничния комплекс. — Беглецът със сигурност е излязъл през източния паркинг. — Посочи друга карта. — Тук намерихме бинтовете. А тук се намираше разбитата кола, от която е открадната кредитната карта. — На едно съседно бюро малък телевизор непрекъснато показваше един и същи запис. — Проверихме записите от охранителните камери. Те прекъсват със спирането на тока и не продължават след това, но успяхме да определим, че *тези* коли са били единствените, които са влезли и излезли снощи. — Робинсън посочи дъската, където със синьо мастило бяха изписани шейсетина имена и адреси.

Висблат се загледа в имената на болничните работници.

— Разбирам какво имате предвид. Добре — рече той с неохота, — погрижете се *всички* тези коли да бъдат претърсени отново. Ако теорията ви е вярна, някой трябва да е помогнал на този човек да се измъкне. И вашата работа е да откриете кой го е направил.

— Да, командир.

— Извикайте капитан Хол. Явно е пропуснал нещо важно. Да, има логика. Да си поговорим отново с него.

— Да, командир.

Висблат прищипа с пръсти долната си устна.

— *Освен това* трябва да имаме предвид и възможността издирваният да не е толкова сериозно ранен, колкото си мислехме. — Посочи картата на Хюстън и района около него. — Искам да удвоите охраната на всички летища в радиус триста километра. Точно там той ще предприеме следващия си ход.

— Откъде сте толкова сигурен, командир?

Висблат се напрегна.

— Изпълнявайте, каквото казах! Искам да разположите още хора по всички летища, дори малките. Възможно е да се опита да открадне малък самолет. Всички да са в повишена готовност. Искам и допълнителни постове *тук, тук и тук*. — Командирът забодя пръст на три места на картата. — Спирайте всеки, който прилича дори смътно на него. — Замълча за момент. — Детектив, ако този човек успее да се измъкне и сега, вината ще е ваша и само ваша.

Макар да смяташе за нелепа мисълта, че издирваният не е ранен, Робинсън премълча и се обърна към хората си.

— Чухте командира. Удвоете екипите по всички летища. Да задържат всеки, който изглежда дори смътно...

Висблат рязко се обърна към телефонистката, която седеше зад него.

— Какво казахте? — остро попита командирът и тръгна заплашително към високата блондинка на първия ред. — Какво казахте? — нетърпеливо изрева той. Жената седеше замръзнала от ужас. — Какво казахте? Отговорете!

На Ани Макдоналд ѝ беше достатъчно само да зърне очите на командира, за да ѝ се прииска да побегне, а близостта му направо я парализираше.

Висблат се обърна към детектив Робинсън.

— Накарайте я да проговори. *Веднага*. Преди да съм изгубил търпение.

Робинсън забърза към младата жена и застана между нея и командира.

— Кажи му какво си казала, Ани. Какво е? — Но тя само гледеше опулено, онемяла от ужас. — Ани, *трябва* да кажеш.

— Беше просто проверка на регистрационен номер — изскимтя Ани.

— По-подробно — изръмжа Висблат.

— Бял форд — добави тя колебливо.

Робинсън не разбираше защо реакцията на Висблат е толкова груба. Но пък беше все по-малко и по-малко вероятно да се очаква разумно поведение от страна на командира.

— Принадлежи на някой си Джордж Уошингтън — продължи младата жена. — От Бордърсвил. Беше просто проверка — нервно добави тя. — Детектив Олсън се обади. Каза, че тази сутрин колата участвала в катастрофа.

Устните на Висблат се извиха в усмивка. Той отиде до бялата дъска на ТП и постави длан върху списъка на болничните работници.

— Ама че съвпадение! Джордж Уошингтън от Бордърсвил. — Името беше написано със синьо мастило.

— Със сигурност е замесен и нашият човек — радостно заяви Висблат. — Има ли дим, има и огън.

— Всички патрулни коли в сектора незабавно да бъдат насочени към Бордърсвил. Ще получат повече подробности по пътя. — Детектив Робинсън посочи помощника си. — Специалните части да потеглят незабавно натам. Код червено за всички!

— Отменете заповедта! — нареди Висблат. — Пригответе хеликоптера ми. — И пак смушка детектив Робинсън в гърдите. — Ако не бях дошъл тук, този човек със сигурност щеше да се измъкне. Задръжте хората си. Лично ще го направя.

17.

Хюстън, Тексас

Ричи Роул, Бордърсвил

26 ноември 2012

15:36

Мисия Исая — ден втори

Стиснала пистолета с две ръце, Хелена го насочи към кльощавия чернокож — а той само й се усмихна в отговор. Седеше на дървената пейка до входа на караваната си, със скръстени ръце и протегнал крака. Не изглеждаше разтревожен, изобщо. Хелена го беше заплашвала безброй пъти, бе го умолявала, дори се беше опитала да бъде добра с него, но така и не бе успяла да изкопчи допълнителна информация.

Двата добермана клечаха небрежно във високата трева, сякаш се намираха на пикник. Хелена внимаваше да не ги дразни повече от необходимото, но на тях сякаш изобщо не им пукаше какво става.

— За бога — умолително рече Хелена най-малко за десети път. — Не усложнявайте нещата излишно.

— Ти си *побъркана* кучка — отвърна Джордж. — Дума да няма.

— Защо мислите така? *Кажете* ми нещо!

Джордж направи отвратена физиономия, сякаш беше надушил гниеща риба.

— И в следващия момент ще тръгнеш да си играеш на медицински сестри с мен — Потръпна за по-драматичен ефект. — Без тия! Няма да си играеш извратените игрички тук, жено. Аз работя в болница, ясно ли ти е? Знам колко извратен е онзи фетиш с кръвта.

— Казах ви вече! Не знам за какво говорите. — Хелена изстена безсилно. — Защо не ми вярвате?

— Защото не може да ти се вярва, затова.

— Не може да ми се вярва? Сериозно ли говорите?

— *Винаги* говоря сериозно. Та аз съм Уошингтън!

— Явно ме бъркате с някоя друга. Не разбирате ли?

— Видях мъжа ти! — Джордж направи още една физиономия. — По-грозен е и от Кинг Конг!

— Не съм омъжена!

— И аз щях да лъжа, ако бях на твое място — успокой я Джордж. — Знам що за птици сте. Жена ми също отрича да е омъжена за мен. И на всичкото отгоре твърди, че не може да ми се има доверие! Ама че безобразие! Всички жени сте лъжкини.

На Хелена изобщо не ѝ се слушаха още истории за брачния живот на Джордж. И без това вече беше засегнал темата безброй пъти.

— Вижте, господин Уошингтън, говоря ви истината. Трябва да ми повярвате.

Джордж невъзпитано завря кутре в носа си.

— Как да ти вярвам, като си насочила това пукало към мен?

Хелена пое дълбоко дъх.

— Пари ли искате? — Бръкна в джоба си и извади пачка двайсетдоларови банкноти. — Обзалагам се, че това ще ви развърже езика. — И хвърли парите в скута му.

Джордж зяпна пачката.

— На предател ли ти приличам? — Хвърли парите обратно към нея. — Не ми трябва мангизи от някаква *извратена жена на ченге*. Не ги ща!

— Майтапите ли се?

— Аз да се майтапя? Никога.

Хелена реши, че мъжът пред нея е побъркан и със сигурност друсан.

— Не може да става и дума за майтап, когато има цяла пачка Андрю Джаксън — сериозно каза Джордж. — Позовавам се на Петата. Точно така. Позовавам се на Петата поправка. И президент Андрю Джаксън би постъпил по същия начин.

— Искам само да разбера къде е мъжът, който е бил в багажника на колата ви.

— Да бе.

— Няма да му направя нищо лошо.

Джордж поклати глава.

— И ангел от небето да беше, пак нямаше да ти кажа нищо. — Над главите им прелетя пътнически самолет и се отдалечи с рев. Шестият за последните десет минути. Джордж го загледа, докато не

изчезна от поглед, след което попита небрежно: — Нещо против да запаля? Помага ми да се отпусна... за разлика от вас.

Хелена сви примирено рамене.

— Защо пък не. — Отстъпи малко, свали оръжието и клекна пред него. — Предавам се, господин Уошингтън. Но да пукна, ако разбирам защо се държите по този начин. Та вие дори не знаете коя съм.

— Никога не бих предал приятел — заяви Джордж. Точно това е, осъзна той; Уилсън му беше приятел и той щеше да направи всичко, за да го защити. Дори това да му костваше цяла пачка двайсетачки.

— Но вие никога не сте виждали този Уилсън до днешния ден. Защо толкова държите да пазите всичко около него в тайна?

Джордж дръпна от цигарата и ѝ се усмихна.

— Това е наша си работа.

Един от доберманите се примъкна до Хелена и клекна в краката ѝ. Тя инстинктивно посегна и го почеса по главата.

Джордж смаяно гледаше как кучето му пазач се наслаждава на оказаното му внимание. Дръпна отново и издуха дима през дупката между зъбите си. После изсумтя:

— Казва се Естир.

Мокър език близна ръката на Хелена.

— А големият е Тайсън.

— Чудесни животни — отбеляза тя.

— Знаеш ли какво? Не мога да разбера. Тия двамата бяха най-големите гадини на света, особено към белите. — Джордж замълча за момент. — А виж ги сега. Просто не разбирам.

— Кучетата добре преценяват характера, господин Уошингтън. Може би разбират хората по-добре от вас.

Джордж отново дръпна от цигарата.

— Силно се съмнявам.

— Онзи човек, Уилсън, има информация, която ми трябва — каза Хелена. — Затова съм тук. — Посочи караваната. — Видях тази къща, видях и вас — през *неговите* очи. Видях го как си взема душ отзад. Видях го да гали *това* куче.

Джордж я гледаше заинтригувано. Искаше му се да ѝ повярва, но логиката му казваше да не го прави. Тя беше красивата бяла жена, за която му бе разказал Уилсън. Нямахше друг начин.

— Този Уилсън не е обикновен човек — каза тя. — Направил е неща, които изобщо не мога да проумея... — Осъзна, че няма смисъл да продължава, и млъкна. — Ще го намеря — уверено заяви след миг — повече на себе си, отколкото на Джордж.

— Вече ти казах — каза той. — Нищо не знам.

Хелена се изправи.

— Ако ви заплаша отново, ще помогне ли?

Джордж се изкиска и от ноздрите му излезе цигарен дим.

— Май не. — Хелена прибра пистолета. — Знам, че се опитвате да защитите Уилсън от нещо, но грешите, като го пазите от мен. — Явно екскурзията ѝ до Бордърсвил беше напразна. — Сбогом, господин Уошингтън. Желая ви хубав живот.

Джордж сложи крак върху крак и отдаде чест.

— Беше ми приятно да се запознаем. Отбий се някой път. — По негова преценка белите жени винаги означаваха неприятности.

Хелена отстъпи, като през цялото време не сваляше поглед от Джордж. Накрая се обърна и тръгна към колата си. Естир подтичваше дружески до нея.

Беше донякъде удовлетворена — вече знаеше името на Уилсън, което само по себе си бе неопровержимо доказателство, че мъжът, когото беше видяла, наистина съществува. Но за да научи повече, трябваше да чака виденията ѝ да започнат отново — ако изобщо започнеха.

От запад се чу бръмчене. Този път не беше самолет и Хелена се обърна към засилващия се грохот. Над дърветата се появи черен хеликоптер с думата ПОЛИЦИЯ, изписана с бели букви върху фюзелажа.

Явно беше изпратен от детектив Олсън.

Джордж си помисли най-лошото. Ченето му увисна и цигарата падна от устните му. Идваше мъжът на блондинката!

Модерната черна машина рязко зави и намали скорост. Щеше да кацне на полето точно до границите на имота му.

Хеликоптерът се спусна с рев и кацна, вдигайки облак прах и боклуци. Задната врата се отвори и изскочиха четирима мъже. Вържени.

Хелена се извърна, за да скрие лицето си от прахоляка.

Джордж погледна към пушката си в тревата, но вече бе твърде късно. Тайсън понечи да скочи към неканените гости. Джордж се опита да го спре, но кучето с лекота се отскубна от хватката му.

Хелена разтърка очи и незабавно позна единия от мъжете. Беше го виждала неведнъж по телевизията — характерната му червена коса и внушителните размери не можеха да се сбъркат. Това бе командир Висблат от ХПУ, следван от трима тактически полицаи. Това не бе точно реакцията, която можеше да се очаква от детектив Олсън.

Тайсън се хвърли напред, като ръмжеше заплашително.

Висблат спокойно вдигна пистолета си и през воя на турбините се чу приглушен изстрел. Кучето се сгърчи напред въздуха и падна в разлюляната от перките трева.

— Не-е-е! — изкрещя Джордж и се хвърли с разперени ръце към ранения си любимец. От гърдите на Тайсън бликаше кръв. Животното вече не дишаше.

Висблат се появи от облака прах и извика:

— Къде е Уилсън Даулинг?

Джордж виждаше размазано от сълзите.

— Върви по дяволите! — изрева той, но дори сега му бе трудно да погледне полицейския командир в очите.

— Ще те питам още веднъж. — Висблат насочи пистолета си към него. — Къде е Уилсън Даулинг?

— Ти застреля кучето ми! — Обзет от ярост, Джордж погледна през рамо към Хелена, която бе клекнала и държеше Естир за нашияника. „Тя е виновна“, помисли си той. Жената викаше нещо, но беше невъзможно да я чуе от воя на роторите.

Висблат също погледна към нея и попита:

— Гадже ли ти е?

После рязко махна към Хелена и тримата му спътници тръгнаха предпазливо към нея с вдигнати оръжия. Джордж потръпна. В този миг си даде сметка, че Висблат не познава Хелена и че двамата не са женени, както си беше мислил. Тя през цялото време беше говорила истината.

— Питам те за последен път! — извика Висблат. — Къде е Уилсън Даулинг?

Джордж събра кураж и погледна командир Висблат в очите. Този тип беше още по-грамаден и по-грозен, отколкото го помнеше.

— Имам съобщение за теб — с подигравателна усмивка каза Джордж.

Заинтригуван от думите му, Висблат се наведе към него.

— Уилсън ми поръча да ти кажа нещо. Каза ми да ти кажа... — Джордж повиши глас, докато не завика, — че *никога* няма да го пипнеш жив, ЗАДНИК такъв! — И се разсмя като побъркан. — С голям кеф е шибал жена ти, да знаеш!

Висблат го халоса безмилостно през лицето с пистолета. От силния удар Джордж падна назад и изгуби съзнание.

Хелена погледна командир Висблат в очите, без да помръдва от мястото си. Главният полицаи на Хюстън изглеждаше вбесен. В изражението му имаше нещо, което я хвърли в паника. Естир заръмжа и се опита да се хвърли към него, но Хелена я държеше здраво.

Запита се дали не е най-добре да се предаде.

И тогава си спомни обещанието, което си бе дала преди много време — че *никога* няма да се остави на милостта на никого, без изключение. Дори да е полицаи.

— Искам тази жена жива! — извика Висблат.

Тримата полицаи се затичаха към Хелена с автомати в ръце.

Хелена вдигна пистолета си и стреля предупредително във въздуха. Полицайте моментално се метнаха на земята. Изведнъж вихрушката от прах се засили и полетя във всички посоки — хеликоптерът форсира двигателите и се издигна малко над земята. Хелена разбра, че това е моментът, обърна се и се втурна към колата си, следвана плътно от Естир.

Хеликоптерът отново кацна и командир Висблат се метна в него.

— Излитай — каза и посочи нагоре. — Искам тази жена да бъде задържана!

Пилотът беше изнервен.

— Ами той? — попита и посочи Джордж, който лежеше в безсъзнание на тревата.

Русата жена вече беше до колата си. Висблат перна пилота по шлема.

— Зарежи го! Онази кучка току-що стреля по нас! Излитай!

Пилотът натисна едно копче и заговори спокойно в микрофона на шлема си:

— П-27 иска разрешение за спешно излитане. П-27 иска разрешение...

Висблат сграбчи шлема на пилота и завъртя главата му към себе си.

— Казах: излитай!

— Сър, това е контролирано въздушно пространство! Посоката на вятъра е...

Висблат изскубна кабела на радиостанцията.

— *Веднага* вдигай хеликоптера във въздуха! Това е заповед!

Докато скачаше в колата си, Хелена чу как двигателите на хеликоптера изреваха. Погледна назад и видя, че тримата полицаи тичат към нея през храсталака. В отговор тя стреля отново, високо през дърветата.

Естир неочаквано скочи през скута ѝ и се настани на съседната седалка. Май искаше да се повози. Хелена нямаше време да се разправя с кучето, така че превключи на задна и настъпи газта. Двигателят изпищя и черният мерцедес се понесе назад сред пушек от горяла гума. Хелена завъртя рязко волана, обърна колата, превключи скоростите и потегли на максимална скорост.

Тримата полицаи се смалиха в огледалото за обратно виждане.

Хелена си пое дъх, сякаш не бе дишала през последните две минути, и реши, че трябва колкото се може по-бързо да се свърже с баща си. Той щеше да знае как да постъпи. Тя включи мобилния си телефон и зачака да намери мрежа.

— Дай ми по-добър ъгъл! — извика Висблат. Беше се навел през вратата на хеликоптера, докато преследваха спортната кола към магистралата. — По-близо! — извика към кабината. — Не бива да ѝ позволяваме да се измъкне!

Пилотът сниши машината непосредствено над дърветата.

Черният мерцедес отново се появи на прицела.

Висблат стреля.

Внезапно огромна сянка прелетя в небето над полицейския хеликоптер. Ревът, който я съпровождаше, бе оглушителен. За момент ярката слънчева светлина изчезна — пътническият самолет „Боинг 767“ със свалени колесници и спуснати максимално задкрилки прелетя точно над тях и продължи да се спуска.

В отговор пилотът на хеликоптера превключи на пълна мощност и рязко дръпна лоста за управление назад в безуспешен опит да набере колкото се може повече височина. Машината се стрелна нагоре и Висблат отлетя назад към седалките. Кабината рязко се наклони на една страна, после на друга. Завихрянцията от крилете на авиолайнера имаха катастрофален ефект.

Носът на хеликоптера се килна надолу.

Двигателите избухнаха в пламъци.

Хелена би спиращки. Гумите запищяха и предпазният колан се впи в гърдите ѝ. Тя загледа с ужас през предното стъкло как хеликоптерът се носи към земята и стъклената пилотска кабина се забива в настилката с невероятна сила. Перките се пръснаха на хиляди парчета, които полетяха във всички посоки, а остатъците от кабината задраха по пътя.

Металните отломки продължиха да се сипят няколко секунди.

— Боже! — Хелена гледаше втрещено какво бе останало от струващата милиони долари машина. После вниманието ѝ се насочи към дупката от куршум в горния десен ъгъл на предното стъкло. Тя се обърна към добермана. — Искаха да ни убият.

Кучето я погледна разбиращо.

Най-неочаквано в кабината на хеликоптера нещо се раздвижи.

Задната врата рязко се отвори и Висблат се появи от смачкания корпус. Същинска река кръв бликаше от дълбоката рана на челото му, стичаше се по лицето и се просмукваше в ризата му. Той вдигна пистолета си и с препъване тръгна напред. Куцаше и явно беше зашеметен.

Хелена пое уплашено дъх. Полазиха я тръпки от очите на Висблат — пронизващи сини очи. Тя настъпи газта до дупка и се понесе с главоломна скорост към него.

Завъртя волана в последния момент.

Висблат се прицели и дръпна спусъка, но куршумът рикошира от пътя далеч вляво от колата.

18.

Хюстън, Тексас

Международно летище „Джордж Буш“

27 ноември 2012

06:11

Мисия Исая — ден трети

Небето беше много тъмно и нямаше луна. Тънки слоеве мъгла се стелеха в тежкия въздух.

От другата страна на празната писта летище „Джордж Буш“ сияеше като разсипани скъпоценни камъни в мрака. Добре осветената сграда на терминала беше заобиколена от безброй самолети на различни авиокомпаниии, които пристигаха и заминаваха на всеки няколко минути. Това бе едно от най-натоварените летища на Юга. Над редицата сгради монотонно пулсираше червената светлина на кулата за контрол на полетите.

Самото поле също бе осеяно с ярки светлини, половината сини, другата половина оранжеви, които маркираха пистите. Отвъд оградата нямаше нищо, освен тъмна нощ.

Уилсън се тътреше в мрака покрай летището. Дъхът му излизаше на пара. Вниманието му беше насочено към жълтата кола на охраната, която патрулираше по вътрешния периметър на летището. Той се скри в храсталаците, когато микробусът мина само на метри от него и продължи нататък.

Напрегна се да изкатери високата телена ограда и скочи тежко от другата страна. Нагласи тъмните си очила и тръгна през равното бетонно поле към терминала. Краката го боляха и главоболието бе почти нетърпимо, но въпреки това той продължаваше напред. Патрулната кола правеше една обиколка за десетина минути и времето бе от значение.

От север се чу монотонно бучене и се появи пътнически самолет с високо вдигнат нос и включени светлини по крилете. Гумите изсвириха, когато докоснаха земята и турбините на самолета

превключиха на задна. Разнесе се мощен грохот и самолетът забави скорост и започна да се обръща летаргично към Уилсън. Той ускори крачка, но светлините въпреки всичко разкъсаха мрака и го осветиха.

От височината на пилотската кабина капитанът на „Транс Уърлд Еърлайнс“ забеляза човека на пистата — безкрайната му сякаш сянка го следваше по бетона.

Капитанът се обърна към втория пилот.

— Няма да е зле да докладваш.

— Тук ТУЕ четири три седем — монотонно заговори вторият пилот. — Съобщаваме за нарушител. Мъж, пресичащ писта двайсет и шест ляво. Приемам.

— Разбрано, четири три седем — отвърна кулата. — Ще проверим.

Без да се замислят за случая, пилотите се заеха с проверката на системите.

Колкото и бързо да тичаше, Уилсън не можеше да избегне ослепителната бяла светлина — тя бе навсякъде около него. На няколко пъти промени посоката с надеждата да се измъкне и най-сетне мракът отново го обгърна. Самолетът се беше насочил към другата страна на летището.

Като се опитваше да не обръща внимание на болезките, Уилсън пробяга оставащите няколкостотин метра до един „Боинг“. Машината бе спряна непосредствено до голямата зала. Вътрешните светлини бяха угасени и под големите колела бяха подпъхнати застопоряващи блокове. Уилсън забави крачка заради умората и обхваналото го благоговение. Огромните сребърни криле на авиолайнера се простираха над него, цилиндричните турбини бяха увиснали ниско под тях. За първи път Уилсън виждаше отблизо „Боинг 747“ — моделът беше престанал да лети много преди раждането му.

Миризмата на керосин изпълни ноздрите му — забравима, почти приятна, напомняща за по-щастливи времена. Уилям Даулинг, дядото на Уилсън, го беше запалил по старите самолети. Бе поел разноските и за обучението му, защото така можеше да прекарва много време с внука си — или поне Уилсън беше запомнил нещата така.

— Когато летиш в небето сред облаците, танцуваш с ангелите — казваше дядо му. Беше сантиментален дърт кучи син.

Уилсън се усмихна, когато си спомни първия си самостоятелен полет с един стар „Пайпър Уориър“ — същинска гробница, чийто двигател бе навъртял 150000 часа. Спомни си колко потни бяха дланите му. Духаше вятър, четири цилиндровият двигател се тресеше заплашително и цялата кабина вибрираше. Небето бе ясно. Затворил очи, Уилсън още виждаше дядо си на земята и гордата му усмивка, и как вдига палци, докато Уилсън за първи път насочваше сам машината към пистата. Сега му беше смешно — по онова време се притесняваше повече да не разочарова дядо си, отколкото да не се разбие.

Погледна колесниците на боинга. Задните имаха по осем огромни колела. Бяха направо колосални — гумите бяха по-високи от него. Пред страховитата машина като тази малките самолети и планери, с които бе летял, изглеждаха като пращинки — просто не можеше и дума да става за сравнение.

Внезапно в мрака блеснаха фарове и жълта патрулна кола спря само на няколко метра от него. Уилсън се опита да се скрие, но бе твърде късно.

Един мъж с револвер в ръка изскочи от колата и викна:

— Арестуван си! Не мърдай! — Мърморенето на двигателя на колата отекваше в тихата нощ. — Ръцете на тила!

Лицето на Уилсън се обля в пот. Сърцето му заби лудо. Погледна през тъмните очила към сенките, за да намери път за бягство.

— Хвърли оръжието! — извика женски глас.

Объркан. Уилсън присви очи срещу светлината на фаровете.

— Казах: хвърли оръжието! — повтори женският глас, този път по-решително. — Да не си глух, по дяволите?

Охранителят пусна револвера и той изтрака върху настилката.

— Какво правиш? — попита мъжът. — Всички търсят този тип! Той е мой!

— Млъквай! — отвърна женският глас.

От сенките излезе млада жена с пистолет — стройно тяло, руса коса. Движеше се бързо и плавно. Хванала оръжието с двете си ръце, тя го насочи към охранителя и го предупреди:

— Да не си мръднал! — Погледът ѝ се стрелна към Уилсън. — Как се казваш?

Уилсън се взираше в нея, онемял от изненада.

— Как се казваш? — повтори тя. — Уилсън ли?

Той продължаваше да я зяпа безмълвно.

— Чуй ме, идиот такъв! — озъби се тя. — Ти Уилсън ли си, или не?

— Доколкото знам, да — най-сетне успя да отговори той.

Виденията най-сетне бяха довели Хелена при него. Уилсън наистина съществуваше. За съжаление охранителят я беше изпреварил. Докато разглеждаше Уилсън, Хелена изпитваше единствено разочарование. „Значи се мисли за любовна машина — помисли си тя. — Страхотно!“ Типично за късмета ѝ — човекът от виденията ѝ бе някакъв малоумник.

Точно в този миг охранителят се хвърли към оръжието си. Разнесе се оглушителен гръм, куршумът рикошира до крака на Уилсън и той подскочи като подплашена котка. Осланяйки се единствено на инстинктите си, се метна настрани и клекна зад колесника. Опита се да намери някое тъмно местенце, но изведнъж се озова пред охранителя, който бе минал от другата страна.

Времето сякаш спря ход. Уилсън се взираше в дулото на пистолета.

Изведнъж някакво голямо черно куче се метна с мълниеносна скорост от сенките, захапа дясната ръка на охранителя и го събори на земята. Той изкрещя. За част от секундата русата жена се появи отново и стовари дръжката на пистолета си върху главата на мъжа.

— Естир, пусни го! — заповяда тя и дръпна кучето за нашияника.

Доберманът моментално се подчини.

„Естир?“

Едва сега Уилсън успя да разгледа мистериозната жена. Косата ѝ бе с цвят на светъл мед. Беше доста висока, с правилни черти и високи скули, с малка бенка точно над левия ъгъл на устата. Беше красива, ако не обръщаш внимание на намръщената ѝ физиономия — от онези жени, които те гледат от кориците на лъскави списания, а не зад дулото на пистолет напред летище. Уилсън се опита да се скрие в мрака, да се измъкне, но жената му махна с оръжието си и каза:

— Приятелю, здравата си загазил.

— Благодаря, нямах представа. — Уилсън се огледа, вдигнал високо ръце.

— Дано си наясно колко точно си загазил.

— Знам. Много благодаря. Мога ли да ви попитам откъде знаете името ми?

— Ти сериен убиец ли си? — попита тя.

— Защо всички ме смятат за такъв? — озъби се той.

Огледа се нервно. Не беше време за празни приказки. Доберманът — Естир, изплезила език почти до земята — привлече вниманието му. Много приличаше на кучето на Джордж Уошингтън. Уилсън я посочи и попита:

— Да не би случайно да сте се срещали с един чернокож тип с плитки?

— Господин Уошингтън беше проснат в несвяст от полицията пред дома му. В момента е арестуван.

— Познавате Джордж Уошингтън?!

— Не — отвърна тя. — Но се запознахме, докато търсех *теб*.

Това поне обясняваше откъде знае името му. Уилсън реши, че загадъчната жена няма да дръпне спусъка — вече щеше да го е направила, ако имаше подобни намерения. Така че свали ръце и тръгна към нея.

— Аз съм Хелена Каприарти — каза тя. — Търся отговори на някои неща.

— Съжалявам, Хелена. — Уилсън прекрачи лежащия в безсъзнание охранител. — Не съм сигурен какво искаш, но трябва да ме оставиш. Полицията ме търси.

— Аз съм също толкова загазила, колкото и ти! — Хелена му препречи пътя. — Имам въпроси.

Уилсън се опита да я заобиколи за втори път.

— Остави ме на мира. Не разбираш ли, че всичко това е някаква ужасна грешка?

Хелена тръгна след него през някакви празни колички за багаж към сградата на терминала и попита:

— Къде отиваш?

— Не те бива да слушаш, а?

— *Трябва* да отговориш на въпросите ми. Само така ще мога да разбера какво става, по дяволите!

— Какво има да му се разбира? — пренебрежително отвърна Уилсън.

— Искам да разбера защо имам видения, в които гледам през твоите очи!

Той забави крачка.

— Какво?

— Виждам през твоите очи! — Тя посочи слепоочието си с дулото на пистолета. — Между нас има някаква телепатична връзка. Не знам какво е. Но ще ти кажа едно — забъркал си се в много странни неща, Уилсън, или както там ти е името. Видях катастрофата на магистралата. Видях бягството ти от болницата. — „Поне донякъде“, поправи се тя наум. — Видях и как гостува на онзи малоумник Джордж Уошингтън. — Вече знаеше, че е привлякла вниманието му. — Има неща, които искам да разбера. И няма да те оставя на мира, докато не получа отговори.

Уилсън отново закричи. Не искаше да повярва на ушите си.

Хелена бръкна в джоба си, извади шофьорската карта, която бе намерила във външната баня, и я тикна под носа му.

— Помниш ли Джак Болтън?

Полицейски автомобили влетяха през портала на летището и се разгърнаха. Сини и червени светлини замигаха в мъглата. Уилсън побягна.

— Чакай!... — извика Хелена.

Уилсън отчаяно търсеше нещо с перки; дори и да искаше, не можеше да управлява турбинен самолет.

Полицейските коли се приближаваха.

Младата блондинка и доберманът с лекота го следваха. Когато зави на ъгъла, Уилсън видя малък сребрист самолет — „Сааб 340“. Беше миниатюрен в сравнение с останалите машини на летището и на опашката му имаше надпис „Тексас Еър“. Уилсън замръзна в сенките и го огледа. Вътрешното осветление беше включено и металната стълба за пътниците беше спусната. Уилсън никога не бе управлявал точно такъв модел, но познаваше достатъчно добре устройството му, за да е сигурен, че ще успее да го издигне във въздуха. Самолетът бе малък според пътническите стандарти — за недалечни полети, двумоторен, с ниско поставени криле, способен да превозва двайсетина души плюс екипажа. Наземният персонал тъкмо бе разтоварил багажа и затваряше вратата на товарния отсек. Уилсън заключи, че самолетът току-що е кацнал и пътниците вече са слезли.

Естир небрежно легна между краката на Уилсън, докато той чакаше в мрака подходящ момент за действие. Хелена също гледаше към самолета. Беше разтревожена.

— Да не си решил да отвличаш самолет?

Той мълчеше. Наземният персонал си тръгна.

— Сам ли смяташ да го управляваш?

— Сигурен съм, че ще мога.

— Или можеш, или не.

— Мога.

— Не се засягай, Машино за любов, но не приличаш особено на пилот.

Внезапно се появи една от полицейските коли. Уилсън сграбчи Хелена за ръка и бързо я дръпна в сенките. Колата мина само на метри от тях и освети стената на терминала. През цялото време Хелена държеше пистолета си притиснат в слабините на Уилсън, с пръст върху спусъка.

— Ако ще ме застрелваш, по-добре в сърцето — спокойно каза той и побутна оръжието нагоре.

Полицейската кола изчезна зад ъгъла и Хелена го изблъска назад и изсъска:

— Да не си ме докоснал!

— Разкарай се и няма да ми се налага да те докосвам! — Уилсън отново насочи вниманието си към самолета. В пилотската кабина имаше поне един човек.

— Защо носиш слънчеви очила? — попита Хелена. — И без това е тъмно.

Уилсън не обърна внимание на въпроса ѝ, а каза:

— Този самолет е най-добрият ни начин да се измъкнем.

— Ти скри шофьорската карта в стената и аз я намерих! — възкликна Хелена. — А ти дори не изглеждаш изненадан!

— Спокойно, достатъчно съм изненадан. Но както виждаш, в момента имам други грижи. Добре, предлагам ти сделка. Помогни ми да отвлека самолета и ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш. Съгласна ли си?

— Откъде да знам, че мога да ти имам доверие?

— Няма как да знаеш. Помогни ми обаче и ще направя всичко възможно да обясня.

— Сигурен ли си, че можеш да го управляваш?

— Стига да има гориво.

Хелена прехапа устна.

— Имам чувството, че ще съжалявам, и то много.

И с тези думи изтича към металната стълба и се качи в самолета.

Хвърли бърз поглед към празния салон, после към кабината.

Един пилот седеше сам пред уредите за управление. Таблото светеше ярко. Хелена небрежно потупа с пистолета пилота по рамото. Четири нашивки.

— Капитане, поемам управлението на този самолет — каза тя. Пилотът се обърна и впери поглед в дулото. — Нямате нищо против, надявам се?

— Не, госпожо — отзивчиво каза опуленият от страх пилот.

— Има ли други на борда?

— Не, госпожо.

— Ако изпълнявате каквото ви казвам, няма да пострадате.

Докато Хелена подкарваше пилота надолу по стълбата, Уилсън доведе Естир за нашийника.

— Сигурен ли си, че не ти трябва някой, който да управлява това нещо? — попита тя.

— Абсолютно — отвърна Уилсън.

Хелена нареди на пилота да бяга и той се втурна през глава към спасителния терминал. В същото време Уилсън се качи по металната стълба и спря, препречвайки входа.

— По-добре рискувай с полицията — каза и понечи да затвори вратата под носа на Хелена.

Спомените за преживяното през последните двацет и четири часа преминаха за миг през ума ѝ. Нямаше начин да позволи на Уилсън да я изостави. Тя се провря покрай него и влезе.

— Здравата съм загазила. Най-добрият ми избор е да остана с теб. Бог да ми е на помощ. — Изблъска го настрани и затвори вратата. — Оставам!

Голямата червена дръжка се завъртя обратно на часовниковата стрелка и запечатана херметически салона.

— Виждам — рече Уилсън и посочи към задния край на салона. — Провери все пак дали на борда няма още някой. — И влезе в пилотската кабина.

Първото, което провери, беше горивото — и двата резервоара бяха наполовина пълни. Огледа уредите и превключвателите. Разпозна всичко — навигационни компютри, изкуствени хоризонти, висотомери, уреди за контролиране на скоростта. Седна в лявата седалка и остана така за момент. Рядко се случваше някой да има шанс да открадне самолет, още по-малко с достатъчно основателни причини. Загледа се през предното стъкло. Навсякъде тичаха хора, други се взираха в него през прозорците на терминала. Време беше да се маха оттук.

Хелена се настани в седалката на втория пилот. Налягането в кабината вече се покачваше.

— Няма никой — каза тя. Погледна през предния прозорец и видя стотиците лица, които я зяпаха. — Май събрахме тълпа.

Ръцете на Уилсън полетяха над копчета и лостове.

— Е, може да се очаква, когато отмъкваш самолет пред самия терминал.

Хелена закопча колана си.

— Сигурно ни мислят за терористи. — Замисли се за последствията от това. — Сериозно сме загазили.

Уилсън провери акумулатора и погледна таблото над главата си. Малка синя светлина потвърждаваше, че е изпълнил всичко правилно. Той натисна още няколко копчета и завъртя ключа за включване на първия двигател.

Чу се вой и самолетът се разтресе. Светлините примигнаха за момент, после левият двигател изрева. Голямата перка се въртеше непосредствено до прозореца на Уилсън. Той обичаше това усещане. Бяха минали повече от десет години, откакто бе сядал за последен път в пилотска седалка. Сигналната светлина замига — всичко работеше нормално. Време беше да включи втория двигател.

Полицаи от антитерористичната спецчаст, облечени в черни униформи, се взираха през прозореца на терминала. После затичаха към изхода.

— Въръжени са! — каза Хелена.

Вторият двигател също заработи. Уилсън включи хидравликата и системата против заледряване, натисна двата педала едновременно и автоматичната спирачка се освободи. Той сграбчи щурвала, завъртя го максимално надясно и даде газ. Турбините „Дженеръл Електрик“

вдигнаха обороти — но незнайно защо машината не искаше да помръдне.

— Колелата са блокирани! — извика Хелена. Беше видяла застопоряващите блокове, докато се качваше в самолета. — Дай повече газ!

Полицайте тичаха към самолета с насочени автомати.

Уилсън избута лостовете на газта още напред. Ревът на двигателите от силен стана оглушителен. Кабината се тресеше диво. И тогава самолетът изведнъж подскочи, освободи се от блоковете и се понесе към мрака.

Антитерористите изпопадаха на земята, когато лявото крило се понесе покрай тях, вдигайки ураганен вятър.

— До пилота на „Тексас Еър“ шест девет шест пет — разнесе се суров глас по радиото. — Незабавно се върнете при терминала. Повтарям. До пилота на „Тексас Еър“ шест девет...

Уилсън завъртя един превключвател и гласът млъкна.

— Не си ли дават сметка, че се опитвам да се съсредоточа? — Той спусна максимално задкрилките. — И така... къде е пистата, по дяволите?

Светлините по земята образуваха неразгадаема плетеница. Ято полицейски коли летеше през мрака към самолета.

— Там! — посочи Хелена. — Ето там!

Уилсън зави към съзвездието оранжеви и сини светлини. Скоростта им се увеличаваше. Озоваха се на дълга черна ивица. Уилсън избута лостовете на газта максимално напред и тягата се увеличи десетократно и ги прикова в седалките.

Полицейските коли, четири, завиха опасно близко до колесниците.

— Спри! — извика Хелена.

Високо отдясно два бели лъча пронизаха мъглата. Друг самолет се приземяваше на писта, перпендикулярна на тяхната.

Щяха да се сблъскат!

Уилсън погледна табло — не бяха стигнали скоростта за излитане и съответният индикатор все още не работеше.

— Защо не ни виждат? — извика Хелена.

— Опа! — измърмори Уилсън.

— Какво „опа“?

Уилсън включи сигналните светлини. Те замигаха и приближаващият авиолайнер в последната секунда спря приземяването и се издигна.

Но бяха твърде близко!

Уилсън натисна щурвала напред, за да задържи самолета на пистата и да мине под авиолайнера.

Светнаха предупредителни светлини.

Завиха сирени за предстоящ сблъсък.

Хелена затвори очи и се замоли за чудо.

Авиолайнерът прелетя с рев точно над тях. Турбуленцията ги застигна миг по-късно, повлече самолета настрани и преобърна две от полицейските коли в тревата. Уилсън дръпна с всички сили щурвала към себе си и те полетяха през вихрушката, а крилете застанаха от силата на вятъра. От рязкото издигане Естир се претърколи от пилотската кабина в салона.

На Уилсън му трябваха няколко секунди, преди да осъзнае, че всичко е минало добре и че набират височина. Малкият самолет преодоляваше гравитацията и бързо се издигаше. Кабината се тресеше. Стрелките на циферблатите подскачаха като полудели.

През страничния прозорец Уилсън видя как светлините на летището се смаяват зад тях и намали оборотите. Самолетът полетя хоризонтално и той погледна уредите. След като се увери, че всичко с наред, започна да пробва управлението, за да провери как реагира машината. Усмихна се.

— Подобно нещо не се вижда всеки ден.

— Не мога да повярвам, че си *радостен*! Та ти току-що отвлече самолет!

Уилсън погледна седящата до него непозната. Изглеждаше малко пребледняла.

— *Ние* го отвлякохме, забрави ли?

Две полицейски коли спряха в края на пистата, сигналните им светлини примигваха в мъглата. Двамата полицаи слязоха и спряха в светлините на фаровете. Бученето на перките заглъхваше в нощта.

— Висблат здравата ще се ядоса — каза единият.

— Хич не ми се иска да съм на мястото на нещастника, който ще му каже какво се е случило — отвърна другият.

Монотонното бръмчене на двигателите изпълваше кабината. Уилсън изучаваше контролното табло. Самолетът не се различаваше особено от стария „Аеро Командир“, с който бе летял като момче. Въпросът беше дали разполагат с достатъчно гориво.

— *Кой си ти?* — попита Хелена и го погледна от съседната седалка.

— Бих могъл да те попитам *същото* — отбеляза Уилсън и също я погледна. Беше не по-малко любопитен каква е ролята на тази жена във всичко това.

Бреговата линия край Галвестън приближаваше бързо.

— Разкажи ми за виденията, за които спомена.

— Виждам разни неща. — Хелена отпусна глава на облегалката. Известно време се колебаеше и се мъчеше как да му обясни. — Виждам през *твоите* очи. В това няма никакво съмнение.

— Продължавай...

— Знам, че говоря като побъркана.

— Не говориш като побъркана — излъга Уилсън.

— Все едно съм вътре в теб, в главата ти. — Хелена пое дълбоко дъх. — Виждам *през* очите ти. И винаги всичко е обгърнато в червена мъгла. От онова, което видях, е цяло чудо, че изобщо си жив.

— Давай нататък...

— Виденията започнаха преди два месеца. Смътни образи, странно буботене, символи. Отначало сякаш нямаха абсолютно никакъв смисъл. А през последните два дни *се появи ти*. И за първи път успях да видя нещо смислено — ако изобщо може да се нарече „смислено“.

— Кога получаваш тези видения? Можеш ли да ги получиш сега?

— Изобщо не мога да ги контролирам. — Хелена затвори очи и се съсредоточи. — Но за миг видях нещо, докато излитахме.

— През моите очи ли?

— За съвсем кратко. Понякога е само това. Страшно е объркващо. Един вид губя равновесие, защото видението се припокрива с онова, което виждам със собствените си очи. — Последва дълга пауза, докато тя си спомняше видяното през изминалите два дни. — Трябваше ми доста време да разбера какво става. Много странни неща са ти се случили, Уилсън. — Тя поклати

ужасено глава. — Щях да те откроя по-рано, но психиатърът ми ме натъпка с успокоителни. Мисли, че съм за жълта книжка.

Уилсън я погледна.

— И дойде на летището, за да ме намериш?

— Отидох в дома на Джордж Уошингтън. И там се сблъсках не с друг, а със самия командир Висблат. Най-високопоставеният полицай от ХПУ те преследва. — Тя изгледа пронизително Уилсън. — Заради това, че спиш с жена му ли?

— Джордж ти е казал това, нали?

— Вярно ли е?

— Разбира се, че не!

— Или защото си сериен убиец? — Тя загледа внимателно каква ще е реакцията му.

— Щом виждаш през очите ми, вече знаеш отговора — отвърна Уилсън.

Самолетът се носеше над брега и абаносовите води на Мексиканския залив. В далечината слънцето натрупваше великолепно оранжево сияние непосредствено под линията на хоризонта.

— Не разбирам защо Висблат ме преследва — каза Уилсън. — Просто е необяснимо. Излъга за мен пред медиите... каза, че съм бил сериен убиец. — Потърка се по бузата и щеше да продължи, но се разсея от добермана, който влезе в кабината. — А къде е другото куче? По-голямото?

— Тайсън. Висблат го застреля.

— Убил го е?

— Да.

— Джордж добре ли е?

— Здравата го цапардосаха по главата. Но е жив. Обадох се в полицията, но оттам ми казаха само, че е задържан. — Хелена го погледна. — Защо носиш слънчеви очила? Вече изобщо не е светло.

— Колкото по-малко знаеш за това, толкова по-добре.

— Обеща ми, че ако ти помогна, ще ми разкажеш всичко! Аз изпълних своята част!

— Така трябва — каза Уилсън. — Без очилата не виждам нищо. — Би казал всичко, за да я накара да престане да го разпитва. От самото начало беше решил, че няма никакво намерение да ѝ казва истината.

Избута щурвала напред и самолетът се понесе надолу. Оборотите се вдигнаха и машината започна да се тресе — индикаторът за скоростта мина в червената зона. Зазвуча предупредителен сигнал.

*Център за управление на полетите
Международно летище Хюстън
27 ноември 2012
06:45*

Шестима мъже и жени стояха около една от многото кръгли наблюдателни станции в Центъра за управление на въздушното движение в Хюстън. Огромният монитор показваше всички полети в континенталната част на Съединените щати. Екранът бе пълен с малки квадратчета, повечето зелени, които бавно се местеха във всички посоки; към тях бяха прикрепени по няколко реда информация — номер на полета, тип машина, дестинация. Всички обаче следяха движението на един самолет — „Сааб 340“ на „Тексас Еър“, отбелязан в червено.

— Не може да са терористи — каза техническият ръководител. В джоба на ризата му имаше четири химикалки. — Насочват се право към открито море.

— По-добре да не изключваме нищо — отвърна директорът на въздушното движение. Той беше най-главният в помещението и единственият, облечен в костюм.

— Скоростта му се покачва — обади се един от координаторите. — И губи височина.

— Нещо не е наред. Ще ги изгубя — каза друг.

— Ако се спусне под сто и петдесет метра, ще излезе извън обхвата на радара ни.

Техническият ръководител посочи опознавателния код.

— Всичко е наред. Все още улавяме сигнала от транспондера му. Успокойте се. Посоката му е север-североизток, но иначе сте прав, бързо губи височина.

Червеният сигнал изведнъж изчезна. Събралите се мъже и жени се спогледаха неразбиращо. Самолетът беше изчезнал.

— Трябва да са се разбили! — каза някой.

— Незабавно уведомете Бреговата охрана. — Директорът на въздушното движение нервно избърса устата си е ръкав. — По-бързо!

Някъде над Мексиканския залив

„Сааб 340“

27 ноември 2012

06:46

Уилсън свали бушона на транспондера и небрежно го метна през рамо.

— Това няма да ни трябва. — Дръпна щурвала назад и самолетът се изравни и полетя на югоизток на максимални обороти непосредствено над бляскавата вода. Уилсън знаеше, че на тази височина максималната им скорост ще е ограничена, а оттам и обхватът им, но трябваше да платят тази цена, ако искаха да останат невидими за радара.

Слънцето се подаде над хоризонта и златното сияние плъзна във всички посоки. Уилсън погледна Хелена, която беше изпаднала в шок.

— Ще те помоля за една услуга — каза той. — Искам да поемеш за малко управлението. — Докато говореше, нагласяше автопилота, за да не позволи на самолета да се спусне на височина под трийсет метра.

Хелена го изгледа яростно.

— Сериозно ли говориш?

— Просто дръж спокойно щурвала. Ако сметнеш, че ще се ударим в нещо, достатъчно е само да го дръпнеш към теб. Съвсем лесно е.

— Как ли пък не!

— Моля те за услуга.

— Не си в положение да ме молиш за *каквото и да било!*

Уилсън вдигна ръце от щурвала и Хелена усети как самолетът бавно се накланя наляво.

— Хвани го! — изтърси тя, но Уилсън само ѝ се усмихна и не помръдна. Самолетът се наклони още повече. Останала без избор, Хелена пхна пистолета под лявото си бедро, сграбчи щурвала и изравни машината.

— Така е по-добре, нали? — каза той.

— Поеми щурвала! — извика тя.

— Не.

— Поеми го! Ще се разбием!

— Всичко ще е наред...

— Поеми го!

Той разкопча предпазния си колан и стана.

— Беше ужасен ден, нали?

— Ти си абсолютен задник!

— Щом казваш. — Уилсън ѝ обясни как да управлява, но пропусна подробността за автопилота, след което посочи висотомера. — Гледай да стоиш под сто метра височина, иначе ще цъфнем на нечий радар. Не искаме това да се случи, нали?

— Нищо не разбирам от управление.

— Ти вече управляваш — окуражително рече той. — Просто повярвай в себе си.

Хелена държеше щурвала на малкия пътнически самолет, който се носеше с 250 км/ч малко над океанската повърхност. Точно в този момент светлината на слънцето се изля като златен килим по водата пред тях. Странно, но Хелена имаше чувството, че се намира точно там, където иска; не ѝ се беше случвало от много месеци. Търсенето ѝ беше приключило и отговорите изглеждаха съвсем наблизо.

Беше шантаво, но тя се усмихна.

Уилсън посочи към предния прозорец.

— Опитай да се придържаш към посоката, където в момента се намира слънцето. Това ще означава, че летим на югоизток. — Усещаше, че увереността на Хелена расте с всяка секунда. — И още нещо — добави той. — Гледай да не се забиеш в някоя нефтена платформа. Има ги навсякъде.

Усмивката ѝ изчезна.

19.

Хюстън, Тексас

Полицейско управление на Хюстън

27 ноември 2012

07:15

Мисия Исая — ден трети

На вратата на кабинета се почука.

— Влез — извика Висблат. Седеше в една и съща поза от изписването му от болницата. На челото му се мъдреше широка лепенка и цялото му лице бе в синини. Здравата беше очукан при разбиването на хеликоптера. Лявата му ръка беше пукната и гипсирана до лакътя, имаше няколко счупени ребра и навехнат ляв глезен. Предвид обстоятелствата беше цяло чудо, че бе излязъл от катастрофата почти невредим. Пилотът не беше извадил такъв късмет.

Вратата се отвори и на прага се появи детектив Робинсън. Висблат го измери с поглед.

— Защо още сте тук? — Смяната на Робинсън трябваше да приключи в 03:30 сутринта.

— Вагнер се обади, че се е разболял, сър. Останах до идването на заместника му.

Детектив Робинсън много добре знаеше за инцидента на Ричи Роуд и съответно бе предпазлив. Висблат беше накарал пилота да вдигне хеликоптера във въздуха без разрешение и в резултат машината се беше разбила. Носеха се слухове, че кметът ще връчи на Висблат заповед за уволнение веднага щом влезе в кабинета си тази сутрин. Само след няколко часа командирът официално щеше да бъде изхвърлен. Но докато не пристигнеха документите, детектив Робинсън възнамеряваше да следва процедурата.

— Какво искате? — попита Висблат.

— Дойдох да ви запозная с обстановката, сър.

— Е? — нетърпеливо каза Висблат.

Робинсън се приготви за гневната реакция на началника си.

— Сър... оказва се, че преследваният се е измъкнал. Бяхте прав. Отвлякъл е самолет от международното летище. Машина на „Тексас Еър“ за къси полети.

— А вие ми казахте, че бил много лошо ранен! — обвинително заяви Висблат.

— Докладите ни не са били верни.

— Как е възможно това?

— Очевидно *не* е бил човекът, станал жертва на онази автомобилна катастрофа, командир.

Без да обръща внимание на boleжките, Висблат стана. Яростта се надигаше в гърдите му.

— Казах ви, че ще избяга по този начин, нали? Казах ви!

Сърцето на детектив Робинсън биеше лудо.

— Смятаме, че самолетът се е разбил, сър — колебливо рече той. — След излитането се насочил на североизток към залива, след което изчезнал от радара. Центърът за управление на полетите изгубил сигнала на транспондера секунди по-късно. Казаха, че това може да означава само едно — че самолетът се е разбил в морето.

— Има ли съобщения на очевидци — изненадващо спокойно попита Висблат.

— Не, командир. Засега няма. — Висблат като че ли приемаше много добре новините. Всъщност изглеждаше почти радостен. „Явно полудява“, реши Робинсън.

— Докато не получите потвърждение, самолетът не се е разбил... нали? — каза Висблат. — Не разбирате ли? Това е номер. Уилсън лети на юг за Мексико и най-вероятно поддържа ниска височина, за да не бъде засечен от радарите. — Потупа с палец долната си устна. — Аз бих постъпил точно така.

Последва дълго мълчание.

Коментарът привлече вниманието на детектив Робинсън.

— Командир, издирваният „Уилсън“ ли се казва? Току-що споменахте това име. Да го включа ли в доклада си?

Висблат вдигна очи. Бръчките по челото му показваха, че внимателно обмисля въпроса.

— Не, детектив, не е необходимо. Просто мисля за него с това име.

Командирът отиде до прозореца и вдигна щорите. Ярките лъчи на изгряващото слънце нахлуха през мръсните стъкла. За първи път от много месеци пускаше слънчева светлина в кабинета си.

— Ужасно е, че се е измъкнал.

— Имам и друга новина — каза Робинсън и отново се приготви за избухване. — Изпратиха ме да ви кажа, че издирването вече не е във вашата юрисдикция.

Висблат се обърна. На светлината раните по лицето му изглеждаха много по-зле.

— Нека позная — каза той. — Вече е федерален въпрос, нали?

— Да, сър. Обадиха се от ФБР. Те поемат цялото разследване. Нямам нищо общо с това. Казаха ми го само преди минути.

— Разбирам. — Висблат се усмихна насила. — Нормалната процедура при отвлечане. — Закуцука обратно към бюрото. — Кажете ми какво е станало на летището.

— Бил е с някаква жена. Руса жена. Помагач. Отвлекли са самолет недалеч от терминала.

— Имало ли е пътници на борда?

— Не, сър. Никакви пътници. Само двамата са.

Висблат се съсредоточи.

— Витлов самолет?

— Да, сър. Единият от тях със сигурност е пилот.

Висблат се разсмя като луд, но после изведнъж се намръщи.

— И от чисто любопитство — каза той, като разтриваше слепоочията си. — Какво знаем за жената, която е с него?

Робинсън се чувстваше още по-неловко от обичайното — странните реакции на Висблат ужасно го изнервяха.

— Сър — каза той, — като че ли е същата жена, на която сте попаднали на Ричи Роуд.

Висблат се облегна на бюрото и се загледа в бъркотията върху него.

— Няма никаква логика. — Разсмя се отново и млъкна. На лицето му се изписа объркване. — Съберете цялата възможна информация за нея и ми я донесете.

— Сър, това вече е федерално разследване.

Висблат отвори чекмеджето, извади своя „Магнум“ 44-ти калибър и нежно го постави на бюрото.

— Отказвате да изпълните заповед ли?

При вида на лъскавия мощен пистолет сърцето на Робинсън заби още по-бързо.

— Не, сър, не бих направил подобно нещо.

— Тогава изпълнявайте. — Висблат затърси муниципални чекмеджето. Когато вдигна очи, се изненада, че детектив Робинсън още е в кабинета му. — Проблем ли има?

— Не би трябвало да събирам тази информация. Случаят вече не е в нашата юрисдикция.

— Докато ФБР не дойдат тук, случаят с наш — каза Висблат. — Аз поемам изцяло отговорността. Разбрахте ли ме?

— Да, командир. Разбрах.

Висблат изкуцука до вратата и изведе Робинсън в коридора.

— Информацията ми е нужна колкото се може по-скоро. Чакам ви в хранилището след десет минути. Носете всичко. А сега се размърдайте. — И добави: — Това е заповед.

Мястото на срещата беше необичайно, но Робинсън пропъди тази мисъл. Засега просто се радваше, че може да се махне.

Висблат затвори вратата и остана сам в малкия си кабинет. Слава богу, Уилсън явно бе все още жив. Но в нищо от ставащото нямаше логика. Просто не пасваше на психологическия профил, който му бе даден. Уилсън би трябвало да е съвсем обикновен човек, лесна плячка. А ето че случаят се оказваше съвсем друг. Висблат обаче се гордееше, че бързо се учи; вече знаеше повече за жертвата си и можеше да се адаптира. И Уилсън като че ли си имаше приятели — помагачи. Хора като Джордж Уошингтън, готови да си мълчат и да крият истината. Беше невъзможно да се разбере как точно се получава — би трябвало да е точно обратното, — но ето че някои хора *наистина* му помагаша.

Отвори отново чекмеджето. Важното беше, че Уилсън е жив. Никой друг не би отвлякъл витлов самолет и не би го насочил на североизток, за да заблуди преследвачите си. Внезапно отново го завладя гняв. През последните няколко месеца промените в настроението му ставаха все по-непредвидими. „Ще му дам да се разбере на господин Даулинг, когато го пипна — обеща си той. — Накара ме да изглеждам пълен глупак!“

Изсипа цяла кутия патрони в джоба на самото си — колкото повече, толкова по-добре. Време беше да поеме нещата в свои ръце.

Изправи се, доколкото му позволяваха раните, и закопча сакото си. Огледа малкия си кабинет и си даде сметка, че никога вече няма да влезе в тази стая. „Жалко. Обичам да гоня престъпници“. Винаги се беше представял отлично в това. Погледът му се спря върху предупредителното писмо от кмета. Висблат го взе, смачка го на топка и го захвърли на пода.

„Засега аз командвам. И никой не може да ме спре“.

Точно след десет минути детектив Робинсън слезе в хранилището. Командир Висблат вече стоеше в празния коридор и си играеше с ключовете на колата си. Изглеждаше уморен. Лицето му бе започнало да губи цвета си, а одрасканото по брадичката му започваше да се покрива със струпей. Лявата му ръка, онази с гипса, изглеждаше лошо подута.

Висблат пусна ключовете в джоба си и попита:

— Какво ми носите?

Детективът вдигна листовите, които бе разпечатал.

— Открихме изоставена кола при летището. Черен мерцедес. Същата кола, за която съобщихте от Ричи Роуд. На предното стъкло има дупка от куршум. Проверихме регистрационния номер. Колата принадлежи на... *госпожица Хелена Каприарти*. По една случайност става дума за дъщерята на мултимилionера Лорънс Каприарти. Сигурно го помните — онзи, който изгуби жена си преди няколко години. Новината беше на първите страници на вестниците.

Висблат кимна.

— Да, помня.

— Това е копие на шофьорската ѝ карта. — Висблат го взе и разгледа внимателно снимката. Детектив Робинсън му подаде друг лист. — Отвлекли са самолет от същия модел, Сааб триста и четирийсет. Засега няма съобщения за засечена катастрофа. Може би сте прав, че маневрата е била за отвличане на вниманието.

Висблат хвърли бърз поглед на витловия самолет.

— На борда са само двамата. Явно издирваният е пилот. Запалил е двата двигателя, след което самолетът се е освободил от застопоряващите блокове, като едва не е убил антитерористите, които се опитвали да ги спрат.

Висблат изобщо не изглеждаше изненадан.

— А нараняванията му?

— Разполагаме с показанията на петдесет очевидци. Издирваният изглеждал добре, напълно здрав. Това доказва, че не е човекът, попаднал в автомобилната катастрофа на магистрала шестстотин и десет.

Висблат отново погледна снимката на Хелена.

— Какво друго имате?

Детективът му подаде още един лист.

— Ето нещо много интересно. Показанията на човек от охраната на летището. Той твърди, че госпожица Каприарти е нарекла издирвания „Уилсън“. — Детективът посочи името. — Точно така го нарекохте и вие.

Висблат го погледна в очите.

— Прав сте. Така го нарекох.

— Откъде знаете името му?

— Това се нарича проучване! — рязко отвърна Висблат и му върна всички документи. — Детектив — продължи с по-спокоен тон. — Свършихте добра работа. На всяка цена ще запомня това. Като едното нищо може да ви донесе още едно повишение.

Детектив Робинсън мислено се усмихна. Скоро Висблат щеше да излети от системата и с малко късмет именно Робинсън можеше да седне на мястото му.

— Благодаря, командир.

Висблат посочи района с ограничен достъп зад себе си.

— Трябва да проверя някои веществени доказателства. Искам да дойдете с мен. — И тръгна целенасочено към бронираното стъкло.

Детектив Робинсън изведнъж се изпълни с опасения. Хранилището се намираше в подземие на полицейската централа и беше най-строго охраняваната част в сградата. Двама полицаи дежуреха непрекъснато вътре, а в коридора имаше камера. Малкият склад съдържаше всякакви веществени доказателства, в това число конфискувани пари, наркотици и оръжие. Вътре се допускаха само старши служители, при това по двойки. Дори Висблат не можеше да влезе сам.

— Искам разрешение да вляза — каза Висблат в микрофона на охраната. — Детектив Робинсън е с мен.

Дежурният попълни имената им и включи интеркома.

— Сър, какво точно искате да видите? — Химикалката му беше увиснала над съответната графа от формуляра.

— Отворете вратата! — озъби се Висблат.

Робинсън погледна дежурния, после командира.

Последното, което искаше, бе конфронтация — особено през последния ден на Висблат. Пък и какво лошо можеше да стане? Тук сигурно бе най-безопасното място в града.

— Искам да разберете откъде знам името на издирвания — каза му Висблат. — Ще ви покажа нещо.

Робинсън се заинтригува. Възможно ли бе вътре да има доказателство, за което да знае единствено Висблат? Той натисна копчето на интеркома.

— Всичко е наред, Джеф. Отвори. После ще попълним формуляра.

Чу се бръмчене и електронната брава се отключи. Висблат бутна тежката стоманена врата с гипсираната си ръка. Докато влизаха, детектив Робинсън отдаде чест на двамата дежурни вътре. Познаваше ги добре. Вратата се затвори автоматично зад тях. Във въздуха се носеше характерна миризма, при това не от приятните — миризма на пари.

Висблат погледна безкрайните лавици, отрупани с конфискувани вещи.

— Какво търсим, командир? — попита Робинсън, но Висблат вече беше изчезнал в една от пътеките, без да каже нито дума. Робинсън се обърна към единия дежурен и сви рамене.

Висблат взе черно кожено куфарче с етикет, на който беше отбелязан номерът на вещественото доказателство и надпис „2,3 милиона долара“, и закуцука решително към изхода.

— Отворете вратата.

Робинсън беше като гръмнат. Посочи куфарчето.

— Не можете да го вземете. Нямаме право.

— Ще го взема — твърдо каза Висблат.

Настъпи напрегната тишина.

— Не мога да ви пусна да излезете с това — с леко треперещ глас каза единият дежурен.

Висблат остави куфарчето на пода, изгледа тримата с немигащи очи и извади пистолета си. Мъжете бързо вдигнаха ръце.

— Моля ви, недейте — каза Робинсън.

Нещо в погледа на командира го парализираше, сякаш беше станал жертва на някаква ужасна магия. Това беше най-лошият кошмар, който можеше да си представи. Знаеше, че трябва да реагира, да посегне към пистолета си и да се защити, но погледът на Висблат го вцепеняваше, сякаш вените му бяха станали от бетон. Понечи да извика, но не успя да направи дори това.

— Съжалявам — остро каза Висблат. — Нямам избор.

Разнесе се оглушителен гръм и кръвта на детектив Робинсън пръсна по цялата стоманена врата. Преди гилзата да падне на пода, командирът се завъртя към двамата полицаи, които също се бяха вцепенили. Отекнаха още два изстрела.

Висблат спокойно прибра оръжието и взе куфарчето. Струйките барутен дим се разпръснаха, докато той небрежно прекриваше окървавените трупове. Скъса горната страница от книгата за регистрации и хвана окървавената дръжка с листа, за да не оставя отпечатъци. В тишината парче откъсната плът на Робинсън се отлепи от стената и плъкна на пода.

„Жалко, че се стигна дотук“, помисли Висблат. Но нищо не можеше да се направи. Нямаше друг начин.

Отиде до асансьора и натисна копчето.

Камерата в коридора гледаше право към него. Висблат се усмихна на обектива. Перфектното престъпление. Нямаше никакви свидетели, а благодарение на изобретателността му нямаше и видеозаписи — беше изключил записващата техника преди петнайсет минути.

Всичко беше толкова лесно.

20.

Някъде над Мексиканския залив

„Сааб 340“

27 ноември 2012

07:52

Мисия Исая — ден трети

Перките бръмчаха монотонно. Корпусът леко вибрираше.

Застанал в малката тоалетна, Уилсън избърса остатъците пяна за бръснене от лицето си. Бузите му донякъде бяха възстановили цвета си и той реши, че изглежда по-добре. Не идеално, но все пак. Намокри косата си и я приглади назад. В салона беше попаднал на куфар, най-вероятно на пилота, в който намери чиста бяла риза. Пасваше му много по-добре от нелепата дреха на Джордж Ч.; изпитваше облекчение, че се е избавил от тениската с идиотския надпис „Машина за любов“.

Загледа се в отражението си в огледалото. Откакто беше пристигнал тук, всичко около него приличаше на сън — и в същото време не беше никакъв сън. Едно нещо бе абсолютно сигурно — без омега — програмирането вече щеше да е мъртъв. Явно хвърлянето на жребия с професор Оутър се бе оказало едно от най-умните решения в живота му. Ама че ирония.

Мислите му неуверено се насочиха към Хелена, която в момента управляваше самолета, подобно на стрелката на компас, обръщаща се на север. Ролята, която бе изиграла, се оказа доста неочаквана. И въпреки това името *Естир* — името на добермана — го изпълваше с увереност, че всичко става точно така, как го трябва.

Намръщи се. Твърденията на Хелена за някаква телепатична връзка с него бяха наистина странни. Беше му казала, че виденията ѝ започнали преди два месеца, а той бе тук от по-малко от три дни. Но той ѝ вярваше въпреки противоречията — просто ѝ вярваше. Всичко около Хелена, особено външността ѝ, му казваше, че тя говори истината. На лицето му заигра усмивка, когато си спомни как ченето ѝ увисна, когато я предупреди да не се блъсне в някоя нефтена

платформа. Нямаше подобна опасност — автопилотът бе включен и бе на практика невъзможно да се разбият.

Доколкото беше успял да я опознае, Хелена определено бе най-решителната жена, която бе срещал — а това означаваше доста, като се имаше предвид как се държаха жени като Джени Джоунс и Карин Търнбери. Вбесяващо — може би това бе най-доброто описание за тях. А това, че Хелена мъкнеше онзи пистолет, беше... ами, най-малкото стряскащо.

Замисли се как би могла да се появи подобна телепатична връзка. Възможно бе възстановяването му на молекулярно ниво да го бе направило по-податлив на телепатия — или пък омега — програмирането бе задействало нещо неподозирано. И двете обяснения изглеждаха приемливи. Но в действителност той нямаше абсолютно никаква представа — всичко се свеждаше единствено до предположения. Възможно ли бе Бартън да е знаел, че всичко това ще се случи? Възможно ли бе всичко тук, в света, в който се намираще Уилсън, да е било предопределено от свитъците от Мъртво море?

Разрови спомените си в търсене на отговори...

Калифорния, Америка

„Ентърпрайз Корпорейшън“, сграда „Меркурий“, етаж 2

11 май 2081

11:14

12 дни преди опитното прехвърляне

Бартън седеше зад бюрото си под емблемата на „Ентърпрайз Корпорейшън“, която гордо висеше на стената зад него. Всичко в помещението беше образец на свършения ред — струпани на идеални купчинки цифрови документи, равномерно разпределени върху писалището лазерни маркери. Килимът на пода бе изсмукан на равни прави ивици; прозорците и масите бяха лъснати до блясък, също като обувките на Бартън. Дори растенията в кабинета бяха с еднакви размери и изглеждаха еднакво здрави. Това всъщност бе малко смущаващо, тъй като човек оставаше с впечатлението, че ако докосне каквото и да било, ще наруши идеалното равновесие.

— Кажете ми какво мислите — рече Бартън.

Уилсън реши, че е най-добре да не казва истината.

Това бе втората им среща. Първата бе продължила цели шест часа. В резултат Уилсън не бе мигнал през остатъка от нощта, а се беше тревожил и премислял всичко казано и направено.

— Както сам се досещате, информацията е твърде много, за да бъде абсорбирана цялата — отвърна Уилсън. Изглеждаше малко уморен. Погледът му се спря върху великолепната стъклена сфера, два пъти по-малка от топка за баскетбол, поставена върху помощното бюро. Знаеше, че не бива да я докосва, но любопитството надделя; без да обръща внимание на задръжките си, той я взе и я огледа, сякаш бе някаква дрънкулка.

— По-внимателно с това, ако обичате — каза Бартън и се надигна на стола си, сякаш се канеше да скочи напред и да хване сферата, ако полети към земята.

Уилсън се вгледа по-внимателно в сферата. Едва сега забеляза хилядите малки дъги, проблясващи в кристала. Беше изумително, сякаш сферата беше заредена е някаква вълшебна енергия.

— Това е награда „Дюпон“. Спечелих я за...

— Изобретяването на озонния усилвател — довърши Уилсън.

— Откъде знаете? — рязко попита Бартън.

Уилсън се усмихна.

— Най-обикновена гениалност.

— Малко хора знаят това.

След като се увери, че е измъчил достатъчно Бартън, Уилсън внимателно постави крехката сфера върху стойката ѝ и посочи финия калиграфски надпис, гравирани в кристала.

— Тук си пише: Озонен усилвател. Малко сте нервен, а?

— Съжалявам — смутено рече Бартън. — Просто снощи, когато прочетохте еврейските текстове... ами, започнах да се питам...

След малко размисъл Уилсън се бе досетил откъде може да чете древните текстове. Преди три седмици беше прелистил книгата „Система за номериране на Стронг“, представляваща показалец на Библията на крал Джеймс. Показалецът бе нещо като речник, използван за превод на древни документи на английски: изброяваха се по азбучен ред всички думи, при това бяха номерирани — откъдето и наименованието „система за номериране“. По-важното бе, че показалецът представяше подробни детайли върху еврейски, арамейски и гръцки текстове, от които бяха заети думите, в това число

начина на изписване на отделните символи. Явно Уилсън неволно беше поел информацията, при това изумително подробно — и омега — програмирането несъмнено играеше основна роля в това.

— Как го направихте? — попита Бартън.

— Кое?

— Как прочетохте свитъците?

— Вече ви казах — не съм ги прочел. Безумно е да се мисли, че мога да го направя.

Бартън се потърка по брадичката.

— Това бяха три изумителни попадения.

— Кога ще получа договора? — смени темата Уилсън. С Бартън бяха уговорили финансовите подробности и Уилсън искаше да види споразумението черно на бяло, за да е сигурен, че предложението е истинско.

Бартън си погледна часовника.

— Ще бъде готов днес следобед.

Разговорът продължи още десетина минути, през които Бартън разкри какво ще се случи.

— Ще се срещнете с лидерите на Меркуриевия екип. Тактиците. Те са учените, които ще ви пратят на пътешествие във времето.

От таблета на Бартън се чу тих звън. Той пое рязко дъх и незабавно стана. С безизразна физиономия доближи пръст до устните си и даде знак на Уилсън да го последва до вратата, водеща към стилна баня, цялата в черен мрамор и полирано дърво, с огромно джакузи, гледащо към горите навън.

Уилсън го последва колебливо.

Бартън тихо затвори вратата.

— Звуковият сигнал ми съобщава, че кабинетът ми е под наблюдение. Някой се опитва да подслушва разговора ни.

— Значи имате тайни от всички, а? — снизходително отбеляза Уилсън.

— В баните няма шпиониращи устройства.

— Това е добре. — Уилсън кимна към тоалетната чиния от черен порцелан. — Уединението не бива да се нарушава дори в „Ентърпрайз Корпорейшън“.

Бартън се облегна на умивалника.

— Уилсън, мисля, че е важно да сме откровени един с друг. — Изглеждаше напрегнат, което бе доста нетипично за него. — Всъщност именно тук нещата започват да стават малко по-сложни.

— Нима това е възможно? — разсмя се Уилсън. Винаги се смееше, когато бе нервен. — Какво може да бъде по-шантаво от онова, което вече ми показахте? Не всеки ден човек може да научи, че свитъците от Мъртво море съдържат планове за пътуване във времето.

Бартън пак се потърка по брадичката.

— Учените, с които ще се срещнете, Меркуриевият екип, всъщност не знаят какво става. Те си мислят, че ще ви изпратя *напред* във времето, при това само няколко минути напред.

Уилсън се разтревожи.

— Охо...

— Но планът не е такъв, ако стигнем до споразумение.

Уилсън седна на капака на тоалетната чиния.

— И какъв по-точно е планът?

Безупречно облеченият учен го погледна право в очите. Отново се бе превърнал в образец на хладнокръвната самоувереност.

— Да ви изпратим *назад* във времето.

Уилсън мислено се усмихна. Подходът на Бартън беше доста по-приятен от пиянските дрънканици на професор Оутър. Все пак, просто за всеки случай, попита:

— Трезвен сте, нали?

Бартън сви устни.

— Май не разбирате сериозността на това, което ви казвам.

— Да оставим глупавите шеги — каза Уилсън. — Съгласен съм, че трябва да сме честни един с друг. Просто ми кажете истината — за какво *наистина* става дума?

Бартън потърка брадичката си по онзи начин, по който го правеше всеки път, когато се канеше да каже нещо важно.

— Възнамерявам да ви изпратя седемдесет и пет години назад в миналото.

Уилсън усети как неволно потръпва, но успя да скрие вълнението си, облегна се назад върху тоалетната чиния и сплете пръсти зад тила си.

— Да предположим за момент, че *можете* да ме пратите назад във времето — нещо, в което сериозно се съмнявам. И как точно

предлагате да си получа парите... щом дори *вие* още няма да сте се родили по онова време?

— Накрая ще ви върнем в *настоящето* — също толкова спокойно отвърна Бартън. — Ще си получите парите от мен. Половината сега, другата половина после. — Замълча за момент. — Не очаквам да се съгласите незабавно. Концептуално това е много трудно за разбиране. Много добре го осъзнавам. Аз самият имам проблем с разбирането.

Уилсън се почеса по бузата.

— И защо седемдесет и пет години назад в миналото? Сигурно имате основателна причина.

— Имам. При това много основателна. — Бартън дълго мълча, преди да продължи. — Целта на всичко това е да изпълните една секретна мисия.

Уилсън отново се ухили широко.

— О, секретна мисия значи! Защо не казахте от самото начало? Нека позная. Искате да ме пратите назад във времето, за да убия някого. Също като във филмите. Нечия прапрабаба или нещо подобно. Да... да унищожа кръвната им линия.

Бартън изобщо не изглеждаше развеселен.

— Нищо подобно, Уилсън. Съветвам ви просто да ме изслушате и да запазите остроумията за себе си.

Последва дълго мълчание, през което двамата се гледаха, без дори да мигнат. Накрая Бартън заговори отново:

— Меркуриевият екип не знае нищо за мисията. Те си мислят, че се опитвам да докажа *теорията* на пътуване то във времето. — Замълча за момент. — Зная, че всичко това е много необичайно.

— Всъщност подобни неща ми се случват всеки ден.

Бартън отново се потърка по брадичката, без да обръща внимание на коментара му.

— Всичко е свързано с двайсет и осма книга от Стария завет. Книгата на Исая.

— Останах с впечатление, че плановете за пътуването във времето се намират в Книга Естир. Двайсетата.

— Уилсън, никой няма да тръгне да строи времеви портал, ако няма наистина много основателни причини да го използва. Разбирате го, нали?

— И... каква е *основателната причина*?

— Има мисия, която трябва да бъде изпълнена. Мисия, описана в Книгата на Исая. Това е причината всичко това да се случва. Това е причината моят свят, а сега и вашият, да е обърнат с главата надолу.

Неочаквано от съседната стая прозвуча приглушен глас.

— Извинете... ехо!

Бартън рязко отвори вратата. Някакъв тийнейджър с кафяв анцуг бе влязъл в кабинета. Макар че Бартън външно оставаше спокоен, Уилсън усещаше, че е потресен от нахълтването.

— Андре... какво правиш тук? — попита Бартън.

Момчето тръгна към него.

— Трябва да кажа на майка кога да ме вземе.

Уилсън се вгледа в очите на Андре в търсене на някакъв намек, че е подслушвал разговора им, но не откри в лицето на младежа нищо гузно.

— Кажи й, че ще се погрижим да те върнем у дома, става ли? — отвърна Бартън. — Можеш дори да пренощуваш тук, ако искаш.

— Става.

— Андре, запознай се с Уилсън Даулинг — каза Бартън.

— Приятно ми е — насили се да каже Уилсън. Ръкуваха се и Уилсън бързо дръпна ръката си — дланта на момчето бе потна, почти мокра. Това не означаваше ли, че крие нещо? Или ръцете му по принцип си бяха такива?

— Надявах се да се запознаем — гордо каза Андре. — Идеята да ви открием беше моя. Аз се сетих, че можем да потърсим естествен Ген-ЕП.

Уилсън избърса ръката си.

— Не очаквай да ти благодаря.

— Андре е сред най-умните ни младежи в „Ентърпрайз Корпорейшън“ — взе думата Бартън. — И най-новият тактик в Меркуриевия екип.

— Къде ти е лабораторната престилка? — поинтересува се Уилсън.

Андре впери поглед в него.

— Ще я получа утре.

Последва неловко мълчание, по време на което тримата стояха и се зяпаха. Уилсън не искаше да казва нищо, което би могло да проточи

разговора.

Накрая Бартън посочи вратата.

— Андре, ще се видим след около час в залата за инструктаж. Какво ще кажеш?

— Ще ида да потърся Дейвин — каза Андре. — Радвам се, че се запознахме, сър.

Бартън изчака Андре да излезе, след което върна Уилсън в банята и отново затвори вратата. Кабинетът вероятно още се подслушваше. Бартън застана до джакузито, загледан към храсталаците навън. Уилсън вече беше видял колко аналитичен е ученият и предположи, че е изчислил разстоянието до вратата, дебелината на дървото, колко високо говори и колко далеч от тях е бил Андре, когато откри присъствието му.

— Мислите ли, че хлапето е чуло нещо? — попита Уилсън.

— Не съм сигурен.

— Разкажете ми по-подробно за мисията.

— Да, мисията. — Бартън хвърли поглед към вратата и леко сниши глас. — Книга Естир съдържа информация *как* да пътуваме във времето. Книгата на Исая пък съдържа информация *защо* трябва да пътуваме във времето. Когато преведох за първи път текста на Естир, осъзнах, че съм направил невероятно откритие. После разкрих връзката с Книга на Исая и оттогава животът ми вече не е същият. — Той отвори вратата, погледна навън, за да се убеди, че в кабинета няма никой, и затвори. — Книгата на Исая е много могъщ документ. Наистина много. Повече от две години държах всичко в тайна, като през това време разшифровах текста ръчно и работех колкото се може по-бързо.

— И сега го казвате на *мен*?

— Един човек е изключение. Текстът на Исая го описва като Надзирателя.

Уилсън се озадачи.

— Какво надзирава?

Бартън скръсти ръце, имитирайки езика на тялото на Уилсън.

— Мисия Исая разказва за посочването на човек, който ще възстанови равновесието. — Погледът му се съсредоточи, сякаш търсеше знака на Ген-ЕП в очите на Уилсън. — Има голяма вероятност Надзирателя да сте вие.

Уилсън се ухили нервно.

— Не съм никакъв надзирател, уверявам ви.

— Има вероятност да сте.

— Невъзможно е... аз съм от *Сидни*!

— Аз пък си мисля, че може би сте.

— Никой от Сидни не е надзирател. Сърфист — може би, но надзирател — *изключено*.

— Имате знака на Ген-ЕП, което означава, че можем да ви пратим на пътешествие във времето. И в Книга на Исаия се говори за Надзирател без религия.

Уилсън зачака още обяснения, но Бартън не каза нищо повече.

— Това ли е всичко? — попита Уилсън.

Бартън кимна.

— Това ли е най-доброто, което имате. *Това?*

— Признавам, не мога да съм абсолютно сигурен, че става въпрос именно за вас. Но сред милиардите хора на тази планета именно *вие* имате подходящия генетичен модел. Това все пак означава нещо. Имам чувството, че ако успеем да пратим някого назад във времето, този някой трябва да сте вие.

Уилсън не се сдържа и се изкиска.

— Колко подходящо само — застанал съм до тоалетна чиния. Знаете ли, аз пък си мисля, че *това* е знак! Сам го казахте — съвпадения не съществуват.

Уилсън нервно закрочи напред-назад по черните плочки. Довечера отново щеше да му е трудно да заспи.

— Всичко това е много странно. Давате си сметка, нали?

Продължи да крачи. Най-много го тревожеше фактът, че идеята му харесва — идеята, че е специален. И обещанието за приключение.

— Да си представим, че *можете* да ме пратите назад в миналото — каза Уилсън. — Приемам, че няма да ми се налага да убивам никого, когато стигна там. Тогава *какво* трябва да направя?

Бартън разтри слепоочията си.

— Все още не съм разшифровал напълно текста на мисията, но мога да ни кажа следното. Надзирателят е избран да се върне във времето и да задейства три енергийни портала, които регулират потока магнитна енергия през земната атмосфера.

Уилсън съвсем се обърка.

— Какво означава това?

— Тези портали са като огромни часовници, които регулират самото време.

— Искате да се върна седемдесет години в миналото и да задействам няколко гигантски часовника? — Уилсън замълча. — Та това е нелепо!

— Можете да се подигравате колкото си искате, но технически казаното от вас е вярно. Именно *това* е Мисия Исая — мисия, предречена в свитъците от Мъртво море.

Уилсън отново седна на тоалетната. Имаше чувството, че ще повърне.

— Кажете ми, *защо* магнитното поле на Земята трябва да се регулира или както там го казахте? Ако може, обяснете го като на съвсем обикновен човек.

Очите на Бартън проблеснаха.

— Това ще ви хареса. Запитвали ли сте се защо всеки ден изглежда по-кратък от предишния? Защо времето тече все по-бързо и по-бързо с годините?

— Да...

— Значи разбирате за какво говоря?

— Да. Всеки има това чувство.

— Правилно, всеки го има. Причината е в това, че магнитната честота в земната атмосфера се увеличава. И в резултат на това *времето* наистина тече по-бързо.

— Но според теорията на атомния часовник скоростта на времето е *константа*.

Бартън се изсмя пренебрежително.

— Атомният часовник се влияе точно така, както и всичко друго. Ще ви дам пример. Вземаме два много точни атомни часовника и ги синхронизираме. Поставяме единия на земята, а другия в совалка, която обикаля три пъти планетата с максимална скорост, след което каца. Когато сравним устройствата, ще установим, че атомният часовник, обикалял в околоземна орбита, е *изостанал* от часовника на земната повърхност. Изостанал с няколкостотин наносекунди — точно според формулата за забавяне на времето на Айнщайн.

— И какво доказва това?

— Това доказва, че *времето е еластично*. Че може да бъде разтягано и свивано.

— Добре, Бартън. И какво от това, че времето се движи побързо?

Бартън потърка брадичката си.

— Ако скоростта на времето надхвърли определена граница, светът и всичко в него ще полудее. Последствията в психологически и биологически план са ужасни, при това в глобален мащаб. Ако искате вярвайте, но Мисия Ися е свързана със *забавяне* на времето до скоростта, с която трябва да тече, а оттам и с предпазването на всички нас.

Уилсън не искаше да се замисля сериозно върху тези неща. Просто информацията беше твърде много, за да я възприеме цялата.

— И аз съм онзи *Надзирател*? — попита той с тон, който загатваше колко абсурдно му звучи това.

— Да, Уилсън, мисля, че може би сте.

Това „може би“ направи впечатление на Уилсън. Той внимателно разгледа възможностите. Първо: Бартън е напълно побъркан. Второ: „Ентърпрайз Корпорейшън“ все пак се интересува от омега — програмирането, но това вече му изглеждаше малко вероятно. Трето: професор Оутър бе разбъркал мозъка му и всичко това беше някаква шантава, но интересна илюзия. И накрая четвърто: всичко, казано от Бартън, е самата истина. Замисли се за момент. Най-плашещият сценарий беше последният.

— Да преразгледаме договора — предложи Уилсън. Време беше да вдигне мизата, за да види как ще реагира Бартън. — Нали помните онзи Рембранд на третия етаж? Спящото бебе с майка му. Искам да го включите към всичко останало.

Някъде над Мексиканския залив

„Сааб 340“

27 ноември 2012

07:55

Мисия Ися — ден трети

Внезапно раздрусване рязко върна Уилсън в реалността.

Той си сложи слънчевите очила, излезе от тоалетната и тръгна към пилотската кабина. Турбулентността като че ли се беше засилила значително. Докато залиташе по пътеката, потупа Естир по главата и продължи към малката врата. Кучето изглеждаше доста щастливо при дадените обстоятелства, сякаш изобщо не го интересуваше какво става.

Изгряващото слънце беше изчезнало от хоризонта и на негово място се бе настанил мрачен купест облак. Времето се беше променило много бързо. Хелена стискаше щурвала така силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели от напрежението, докато пилотираше самолета към гигантската буря. С мъка овладяваше машината.

Уилсън се провря покрай нея и се настани на лявата седалка.

— Крайно време беше! — извика Хелена.

Уилсън си сложи колана.

— Очертава се веселба. — Самолетът подскачаше: снишаваше се и се издигаше с по трийсетина метра.

— Вече си мислех, че няма да се върнеш!

Понякога височината им беше толкова ниска, че Уилсън различаваше разпенените гребени на вълните, които ставаха все по-големи.

— Май е по-добре аз да поема управлението — рече той иронично. — В края на краищата нямаш разрешително за пилот.

Хелена му хвърли изпепеляващ поглед.

— Тази буря се появи изневиделица! Беше невъзможно да държа постоянен курс. А ти идваш и се правиш на интересен.

— Направо си изкарала акъла на Естир. Виж я, горкото куче. — Уилсън плавно пое управлението и самолетът бързо набра височина.

Хелена не можеше да разбере какво прави Уилсън. Вече повече от четирийсет минути беше летяла на височина под сто метра.

— Какво стана с радара? Не трябваше ли да стоим под него?

— Вече сме далеч от всичко. — Уилсън погледна таблото. — Тук няма никакви радари, можеш да си сигурна.

— Знаеш ли колко с натоварващо да летиш така ниско?

— Справи се отлично.

Хелена вдигна пистолета и опря дулото в дясното слепоочие на Уилсън.

— Време е да отговориш на въпросите ми! — От натиска главата му се килна настрани.

— Не мислиш ли, че има и по-добри начини да поговорим? — отвърна той.

— Отсега нататък аз ще задавам въпросите, а ти ще отговаряш! *Например* — кой си ти, по дяволите? И какво правим?

Уилсън посочи зловецата купеста облачност пред тях.

— Ако случайно не си разбрала, тази буря е опасна. *Много* опасна. Във време като това могат да се образуват големи въздушни ями. — Сякаш по даден знак огромна светкавица удари повърхността на океана и кабината се озари от ослепителна светлина. — Ще разкарам самолета оттук, става ли?

— Няма да ти позволя да сменяш темата.

С все така опрян в слепоочието пистолет Уилсън зави надясно — на запад, където небето бе по-чисто; друсането постепенно намаля. Уилсън си даваше сметка, че промяната на курса ще се отрази критично върху запасите им от гориво.

— Виж, много добре разбирам как се чувстваш — каза той.

— Искам отговори! Не ме карай да направя някоя глупост!

— Ще те попитам направо — значи не смяташ, че да опираш пистолет в главата ми е глупост, така ли?

Уилсън вече си имаше достатъчно неприятности — намираще се на повече от хиляда километра от целта си, горивото беше проблем и все още не беше разбрал как точно се работи с навигационния компютър. Полицията в Хюстън го преследваше незнаяно защо и само преди два дни беше попаднал в автомобилна катастрофа, която едва не го размаза. Беше му дошло до гуша и той гневно перна цевта на пистолета.

— Ако ме застреляш, кой ще спусне самолета... *ти* ли?

Простата логика накара Хелена да заври в собствен сос.

— Напомняш ми за бившата ми приятелка — добави той.

Хелена стисна зъби, за да не извика от ярост. После се овладя и попита:

— Къде отиваме?

Уилсън посочи оръжието.

— Това ли е нормалният ти начин да разговаряш с хора?

— С идиоти като теб — да!

— Явно си страхотна в общуването! С нещо подобно ли си вадиш хляба?

— Ще отговориш ли на въпросите ми, или не?

— Не!

През следващите петнайсет минути Хелена не проговори, нито помръдна. Единственият звук в кабината беше успокояващото бръмчене на двигателите. Уилсън се възползва от затишието да разучи навигационния компютър. Отне му известно време, но накрая успя да въведе координатите и изчисли горивото. Нямаше да е лесно, но ако времето се задържеше добро, можеше и да стигнат.

Доволен, че нещата изглеждат по-добре, той се обърна към Хелена.

— Казвам се Уилсън Даулинг. Австралиец съм. В момента летим с витлов самолет на височина хиляда и петстотин метра в посока към Мексико.

— Къде в Мексико?

— Полуостров Юкатан.

Хелена се обърна към него за първи път откакто беше пернал пистолета ѝ и се загледа в профила му. Беше се обръснал и сега носеше бяла риза и черни панталони. Стояха му много по-добре от предишното облекло; вероятно можеше да се каже, че е красив, но точно в този момент тя бе по-склонна да го ненавижда заради това.

— Защо полуостров Юкатан?

— Това е всичко, което мога да ти кажа.

Хелена изсумтя раздразнено.

— За момент си помислих, че ще се представиш добре.

Уилсън видя отпред облаци, натисна едно копче на компютъра и самолетът автоматично набра височина, увеличавайки по този начин обхвата им. Вече имаше малка вероятност да успее да кацне някъде и да зареже Хелена. Налагаше се да я търпи до края на пътуването. Жалко.

— Отивам на едно място, наречено Чичен Ица — отвърна той.

— Древният град ли?

— Не, заведение за пържени пилета.

— Няма значение кое летище ще изберем. Властите ще ни арестуват веднага щом кацнем. Може и да ти звучи странно, защото си идиот, но лично аз съм сигурна, че „Тексас Еър“ си искат самолета.

— Няма да кацаме на летище — отвърна той. — В средата на руините има просторен площад. Би трябвало да е достатъчно голям, за да се приземим там.

— Да не си луд?

— Спокойно мога да приземя машината, без да ни убия. Имай мъничко вяра.

— Имай мъничко вяра!?! — Хелена завъртя очи и плъосна назад в седалката. — Какво правя тук, по дяволите?

Уилсън се обърна към нея.

— Нямам представа, ако питаш мен.

Хелена го зяпаше.

— И за протокола, не ми харесва да насочваш оръжие към мен. Повече не го прави — твърдо рече той.

Хелена си помисли за баща си и какво ли си мисли той сега. Единствената му дъщеря е замесена в отвлечане на самолет. Сигурно беше ужасно ядосан и проклинаше, че е приела твърде сериозно ролята си на „бунтовник без кауза“. Или по-скоро не беше на себе си от мисълта, че определено е за психиатрията.

Обърна се към Уилсън.

— Докато те нямаше, имах видение, в което ти се взираше в отражението си в огледалото в тоалетната. За какво си мислеше?

Уилсън се опита да скрие изненадата си.

— Мислех си за събитията, които ме доведоха тук.

Нещо подсказа на Хелена, че казва истината — просто го усещаше. Пое си дълбоко дъх. Имаше странното чувство, че познава Уилсън, и макар той да я дразнеше ужасно, изпитваше някакво необяснимо доверие към него. Не разбираше защо, но му вярваше.

— Предлагам ти сделка — рече тя. — Каж ми истината и ще ти помогна.

Уилсън нямаше желание да сключва никакви сделки. Искаше просто Хелена да напусне жива и здрава живота му, за да може да се съсредоточи върху мисията си.

Хелена прибра пистолета в якето си и огледа кабината.

— Това, което си тръгнал да правиш, трябва да е важно. Просто трябва. Иначе нямаше да отвлечеш самолета.

— Отвлякох самолета, защото полицията ме преследваше.

— Да, но го отвлече, за да *отидеш* някъде. Има някаква причина да го правиш. Сигурна съм.

21.

Чичен Ица, Мексико

„Сааб 340“

27 ноември 2012

10:55

Мисия Исая — ден трети

Дъждът се сипеше върху Чичен Ица на вълни.

Заобиколеният от гъста джунгла древен град представляваше серия тревисти площади, между които бяха пръснати най-различни каменни постройки, обитавани за последен път преди повече от 950 години. В центъра на това зловеццо, някога изпълнено с живот място се издигаше подобна на планина сива пирамида, чудо на строителния гений — El Castillo. Съоръжението с плосък покрив, изградено от варовикови блокове, се издигаше застрашително над горите на Юкатан и всичко около него изглеждаше миниатюрно и незначително.

Градът обаче бе мъртъв. Древните владетели и воините, занаятчиите и селяните отдавна ги нямаше. Някогашният център на вселената на майите беше принизен до една от „туристическите атракции“ на Мексико — при това доста популярна. Хиляди хора идваха всяка година да се възхитят на архитектурата и завладяващата история на великата и понякога брутална култура, процъфтявала някога тук.

Бял ибис се носеше плавно през тропическия дъжд. Птицата изведнъж смени посоката, защото ревът на приближаващи двигатели смути утринното спокойствие. Стресната от засилващия се грохот, птицата полетя надолу към спасителната зеленина на джунглата.

„Сааб 340“ на „Тексас Еър“ се спусна ниско над изоставения град, след което изчезна обратно в облаците. Грохотът на перките се понесе в небето, докато самолетът описа широка дъга, излезе от мъглата, проблесна в другия край на града и отново се издигна към облаците. Шасито се спусна със стон. Задкрилките се отвориха в максимална позиция и самолетът се спусна за последен заход.

— Ти си абсолютно побъркан — заяви Хелена. — Знаеш го, нали? — Стегна предпазния си колан максимално. — Това е тъпо. Адски тъпо — вече започваше да дрънка.

— Каза, че ще го направиш, но знаеш ли какво? Част от мен не вярваше. — Тя погледна добермана в седалката зад нея. През последните петнайсет минути се бе мъчила да измисли как да обезопаси животното с помощта на два предпазни колана през гърдите му.

Уилсън почука уредите, показващи оставащото гориво. Двата резервоара бяха празни. *Напълно* празни. Правенето на втори кръг над града беше рисковано, но бе за предпочитане, отколкото кацането слепешком. Той отново повтори наум процедурата за приземяване — задкрилки, въздушна спирачка, спойлери, намаляване на оборотите. Отново погледна уредите. Трябваше да е максимално прецизен. И щеше да се наложи да натисне здравата спирачките, след като колесниците докоснат земята.

Турбулентността в облаците се засилваше.

Двигателите бръмчаха. Видимостта бе сведена до нула. По предното стъкло се образуваха капчици. Внезапно прочутият град изникна в мъглата. Явно валеше от известно време и на централния площад се бяха образували локви, някои вероятно твърде дълбоки. Иригационните канали преливаха.

— Адски тъпо — отново каза Хелена.

— По-добра възможност няма да имаме — отвърна Уилсън. — Отново намали оборотите и бръмченето на двигателите стана побасово. — Но трябва да кажа, че на снимките изглеждаше по-голям.

— Как така *изглеждаше по-голям*?

Демонстрирайки самоувереност, Уилсън махна едната си ръка от щурвала и посочи напред.

— Спокойно, знам какво правя. Планът е да кацна точно зад онези дървета. — И наистина, зад дърветата имаше равен затревен площад, минаващ като писта през центъра на града.

Хелена се размърда неспокойно в седалката.

— Внимавай. Играеш си не само със своя живот.

— Ще ни е нужно колкото се може повече разстояние за кацане. Честно казано, не очаквах да вали. Това може да създаде известни проблеми.

— Ако умра, *здравата* ще ти се ядосам — изстена Хелена.

Бордовият компютър подаде предупредителен сигнал:

— Горивото свършва... Горивото свършва...

Двигателите се закашляха.

През кабината премина обезпокоителна тръпка — предсмъртна тръпка, както я наричаха пилотите. После едната перка изведнъж спря да се върти. Уилсън си помисли, че са късметлии, че другата все още работи, но точно тогава тя също замлъкна и направи последен оборот. Явно решението му да прелети над града се беше оказало много лоша идея.

Скоростта им рязко намаля и Уилсън избута щурвала напред — нямаше друг избор, освен да увеличи наклона на кацане. Насочваха се право към върховете на дърветата. Всичко се случваше ужасно бързо. Площадът изчезна зад гъстата растителност.

— Страхотно, Уилсън. Направо страхотно! — извика Хелена.

Дъждът заплющя свирепо по предното стъкло.

Вятърът виеше в крилете.

Със стържене на стомана самолетът забърса листата. Клони зашибаха фюзелажа. Изведнъж носът се показа от джунглата, последван от колесника, който се удари с огромна сила в земята. Уилсън и Хелена полетяха напред, задържани от предпазните колани.

Натиснал педалите, Уилсън се мъчеше да овладее машината, която се носеше с безумна скорост по мократа трева. Профучаха покрай пирамидата Кастильо и покрай Храма на воините.

Движеха се прекалено бързо!

Каменната стена в края на площада се носеше устремно към тях.

— Тъпо — отново каза Хелена, но този път едва чуто. — Адски тъпо. — На всичкото отгоре започваше да вижда през очите на Уилсън и картината се губеше в червеникава мъгла.

Кабината се друсаше и подскачаше, сякаш всеки миг щеше да се разпадне.

— Хайде де! — извика Уилсън, сякаш предизвикваше някакъв противник.

Самолетът улучи иригационен канал, наполовина пълен с вода. Предният колесник се счупи и носът заора в земята. Стъклото се напука. Кал оплеска предния прозорец. Всичко се тресеше неудържимо.

Уилсън, вече в ролята просто на пътник, се взираше в приближаващата каменна стена.

Скоростта им намаляваше — но дали щяха да спрат навреме?

Оставяха след себе си все по-дълбока бразда, минаваща през целия площад. Кална вода продължаваше да пръска по предното стъкло. Попаднаха на втори канал, кабината се разтресе и подскочи. После се плъзнаха и спряха само на сантиметри от стената.

Настъпи пълна тишина.

Уилсън се обърна към пътничката си и се ухили.

— Идеално кацане, какво ще кажеш?

Шокираната Хелена се хвана за главата.

— Ох, Господи!

— Добре де, почти идеално.

Вратата на осакатения самолет се отвори и Уилсън подаде глава навън.

— Казах ти, че всичко ще е наред.

Отново беше завалял ситен дъжд.

— Според всички правила трябваше да сме мъртви — заяви Хелена. Изобщо не беше впечатлена — или най-малкото искаше Уилсън да си мисли така. — Ти си луд. Ама наистина луд. — Телепатичната връзка беше прекъснала и Хелена започваше да разбира, че тя се проявява при екстремни, застрашаващи живота ситуации — а Уилсън определено често попадеше в такива.

Естир ентусиазирано изскочи навън на мократа трева. Тръпнеше от удоволствие, че отново е на твърда земя, сякаш усещаше какъв невероятен късмет са извадили.

— Живи сме, нали така? — рече Уилсън.

— Ти си луд!

— За да направиш омлет, понякога се налага да счупиш няколко яйца. — Това беше френска поговорка, повтаряна от професор Оутър всеки път, когато оплескваше нещата. Уилсън я беше чувал неведнъж.

— Това е повече от няколко яйца.

Уилсън погледна към смръщеното небе, после към древния град.

— Да се надяваме, че лошото време ще държи туристите надалеч.

Наоколо не се виждаше жива душа, което бе необичайно за това време на годината — в разгара на туристическия сезон. Уилсън свали

фенер от стената и го подаде на Хелена.

— Подръж това, ако обичаш. — Затършува в малката кухня на самолета и напълни джобовете си със сухари. Накрая намери онова, което търсеше, и свали дългия железен лост, горе-долу колкото ръката му, използван за закрепване на количката за храна. Беше доста тежък.

Хелена му върна фенера.

— Няма да дойда с теб.

Уилсън се замисли за момент, после каза:

— Нищо против. — И скочи на тревата.

— За бога, Уилсън! Какво правим тук? Кажете ми! — извика тя. Отговор не последва и Хелена с неохота го последва навън. Миризмата на джунглата изпълни ноздрите ѝ и тя изведнъж осъзна, че е безкрайно далеч от живота, който познаваше. Трудно ѝ бе да си представи защо му е на Уилсън да идва на това странно място. Хелена се загледа към опустелите руини и в същия миг слънцето се показа между облаците и озари дъжда. За нея това беше добър знак — майка ѝ вярваше в това.

Уилсън докосна деформираното витло — две от четирите перки бяха изкривени под прав ъгъл. Шасито беше цялото в кал, предния колесник го нямаше, панели от обшивката в основата на крилете липсваха. Отворите за всмукване на въздух на двигателите бяха задръстени с клони и листа. Уилсън потръпна — пораженията бяха ужасни. Носът на самолета беше изорал дълбока бразда през центъра на площада, сякаш някаква гигантска змия бе преминала през града.

— „Тексас Еър“ здравата ще се ядосат — промърмори той.

Хелена стоеше до него с ръце на кръста.

— Сериозно?

— Не, шегувам се.

— Мислех, че Джордж Уошингтън е най-вбесяващият човек, на когото съм попадала — отвърна тя. — Докато не срещнах *теб*.

— „Тексас Еър“ наистина ще видят голям зор, докато разкарат това нещо оттук.

Хелена усети как дъждът се стича по шията ѝ.

— Уилсън, какво правим тук? Кажете ми, моля те. — Този път тонът ѝ беше почти мил.

— Отивам към онази пирамида ей там — каза той. — Ел Кастильо. Означава „замъкът“ на испански.

Плътните слоести облаци се движеха бързо над града. Хелена погледна към огромната пирамида. На върха ѝ като че ли беше кацнала някаква четвъртита постройка.

— И защо ще го правиш?

— Малко е сложно за обяснение.

— Опитай.

— Ела да видиш сама. Това е най-доброто, което мога да ти предложа.

— А защо ти е този лост?

— И това е сложно за обяснение.

Хелена огледа мрачните изоставени сгради. Беше изумена, че наистина се намира тук, в Мексико. Сякаш сънуваше. Все пак фактът, че е жива, правеше съня доста добър.

Уилсън си спомни подробната информация, която му бе дал Бартън преди по-малко от две седмици. Маите бяха издигнали Чичен Ица без помощта на метални инструменти, товарни животни и дори без да използват колело — и си бяха свършили работата с невероятна точност и изобретателност. Докато Европа тънела в средновековен мрак, маите правели звездни карти, развили единствената истинска писмена система в Новия свят и овладели тънкостите на математиката. Обществото им се състояло от множество независими държави, всяка с многобройна селска общност и голям град, построен около церемониален център, най-често пирамида. Владетелят, живеещ в Чичен Ица, управлявал маите, но имало и много други подобни градове, пръснати из цяло Източно Мексико — Тикал, Копан, Уксмал и други.

Върховен бог на маите бил могъщият Кукулкан — пернатата змия. Според преданията той дошъл от небето преди двайсет столетия, получовек и полубог — птицата кетцал, символизираща небето, и змията, символизираща земята. Белокож и брадат, той бил богът на живота и божествената мъдрост.

— Чичен Ица означава Устието на кладенеца Ица. — Уилсън посочи. — Кладенецът Ица е сладководен водоем в южната част на града.

Докато минаваха покрай сградите, той накратко обясняваше кои са и какви са били функциите им — Женският метох, Храмът на

воините, Хилядата колони. Постройките бяха невероятни — напълно различни една от друга, всички покрити с пищни украси.

Уилсън посочи Голямото игрище — просторна равна площ с високи каменни стени от двете страни.

— Тук са се провеждали игри с топки, продължаващи дни наред. Участвали са стотици мъже от двете страни. Проблемът бил в това, че ако отборът ти загуби, те принасят в жертва на боговете. — Стените бяха покрити с релефи, изобразяващи клането на изгубилите в края на играта. В единия край се издигаше пищна платформа за победителите, украсена със стотици черепи. — Ето на това му се вика истинска мотивация.

— Приличат ми на варвари — отбеляза Хелена.

— Да, имали са много странни обичаи. Но не са били варвари.

Вятърът шумолеше в дърветата. Хелена погледна към Ел Кастильо и попита:

— И тази ли пирамида е стара като египетските?

Уилсън поклати глава.

— Построена е две хиляди години по-късно. Египетските са много, много по-стари. — Той се завъртя в кръг. Нямаше никакви туристи. — Не мога да повярвам, че сме сами.

— Защо има толкова много открито пространство? — попита Хелена. Имаше чувството, че се разхождат из добре поддържано игрище за голф, с равна зелена трева навсякъде.

Уилсън прескочи останената от самолета бразда.

— Някога градът е бил много гъсто населен. Предполага се, че тук са живели над два̀сет хиляди души. Площадът е бил осеян с шатри, пазари и всякакви постройки. С времето по-малките са изгнили и не са оставили никакви следи.

Естир подтичваше щастливо до Уилсън, сякаш бяха излезли на разходка.

— Къде са отишли всички тези хора? — попита Хелена.

— Градът е бил изоставен преди около деветстотин и петдесет години.

— Испанците ли са ги прогнали?

Уилсън поклати глава.

— Бъркаш се с ацтеките. Културата на маите изчезнала напълно преди пристигането на Ернандо Кортес и конкистадорите. Това

станало в началото на шестнайсети век. Този град е опустял най-малко четиристотин години преди това.

— И какво е станало с тях?

— Никой не знае защо маите са изчезнали. Тук има предостатъчно вода и храна. Няма данни за епидемии. Поради някаква причина цивилизацията им просто изчезнала.

Отново заваля лек дъжд.

Хелена се загледа в гъстата джунгла по периметъра на града.

— Колко странно — тихо прошепна тя. Пирамидата Кастильо ставаше все по-голяма, докато я приближаваха. Хелена я зяпна, изпълнена с благоговение. — Гигантска е.

— Според легендите маите са строили пирамидите си високи, за да могат да се доближат до своя бог Кукулкан.

Пирамидата Кастильо беше в класическия за маите стил — десет стъпаловидни нива, всяко следващо с по-малка площ от предишното. На всяка от четирите страни имаше грамадно стълбище, водещо до платформата на върха, където се издигаше малка правоъгълна сграда. Всяко стълбище имаше деветдесет и едно стъпала, плюс гигантското стъпало на горната платформа. Така общият им брой възлизаше на 365, по едно за всеки ден от слънчевата година. Уилсън тръгна към стълбището на северната страна. От двете му страни се спускаха две огромни каменни змии, чиито опашки бяха на върха, а свирените им глави с отворени уста стигаха до земята.

Уилсън пое дълбоко дъх.

— Това е Змийската планина. Така са я наричали маите.

— Много мило — отбеляза Хелена. — И сега какво?

— Сега ще се изкатерим.

Естир нямаше нужда от подканване.

С всеки метър изгледът към града ставаше все по-зашеметяващ.

— Как ще се върнем в цивилизацията? — мислеше на глас Хелена. — Намираме се насред нищото. И рано или късно ще огладнеем. — Накъдето и да погледнеш, виждаше само зелена джунгла. — А и ти потроши самолета.

Уилсън се почеса по брадичката. Пълната липса на туристи го озадачаваше. Може би пътищата бяха блокирани от наводнения.

— Честно казано, не зная как ще се махнем оттук — призна той. — Странно, нали?

Първоначалният план беше да се качи на някой туристически автобус.

— Случва ли ти се понякога да говориш сериозно? — попита Хелена.

— Рядко.

Тя го изчака да я настигне.

— Знаеш ли, някой рано или късно ще дойде да търси самолета и здравата ще загазим.

— Май имаш право.

Тя го изгледа кръвнишки.

— И смятам да обвиня *теб* за всичко, да знаеш.

— Не очаквам нищо друго.

Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-ветровито ставаше. Уилсън избърса дъждовните капки от очилата си. Стигнаха последното стъпало — по-широко от останалите и почти два пъти по-високо. Сивите облаци се плъзгаха сякаш непосредствено над главите им. Гледката към града беше изумителна, а разнебитеният самолет я правеше още по-необичайна.

Уилсън се замисли как ли е изглеждало това място преди хиляда години. Същинско пиршество на цветове и живот — осяян с навеси и дървени постройки площад, хора, купувачи и продавачи стоките си, вървящи по двойки войни, почернели от слънцето, с голи гърди и пищни украси от пера на главите. Хиляди мъже и жени са живеели тук, навсякъде са бродели домашни животни и кучета. Над града се е носела миризма на готвена храна. В далечината са се чували възгласите на мъжете, упражняващи се на Голямото игрище със съзнанието, че един ден от уменията им ще зависи дали ще останат живи, или ще бъдат принесени в жертва. Тук, на върха на свещената пирамида, са стояли само малцина избрани жреци и владетели, наблюдавали са всичко това и са се възхищавали на създаденото от тях общество...

Гласът на Хелена го изтръгна от унеса му.

— А какво е това зад нас?

Уилсън се обърна към невзрачната каменна постройка с три входа, кацнала в центъра на горната площадка, и каза:

— Храмът на Кастильо.

Трите входа са разделяха от две гигантски колони, изваяни във формата на перната змия с оголени зъби.

— Това е Кукулкан — каза Уилсън. — Богът на майте. — Потупа едната змия по корема, след което обиколи постройката по тясната пътека около нея. Повечето рисунки по стените бяха заличени от времето и природните стихии.

Хелена седна на високия до кръста пиедестал пред средния вход и изстиска мократа си коса.

Уилсън се появи на ъгъла.

— На твое място не бих седял там.

— Защо?

— Това е масата за жертвоприношения.

Хелена подскочи и впери поглед в каменната плоча, като се питаше колко ли хора са били заклани върху нея.

— Можеше да ми кажеш *преди* да седна! — Вече имаше чувството, че усеща последните им, изпълнени с ужас мигове.

— Твърди се, че майте принасяли в жертва враговете си пред очите на всички и хвърляли обезглавените им тела надолу по стълбите, между двете змии. По този начин казвали — това е нашият храм и никой няма да го оскверни.

Побиха я тръпки само при мисълта за подобно нещо.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам?

Уилсън надникна през средния вход в невзрачното празно помещение и отвърна разсеяно:

— Малко е сложно.

Мътната слънчева светлина проникваше под ъгъл през входа. Уилсън пристъпи в тясното пространство. По-навътре четири богато украсени колони поддържаха двете дебели дървени греди под тежкия каменен покрив. Всяка греда бе с квадратно сечение и дължина четири метра. Сигурно тежаха тонове. Задната стена беше неугледна, изградена от кирпичени тухли.

Уилсън погледна горния десен ъгъл и започна да брои — девет тухли надолу, седем навътре. Отбеляза си мястото и издълба с нокът хоросана около тухлата. След това хвана железния лост и заблъска с все сила. Разлетяха се парчета кирпич.

— Какво правиш, по дяволите? — извика Хелена.

Когато видя сянката ѝ на пода до него, Уилсън заудря още по-силно.

— Нека позная — рече тя. — Твърде сложно е за обяснение! Или си просто вандал?

Уилсън удари още веднъж и тухлата като че ли се размърда.

— Онова със самолета беше само загряване — каза той. Още един як удар и тухлата влезе навътре и падна някъде от другата страна. Уилсън отстъпи назад. Скоро щеше да разбере дали това пътуване в миналото не е било напразно.

Настъпи тишина.

— Ти напълно ли откачи? — изтърси Хелена. — Какво правиш, по...

И млъкна, защото стените започнаха да се тресат все по-силно и по-силно.

Уилсън изтича навън, без да каже нито дума.

Останала сама в помещението, Хелена усещаше движението през подметките на обувките си.

Каменният под трепереше, не — направо се тресеше.

Земетресение!

Тя нервно отстъпи заднешком, сякаш вървеше по тънък лед. Когато най-сетне излезе и се обърна, видя, че Уилсън и Естир вече са по средата на северното стълбище.

— Хей! — извика тя. — Чакайте!

Уилсън се спускаше с цялата бързина, на която беше способен. Задължително трябваше да стигне по най-прекия път до „вътрешната пирамида“. Бартън беше обяснил съвсем ясно — след първоначалното задействане не се знаеше колко време му остава. Пирамидата Кастильо представляваше всъщност външна обвивка на по-малка пирамида. Входът ѝ се намирал в основата на северното стълбище. Бил открит от археолозите в края на 1990-те с помощта на сонар. С невероятна грубост археолозите пробиха външната стена на нивото на терена и открили стълбището, водещо към помещенията в сърцевината на пирамидата.

Уилсън скочи от третото стъпало. Мократа трева жвакаше под краката му, докато приближаваше примитивния вход.

Вътре цареше непрогледен мрак. Той включи фенера и надникна в шестоъгълния тунел, който се изказваше нагоре под ъгъл четирийсет

и пет градуса. Стъпалата бяха хлъзгави. Водата се беше просмукала през хилядите пукнатини и ниши на външната пирамида.

Естир спря пред входа и вдигна глава към небето. Ушите ѝ помръднаха нервно. Хелена клекна до нея.

— Какво има? Усещаш ли нещо? — Погледна към гората, после към входа, през който беше изчезнал Уилсън.

Уилсън изкачи стъпалата и влезе в двойното помещение. Всичко се тресеше. Беше горещо и влажно и той усети пристъп на клаустрофобия. Въздухът беше изпълнен с миризмата на плесен, като от влажни дрехи.

Лъчът на фенера пронизваше мрака.

Метална решетка, подобна на врата на килия, препречваше пътя му. От другата страна имаше две малки помещения с ниски тавани и голи сиви стени. В предното помещение имаше чак-мул — толтекска статуя на пълен гол мъж, излегнал се в средата на пода. Маите бяха използвали статуята като жертвеник. Плоският ѝ корем и целият под бяха покрити с монети, хвърляни през решетката от туристите за късмет.

Във второто помещение се намиреше Тронът на Червения ягуар. Нефритените очи на животното и зъбите от пирит сияеха застрашително на светлината на фенера.

Решетката беше затворена с катинар.

Уилсън пъкна железния прът между брънките на веригата и завъртя. Металът изстена. Той завъртя отново и отново, докато не чу рязко изпукване и решетката се отвори със скърцане.

„Това е въпрос на вяра“, каза си той.

Заобиколи толтекската статуя и приближи Трона на Червения ягуар. Беше висок до кръста, с цвета на артериална кръв. Животното стоеше странично, с обърната към входа глава. Очите и покриващите тялото му петна бяха от нефрит.

Всичко продължаваше да се тресе.

Лъчът на фенера се плъзна по стената.

На три четвърти от височината ѝ имаше две дупки с размерите на длан, разкрити от земетресението. Той пристъпи зад ягуара, така че отворите се озоваха на височината на гърдите му, и стисна фенера между коленете си.

Знаеше какво трябва да направи, но въпреки това беше неуверен. Всичките му инстинкти му крещяха да не бърка в черните дупки. Думите на Бартън отекнаха в главата му: „Завъртете по часовниковата стрелка. Направете го, без да мислите“. Уилсън потърка длани и колебливо ги пъкна в отворите.

Нещо студено и метално задържа пръстите му! За миг си помисли дали животът му няма да свърши тук, прикован към проклета стена в Мексико. Ръцете му бяха протегнати и гърдите му се притискаха в камъка. Трудно му беше да диша. Имаше чувството, че дланите му ще се откъснат! „Това е въпрос на вяра“, отново се успокои той, като се мъчеше да потисне надигащата се паника.

С цялата си сила завъртя ръце по часовниковата стрелка.

Нищо не помръдна.

Завъртя отново, този път по-силно. Чу се стържене на камък, печатите най-сетне се счупиха и ръцете му се освободиха. Уилсън изгуби равновесие, залитна назад и тупна тежко на прашния под, а фенерът отхвърча настрани.

От стената се посипаха парчета камък — каменен кръг с диаметър около метър започна да се върти над червения ягуар като някаква рулетка. Въртеше се все по-бързо и по-бързо. И изведнъж се освети и всичко започна да се движи като на забавен кадър. По тавана бавно плъзнаха пукнатини и облаци прах мудно изпълниха въздуха.

Уилсън се втурна към толтекската статуя и скочи напред като плувец точно когато носещите греди зад него поддадоха. Каменният таван рухна с оглушителен трясък. Вътрешното помещение остана запечатано, всичко потъна в мрак.

Докато Уилсън се спускаше слепешком по стълбите, времето отново потече с нормалната си скорост. Чу се още един разтърсващ трясък. Таванът на външното помещение също се бе срутил и прахолякът го обгърна. В суматохата Уилсън се подхлъзна на мокрите стълби и полетя с главата напред в мрака.

На двеста метра оттам Хелена беше клекнала с Естир в един каменен вход и гледаше към пирамидата Кастильо. Само преди няколко мига бе гледала през очите на Уилсън и всичко беше обвито в червена мъгла. Припокриващите се образи бяха обърквачи, но вече й се бе случвало толкова много пъти, че започваше да се учи да се справя с дезориентацията.

Гъст облак прах избълва от пирамидата и Уилсън излетя отвътре и се претърколи по ниската трева. Вълна на облекчение заля Хелена, когато го видя жив и здрав.

Уилсън видя Хелена да клечи при входа на сградата с купола, известна като Каракол. Беше се търкалял доста по стъпалата и целият беше насинен. Главата му пулсираше. Над него небето потъмняваше. Облаците се скупчваха над града. Зловещи облаци. Никога не беше виждал такива.

Стотици бели ибиси излетяха с крясъци и се понесоха над гората. Заваляха първите тежки капки на поредния дъжд и изведнъж въздухът стана толкова влажен, че бе трудно да се диша. За секунда всичко стана сиво, шляпането на дъжда бе оглушително. Видимостта се скъси до няколко метра. Уилсън се затича през пороя на север към Хелена.

Каракол беше древна обсерватория, разположена върху издигната каменна площадка. Маите я издигнали, за да следят пътя на Венера в нейния небесен цикъл, продължаващ 584 дни. Подобно на съвременните обсерватории, Каракол бе заобиколен от наблюдателна платформа, а в купола му имаше квадратни прозорци, гледащи към специфични точки от лунния и небесния хоризонт.

Закрил очи от пороя, Уилсън едва различи сянката на обсерваторията. Газеше във вода, която вече достигаше до глезените му и бързо продължаваше да се покачва.

Черното небе се озари от светкавици.

Проехтя гръм.

Поредната светкавица проблесна в облаците и Уилсън усети електрическия заряд зад себе си.

За миг сянката му се отвори ясно във водата.

Последва втора светкавица.

Огромни електрически заряди се изпразваха един след друг в пирамидата. Небето сякаш гореше. Уилсън спринтира през площада и се метна към входа на обсерваторията. Светкавици като паяжини проблясваха и се виеха между сградите и в дъжда. Уилсън падна тежко на каменния под и се претърколи на сухо. Хелена го издърпа от входа точно когато водата отвън засъска убийствено.

Светкавиците продължаваха да раздират небето.

Трещяха гръмотевици.

Небесните разряди удряха с ужасяваща сила. През цялото време Уилсън се взираше в Хелена, която гледаше бурята от входа, а светкавиците озаряваха лицето ѝ. Беше прекрасна, изведнъж осъзна той. Да — *прекрасна*. Странен момент за подобно откровение.

Хелена се обърна към него и попита обвиняващо:

— Ти ли предизвика това? Какво направи в пирамидата? Заради теб ли се разрази тази буря?

За момент Уилсън се оказа хванат натясно, но после се окопити.

— Категорично не. Как бих могъл?

— Ти накара пирамидата да се разтресе! И светкавиците падат върху нея!

След думите ѝ настъпи тишина — бурята си отиде толкова бързо, колкото беше дошла, и над града се спусна призрачно спокойствие. Двамата за момент останаха замръзнали и се вслушваха в очакване нещо да се случи. Само дъждът продължаваше да вали тихо.

— Никога не бях виждала подобно нещо — каза Хелена.

Уилсън избърса водата от очилата си.

— Усещаш ли електричеството във въздуха? — Косъмчетата на ръцете му бяха настръхнали.

Хелена го погледна и видя на челото му пурпурна цицина.

— Ударил си си главата.

Уилсън докосна цицината.

— Паднах по стълбите.

— Знам — рече тя. — Видях те вътре в пирамидата. Заключената решетка... статуята на ягуара. Видях как стената светна! Въртящият се диск! Как таванът се срути! Така че не ми ги разправяй тия, че бурята нямала нищо общо с теб!

Уилсън се изправи с мъка. От дрехите му капеше вода.

— Ще ми отговориш ли?

Той я погледна.

— Отговорът ми няма да ти хареса.

— Опитай.

— Твърде е сложно за...

— ... обяснение — довърши тя. — Страхотно!

Уилсън се дръпна настрана. Облаците вече се разпръсваха. Площадът бе наводнен, водата бе дълбока поне трийсетина сантиметра и вятърът набраздяваше повърхността ѝ. Пирамидата Кастильо беше

покрита с десетки черни белези от светкавиците. Гледката беше зловеща. Внезапно Уилсън разбра — порталът се е активирал. Облекчението му беше неопишуемо. Системата като че ли работеше и това му вдъхна увереност, че един ден ще успее да се върне в своето време.

Звук от двигател отекна през града и на лицето на Уилсън се появи усмивка. В далечината между дърветата се появи зелен джип.

— Питаше как ще се махнем оттук...

Огледа се, но Хелена се беше скрила вътре. Държеше Естир за нашияника.

— Транспортът ни пристигна — каза той.

Хелена нервно извади пистолета.

— Не знаем кои са тези.

— Туристи. Ще ни качат.

— Първо трябва да проверим какви са — предпазливо рече тя.

— Глупости.

Той вдигна ръце и замахна. Джипът бавно излезе на площада, като разплискваше водата, и зави към тях.

— Не знаем кои са — повтори разтревожено Хелена. Погледът ѝ проследи каменното стълбище, което се виеше под купола на Каракол. Тя бързо изкачи ронещите се стъпала и излезе на терасата, като внимаваше да не се показва и държеше Естир плътно до себе си.

Сателитният телефон зазвъня.

Шофьорът на джипа подаде апарата на пътника до себе си. В другия край на площада стоеше някакъв мъж и махаше с високо вдигнати ръце.

Шофьорът предпазливо подкара през наводнената поляна.

В колата имаше четирима мъже, двама отпред и двама отзад, всичките млади, почернели от слънцето, късо подстригани. Онези отзад провериха пистолетите си и ги скриха под ризите.

— Карай право към него — каза лейтенант Диас. — Всички да се приготвят. Да го приклецим без много шум.

После вдигна телефона.

— Ало.

— Хванахте ли го? — попита дълбок глас на фона на непрекъснато бръмчене.

— Току-що пристигнахме. — Диас се огледа. — Имаше силна буря. Забави ни малко. — Не можеше да обясни следите от изгорено по пирамидата. Дори не се опита. — Имам добра новина. Виждаме отпред някакъв мъж, който ни маха. Отговаря на описанието. — Джипът бавно продължаваше през площада. — Като че ли е сам.

Командир Висблат седеше на задната седалка на хеликоптера с долепен до ухото сателитен телефон. В далечината се бяха натрупали мрачни буреносни облаци.

— Лейтенант Диас — каза той. — Възможно е с него да има и жена. Тя е опасна и вероятно въоръжена. Отваряйте си очите на четири.

Черното кожено куфарче от полицейското хранилище беше между краката на Висблат. Етикетът липсваше.

— Да, сър — отвърна Диас.

— И не забравяйте — твърдо каза Висблат. — Искам го невредим. Можете да правите с жената каквото си поискате.

Джипът зави покрай пирамидата Кастильо и разбитият самолет се появи пред тях, но Диас не каза нито дума, просто го погледна.

— Ще го държим в ареста, докато дойдете. — Замълча за момент. — Не забравяйте да донесете парите.

Телефонът изпращя.

— Парите са у мен. Само гледайте да го задържите. И не забравяйте какво ви казах — в никакъв случай не бива да сваляте слънчевите му очила. Разбрахте ли?

— Да, сър, разбрах. — Уилсън вече беше на не повече от петдесет метра. — Ще го задържим след няколко минути. Ще ви се обадя веднага.

— Внимавайте — каза Висблат. — Може да ви извърти някой номер.

— Разбрано, сър.

Армейските рейнджъри бяха доста самоуверени и това важеше с особена сила за Диас. Той прекъсна връзката, подхвърли телефона на един от мъжете отзад и каза:

— Достатъчно е да хванем онзи малоумник и сме уредени за цял живот.

— Прекалено е хубаво, за да е истина — отвърна шофьорът.

— Не забравяйте, трябва ни жив и невредим — каза Диас. — И при никакви обстоятелства не бива да сваляме очилата му. Разбрахте ли?

— Да, сър — отговориха тримата в хор.

— С него може да има жена — добави Диас. — Така че си отваряйте очите на четири. Тя може да е въоръжена. Ако се наложи, застреляйте я.

Уилсън гледаше как джипът спира до него. Седящият до шофьора свали стъклото на прозореца и му се усмихна. Беше млад, с добре поддържани бели зъби.

— Благодаря, че спряхте — каза Уилсън.

— Можем ли да ви помогнем?

Уилсън погледна четиримата мъже в колата — всичките млади, по къси панталони и маратонки. Изглеждаха симпатични. Американци.

— Имах проблеми с двигателите на самолета — каза Уилсън. — Наложих се да направя аварийно кацане.

Младият мъж слезе от колата и Уилсън изпита съмнение, когато нагази във водата, без изобщо да се замисля.

— Да, видях го. Вие добре ли сте? — попита Диас.

Уилсън отстъпи към стълбите.

— Да, добре съм. Е, малко се озорих.

Диас се усмихна.

— Сам ли сте?

В главата на Уилсън зазвуча предупредителен сигнал.

— Да. Сам съм.

Диас кимна.

— Значи аварийно кацане, а?

— Проблеми с двигателите — повтори Уилсън. — Вие по работа или за удоволствие сте дошли?

— По малко и от двете — отвърна Диас, докато хората му се разгръщаха от двете му страни.

— По каква работа? — поинтересува се Уилсън.

Диас вече не се усмихваше.

— Да я наречем „прибиране“.

Хелена клечеше на терасата на Каракол. Чуваше ясно всяка дума.

Единият от мъжете надникна бързо вътре. Не беше нужно Уилсън да е гениален, за да разбере, че е загазил и че положението се влошава още повече.

Друг от мъжете извади пистолет и каза:

— Горе ръцете. Веднага. — Беше много спокоен. Всички бяха много спокойни.

Диас сложи ръка на рамото на Уилсън.

— Ще те попитам отново. Сам ли си?

Уилсън се дръпна назад.

— Какво значи всичко това?

Диас също извади пистолет и го завря в лицето на Уилсън.

— Сам ли си?

— Казах ви. Да, сам съм.

— Къде е жената?

— Оставих я на едно летище в Тексас — без колебание каза Уилсън. — Голяма досада беше. Казах ѝ да се омиа. Какво става всъщност?

Диас пусна съвършена усмивка.

— Ти, приятелю, ми докара най-лесните пари, които съм изкарвал. — Четиримата неочаквано избухнаха в смях. — Аз съм Диас, от армейските рейнджъри, форт Бенингтън. А за твоята глава, нещастни ми приятелю, е определена награда. — Потърка палец и показалец. — Голяма награда.

Уилсън мислено се замоли да не свалят очилата му.

— Момчета, сигурен съм, че ще се разберем. Мога да ви платя повече.

Горе на терасата Хелена бе заинтригувана от насоката на разговора.

— Съмнявам се — отвърна Диас. — Един милион са много пари.

Уилсън неочаквано изблъска единия от мъжете настрани, побягна и скочи от високата три метра площадка в дълбоката до колене вода. Четиримата мъже спокойно отидоха до ръба на площадката, докато Уилсън бяхтеше с всички сили, опитвайки се да стигне до ъгъла.

— Свалете го — нареди Диас. — *Внимателно.*

Проехтя един-единствен изстрел и куршумът разкъса бедрото на Уилсън.

Хелена стисна револвера по-здраво.

Падналият във водата Уилсън притисна раната си с длан. Мускулът на бедрото му беше съсипан. Кръвта бликаше. Той трепереше от шок и болка. Всичко пред очите му се размазваше и отново се фокусираше, докато двама от мъжете го замъкнаха обратно при стъпалата на Каракол.

— Съветвам те да не го правиш отново — предупреди го Диас.

Хелена слезе на пръсти по стълбите. Скри се непосредствено до входа, затвори очи и пое дълбоко дъх. После вдигна пистолета с две ръце, изскочи и извика:

— Хвърлете оръжията! — Четиримата войници се обърнаха към нея. Никой не изглеждаше уплашен. — Казах да хвърлите шибаните оръжия! — отново извика тя, този път по-силно.

Диас хладнокръвно посочи пода и хората му без никакво колебание пуснаха оръжията си. Лицата им оставаха напълно безизразни. Бяха професионалисти, личеше им. Хелена приближи бързо, все така хванала пистолета с две ръце.

— Горے ръцете! — извика тя и изрита настрани първия пистолет. В същия миг единият от мъжете я подсече. Направи го толкова бързо, че Хелена така и не се усети. Падна тежко и си удари главата в земята.

Лейтенант Диас се изкиска тихо.

— Тъпа жена. Да се опитва да застане между нас и един милион долара.

Наемниците избухнаха в смях.

Кръвта бликаше между пръстите на Уилсън.

— Оставете я — изстена той. Хелена като че ли беше изгубила съзнание. Един от мъжете я обърна по гръб. Друг взе пистолета ѝ. — Оставете я — умолително повтори той. — Тя няма нищо общо.

— Съблечете я — нареди Диас. — Вържете ръцете ѝ отзад.

Уилсън се надигна.

— Казах, *оставете я!*

— Може да се позабавляваме с нея, когато дойде на себе си — каза Диас.

Един от хората му грубо разтвори ризата на Хелена.

— Правите сериозна грешка! — каза Уилсън, като полагаше сериозни усилия да се овладее. — Оставете я!

Друг редник приближи, изрита го в гърдите и му изкара въздуха.

— Затваряй си устата! Сега тя е наша.

Уилсън с мъка се надигна на колене, като се мъчеше да си поеме дъх.

— Искам да ви покажа нещо.

Никой не погледна към него; вниманието им беше насочено към Хелена, която тъкмо идваше на себе си. Двама войници с лекота разкъсаха ризата ѝ.

— Рейнджърите са педерастии! — извика Уилсън. — Всички го знаят!

Лейтенантът и хората му се обърнаха едновременно и го изгледаха кръвнишки — точно това, което му трябваше.

Той свали слънчевите си очила и ги хвърли на земята.

Зрителен контакт!

Както и очакваше, четиримата войници се хвърлиха към него като полудели диваци. Уилсън изчака до последния момент и извика омега — командата: „Активирай Пренатоварване“. Изблъска настрани първия нападател, фрасна втория и го събори с един-единствен удар. Но преди да успее да удари отново, Диас и другият рейнджър се нахвърлиха върху него, деряха и сипеха юмруци по лицето му. С първобитен рев Уилсън ги блъсна един в друг, но изгуби равновесие и тримата паднаха на земята с преплетени ръце и крака.

Нападателите на Уилсън бяха по-млади и по-силни, а незнайно защо ефектът от омега — командата му беше по-слаб от обикновено.

Гневно ръмжене на куче отекна от стените; Естир изскочи от руините, впи зъби във врата на Диас и го повлече назад.

Диви писъци раздраха въздуха.

Уилсън успя да се освободи с ритници от другия нападател, но всеки удар, който поемаше, му костваше енергия. Опита се да се освободи, но безуспешно. При поредния удар в лицето светът пред очите му се размаза.

Внезапно проехтяха два оглушителни гърмежа.

Бам, бам.

Уилсън вдигна очи и видя как Хелена — полугола, скрила гърдите си с една ръка — халосва с дръжката на пистолета си Диас в тила. Четиримата войници лежаха в локви кръв на земята; само един все още се движеше — или по-скоро се гърчеше от болка. Хелена се

изправи, докосна с длан окървавената си буза и изрита безмилостно войника в главата. Той се отпусна неподвижен като останалите.

— Естир, тук! — извика тя и кучето пусна яката си като менгеме хватка от раздраното рамо на Диас.

Точно в този момент Уилсън и Хелена се погледнаха в очите. Зрителен контакт!

Предизвикващ оптична тракеноидна реакция.

Обхванат от паника, Уилсън се опита да се изправи на четири крака. Знаеше, че трябва да вземе предпазни мерки и че вече е твърде късно. Хелена беше почти до него! Зениците ѝ се свиваха, лицето ѝ беше безизразно.

Тя се хвърли към него като на забавен кадър.

Уилсън не искаше да я наранява по какъвто и да било начин. Тя току-що беше спасила живота му. Разперените ѝ пръсти посегнаха към лицето му.

Но атаката, която Уилсън очакваше, не дойде.

— Опитай да не се движиш — успокояващо каза тя. — Всичко ще се оправя.

И му помогна да се изправи.

22.

Мексиканска брегова линия, недалеч от Мерила

„Бел 430 Джет Рейнджър“

27 ноември 2012

11:56

Мисия Исая — ден трети

Черен хеликоптер се носеше устремно към мексиканския бряг. На хоризонта се трупаха тъмни буреносни облаци. Хеликоптерът прелетя за миг над белия плаж и продължи към вътрешността непосредствено над върховете на дърветата.

Командир Висблат седеше вяло в задната част на кабината със слушалки на главата. Лицето му беше цялото в синини. Хеликоптерът не беше предвиден за хора с неговата височина и той беше принуден да пъхне краката си под отсрещната седалка. Махна лепенката от челото си въпреки прясната рана. Не искаше лепенки и бинтове по лицето си — смяташе, че с тях изглежда слаб. Гипсът на ръката беше достатъчна неприятност.

Погледът му не се откъсваше от гъстата джунгла, която прелиташе отдолу. Грохотът на турбината изпълваше тясното пространство. Висблат прехвърляше наум различните сценарии. Ако всичко беше наред, Уилсън Даулинг всеки момент щеше да бъде задържан. Едрият мъж се размърда, като се мъчеше да потисне желанието си да злорадства. Пулсът му се ускори от нетърпение. Скоро щеше да му се удаде възможност да покаже колко е добър.

Погледна си часовника и избухна:

— Казахте, че сме само на двацет минути път! А това беше преди половин час!

Навигаторът нагласи слушалките си, погледна към пилота и се обърна назад.

— В момента приближаваме Чичен Ица. Имаше няколко гръмотевични бури, през които не можехме да минем.

Навигаторът и пилотът бяха американски екипаж, избран от Висблат в Сан Антонио. И двамата бяха доста изнервени — бяха нарушили без разрешение мексиканското въздушно пространство и всичко около тази мисия беше извън протокола, в това число и заплащането им.

— Казах ви да летите направо! — отсече Висблат в микрофона. — Без никакви отклонения. Бързам.

Гласът му изпраща в слушалките на пилотите.

— Нямахме избор — каза навигаторът. — Бурята беше прекалено силна.

Висблат изруга на глас, без да изключва интеркома. Грабна мобилния си телефон, сякаш се канеше да го запрати в стената, но се овладя и го остави внимателно на седалката. „Не е нужно да се ядосвам“ — каза си. Даулинг скоро щеше да бъде в ръцете му.

— Чичен Ица вече се вижда — каза навигаторът.

Висблат се надигна и се загледа към древния град. Стените на пирамидата Кастильо бяха покрити със стотици черни следи от изгорено, а площадът беше изчезнал под блещукаща на слънцето вода. Един зле повреден „Сааб 340“ лежеше в края на откритото пространство. Пронизителните сини очи на Висблат оглеждаха руините в търсене на Уилсън. Накрая той насочи вниманието си към Каракол. На платформата стояха хора. Висблат се усмихна. Това бе моментът на победата. Докато хеликоптерът се спускаше към руините, усмивката му изчезна.

Загадъчните черни белези по пирамидата изглеждаха необясними.

Висблат посочи надолу.

— Кацнете. Ето там.

— Не можем да кацнем във вода! — възрази пилотът.

— Ако си искате парите, ще кацнете — отговори Висблат. — Направете го. — Хвърли слушалките си на седалката. — Действайте!

Пилотът погледна разтревожено навигатора, но колегата му не му се притече на помощ.

— Прави каквото ти казва.

Пилотът спусна хеликоптера колкото се може по-внимателно и кацнаха сред облак от пръски. Висблат нагази във водата и погледна през заобленото стъкло на кабината.

— Чакайте тук!

Пилотът включи интеркома си и каза:

— Твоя беше идеята да се съгласим.

Навигаторът продължи да гледа право напред.

— Затваряй си устата и се съсредоточи върху работата. Внимавай да не затънем в калта.

Обезсърчен и с отпуснати рамене, Висблат газеше в стигащата до глезените му вода през лекия дъжд към мъжете, които го очакваха на стъпалата на Каракол. Рейнджърите го бяха отнесли. Вратът на лейтенант Диас кървеше. Мъжът до него притискаше рана — огнестрелна, доколкото можеше да прецени оттук. По лицето на третия се стичаше струйка кръв.

Висблат изтръска водата от кубинките си и изкачи каменното стълбище.

— Какво стана?

— Онази жена — отвърна Диас. — Простреля двама от хората ми, това стана!

Висблат погледна четвъртия войник, който лежеше по гръб с премрежен от болка поглед. Беше прострелян в хълбока.

— Попаднахме в засада. Нямахме как да се защитим.

— Изпатили сте си заради прекалената си самоувереност — изръмжа Висблат, взря се настойчиво в очите на Диас и накрая той не издържа и се извърна. — Предупредих ви, че може да се случи нещо подобно.

— Нямахме да сме тук, ако не бяхте вие! — Диас беше на почивка в Мексико, когато Висблат му се обади и му предложи работата, която можеше да уреди живота му. — Двама от хората ми са простреляни, за бога! А Джефри е със счупена глава. Всичко се прецака.

Хеликоптерът боботеше на площада и вдигаше около себе си концентрични вълни. Висблат извади плик и го хвърли на Диас.

— Това ще помогне. Вашият депозит, както се разбрахме. Двайсет и пет хилядарки.

Диас го взе.

— Хората ми са ранени. — Претегли плика на ръка. — Не е достатъчно.

Висблат се завъртя в кръг.

— Двайсет и пет, за да дойдете — такава беше уговорката. Това, че не спечелихте милион, си е ваш проблем. *Казах* ви да внимавате. — Мястото като че ли го разсейваше. — Казахте, че сте попаднали в засада. Как точно се случи?

Диас пристъпи неспокойно от крак на крак. Самият той не беше сигурен.

— Жената се появи изневиделица. Беше въоръжена. После всичко ми е размазано.

Висблат посочи локвата кръв в началото на стълбите.

— Какво е това? — Количеството кръв не съответстваше на раните, получени от Диас и хората му.

Лейтенантът пристъпи напред да обясни.

— Беглецът беше ранен при престрелката. Стана случайно — заоправдава се той. — Съвсем случайно.

— Казах ви, че не бива да пострада! — изригна Висблат.

— Куршумът мина през крака му — безизразно каза Диас. — Ще оцелее, бъдете сигурен.

— Разбрахме се да не го наранявате!

— Стана случайно!

— Това не е оправдание! — Висблат млъкна, мъчеше се да успокои засилващия се гняв. — Позволили сте една *жена* да ви разкаже играта. Господи! Направо не мога да повярвам.

Диас нямаше спомен какво точно бе станало, след като Уилсън свали слънчевите си очила. Целият епизод му се губеше. Помнеше само как дойде на себе си и откри, че хората му лежат ранени около него.

Висблат успя да се овладее.

— Взели са колата ви, нали?

— Зелен джип.

— В каква посока тръгнаха?

— Натам. — В гласа на Диас внезапно се появиха оптимистични нотки. — Ако вземем хеликоптера ви, ще ги хванем! Тръгнаха само преди половин час. Не може да са стигнали далеч.

— Забравете — срязва го Висблат и огледа ранената четворка. — Вече може да са къде ли не.

Огледа руините. Свещеният кладенец на Чичен Ица бълбукаше, гъста пара се издигаше от него като пушек от заводски комин.

Погледът му се спря върху пирамидата Кастильо, чиято повърхност бе покрита с белези.

Явно Уилсън беше отворил успешно първия портал.

— Още можем да ги пипнем! — настояваше Диас. — Заслужава си да опитаме! В района няма много пътища.

Висблат го изгледа студено.

— Беше ви дадена възможност, лейтенант. И вие я проиграхте.

Обърна се и тръгна към хеликоптера. Уилсън Даулинг се бе доказал като трудна плячка, а Хелена Каприарти се очертаваше като непредвидено усложнение.

— Не можете да ни зарежете тук! — извика Диас. — Сателитният ни телефон остана в колата. Няма как да повикаме помощ!

Даде знак на хората си и двамата, които бяха във форма, вдигнаха автоматичните си пистолети и застанаха от двете му страни.

— Искаме си парите — извика Диас. — Висблат! Искаме си всичките пари!

Кипнал от ярост, Висблат се обърна и закри заплашително към тях със свити рамене и стиснати юмруци. „Всичко се свежда до зрителния контакт“, каза си той. Приблужи противниците си без никакво колебание, като ги гледаше в очите.

— Стреляйте, ако можете! — предизвика ги той. — Хайде!

Знаеше, че е невъзможно.

Сърцето на Диас се разтуптя бясно и на челото му изби студена пот. Изпитваше страх, животински страх. Краката едва го държаха и незнайно защо не можеше да помръдне.

Висблат остана така, наслаждаваше се на смазващата си власт върху войниците, които бяха замръзнали като статуи.

— Хвърлете оръжията — изръмжа той.

Тримата пуснаха оръжията си като хипнотизирани.

— Така е по-добре — с презрителна усмивка каза Висблат. — Ще чакате тук. Ще се обадя по радиото да ви пратят помощ.

Нямаше намерение да прави подобно нещо, разбира се. Обърна се към хеликоптера, отново нагази във водата и тръгна през площада.

Висблат се качи в кабината и затвори вратата.

— Сега накъде? — попита навигаторът.

— Мексико Сити — отговори Висблат.

— Ще трябва да пуснем летателен план.

— Ами пуснете го! — озъби се Висблат. — Не ми пука какво трябва да правите!

— Ами те? — Навигаторът посочи мъжете на площадката на Каракол. — Изглеждат доста зле.

— Не ви плащам да си играете на спасители — отговори Висблат. — Казах ви от самото начало — вършете си работата и не задавайте въпроси.

Навигаторът зърна за миг очите на Висблат и моментално се обърна напред: нещо в тях го накара да изтръпне.

— Чу го — каза на пилота. — Мексико Сити, пълна газ. — Гласът му трепереше от внезапно обзелия го страх. — Трябва да влезем отново... — прочисти гърлото си — през американското въздушно пространство. Ще пусна летателен план.

Хеликоптерът се издигна.

Висблат стискаше и отпускаше юмруци в напразни усилия да се успокои. Погледът му се спря върху сателитния телефон на съседната седалка. Той го взе, натисна бутона за повторно набиране и вдигна апарата към ухото си. Нищо не му пречеше да опита.

23.

Калифорния, Америка

„Ентърпрайз Корпорейшън“, сграда „Меркурий“, етаж 2

14 май 2081

10:00

9 дни преди опитното прехвърляне

Бартън опря ръце на бюрото и погледна въпросително Уилсън. Опитваше се да разбере искането му. Уилсън седеше на един от столовете за посетители със скръстени на гърдите ръце.

— *Защо искате отново да видите свитъците?* — попита Бартън.

— Няма да можете да направите нищо с тях.

— *Искам сам да реша това* — отвърна Уилсън.

— *Ще дойда с вас, ако желаете.*

Уилсън поклати глава.

— *Ако нямате нищо против, предпочитам да отида сам.*

— *Можете ли да четете иврит?* — рязко попита Бартън.

— *Казах ви вече. Не. Не мога.*

— *Тогава защо искате да ги видите отново?*

— *Не знам, честно.*

Бартън посочи към пода.

— *Работих върху тези преводи повече от година. Уверявам ви, направих всичко възможно.*

Уилсън се замисли за момент.

— *Свитъците са част от причината да съм тук, Бартън. Може никога повече да не ги видя отново. Пък и какво толкова може да им стане?*

— *На този етап привличането на твърде много внимание към свитъците може да е неразумно* — отвърна Бартън.

Уилсън затвори очи за секунда-две, после ги отвори.

— *Казахте, че всички знаят за схемите за пътуването във времето и откъде са дошли те.*

— *Всички от Меркуриевия екип знаят.*

— Тогава какъв е проблемът? Те ще разберат любопитството ми. Изказано по този начин, искането изглеждаше достатъчно разумно.

— Добре, Уилсън, щом се налага — рече Бартън. — Но аз самият съм против. Завършете последните тестове, които подготвихме, и ще ви дам достъп. Но ви моля за дискретност. Не искаме по-голямо внимание от онова, което вече имаме.

— Разбирам. — Уилсън стана.

Бартън за момент се разтревожи, че е разказал на Уилсън за мисията Исая малко по-рано от необходимото. Така възможностите се стесняваха повече, отколкото му харесваше. Но това вече бе сторено и нямаше смисъл да мисли за него.

— Успяхте ли да се наспите? — попита той.

— Как мислите? — отвърна Уилсън и завъртя очи.

— Май не. — Бартън чукна интеркома на ревера си. — Дейвин... Уилсън е готов за физическия тест. Направи му и физиологически преглед. Да разчистим окончателно пътя.

— Няма проблем, шефе — отвърна глас от високоговорителя.

— Физиологически преглед — повтори Уилсън. — Да не се опитвате да ми кажете нещо?

— Не. Просто част от процедурата.

Уилсън повдигна вежда.

— Коя процедура по-точно? Онази, за която знаят всички, или другата, за която знаем само ние двамата?

Бартън хвърли разтревожен поглед към таблета си. За щастие зелената светлина показваше, че в момента не ги подслушват.

— Казах ви да внимавате с приказките, Уилсън. — Намръщи се недоволено. — Бъдете така добър поне да опитате.

Уилсън се огледа предпазливо.

— Прав сте. Съжалявам.

Бартън се втренчи в кандидата си.

— Какво според вас ще ми каже физиологическият преглед?

— Няма да е добър — все така предпазливо отвърна Уилсън. — Така де, кой нормален човек би се съгласил на подобно нещо срещу пари?

Интересен отговор.

— Имате ли да ми кажете още нещо?

— Да. Че подхождам към ситуацията, без в действителност да съм готов — каза Уилсън. — *Очевидно*. И че съм малко неорганизиран. — Позамисли се. — А, освен това имам слабост към красиви жени, но кой няма? — Намигна с надежда да разведри атмосферата. — И съм голям комедиант.

— Прегледът ще разкрие ли нещо добро у вас?

— *Това* беше доброто.

— Разбирам. — Бартън го дари с една от редките си усмивки. — Е, очаквам с нетърпение резултатите.

Уилсън се загледа в логото на „Ентърпрайз Корпорейшън“ на стената. На лицето му изведнъж се изписа безпокойство.

— Цялата ситуация е адски шантава.

— В това отношение сте прав, Уилсън.

Бартън отново погледна таблета си — време беше да тръгва. След двайсет минути имаше среща с другия Ген-ЕП кандидат, Магнус Клайнберг. Подготвяше едновременно и двамата за мисията, като се опитваше да запази до последния момент колкото се може повече възможности за избор.

24.

Калифорния, Америка

„Ентърпрайз Корпорейшън“, сграда „Меркурий“, етаж 2

14 май 2081

19:59

9 дни преди опитното прехвърляне

Шепотът на вълните изпълваше помещението. Бартън вдигна чашата димящ зелен чай към устата си. Над бюрото му трептеше холографско изображение. Системата за сигурност първа степен бе активирана. На екрана Уилсън Даулинг се движеше методично между стъклените конзоли със свитъците от Мъртво море: беше изпълнил необходимите тестове и в замяна Бартън му бе дал достъп до хранилището.

Уилсън спря при поредния пергамент — от Книга на Исаия — и започна да го преглежда. Бартън включи същия списък на таблета си. Дотук Ген-ЕП кандидатът му беше прегледал над шестдесет пергаментата, всеки от които беше част или от Книга Естир, или от Книга на Исаия; по някакъв необясним начин успяваше да ги различава.

Застанал в куполното помещение, Уилсън погледна в мрака. Спря за момент, сякаш бе доловил нещо, след което отново се зае с работата си.

Бартън гледаше екрана вече повече от половин час. Уилсън явно четеше свитъците, но как беше възможно това? Ивритът е много сложен език, особено в стария му вариант, на който бяха написани свитъците, при това без никаква пунктуация и разделяне на думите. Бартън беше направил справка в университета в Сидни и знаеше, че Уилсън никога не е изучавал иврит. Още от първия ден така и не повярва, че Уилсън е прочел текстовете по чиста случайност. Съвпадения не съществуваха. Интересното бе, че действията му подкрепяха подозрението, че Уилсън *наистина* е Надзирателя. От друга страна, това бе изненада, а Бартън не обичаше изненадите.

— Дейвин и Андре са тук — прозвуча гласът на Карин по интеркома. — Ще ги приемеш ли?

Бартън потупа ревера си.

— Прати ги да влязат. — Обърна се към монитора и прошепна: — Система, изключи Г-1-СС.

Картината изчезна.

Стъклената врата се отвори и Андре и Дейвин, облечени в лабораторните си престилки, влязоха забързано. Андре гризеше нокти и четеше информацията от таблета си.

— Имаме проблем — каза Дейвин и вдигна във въздуха някакви цифрови документи. — Свързано е с електроенцефалограмата на Уилсън.

— *Голям* проблем — добави Андре.

— Показанията му са извън нормите — продължи Дейвин и подаде резултатите на Бартън. — Засилени алфа и бета-вълни. Много необичайни. Погледни ги.

Докато Бартън преглеждаше данните, Дейвин продължи: — Пуснах ги в Дейта-Тран и не успях да намеря нищо, което дори смътно да напомня на тези резултати. Помислих си, че могат да се дължат на мозъчен тумор или аневризма, но ядрено-магнитният резонанс не показва нищо.

Бартън се потърка по брадичката.

— Интересно.

— Какво ще правим? — попита Дейвин и намести очилата си.

Бартън постави документа на бюрото, подравни го с останалите и каза:

— Нищо.

Андре го зяпна.

— *Нищо* ли?

— Как се представи на другите тестове? — попита Бартън.

Донякъде изненадан от липсата на загриженост у Бартън, Дейвид погледна таблета си.

— Ами... Останалите му показатели са добри. Няма никакви заболявания или вируси. Добра плътност на костите. Отлична имунна система. В отлична форма е. Сръчността му е над нормалната. Психологически изглежда спокоен; според доклада излиза, че се справя добре с напрежението.

— Не можем да го прехвърлим, ако алфа и бета-вълните му са извън нормата — каза Андре.

Бартън се усмихна окуражаващо.

— Не се безпокой. Ще го прегледаме отново. Лично ще го направя.

Андре сви устни.

— Не мисля, че трябва да го използваме.

— Ще го имам предвид, Андре, благодаря. Ако е налице биологична причина да се откажем, ще те уведомя. — Бартън стана. — В цялата „Ентърпрайз Корпорейшън“ няма човек, който да мрази рисковете повече от мен.

В гласа на Андре се долавяше паника.

— Това е повече от риск! Алфа и бета-вълните му са извън всякакви норми!

Бартън погледна пъпчивия тийнейджър.

— *Много добре* разбрах какво каза. Благодаря. Но за тези странни вълни трябва да има някаква причина.

— Това не ми харесва, Бартън. — Коментарът звучеше странно от устата на момче. — Според мен това изключва Уилсън от следващата фаза на осемдесет и едно нула седем. Той не отговаря на критериите, които сам сте записали за опитното прехвърляне. Ще трябва да продължим само с Магнус Клайнберг. Всички негови резултати са в границите на нормалното. Изводът е очевиден.

— Андре е прав — обади се Дейвин. — В тези резултати има нещо странно.

Бартън беше виждал подобна ЕЕГ само веднъж, в един секретен доклад на Военноморските сили. Нямахше съмнения, че Уилсън беше излъгал за способностите си.

— Прави сте — каза той. — Подобен резултат изключва Уилсън от следващия етап. Благодаря, че ме уведомихте. За всеки случай ще повторя лично прегледа. Нека не ограничаваме прибързано възможностите си.

Изгледа Дейвин достатъчно дълго, за да се увери, че заместникът му ще приеме безпрекословно инструкцията му.

Дейвин схвана намека и каза:

— Хайде, Андре. Така или иначе, това не е наша работа. Да се връщаме в лабораторията. Приготвил съм един важен проект за теб.

Двамата излязоха, като Дейвин не спря да говори нито за миг.

Вратата се затвори и Бартън отново остана сам. Шепотът на вълните отново изпълни стаята. Ученият седна и се загледа в електроенцефалограмата на Уилсън. Тя обясняваше много неща. Той включи кода за привилегирован достъп.

— Система... Г-1-СС, ниво ВЗ, Залата на свитъците. Уилсън Даулинг.

Холографското изображение отново затрептя над бюрото му. Уилсън продължаваше да чете внимателно свитъците на Исаия, ред след ред.

Уилсън вече беше избраникът на Бартън за опитното прехвърляне. Не защото беше по-умен, по-млад или по-склонен да съдейства. Причините съвсем не бяха толкова рационални, а представляваха съчетания от ЕЕГ резултатите, странните му действия със списъците и простото инстинктивно усещане, че не друг, а именно Уилсън е Надзирателя. След ЕЕГ резултатите щеше да му е трудно, но не и невъзможно да убеди екипа, че е взел правилното решение.

Уилсън продължаваше да чете свитъците; нямаше и представа, че току-що е одобрен.

Бартън прегледа внимателно резултатите от другите изследвания. Те също бяха интересни. Оказваше се, че при г-н Уилсън Даулинг няма обичайни неща. Което беше добре. Единствено необичаен човек можеше да бъде пратен на подобна мисия.

25.

Джунглите на Източно Мексико

120 км западно от Канкун

27 ноември 2012

12:13

Мисия Исая — ден трети

Светът около Уилсън бавно се появи във фокус, сякаш изплуваше от мъгла. Всичко се движеше. Тучна зелена растителност се носеше покрай прозореца на колата. Валеше ситен дъжд. Чистачките бяха включени. Зад волана седеше жена, която му беше позната. Спомените от пътуването бавно започнаха да се сглобяват в ума му — намираше се в Мексико, легнал на задната седалка на откраднат джип, а това не беше сън. Десният крак го болеше — от огнестрелната рана — и го мъчеше ужасна мигрена, сякаш група перкусионисти са репетирали в главата му цяла седмица.

Хелена караше по кален път през джунглата. На дясната ѝ буза имаше тъмна синина. Естир клечеше до нея с подадена през прозореца глава и се наслаждаваше на гледките и миризмите. От време на време облизваше събралата се на носа ѝ вода и продължаваше радостното си бдение.

Уилсън беше изял ужасен пердах. Челюстта го болеше и бе лошо подута от едната страна. Долните му зъби се клатеха. На дясното бедро имаше импровизирана превръзка — Хелена беше откъснала ивици от някакви дрехи, които бе намерила в колата. За щастие кръвта от раната почти беше спряла да тече.

Известно време Уилсън наблюдава Хелена.

— Благодаря, че ме спаси — успя да каже най-сетне той. Тя го погледна. Русата ѝ коса се беше разпиляла по лицето ѝ.

— Събудил си се. — Намръщи се, когато видя раната под дясното му око. — С теб трябва *сериозно* да си поговорим. Милион долара награда... обучени убийци по петите ти. Мисля, че е време да обясниш какво става. — Колата забави ход и спря. — Каж ми...

Уилсън се усети, че слънчевите очила лежат на седалката до него, и моментално ги грабна и си ги сложи, въпреки случилото се на стъпалата на Каракол. Хелена трябваше да се нахвърли върху него, когато видя очите му, но като че ли бе неподвластна на тракеноидната реакция — нещо напълно невъзможно според Бартън.

— Защо всички се опитват да те убият? — попита тя.

— *Ти* все още не си се опитала.

— Онези типове ти се нахвърлиха и се опитваха да те пребият. Защо им е да го правят?

Уилсън бръкна в джоба си и извади четири пакетчета сухари. Бяха станали на трохи.

— Дай ми само минутка да разбера какво става.

— Трябва да си по-открит с мен — изсумтя тя.

С болезнен стон Уилсън седна, отвори едното пакетче и изсипа съдържанието му в устата си. Дъвченето беше болезнено, но се нуждаеше от храна. С все още пълна уста той посочи пътя и каза:

— Май е по-добре да продължиш.

В жалък опит за компенсация ѝ подаде останалите пакетчета и отново се плъсна на задната седалка.

— Естир сигурно е гладна.

Загледа се през прозореца, но не джунглата изпълваше мислите му — Уилсън се унасяше в спомените с надеждата да намери някои отговори...

Калифорния, Америка

Сграда „Меркурий“, ниво ВЗ — Залата на свитъците

4 март 2081

20:50

9 дни преди опитното прехвърляне

Уилсън стоеше под купола на залата. Въздухът бе абсолютно сух, с нула процента влажност. Беше прекарал тук повече от два часа и главата го болеше. Реши, че възможните причини за това са три. Първо, че е обезводнен. Второ, че е поел твърде много информация за твърде кратко време. И трето... че мозъкът му всеки момент ще се пръсне.

С изключение на няколко думи Уилсън наистина можеше да чете свитъците от Мъртво море, при това почти без усилия. Вече почти нямаше съмнение, че това се дължи на „Система за номериране на Стронг“. Уилсън си спомняше всяка номерирана дума (имаше 12858 уникални думи), както и всички дефиниции. Това бе свидетелство за силата на омега — програмирането на професор Оутър — макар че технически то не бе предназначено за подобни неща.

Тъкмо беше приключил с четенето на Книга Естир. Историята разказваше за освобождаването на евреите от Персия и как първият министър Аман предал царя си Артаксеркс. Уилсън спря и се замисли върху прочетеното. Предателството беше най-лошото престъпление, което можеше да си представи, тъй като се извършваше от човек, на когото имаш доверие. Невинаги е лесно да разпознаеш врага си.

Сега Уилсън четеше Книга на Исаия. Премести се две крачки наляво и спря при поредния лошо запазен пергамент. През цялото време си даваше сметка, че в текста са скрити много повече неща от самите разкази. В него бяха втъкани схемите за построяване на времеви портал и подробностите на мисия, предопределена преди повече от две хиляди години.

Внезапно тишината бе разкъсана от познат глас.

— Какво правите, Уилсън? — Бартън най-сетне излезе от сенките. — Нали казахте, че не можете да ги четете — обвинително добави той.

— Просто ги гледам, нищо повече.

Лъжата беше толкова куца, че чак се почувства унижен.

— Прочетохте цялата Книга Естир и по-голямата част от Исаия.

Уилсън се опита да се направи на изненадан.

— Така ли?

— Откъде знаете кой свитък кой е?

— Да приемем за момент, че *мога* да чета свитъците. Какво означава това за вас?

Бартън сложи ръка върху една от витрините.

— Освен факта, че хич не ви бива като лъжец ли?

— Да, освен това.

— Означава, че явно сте нещо повече, отколкото предполагам. — Бартън бръкна в джоба на лабораторната си престилка и извади таблета си. Погледна дисплея, за да се увери, че никой не ги

подслушва. — Ако питате мен, това може да е само добро. Честно казано, просто искам да знам, че се разбираме. Че сме откровени. За мен това е *много* по-важно от всичко друго. Наистина не ми пука дали можете да четете свитъците, или не. Явно си имате причини да пазите лингвистичните си умения в тайна. Готов съм да ви оставя да продължите да го правите.

— Може би *трябва* да поговорим за това — рече Уилсън.

Лешниковите очи на Бартън бяха напълно спокойни.

— Това наистина не е важно за мен. Но ще ви кажа нещо — каквото и да сте направили, за да увеличите изкуствено интелигентността си, това се е отразило върху мозъчната ви дейност. Вашата ЕЕГ показва засилени алфа и бета-вълни около темпоралните ви лобове. Това е проблем и за двамата ни. Виждал съм подобен феномен само веднъж, а и двамата знаем, че церебралното програмиране е незаконно. Така че нека не го обсъждаме.

Уилсън го гледаше потресен.

Главният учен на „Ентърпрайз Корпорейшън“ отново погледна спокойно таблета си.

— Ако искаме да продължим със следващата фаза на мисията, което е личното ми желание, ще трябва да работим заедно. Отсега нататък не можете да се мотаеете сам и да четете староеврейски текстове. Възможно е да ви наблюдават. Затова ще ви помоля за в бъдеще да се опитате да се правите на малко по-глуповат, отколкото сте. Можете ли да го направите заради мен?

— Мисля, че да — малко притеснено отвърна Уилсън. Бартън сякаш винаги беше с една крачка напред.

— Приключихте ли тук? — попита ученият.

Уилсън погледна останалите пергаменти от Книга на Исая. Те трябваше да почакаат друг удобен момент.

— Да, приключих.

— Добре.

— Мога ли да ви питам нещо? — каза Уилсън, докато вървяха към изхода.

— Разбира се.

— Как дешифрирахте свитъците?

Бартън погледна таблета си.

— Какво ще кажете да поговорим навън? Вечерта е прекрасна. Тук е твърде рисковано да се обсъждат подобни неща.

В асансьора мълчаха.

Когато вратата се отвори, Бартън махна небрежно на охранителя. Минаха през ярко осветеното мраморно фоайе и излязоха в нощта.

— Обожавам това време на годината — каза Бартън. — Приятно и топло.

Тръгнаха по пътеката към разположените на тераси градини зад сградата. Въздухът не помръдваше и ярките звезди сияеха в абаносовото небе. Накрая Бартън наруши мълчанието.

— Чували ли сте някога за Медния свитък от Кумран?

Уилсън поклати глава.

— Трябва ли да съм чувал?

Бартън се потърка по брадичката.

— Медният свитък е неразделна част от ставащото тук. Бил открит в пещера номер три на двайсети март хиляда деветстотин петдесет и втора, заедно с други пергаменти. Той *наистина* е изработен от мед и е единствен по рода си, нещо изключително необичайно. Отначало учените смятали, че е някаква карта на съкровище. Текстове по него описват местоположението на десетки подземни скривалища, в които се предполагало, че се пазят ценностите от Йерусалимския храм. Смята се, че това били най-великолепните богатства в еврейския свят. Има списъци на хиляди изделия от злато, сребро и скъпоценни камъни. Според преданието съкровището било скрито, след като легионите на Веспасиан обсадили Йерусалим през март седемдесета година. Споменах за това в деня, в който се срещнахме.

— Помня.

— Интересното обаче е, че Медният свитък така и не довел до никакво съкровище. Абсолютно никакво. И си остава загадка през последните сто години. Причината за това е, че той всъщност не е никаква карта. Именно в него открих алгоритмите — гигабитово кодиране, представете си, — които разкриват тайните на Книга Естир и Книгата на Исая.

— Никой друг ли не знае? — попита Уилсън.

— Никой. Всички си мислят, че свитъкът е просто карта на съкровище; карта, която не води никъде. А в същото време *той* е

източникът на гигабитовото кодиране. Всички си мислят, че съм дешифрирал алгоритъма сам. Вярно е, умен съм, но не *чак толкова*. Никой не може да се справи сам.

— Защо изобщо сте обърнали внимание на Медния свитък?

— Заехме го от Археологическия музей на Аман за временна изложба във фойето на централния ни офис — каза Бартън. — Свитъкът е великолепен артефакт. Старателно полирана тръба от мед. Великолепен. — Вдигна глава към нощното небе. Погледът му се спря върху Полярната звезда, която сияеше ярко ниско над хоризонта. — Тогава докоснах свитъка за първи път. — Бартън протегна показалец, сякаш го правеше и сега. — И разбрах. — Погледна Уилсън в мрака. — Просто разбрах.

— Мога ли да видя списъка? — попита Уилсън.

Бартън поклати глава.

— Не. Мисля, че не бива.

Уилсън сложи ръка на рамото му.

— Не знам защо, но имам чувството, че *трябва* да го видя.

Джунглите на Източно Мексико

120 км западно от Канкун

27 ноември 2012

12:20

Мисия Исая — ден трети

Изпод седалката изведнъж се разнесе телефонен звън. Изненадан, Уилсън погледна надолу. В краката му светеше малък сателитен телефон и продължаваше да звъни пронизително.

Хелена вдигна крак от газта.

Уилсън погледна дисплея и сърцето му прескочи.

— Какво има? — попита Хелена.

— Няма да повярваш кой се обажда.

— Кой?

Телефонът продължи да звъни. Уилсън го обърна с екрана към нея. Хелена прочете:

ВИСБЛАТ (Мобилен)

В съзнанието ѝ се появи образът на грамадния червенокос мъж.

— Явно той е изпратил войниците — заключи тя и потръпна, когато си представи очите му, вперени в нея над проснатото в несвяст тяло на Джордж Уошингтън.

Уилсън беше ужасно смутен. Инстинктът му казваше да изхвърли телефона в джунглата, но той не го послуша. Натисна бутона за приемане на обаждането и долепи телефона до ухото си. Хелена понечи да го спре, но закъсня.

От другата страна на линията се разнесе дълбок глас.

— Оказвате се пълен с изненади, господин Даулинг. — На заден план се чуваше някакво монотонно буботене.

— Командир Висблат, предполагам — отвърна Уилсън.

— Искам да ви поздравя — каза Висблат. — Пожънахте успех в Чичен Ица. — Изсмя се саркастично. — Свършихте страхотна работа... като съсипахте всичко.

Въпросите се тълпяха в главата на Уилсън.

— Но, господин Даулинг, наистина съжалявам за огнестрелната рана — сериозно продължи Висблат. — Това беше грешка. Казах на онези идиоти да не ви нараняват. Те не изпълниха пряката ми заповед.

Уилсън погледна окървавената превръзка на бедрото си и каза:

— Така е, беше страшно неразумно от тяхна страна да ме прострелят. Ще мине време, докато кракът ми се оправи.

Хелена го изгледа сурово и прошепна:

— Висблат е онзи, за когото ти говорих! Той е луд! Уилсън ѝ направи знак да мълчи и Хелена се подчини, макар и с неохота.

— Дотук с любезностите. Трябва да поговорим — каза Висблат.

— Слушам ви.

— Трябва да работим заедно. Зная за мисия Исаия.

Уилсън рязко си пое дъх, но си каза, че мъжът от другата страна едва ли го е чул.

Тонът на Висблат стана по-твърд.

— Нужна ми е помощта ви и не се срамувам да го призная.

— Както вече казах, слушам ви.

— Вторият енергиен портал, онзи в Египет, е бърникан. Ако го отворите, ефектът ще е обратен. Трябва да продължите направо към третия. Отворете *него*. Така ще има поне частичен положителен

резултат. Няма да е идеално, но ще е стъпка в правилната посока. Вече три дни се опитвам да ви спра и да ви кажа това.

— Милион долара награда е страхотен начин да привлечете вниманието ми — отвърна Уилсън.

Висблат се разсмя.

— Опитвах се да ви защитя! Помислете само. Хората ми можеха просто да ви убият.

— Все още ви слушам — каза Уилсън.

— Трябва да се срещнем. Да обсъдим някои неща.

— Ще си помисля. — Уилсън замълча, опитваше се да спечели време да си помисли. — Имам ви номера, записан е в телефона. Ще ви се обадя да се уговорим.

Последва дълга пауза.

— Ако решите да не се обадите — отвърна Висблат, — искам да разберете, че ще използвам всичките си възможности да ви попреча да отворите втория портал. Нямам друг избор. Съжалявам. Обадете ми се, когато сте готов. През следващите дванайсет часа ще съм в Мексико. И, господин Даулинг, ако решите да не съдействате, ще съм принуден да приема, че двамата с вас не сме на една и съща страна.

Телефонът замлъкна.

Хелена незабавно започна да нарежда:

— Защо не ми каза, че го познаваш!

— Кротко, Кротко...! — Уилсън вдигна ръце. — Задръж за момент. Нямам представа какво става. Просто му играех по свирката, за да науча нещо повече. Права си, положението е адски шантаво.

— Каза му, че си ранен! Вече почвам да си мисля, че си пълен идиот.

— Той знаеше.

— Висблат е човекът, който просна в безсъзнание Джордж Уошингтън! Видях го. Той е побъркан! Личи му по очите. Той е изпратил онези наемници да те заловят, Уилсън. Срецу един милион долара! Каквото и да иска, не му го давай. Повярвай ми. Не се споразумявай с него. Каквото и да ти предлага.

Уилсън не знаеше какво да мисли.

— Ще си пълен глупак, ако го направиш.

— Хелена, моля те, престани. Започваш да ставаш досадна.

— От моя гледна точка *нямат* причина да не те смятам за *пълен* глупак. Крадеш самолет. Разбиваш го. Онова, което направи в пирамидата. Знам, че то беше причина за бурята! Ако не бях аз...

Уилсън вдигна ръка.

— Престани!

— Ако не бях аз, щеше да си мъртъв! — още по-упорито продължи тя.

— Допреди пет минути беше започнала да ми харесваш — отвърна Уилсън.

Тя го изгледа ледено.

— Аз лично нямам подобен проблем с теб.

Уилсън посочи пътя.

— Какво ще кажеш просто да караш? Явно *логиката* не води доникъде. — И отново ѝ посочи да гледа напред.

— Та аз дори не знам накъде отиваме! — възрази тя.

Уилсън погледна към слънцето.

— Просто продължавай напред. Рано или късно ще излезем на шосе. След това продължи към Канкун. Намира се само на няколко часа път.

— Искаш да отидем в Канкун?! — слиса се Хелена. Помисли си за грандхотелите и белите плажове. — Откъде знаеш дали Висблат не те чака там?

— Той очаква да му се обадя. Долових го в гласа му.

Все още не бе имал възможност дори да се запита откъде Висблат би могъл да знае за мисия Исяя.

— Мен ако питаш, като едното нищо в момента ни следи по джипиеса на телефона — изсумтя Хелена.

Права беше. Така че Уилсън изхвърли апарата в джунглата. Но не и преди да запомни телефонния номер на Висблат. Както казваше Бартън — няма смисъл да изключваш никоя възможност.

26.

Калифорния, Америка

Сграда „Меркурий“, субниво А5 — лаборатория

15 май 2081

23:10

8 дни преди опитното прехвърляне

Андре беше страшно горд с новата си лабораторна престилка. За него тя бе признание за силния му интелект, а сега и за успех в кариерата. Беше сам в лабораторията и стоеше до проводниковата банка, част на колайдера и имплодера. Дейвин си беше легнал преди часове и бе оставил на Андре списък от двайсет задачи, които трябваше да се свършат до сутринта.

Подковообразната проводникова банка, която бръмчеше непрекъснато, бе огромно устройство, дълго десет и високо три метра. Десетки бели фиброоптични индикатори на предния панел примигваха в идеална последователност.

Андре тъкмо бе приключил с фината настройка на освобождаващия механизъм — критичната точка, в която проводниците увеличаваха мощността си до максимум, за да разградят всичко в транспортната капсула. Сега механизмът работеше идеално. Леко намръщен, младежът отметна в таблета си поредната изпълнена задача.

Помещението беше правоъгълно, с площ около половин футболно игрище. Куполообразният черен таван се издигаше на височина три етажа при стените и бе два пъти по-висок в центъра. При евентуален катастрофален инцидент — експлозия или нещо подобно — хидравличните системи можеха да накарат помещението да се свие и по този начин да поеме енергия, еквивалентна на отделената при ядрен взрив с мощност четири мегатона. Това бе истинско чудо на строителното инженерство.

Лабораторията бе независима от останалата сграда, имаше собствена вентилационна система и захранване и несъмнено бе най-

сложният опитен полигон, създаван някога. Покрай цялата западна страна на помещението минаваше дебела стена от бронирано стъкло. Зад нея имаше различни командни и наблюдателни площадки, които в този час пустееха. Помещението имаше четири аварийни изхода, разположени един срещу друг.

По пода бяха пръснати всички компоненти на машината на времето, описани в чертежите от свитъците от Мъртво море. По-малко от половината бяха инсталирани.

Най-неочаквано нечия ръка докосна Андре по рамото и той отскочи, сякаш беше получил токов удар.

— Спокойно, момче — каза Джаспър Тредуел. — Аз съм. — Беше със сив италиански костюм на тънко райе и червена копринена вратовръзка. На ревера му бе забоден червен карамфил.

— Изплашихте ме до смърт! — изпъшка Андре и се огледа нервно за спътници на Джаспър, но той беше сам. — Какво правите тук, господин Тредуел? Не би трябвало да сте в транспортната зона. — До завършването на окончателния опит достъп тук имаха единствено членовете на Меркуриевия екип.

— Не се безпокой за мен — каза Джаспър. — Ти си този, който нарушава правилата.

И тръгна с черните си кожени обувки по белия под.

— Не съм нарушил никакви правила — засегна се Андре.

— Аз пък съм на друго мнение.

В сърцето на момчето се прокрадна съмнение.

— Защо, какво съм направил?

— Не спазваш своята част от уговорката.

— Но аз направих всичко, което поискахте! Аз...

Джаспър смени темата.

— Това ли е машината на времето? — И кимна към тънещия в полумрак район в центъра на лабораторията. Там имаше яйцевидно съоръжение, два пъти по-високо от човешки ръст и покрито с платно.

— Да, това е сферата на имплодера — каза Андре. — Изработена е от чист кристал. Екипът е работил по нея повече от половин година. Изумителна е. Няма начин да я бяхме проектирали сами без схемите от Книга Естир.

— А онова там какво е? — Джаспър кимна към титановите обръчи на пода.

— Намотки на инфлатора. Те се въртят около сферата на имплодера. Вкарваме в тях два петавата електричество и те пораждаат слабото магнитно поле, което държи електроните вътре в капсулата. След това правим така нареченото *Z* — *притискане*. — Андре допря стиснатите си юмруци. — Материята в капсулата се свива, за да достигне *планкови* температури, и принуждава атомните ядра да се сблъскат и протоните и неутроните им да се разпаднат на фрагменти, известни като „кварк-глюонна плазма“. В резултат температурата се покачва до над десет трилиона градуса. Точно такива са били условията една микросекунда преди Големия взрив.

Джаспър изглеждаше отегчен от обяснението.

— Кога ще бъде готово?

— Мисля, че до два дни. Господин Тредуел, затова ли дойдохте? Знаете, че не би трябвало да сте тук.

Джаспър присви очи.

— Аз съм тук.

— Ще създадете неприятности и на двама ни.

Джаспър се завъртя в кръг с безизразна физиономия.

— Това тук струва цяло състояние. — Отново се обърна към Андре и каза твърдо: — Трябва ми повече информация.

— Казах ви всичко, което знам.

Джаспър пристъпи към него.

— Защо Уилсън Даулинг е в залата със свитъците?

Андре се замисли за момент.

— Не зная.

Джаспър се наведе към него.

— Гледах го как ги чете.

— Уилсън не е способен на това — каза Андре. — Няма начин.

— Защо той още е тук?

Андре започна леко да се изнервя.

— Отидох при Бартън и му казах за електроенцефалограмата му, точно как го ми заръчахте. Казах, че Уилсън Даулинг трябва да бъде изключен от следващата фаза. Но той не ме послуша.

— Значи не си положил достатъчно усилия.

— Мисля, че положих *доста* усилия да го убедя. Трябва да сме внимателни, господин Тредуел. Както и да е, няма значение. Резултатите на Магнус Клайнберг са идеални. Бартън така или иначе

разполага с Ген-ЕП кандидат. Не можем да забавим процеса повече, отколкото вече сме го направили. — Момчето се сети нещо. — Между другото, как сте видели Уилсън в залата със свитъците?

— На системата за наблюдение.

— Не бива да я използвате, господин Тредуел!

Джаспър сви рамене.

— Това изобщо не ме безпокои.

— Дейта-Тран пази записи на всяко влизане в системата. Всеки, който бъде хванат да шпионира, го грози федерално обвинение. Дори *вие* можете да загазите.

— Не и аз — отвърна видният джентълмен. — *Ти* би трябвало да се тревожиш повече.

Андре го погледна объркано.

— Какво искате да кажете?

— Използвах *твоята* парола за достъп.

Момчето пребледня.

— Но защо!

Джаспър отстъпи крачка назад.

— Имахме уговорка, млади човече, и ти изпълни своята част от нея. — Джаспър беше абсолютно невъзмутим. — Не се безпокой, ще се погрижа никой да не научи за малкото ти прегрешение със системата за сигурност. Не забравяй, че използвах значителното си влияние, за да те *вкарам* в „Ентърпрайз Корпорейшън“. Аз инвестирах в теб. И очаквам да ми се отплатиш за това. — Впи пронизителния си поглед в младежа. — Бартън е намислил нещо и искам да знам какво е то. *Твоята* работа е да ми помогнеш.

— Но защо сте използвали паролата ми?

— Андре, надхитряват ни. Не го ли разбираш? — Джаспър се наведе към него. — Виж, момче, искам да постигнеш успехи. Искам да стигнеш до върха в *твоята* област. Един ден именно ти би могъл да застанеш начело на Меркуриевия екип, стига да изиграеш правилно картите си.

Андре винаги виждаше отворилите се възможности. Време беше да изиграе коза си.

— Вчера Бартън спомена нещо, което ме изненада — невинно рече той. — Нещо за някаква *мисия*...

Карин прокара идентификационната си карта през четеца и вратата се отвори. От съседното помещение долетяха гласове — и тя замръзна. Лабораторията трябваше да е празна. Като внимаваше да остане скрита, тя тихо затвори, отиде до наблюдателната площадка и погледна през стъклената стена. Джаспър Тредуел беше в лабораторията и разговаряше с Андре Стайнбек.

„Какво става?“ — помисли тя.

Знаеше, че по изрична заповед на Бартън дори Тредуел нямат право да влизат в лабораторията. За съжаление стъклената стена беше дебела над трийсет сантиметра и тя не можеше да чуе нито дума. Не беше обаче от хората, които пропускат възможности, така че се съсредоточи върху движенията им.

— Бартън беше в банята си и разговаряше с Уилсън Даулинг — каза Андре. — Помислих си, че са избрали доста странно място. Рискувах да подслушам разговора им. Бартън говореше нещо за кодирана информация в Книга на Исаия. — Тийнейджърът се почеса по тила. — Може би *наистина* става нещо. Нещо странно. Книгата на Исаия няма нищо общо с чертежите за машината на времето.

— Защо не ми каза? — гневно попита Джаспър.

Очите на Андре се напълниха със сълзи.

— Съжалявам, господин Тредуел. Наистина съжалявам. Уплаших се. — Той подсмръкна. — Ако Бартън разбере, че съм ви казал, със сигурност ще ме изхвърли от екипа. — Момчето избърса очи, като се мъчеше да не преиграва. — Ще изгубя всичко, за което двамата с майка ми положихме толкова усилия.

Джаспър винаги познаваше кога някой разиграва номер — самият той беше специалист по преструвките. Нямахше обаче нищо против тях, стига да му донесат онова, което иска.

— Андре, трябва да запомниш, че съм най-добрият ти приятел тук.

— Зная това, сър. Наистина.

— А сега се стегни. — Джаспър хвърли поглед към транспортната капсула. — Правилно направи, че ми каза. Книгата на Исаия значи? В нея трябва да има нещо важно. Андре, искам да знам какво е то. Нямаме много време.

— До прехвърлянето остават само още осем дни — каза Андре.

— Именно. Уведоми ме веднага щом научиш нещо.

— Има обаче един проблем. Времето е недостатъчно за цялата работа, с която съм натоварен. А като се добави и това... просто не знам. — Това беше начинът на Андре да попита: „А какво ще получа в замяна?“

Джаспър се усмихна лукаво.

— Ако Бартън бъде хванат да върши нещо, което не е в интерес на компанията, ще го изритаме. Меркуриевият екип ще остане без лидер. Ще имаш добри позиции, Андре. И с моята помощ... кой знае? — Типично политически отговор, намекващ какво ли не, без да го ангажира с нищо.

Карин гледаше как Джаспър върви към изхода. За нейно изумление, когато остана сам, Андре направи няколко танцови стъпки и вдигна победоносно юмрук, сякаш току-що бе отбелязал гол за Световната купа.

Ставаше нещо странно и Карин бе твърдо решена да разбере какво е то.

27.

Канкун, Мексико

Хотел „Американа“

27 ноември 2012

16:16

Мисия Исая — ден трети

С писък на спирачки покритият с кал джип спря в много различна среда от тропическата джунгла и черния път, по който бе пътувал доскоро. От двете страни на безупречно чистата алея на хотел „Американа“ бяха засадени петунии и невени — цъфнали, с плътни наситени цветове, образуващи сложни шарки по просторната градина.

Портиер с бял костюм за сафари със златни копчета и корков шлем изтича да отвори вратата на шофьора. Хелена слезе и му махна да не се приближава.

— Вътре има куче. Внимавайте. Хапе — каза тя. Лицето ѝ бе насинено, а дрехите ѝ бяха изпокъсани и мръсни.

Портиерът погледна добермана, който го гледаше с оголени зъби през стъклото, и на лицето му се изписа ужас. Хелена му даде банкнота от двайсет долара за компенсация и каза:

— Не отваряйте вратата. След малко се връщам.

Откъм морето подухваше влажен бриз, но температурата си оставаше неприятно висока. Хелена беше избрала хотел „Американа“, защото бе отсядала два пъти тук — веднъж с баща си и неотдавна при една тайна среща с Йенсен Хемингуей. Изкачи познатите мраморни стъпала към рецепцията — всичко беше точно такава, каквото го помнеше. Почувства се добре, че е тук. Уилсън остана да спи на задната седалка на колата — раните и друсането по пътя си бяха взели своето. Хелена се надяваше да намери сигурно място за почивка, преди да го събуди.

Хотелът беше огромен и великолепен — високи бели колони, поддържащи широк островръх покрив, кристалночисти плувни басейни. Навсякъде растяха палми. Следобедното слънце осветяваше

фоайето и хвърляше дълги сенки по полирания паркет. Вентилатори на тавана раздвижваха въздуха. Отнякъде долиташе тиха музика.

Хелена вървеше напред с елегантно поклащане на бедрата, като криеше факта, че много добре си дава сметка за външния си вид. Дрехите ѝ бяха изпоцапани с кръв, която бе станала тъмнокафява, а ризата ѝ бе вързана отпред. Всички копчета липсваха.

Зад рецепцията стояха двама мъже с еднакви хавайски ризи на зелени и жълти шарки. Хелена незабавно позна единия — Сантос Родригес, управителя на хотела. Мургавият мъж изглеждаше изискано дори в това крещящо облекло и бръснатата му глава блестеше на следобедното слънце като гостоприемнен фар. Хелена винаги го бе намирала за много забавен — привлекателен, пълен с енергия и стил. Петдесетгодишният открит гей управляваше хотел „Американа“ като фино настроена машина. Никой не смееше да му противоречи и всичко се изпълняваше точно по начина, по който кажеше.

Хелена застана пред него.

— Сантос, радвам се да те видя.

Той я погледна, но не я позна веднага.

— С какво мога да ви помогна, мадам? — Макар да беше мексиканец по произход, бе получил образованието си в Англия и акцентът му бе стопроцентово *оксфордски*.

Хелена прибра косата си зад дясното си ухо, за да разкрие повече от лицето си, и се опита да се усмихне.

— Аз съм. Хелена Каприарти.

Сантос се сащиса, когато позна характерния начин, по който оправяше косата си.

— Мадам Хелена! Какво е станало с вас, мила моя?

И моментално изхвърча иззад рецепцията. — Заповядайте, седнете. — Поведе я към фотьойлите в салона. — Какво желаете! За вас всичко! — Обърна се към помощника си на рецепцията. — Донеси на мадам чаша вода. И малко лед за синината. Бързо!

Хелена се плъосна във фотьойла.

— Сантос, трябва да ми помогнеш.

Той изглеждаше много загрижен.

— Разбира се, за вас всичко. Какво се е случило?

— Преживях два много лоши дни — въздъхна тя.

— Това е очевидно, мила. — Сантос отново извика на помощника си: — Веднага извикай доктор Уелс. — Обърна се към нея. — Ранена ли сте?

Тя замълча за момент, за да досъчини историята си.

— Бандити ни устройха засада недалеч от Чичен Ица. Въоръжени. Извадихме невероятен късмет, че успяхме да се отървем ЖИВИ.

— Боже мой! — Сантос грабна чашата вода от сребърния поднос на келнера и ѝ я подаде. — Ето, пийте. — Взе леда и го уви в чиста кърпичка. — Господин Йенсен с вас ли е?

Тя притисна ледения компрес до лицето си.

— Не, няма го. Но един приятел е в колата отвън. Ранен е.

Никога досега не бе виждала Сантос толкова загрижен.

— Да се обадя ли на полицията?

Хелена поклати глава.

— Сантос, седни. Положението е сложно. — Тя се огледа. Във фоайето не се виждаха други гости. — Трябва незабавно да се обадя на баща си. — Потръпна само при мисълта за това. — Мога ли да ползвам телефон?

Сантос щракна с пръсти.

— Телефон. Веднага! — Помощникът му изчезна в задната стаичка. — Ами приятелят ви? — Управителят посочи към алеята.

— След малко, Сантос. Първо ще ми трябва място, където да отседнем. — Хелена имаше само няколко долара, а не искаше да използва кредитните си карти. Това беше причината да се обади на баща си.

— Ще ви дадем най-добрата вила, която имаме.

— Благодаря. И приятелят ми ще има нужда от лекаря ти. Пребиха го много лошо. — Хелена не каза нищо за огнестрелната рана. Замисли се за миг. — Сантос, колата отвън не е моя. Отмъкнахме я от бандитите, които ни нападаха. Искам да се отървеш от нея, но без никой да разбере. Мисля, че е взета под наем. Можеш ли да го направиш?

— Сигурна ли сте, че не искате да се обадя на полицията?

На Хелена ѝ се зави свят. В какво се беше забъркала? Кой всъщност бе Уилсън? Що за необичайна съдба се криеше зад

събитията около него? Инстинктът ѝ подсказваше да бяга от подобни ситуации — а вместо това тя се опитваше да остане.

— Да се обадя ли в полицията? — отново попита Сантос.

Хелена се върна в реалността и поклати глава.

— Не, недей.

— Мога да уредя отърваването от колата — замислено рече той.

— Ще ти се отплатя. Няма да съжаляваш.

— Не е нужно, Хелена. Просто се радвам, че сте решили да дойдете тук. Можем да изоставим колата *тихичко* на улицата. Далеч от хотела. Никой няма да направи връзката. Между другото, навремето бях полицай в Англия — добави той. — Цели две години.

Хелена си представи Сантос Родригес, един от най-елегантните мъже, които познаваше, със синя полицейска униформа и с шлем.

— Не знаех — каза тя.

— Да. След като напуснах университета. Но това не беше работа за мен. Много *кръв и вътрешности*. Но пък видях някои неща, които ме подготвиха за истинския свят.

— Неща като това сега ли?

— Именно. Но ще добавя и още нещо — полицаите изглеждат страхотно в униформа. — И ѝ смигна.

Служителят дотича с безжичен телефон и му го подаде. Сантос на свой ред го подаде на Хелена.

— Кога ни гостувахте за последен път?

Тя набра номера.

— Преди година, ако не се лъжа. Някъде там.

— Сякаш беше вчера, скъпа.

Още след първото позвъняване ѝ вдигнаха.

— Хелена, ти ли си?

— Преди да кажеш каквото и да било, добре съм — побърза да каже тя.

Сантос стана и се отдалечи — разбираше, че Хелена иска да остане сама.

— Не съм на себе си от притеснение, Хелена! — почти викна Лорънс. — От полицията ми казаха, че си отвлякла самолет. Кажи ми, че не е истина!

— Искане ми се да можех, татко.

— Вярно ли е?

— Моля те, татко, имам нужда от помощта ти. Нямам пари и съм в Мексико.

— В Мексико ли?!

— Дълга история.

— Идвам да те взема! Къде си?

— Не, татко. Сама се забърках в това и сама ще се оправям.

Тонът на Лорънс стана гадно снизходителен.

— И как смяташ да го направиш?

— Знам, че изглежда зле, но трябва да ми се довериш. Зная какво правя. — Хелена чудесно си даваше сметка, че баща ѝ ще пристигне на мига, стига да може. Не можеше да рискува подобно нещо. Уилсън беше издирван и тя трябваше да разбере повече, преди да вкара още някого във всичко това. Особено пристрастен към контрола човек като баща ѝ.

— Кажи ми къде си — настоя Лорънс. — Веднага, Хелена!

— Не ми е нужна такава помощ, татко. А само банков трансфер. Двайсет хиляди долара.

От другата страна ѝ отговориха с мълчание.

— Трябва да го направиш. Зная какво правя — опита се да го убеди тя. — Трябва да ми повярваш. Ще ти обясня всичко, когато се видим.

— В каква беля си се забъркала?

— Не ме грои никаква опасност. Вече не.

— Хулия не е на себе си от тревога!

— Моля те, татко, просто ми прати парите и всичко ще е наред. — Тя закри микрофона с длан. — Сантос. Кажи ми номера на банковата си сметка. — Той бързо написа номера на листче, подаде ѝ го и Хелена го продиктува на баща си. — Изпрати парите от сметка, която не може да се проследи — добави тя. Знаеше, че Лорънс лесно може да уреди подобни неща — баща ѝ непрекъснато прехвърляше пари под масата при големи сделки.

Молбата ѝ го разтревожи още повече.

— Хелена, моля те, нека дойда да те прибера.

— Добре съм, татко — твърдо отговори тя.

Известно време спориха дали той да не дойде в Мексико.

— Ако дойдеш да ме търсиш, ще изчезна — заяви накрая Хелена. — Наистина. Не ми е нужна подобна помощ.

— Май нямам избор — примирено въздъхна Лорънс.

— Благодаря, татко. Наистина ти благодаря.

Почернял от слънцето мъж на средна възраст и с очила приближи забързано рецепцията. Беше с къси панталони и носеше малка черна чанта. Устните на Сантос оформиха думата „доктор“ и Хелена кимна, че е разбрала.

— Съжалявам, че те разтревожих — каза на баща си. — В безопасност съм. Много скоро ще ти обясня всичко. Ще ти се обадя най-късно утре. Всичко ще е наред. Ще видиш.

— Само ми кажи истината — каза Лорънс. — Наистина ли всичко е наред?

Хелена си помисли за лежащия в джипа Уилсън и каза:

— Ще се оправя.

И прекъсна връзката.

Хюстън, Тексас

Кула Каприарти, етаж 22

27 ноември 2012

16:31

Високите затъмнени стъкла, заемащи дългата двайсет метра стена, откриваха изглед към деловия център на Хюстън. Беше слънчев следобед и в небето нямаше пито едно облаче.

Офисът на Лорънс се намираше на най-горния етаж на собствената му сграда. Той се облегна в креслото си и се загледа в банковия номер, записан върху жълтото листче. Реши, че парите не са за откуп. Не бяха достатъчно. Определено. Хелена звучеше уверено — най-малко обаждането не беше направено по принуда. Най-много го тревожеше усещането ѝ за реалност. Дали не беше изгубила ума си?

— Стела, ела тук! — извика Лорънс.

Стройна привлекателна жена в червен костюм незабавно се появи в кабинета, сякаш очакваше да бъде извикана. Стела, личната секретарка на Лорънс, беше малко над трийсет. Гъстата ѝ кафява коса се спускаше до раменете, чертите ѝ бяха правилни и пропорционални. Бе коварна и с бърз ум и когато трябваше да се свърши нещо, се проявяваше като истинска вълшебница. Можеше да направи и невъзможното.

Държеше бележник и химикалка.

— Да, господине?

Лорънс ѝ подаде жълтото листче.

— Намери името на фирмата, чиято е тази банкова сметка.

Тя погледна внимателно номера.

— Няма проблем.

— Мисля, че е в Мексико.

— За кога ви трябва резултатите?

Лорънс я погледна в очите.

— За *вчера*. После се свържи с Уорън Луис и му кажи, че искам след един час самолетът ми да е готов. Важно е, Стела. Свързано е с Хелена. Ще я намеря и ще я върна у дома, където ѝ е мястото.

— Нещо друго? — делово попита тя.

— Това е всичко.

Преди Лорънс да успее да вдигне очи, Стела беше изчезнала.

28.

Калифорния, Америка

„Ентърпрайз Корпорейшън“, хранилище G2

16 май 2081

09:25

7 дни преди опитното прехвърляне

Тесният склад миришеше на прах. Единственото осветление се осигуряваше от гола крушка, висяща от тавана. Покрай стените бяха наредени стотици кашони с избледнели баркодове. Лентите, намиращи се в много от тях, бяха чупливи и с изръфани ръбове. Бартън тършуваше в дъното на помещението. Накрая вдигна от пода дървено сандъче, постави го върху един кашон и отключи капака с малко ключе.

В сандъчето се намираше Медният свитък от Кумран.

Артефактът хвърляше наситени златни отблясъци. Само при вида му на Уилсън му примая. Свитъкът приличаше на щафета — плътна метална тръба с дължима двайсетина сантиметра.

— Изумителен е, нали? — каза Бартън.

— Мога ли да го взема? — попита Уилсън.

Бартън кимна и Уилсън внимателно вдигна блестящия предмет от кадифената му подложка. Беше доста тежък, много повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

— Великолепно изделие — каза Бартън. Двамата се загледаха в артефакта като жени, възхищаващи се на новородено. — Ако се вгледате по-внимателно, ще видите, че на повърхността му няма нито една спойка или шев. Бил е изкован като едно цяло. Екип археолози от Харвард го открил под цял метър пръст, положен в груб керамичен съд. Находката им се състояла от две части — външна медна обвивка, в която бил скрит самият свитък. Външната обвивка била направена от три листа мед с чистота деветдесет и девет процента и размери трийсет на осемдесет сантиметра, увити около свитъка като станиол. За съжаление те били толкова силно окислени, че споровете дали да

развият свитъка продължили цяла година. След множество дискусии, измервания, рентгенови снимки и дебати било взето решение външната обвивка да бъде разрязана на двацет и три ивици. Находката била отнесена в Манчестър Колидж в Англия, където листата били срязани и свалени.

Бартън докосна свитъка с показалец.

— И вътре открили *това*. Екипът, който махнал обвивката, бил толкова изненадан от откритието си, че свитъкът бил пазен в тайна почти шейсет години, през които учените напразно издирвали съкровището от Йерусалимския храм. Интересното е, че текстът върху листата от медната обвивка е същият като този тук, но поради окисляването бил абсолютно нечетлив, докато листата не били нарязани и разгънати.

Уилсън завъртя свитъка в ръце. Малките релефни букви бяха като Брайлово писмо под пръстите му. Той долови нещо странно и приближи свитъка до ухото си.

— Чувате ли този звук? — Той замълча за момент. — Струва ми се, че вибрира!

Бартън се усмихна; беше се надявал да чуе това от Уилсън.

— Да. Медният свитък е изкован по такъв начин, че осцилира като кристал. Той всъщност е изработен не от чиста мед, а от сплав, с малко количество титан и никел. В резултат се получава вибрация с честота точно шест и половина херца. Интересното е, че именно тези вибрации ме накараха да обърна по-голямо внимание на свитъка. Радвам се, че и вие ги забелязахте.

Уилсън огледа свитъка. Рязката светлина от голата крушка по никакъв начин не намаляваше красотата му. Гигабитовото криптиране, което отключваше тайните на Книга Естир и Книга на Исаия, се намираше в ръцете му.

— Не всички усещат вибрацията — каза Бартън.

Колкото по-силно стискаше свитъка Уилсън, толкова по-ясно долавяше трептенето.

— Можете ли да го четете? — попита Бартън.

Уилсън присви очи към малките знаци. Изчисти ума си от всички други мисли и се помъчи да преведе.

— „В горите в Долината Ахор. Четирийсет... *нещо*“. — Спря. — Не мога да прочета всички думи. — Имаше символи, които не беше

виждал никога.

Бартън се потърка по брадичката.

— Опитайте.

Уилсън се съсредоточи още повече.

— „Под стъпалата“. Мисля, че пише това. „Вход от изток. Сандък с пари...“ — Още една дума, която не можеше да прочете. — „Да бъде открит?“ Мисля, че е това. „Съдържанието е... седемнайсет таланта“.

— Много добре, Уилсън. Впечатлен съм.

Уилсън погледна текста по-нататък.

— Не мога да разчета много от символите.

— Щях да се изумя, ако можехте — съгласи се Бартън. — Това не е стандартен иврит. Повечето староеврейски текстове са религиозни по характер. Медният свитък обаче е нещо друго. Част от речника му просто отсъства в другите древни документи. Виждате ли, сега си даваме сметка, че Медният свитък е бил изработен *след* написването на другите свитъци от Мъртво море. В известен смисъл това е напълно логично. Но ако това наистина е вярно, *как* се е озовал в пещерите? Тази загадка е една от многото причини всички да си мислят, че става дума за фалшификат.

— Не разбирам.

— Пергаментите са били скрити в пещерите от братството Хирбет Кумран през шейсет и осма година, за да бъдат спасени от римляните — обясни Бартън. — Отначало смятахме, че Медният свитък е бил скрит по същото време. Радиовъглеродното датироване на керамичния съд, в който е бил запечатан свитъкът, показва друго. Сега знаем, че Медният свитък е бил скрит там повече от петстотин години по-късно.

Уилсън се опита да смели чутата информация.

— В такъв случай онзи, който го е скрил в пещерите, е знаел къде се намират и останалите свитъци.

— Именно. Пергаментите останали скрити за почти две хиляди години. Загадката е *защо* е бил добавен и Медният свитък, при това петстотин години по-късно? Аз разбрах, че той е свързан по някакъв начин с книгите от Стария завет. По-късно открих, че връзката всъщност е гигабитовото кодиране в него. Ако Медният свитък не

беше открит в пещерите на Мъртво море, никога нямаше да установя това.

— Петстотин години. Това са много поколения — рече Уилсън.

— Единственото ми заключение е, че Медният свитък е бил добавен от братството Хирбет Кумран, тъй като единствено те са знаели за пещерите. Това е интересно, защото проучванията ми показват, че братството било смятано за разтурено или избито през шейсет и осма година. Изглежда обаче, че сектата е продължила да съществува и много след инвазията на Веспасиан.

— Това братство съществува ли и днес?

— Не съм сигурен.

— Те ли са създали този свитък?

— И в това не мога да съм сигурен.

Уилсън огледа малкия склад и попита:

— Защо го държите тук? — Пред вратата нямаше дори охрана.

— Никой не подозира, че това е *истинският* Меден свитък. Поръчах да му направят копие, което сложих в главното фоайе на сградата на „Ентърпрайз Корпорейшън“.

Уилсън отново долови вибрацията на медната сплав по дланите си. Усещането някак го изпълваше с чувство за покой.

През следващите десет минути Бартън говори за Медния свитък. Беше обсебен от мястото му в историята. Оживеният разговор внезапно беше прекъснат от почукване на вратата.

Уилсън се сети да скрие свитъка зад гърба си. Вратата се отвори и на прага се появи висок слаб мъж в костюм с жилетка. Имаше гъсти буйни вежди, хлътнали бузи и многозначителна подигравателна усмивка, от която вонеше на власт.

— Джаспър — каза Бартън. — Ама че изненада!

— Познаваш ме — иронично каза новодошлият. — Обичам да изненадвам.

Бартън се зае с представянето.

— Уилсън Даулинг — Джаспър Тредуел.

Уилсън протегна ръка да се ръкува, но Джаспър не помръдна, а отбеляза с малко странен тон:

— Интересно място за среща. Абсолютно нестандартно, Бартън. Както винаги.

— Старая се.

Уилсън забеляза белия карамфил на ревера на Джаспър. Имаше меки ръце с грижливо поддържан маникюр. Костюмът му бе безупречен пример на европейската мода. Обувките му бяха излъскани до блясък. Вратовръзката му също бе великолепна — лъскава и бяла, с шарка тип рибена кост.

— Няма ли да влезеш? — попита Бартън.

Джаспър го изгледа високомерно, сякаш поканата го беше оскърбила.

— Дойдох само да ти кажа нещо. Няма да се задържам.

— Не-не, заповядай — покани го отново Бартън. — Тъкмо водехме интересен разговор за свитъците.

Коментарът изпълни Уилсън с безпокойство, но той реши, че Бартън знае какво прави.

Джаспър рязко пое дъх и в крайна сметка влезе в склада, макар и неохотно. За изненада на Уилсън и той, и Бартън явно смятаха да го игнорират напълно, така че той се възползва от възможността да ги наблюдава внимателно. Въпреки това му беше трудно да определи какви са отношенията им — и най-вече кой е главният. Бартън се чувстваше неудобно и Уилсън го усещаше, макар неудобството на учения да не си личеше явно.

— Какво има? — попита Бартън.

Джаспър сниши гласа си до шепот.

— Дойдох да те предупредя. — После отново заговори нормално. — Някой използва без оторизация системата за сигурност първа степен. Мисля, че трябва да я изолираме. Реших първо да се консултирам с теб.

Бартън се изненада.

— Някой използва системата?

— Да. Засечени са шестнайсет неоторизирани влизания.

— Шестнайсет!? Кой е зад тях?

— Не сме сигурни. Именно затова трябва незабавно да проведем разследване. Който и да е, досега успява да скрие самоличността си. — Последва дълга пауза. — Сигурността на „Ентърпрайз Корпорейшън“ е изложена на опасност.

— Разбирам — каза Бартън. — Трябва да започнем пълно разследване. Предлагам да се обадим и на полицията.

Джаспър поклати глава.

— Не е нужно. Ще се справим и сами. Мисля, че е важно да не допускаме намеса от страна на властите. Така е по-добре. — Погледът на Джаспър се плъзна из помещението и спря за момент върху празната кутия на Медния свитък.

— Доверявам се на преценката ти — отвърна Бартън.

— Е, това дойдох да ти кажа. — Сега Джаспър като че ли се чувстваше неловко. — Знаех, че ще те заинтересува, особено като се има предвид колко си потаен относно проект осемдесет и едно нула седем.

Джаспър тръгна към вратата, но спря.

— Просто от любопитство, какво правите тук?

Бартън изобщо не се смути.

— Търсех едни записки.

— Тук ли ги държиш?

Бартън скръсти ръце на гърдите си.

— Стари записки.

Джаспър го изгледа продължително, сякаш усетил, че Бартън го лъже.

— Ясно — рече той. — Просто исках да ти кажа за пробива в сигурността, това е. Познаваш ме — сигурността преди всичко. Съветвам те да внимаваш — някой може да наблюдава.

— Човек трябва да е внимателен само ако има да крие нещо — отвърна Бартън.

— Ама че нелеп коментар — презрително рече Джаспър.

Бартън се усмихна.

— Просто те изпробвах, Джаспър.

— Не е време за шеги — отвърна Джаспър. — Особено сега.

— Колкото по-бързо стигнеш до дъното на проблема със сигурността, толкова по-добре за всички ни — сериозно каза Бартън. — Постъпваш правилно.

— Много се радвам, че се запознахме — обади се Уилсън.

Джаспър му хвърли кратък твърд поглед и отново се обърна към Бартън.

— Искаш ли да оставя вратата отворена?

— По-добре я затвори.

Вратата щракна и се възцари пълна тишина.

Накрая Уилсън наруши мълчанието.

— Отношенията ви определено са интересни. Да не кажа отровни.

Бартън седна на един сандък и въздъхна:

— Лошо...

— Кой е този тип?

— Президентът на „Ентърпрайз Корпорейшън“. Вторият най-главен. Още по-лошото е, че дядо му е председател на борда на директорите.

— Винаги ли е толкова дружелюбен?

— Смятайте се за щастливец. Джаспър се държа с вас по-добре, отколкото с повечето. Не обича непознати. — Замълча за момент. — Мисля, че знае защо сме тук.

— През цялото време държах свитъка зад гърба си — каза Уилсън. — Но той видя празната кутия.

Бартън погледна таблета си.

— Да, забелязах. — Замисли се. — Знаете ли, май Джаспър спомена онова за системата за сигурност, за да ме уплаши.

— Защо ще ви плаши?

— Или ме следи самият той, или знае, че съм я използвал.

Уилсън се изненада.

— Използвали ли сте я?

— Да. За да ви наблюдавам, докато бяхте при свитъците.

— Шпионирали сте ме, така ли?

— Да — без капка срам отвърна Бартън, пресегна се и взе Медния свитък. — Нещата стават все по-трудни за предвиждане. Помните ли онзи звън в кабинета ми вчера, преди да влезем в банята? Написах компютърна програма, която да ме уведомява, когато ме наблюдават отвън. Сега ще изгубя това предимство.

— Не разбирам.

— Джаспър ще затвори всички системи. Наблюдението ще стане невъзможно.

— Така не е ли по-добре?

— Не. Лошо е. Най-голямото ми преимущество беше да знам кога някой ме следи.

— Но кой ви е следил?

— Не съм сигурен. И не мога да рискувам да привличам внимание с опити да разбера. Системата за наблюдение на Дейта-Тран

е много сигурна и е нужно съдебно разпореждане за достъп до информационните логове. Сега Джаспър ще поиска точно такова разпореждане. И когато това се случи, ще бъдат въвлечени много хора — нещо, от което определено нямаме нужда. Сега не е време за разследвания.

— Но Джаспър каза, че всичко ще остане вътрешна работа.

— Въпреки това ще бъдат въвлечени много хора.

— Поне ще установите кой ви е шпионирал.

— Да, така е.

Уилсън знаеше, че усеща само частица от напрежението, под което се намираше Бартън. Залогът беше твърде голям.

— Какво ще стане, когато открият, че вие също сте използвали системата?

Бартън се усмихна.

— Ще стоваря вината върху вас, Уилсън. Ще им кажа, че съм ви сметнал за опасност за сигурността.

— Това ще свърши ли работа?

— Определено ще привлече вниманието им. — Бартън прибра Медния свитък в кутията и я заключи. — Както казах, нещата стават все по-сложни. Отсега нататък трябва да сме по-внимателни. Важно е да оставаме поне една крачка пред другите.

29.

*Канкун, Мексико
Хотел „Американа“
27 ноември 2012
21:37*

Мисия Исая — ден трети

Номер 39 беше отделна вила с две спални, градина, беседка и тъмносин плувен басейн. Всяка стая беше с окачен вентилатор и полиран паркет. Декорът беше мексикански, с преобладаващо жълто и охра. Прозорците в дневната и главната спалня осигуряваха панорамен изглед на север към яхтклуба на хотела. Условията горе-долу отговаряха на онова, което човек може да очаква срещу 1300 долара на нощ.

Седнала на леглото до Уилсън, Хелена се извърна, когато той започна да отваря очи. „Защо се появи в живота ми?“ — помисли си тя. Задаваше си отново и отново този въпрос през последните десет минути. Докато го гледаше как спи, внимателно изучаваше лицето му, косата и ръцете — в опит да разбере що за човек е той.

Уилсън се опита да се надигне, но острата болка в десния крак го спря. Той докосна бедрото си и изохка.

— Няма нищо — нежно каза Хелена. — Добре си.

— Господи! — изстена той. — Адски боли!

Хелена доизбърса косата си.

— Докторът почисти раната и смени превръзката. Предписа ти антибиотици. На масата са. Куршумът е излязъл. — Беше с бял хавлиен халат. — Разтревожих се за теб, когато те внесохме вътре. Лицето ти... Трябва да му сложим още лед. — Намръщи се съчувствено и докосна подутата му скула.

Уилсън се дръпна смутено.

— Нищо ми няма.

— Докторът казва, че си извадил късмет, че куршумът не е засегнал костта.

Превръзката на бедрото беше стегната и кракът на Уилсън бе изтръпнал, но във въздуха се носеше миризмата на храна, която бързо го накара да забрави за раната.

— Гладен ли си? — попита тя.

Уилсън се усмихна.

— *Наистина* ми четеш мислите.

— Стой тук. Сега се връщам — каза тя и излезе.

Вилата беше просторна, голямото легло — топло и удобно. Зад високата стъклена стена припламваха червени и зелени светлини на абаносов фон — яхтите, поклащащи се на пристана. Уилсън никога не беше виждал по-хубава хотелска стая.

Хелена се върна с голяма количка, отрупана с всевъзможни ястия — всичко от лазаня до нази горенг^[1]. Веднага щом храната се озова в обсега му, Уилсън лапна парче пилешко, глътна го недосдъвкано и ухапа едно хлебче.

— Беше в безсъзнание, когато те изнесохме от колата — каза тя.

Уилсън забеляза синината на бузата ѝ и я посочи с преполовеното хлебче.

— Какво ти е на лицето?

— Нищо.

— Здравата загазихме, а?

— Да, *нещо* *такова* — каза тя. — Няма ли най-сетне да ми кажеш какво става?

— Много е сложно... — почна Уилсън с пълна уста.

— Мисля, че и двамата ще се съгласим, че *това* е очевидно.

Дръжката на пистолета стърчеше от джоба на халата ѝ. Тежкото оръжие теглеше дрехата надолу и я разтваряше отпред. Почти половината от лявата гърда на Хелена беше оголена. Имаше прекрасна кожа — нещо, което Уилсън бе забелязал още при първата им среща. Той посочи и преглътна.

— Няма да е зле да си оправиш халата. Не че се оплаквам...

Внезапно смутена, тя се обърна, загърна халата си и върза колана по-здраво.

— Винаги ли ходиш въоръжена? — попита Уилсън.

Хелена го изгледа изпепеляващо.

— Ако сама не се погрижа за себе си, кой ще го направи?

— Интересен начин да гледаш на нещата.

— Стига си сменял темата! — избухна тя. — Искам да знам какво става!

На Уилсън му трябваше известно време, за да преглътне отново.

— Виж, вече ти казах — сериозно рече той. — Не знам как да ти обясня какво става.

— Ами опитай — изсумтя тя.

Мислите на Уилсън се върнаха към телефонния му разговор с мистериозния командир Висблат. Възможно ли бе някой наистина да е бърникал втория портал? За момент се разтревожи, но после си спомни съвета на Бартън: „Не позволявайте на никого да ви попречи да изпълните мисията си“.

Колкото по-дълго мълчеше Уилсън, толкова повече растеше раздразнението на Хелена. Накрая тя не издържа.

— За главата ти е обявена награда от един милион долара, Уилсън! Трябва да ми кажеш какво става, по дяволите! — Бузите ѝ пламнаха. — Господи! Днес едва не ни убиха. Поне ми обясни защо! Видях какво направи в онази пирамида. Видях те!

Уилсън отпи глътка вода. Вече беше чувал всичко това.

— Имаш ужасен характер, да знаеш.

— Заслужавам да чуя истината!

— Къде е Естир? — попита Уилсън и се огледа за кучето.

Хелена затвори очи и се овладя да не избухне отново.

— Затворих я в другата стая — каза тя, внезапно изгубила желание да се разправя с него. — Едва не нападна едно момче от прислугата. Джордж беше прав — тя не си пада много по бели.

— Виж... — Чувството за вина загриза Уилсън. — Благодаря ти, че ме спаси — каза той искрено. — Наистина. Щях сериозно да загазя, ако не беше ти. Начинът, по който се справи с онези войници, беше изумителен.

Внезапно на лицето на Хелена се изписа болка.

— Така се справяме с грешките си — каза тя. — Развиваме се.

Уилсън се обърка.

— Какво искаш да кажеш?

Хелена се извърна.

— Нищо. — Заби поглед в пода. — Но ще ти кажа следното. Ако тогава знаех онова, което знам сега, нещата щяха да са различни.

— Какво щеше да е различно?

— Майка ми... щеше да е жива, ако не бях аз. — Погледна го в очите. Лицето ѝ беше безизразно, като изсечено от гранит, прекрасно в тъгата ѝ.

Уилсън реши да не задава повече въпроси. По-добре беше тя сама да реши дали ѝ се говори.

Хелена не разбираше защо се е разкрила така пред него. Единственият човек, пред когото бе говорила за майка си, беше д-р Бенетсуд. И то най-вече защото трябваше да го прави.

В този момент Уилсън осъзна, че не носи слънчевите си очила. За миг го обзе паника.

— Къде са ми очилата? — каза той и започна да рови в завивките. — Трябват ми.

— Защо винаги сменяш темата? — Хелена стовари юмрук върху леглото. — Аз бях честна с теб!

Уилсън сграбчи китката ѝ и я стисна.

— Не разбираш. Важно е.

— Ти си *много, много* сбъркан! — Хелена се освободи от хватката му, излезе и след секунди се върна с очилата му. Уилсън посегна да ги вземе, но тя се дръпна назад. — Не толкова бързо! Каж ми защо трябва да ги носиш непрекъснато? Не е по лекарско предписание... и *изобщо* нямаш вид на човек, който се увлича по мода. — Доближи очилата към него, сякаш го дразнеше. — Ако случайно не си забелязал, навън е тъмно.

— Дай ми ги!

— Не! Каж ми за какво са ти.

— Защо не опиташ отново да ме заплашиш с пищова си?

— Може и да го направя! — Хелена хвърли очилата на леглото и излезе ядосана от стаята.

Уилсън си ги сложи с огромно облекчение и се просна на леглото. От съседната стая се чуваше бръмчене на сешоар. Изведнъж се засрами от начина, по който бе реагирал. Сешоарът най-сетне спря и Хелена влезе пак. Косата ѝ бе като блестящо злато.

Уилсън заговори още преди тя да успее да отвори уста.

— Ако ти разкажа всичко, няма да ми повярваш.

— След като те видях какво правиш, ще повярвам на всичко — каза тя сериозно и застана до леглото с ръце на кръста.

Уилсън прочисти гърлото си.

— Трябва да нося слънчевите очила, защото съм уязвим, ако хората ме погледнат в очите. — Говореше съвсем прозаично. — Имам слабост, която подбужда другите да ме нападнат. Знам, че е трудно за вярване. — Потърка натъртеното си и насинено лице. — Защо според теб ядох пердах толкова много пъти през последните два дни?

— Сещам се за доста причини.

— Много смешно. — Уилсън се усмихна насила и продължи още по-сериозно: — Онези мъже в Чичен Ица ме нападнаха, защото ме погледнаха в очите.

На Хелена изведнъж ѝ призля, като си спомни ужасния побой, който беше понесъл. Никога не беше виждала подобно нещо.

— Как е възможно? — попита тя. — Нарочно се правиш на идиот, за да ме объркаш.

Уилсън я погледна в очите.

— Хората ме нападат. Това е.

— Тогава защо си свали очилата?

— Нямах избор — честно отвърна той. — Бяха се нахвърлили върху теб.

— Но... ако това е вярно, защо аз не те нападнах?

— Не знам.

— Няма никаква логика.

— Съгласен съм с теб.

— Защо ти се случва това? И защо точно сега?

Уилсън пое дълбоко дъх.

— Това, което ще ти кажа, е истината... — Той повдигна очилата си. — Аз съм част от експеримент, който се обърка.

Замълча, за да намери подходящите думи.

— Какъв експеримент? — подкани го Хелена.

— Пътуване във времето.

Тя се изсмя.

— Вярно е. — Беше очаквал, че тя няма да му повярва. — Когато ме пратиха назад във времето, малка част от мен се изгуби. Затова съм уязвим. Прехвърлянето ме лиши от един елемент и очите ми имат слабост. Когато поглеждат право в тях, хората изпитват непреодолимо желание да ме нападнат. Нарича се „тракеноидна реакция“. Генетично хората са програмирани да унищожават слабостта. Онези в Чичен Ица не бяха изключение.

— Тогава защо аз не те нападнах?

— Не знам. — Уилсън сви рамене. — Не зная достатъчно за реакцията.

Хелена замълча за момент, за да осмисли казаното. Да, това определено бе най-нелепото обяснение, което бе чувала. И въпреки това му вярваше.

— Казвам ти истината, Хелена. И знаеш ли какво? Дори не ми пука дали ми вярваш. — Уилсън отново се зае с храната.

Заше метена, Хелена седна на леглото до него.

— Никой с целия си ум не би могъл да измисли подобна история. — Минаха няколко секунди. — Вярвам ти — искрено каза тя и го погледна. — Уилсън, съжалявам за начина, по който се държах. Просто ставам нервна, когато не зная какво става.

— Няма прости неща — рече той.

— Командир Висблат как се вписва във всичко това?

— Не знам.

— Значи не спиш с жена му? — попита тя за всеки случай.

Уилсън се изкиска.

— Не. Не спя.

— Е, поне това е добра новина.

Честно казано, Уилсън вече се чудеше дали е постъпил правилно, като ѝ бе казал истината.

— Едно е сигурно — решително заяви той. — Вече ти казах повече, отколкото би трябвало. Ти твърдеше, че искаш да знаеш какво става. Е, вече знаеш. И ако имаш късмет, скоро няма да ме има и ще можеш да се върнеш към нормалния си живот.

— Мога да ти помогна — предложи тя.

— Вече ти се натрапих предостатъчно.

— Ти се *нуждаеш* от помощта ми — твърдо заяви тя. — Неслучайно между нас има връзка. Замислял ли си се за това?

Уилсън не го искаше — беше прекалено. Стана предпазливо от леглото и тръгна към дрехите си, спретнато сгънати на един стол. Кракът го заболя ужасно.

— Във всичко това са замесени сили, които не мога да контролирам. — Облече риза с надпис „Хотел Американа“ на джоба на гърдите. — Трябва да тръгвам.

Внезапно видя проблясване на фенерче отвън, изключи нощната лампа и стаята потъна в мрак.

— Имаме си компания! — каза той разтревожено, клекна и се взря през прозореца.

Хелена дойде при него и се вгледа в мрака, но не видя нищо.

— Активирай Опусум — прошепна Уилсън.

Светът се преобрази в степени на сивото и всички тайни, спотайващи се в тъмното, станаха явни. Няколко мъже — петима — се приближаваха бързо през безупречно поддържаната морава.

— Въроръжени са! — каза Уилсън. — Да се махаме оттук!

Хелена присви очи в сумрака.

— Нищо не виждам.

— Петима са и идват насам. Просто ми повярвай...

Хелена набързо навлече панталоните си под халата и затъкна пистолета в колана си.

Уилсън тихо отвори стъклената врата към вътрешния двор и прошепна:

— Насам! — Мъжете вече се приближаваха до предната врата.
— Бързо!

Внезапно отвън се чу приглушен глас:

— Хелена! Отвори!

Тя се обърна.

— Татко?!

— Отвори веднага!

Хелена се обърна към Уилсън.

— Всичко е наред. Това е баща ми.

Вратата отлетя с трясък и някой светна лампата в антрето. Ярката светлина заслепи Уилсън. Въроръжените мъже нахълтаха във вилата.

— Чакай, татко! — извика Хелена. — Чакай!

В съседната стая Естир се разлая яростно.

Хелена веднага позна първия мъж, който влезе тичешком през вратата. Познаваше до болка тази гъста черна коса, късо подстриганата тъмна брада и пронизителните тъмни очи. Йенсен Хемингвей!

— Спрете! — изкрещя тя. — Спрете!!!

— Имаш много да обясняваш — изръмжа Лорънс. Дъщеря му беше почти гола, халатът едва я прикриваше. Лорънс зърна и някакъв мъж — непознат мъж — във вътрешния двор.

— Ето там... хванете го! — извика той. — Бързо! Хванете го!

Хелена се опита да им препречи пътя, но Йенсен бе прекалено бърз и успя да я сграбчи през кръста и да я дръпне настрани.

— Той е приятел! — извика Хелена.

Тримата бодигардове профучаха покрай нея и Хелена осъзна, че Уилсън е загазил. Щяха да го хванат и да му махнат очилата.

— Бягай! — изкрещя тя.

Полуослепелият от светлината Уилсън я чу и се запрепъва по тревата около плувния басейн.

Йенсен я държеше здраво.

— Пусни ме — изсъска Хелена. — Пусни ме или ще кажа всичко на баща ми!

Йенсен моментално я пусна. Хелена се дръпна, извади пистолета и го насочи към отворената врата и нощното небе. Гърмежът бе толкова силен, че имаше чувството, че тъпанчетата ѝ ще се пукнат.

— Спрете, казах! — изкрещя Хелена.

Бодигардовете замръзнаха. Уилсън изчезна в мрака.

Естир се разля още по-яростно.

Лорънс сложи ръка на рамото на дъщеря си.

— Какво правиш? — Взе пистолета от ръката ѝ и загърна халата ѝ. — Връщаш се с мен в Хюстън, госпожице. Без никакви възражения!
— Обърна се към хората си. — Е... хванете го!

Хелена изгледа гневно баща си.

— Той не е направил нищо лошо...

— Полицията го издирва!

— Той е невинен!

— Ти отвлече самолет, Хелена! Здравата си загазила.

— Нещата са много по-сложни, отколкото си мислиш...

— Хелена, седни! — каза баща ѝ. — Успокой се.

— Как ли пък не! — Тя ядосано влезе в спалнята и затръшна вратата. Трябваше ѝ време, за да осмисли нещата.

Лорънс се обърна към Йенсен и нареди:

— Пази я. Да не излиза никъде!

Уилсън изкуцука по пясъка и нагази в топлите води на Мексиканския залив. Бедрото го заболя още повече, солената вода сякаш хапеше раната му. На един от кейовете беше завързана лъскава

платноходка. Тя изглеждаше най-добрата му възможност за бягство, стига да успееше да доплува до нея.

Зад него лъчът на фенера се плъзна по пясъка. Уилсън нямаше друг избор, освен да се гмурне под вълните.

Как беше възможно Уилсън да е пътешественик във времето?

Хелена се погледна в огледалото. Как беше възможно това? Вгледа се в лицето си и реши, че не прилича на нищо. Толкова много събития за толкова кратко време... а сега Уилсън беше изчезнал. Беше изчезнал! Само при мисълта за това сърцето ѝ се свиваше. Беше се привързала към него и силата на емоциите ѝ я изненада. А ето че сега той просто бе изчезнал от живота ѝ. Направо не можеше да проумее защо се чувства така самотна.

Баща ѝ беше дошъл в опит да постъпи правилно, естествено — и всичко се беше обърнало с главата надолу. В един момент тя тъкмо беше на прага да разбере себе си, а в следващия баща ѝ беше нахълтал и бе съсипал всичко. А и Йенсен... Хелена знаеше, че е бесен заради хотела, който беше избрала.

Йенсен Хемингуей беше най-довереният бодигард на Лорънс. Вината, че се беше забъркала с него, си беше изцяло нейна. Трябваше да е по-разумна. Бяха любовници обаче повече от две години, а баща ѝ дори не подозираше. Хулия знаеше истината, но се бе заклела да пази тайна. Йенсен и Хелена бяха обсъждали обстойно положението — един дявол знае как щеше да реагира Лорънс, ако научеше за връзката им. Това я беше забавлявало, но сега ѝ се струваше усложнение, без което определено можеше да мине. Нещо в нея бе продължило напред, беше съзряло.

Олюля се и се вкопчи в мраморния умивалник — познатата червена мъгла я обгърна. Пак имаше видения. Уилсън беше в беда!

Мракът беше изчезнал. Как бе възможно това?

Уилсън плуваше към някаква яхта. И се давеше! Не! Успя да стигне до яхтата и с последни сили се изкатери на задната палуба. Яхтата се казваше „Номер дваисет и осем“. Високата мачта се извисяваше над него, на върха ѝ светеше червена светлина. Уилсън погледна към брега...

И видението изчезна.

Хелена се опита да го върне, но безуспешно.

Хелена изтича навън, но Йенсен ѝ препречи пътя.

— Разкарай се! — каза тя и се опита да го изблъска.
— Не биваше да ме заплашваш — прошепна ѝ той. Явно беше ядосан. — Ами ако Лорънс те беше чул?
— Махни се, Йенсен!
— Какъв ти е проблемът? — Той сграбчи ръцете ѝ.
— *Ти* си ми проблемът. Разкарай се!
— Защо не ми се обади?
— Казах ти. Между нас е свършено.

Отскубна се от хватката му и тръгна към двора. Баща ѝ беше навън и говореше по мобилния си телефон. Щом я видя, прекъсна разговора, бръкна в джоба си и извади малко оранжево шишенце успокоителни.

— За теб са.

— Няма да ги пия — сопна се тя.

— Трябва. Ще ти помогнат.

Стомахът ѝ беше свит на топка.

— Хапчетата не помагат.

Лорънс впери поглед в нея.

— Доктор Бенетсуд каза, че това лекарство...

Тя го прекъсна:

— Изобщо нямаш представа какво става!

Гледаха се напрегнато.

— Вече нямам нужда от хапчета — уверено заяви тя. — Виденията спряха.

Той я гледаше и мълчеше.

— Дай ми малко време — каза Хелена. — И ще видиш, че знам какво правя.

Лорънс неохотно прибра хапчетата в джоба си.

— Дойдох просто защото се тревожа.

Хелена гледаше към светлините в залива.

— Казах ти да не идваш.

Лорънс се намръщи.

— Хелена, днес сутринта си *отвякла* пътнически самолет! Мъжът, с когото си била... ами, убил е полицай. И е сериен убиец!

Хелена си спомни виденията си и поклати глава.

— Не е убил никого.

— Така ли? Къде е самолетът?

Тя го погледна в очите.

— Направихме аварийно кацане в Чичен Ица.

— Аварийно ли?

— Да. Чу ме.

Лорънс я зяпна.

— Как така?

— Ами така. Самолетът остана без гориво и се разбихме.

— Ти... — Лорънс успя да млъкне навреме. — Знаеш ли колко ще ми струва това?

Атмосферата се изпълни с напрежение.

— Много съм разочарован, Хелена. Очаквах повече от теб.

Отговорът ѝ бе повече пресметнат, отколкото искрен.

— Съжалявам, татко. Нямахме време. Полицията беше по петите ни. Наистина не можех да направя нищо.

— Какво имаш предвид с това „по петите ни“?

Тя посочи към мрака.

— Мен и него.

Лорънс стисна ръката ѝ над лакътя.

— Да не си казала това отново! Чу ли ме? Ще те изкарат съучастничка! Господи, Хелена!

Тя издърпа ръката си.

— Добре. Разбрах те.

Лорънс набра някакъв номер по телефона си, без да спира да говори:

— Изобщо не е добре, Хелена. Но ти си добре, а това е най-важното. — Замисли се за момент. — Познавам Хенсън Манинг, собственика на „Тексас Еър“. Това наистина ще ми струва адски много!

Лорънс се отдалечи на няколко крачки — беше се свързал със Стела да я пита за прекия номер на Манинг.

Йенсен веднага дойде и попита тихо:

— Онзи направи ли ти нещо?

— Не — отсече Хелена.

— А каква е тази синина на лицето ти?

— Казах ти, нищо не ми е направил. — Тя продължи да гледа към водата.

— Ти си почти гола!

Хелена се обърна.

— Работата ти е да охраняваш баща ми. Аз вече не съм твой проблем.

— Не мога да повярвам, че си дошла тук... в този хотел. Това е *нашият* хотел.

— Господи, Йенсен! Откога си станал толкова *сантиментален*?

Лорънс приключи телефонния разговор и дойде при тях.

— Какво си шепнете двамата?

Без да обръща внимание на въпроса му, Хелена се обърна към водата. Лорънс проследи погледа ѝ и също се загледа към яхтклуба. Естир лаеше отвътре и драскаше по вратата.

— Кучето вътре чие е? — попита Лорънс.

— Ще го взема в Хюстън — отвърна Хелена.

— Кучето *негово* ли е? — попита Йенсен.

— На един човек от Бордърсвил. Джордж Уошингтън.

— И как се е озовало с теб? — попита Лорънс.

Един от бодигардовете дотича и докладва:

— Претърсихме навсякъде. Изчезнал е.

Йенсен погледна разтревожено към мрака.

— Съберете се всички. Искам да установите периметър около къщата. Стивънс да поеме главния вход. Вие двамата отзад. Не пускайте никой да припари тук, ясно ли е? — После се обърна към Лорънс. — Препоръчвам да се махаме веднага.

— Не. Ще изчакаме до сутринта — твърдо отвърна Лорънс. — Трябва първо да уредим нещата с полицията. Ще пренощуваме тук. — Обърна се към дъщеря си. — Хелена, трябва да отговориш на въпросите ми... на всичките ми въпроси.

— Ще говоря с управителя на хотела за допълнителна охрана — каза Йенсен. — Онзи побъркан все още се спотайва някъде наоколо. — Погледна многозначително Хелена. — Кой знае какво може да направи.

Хелена обаче вече знаеше отговора.

В далечината една червена светлина се раздвижи равномерно във водата.

Платната затрептяха, после тихо изплющяха и се напълниха с въздух. Яхтата се понесе към открито море. Уилсън най-сетне успя да си поеме дъх и загледа как искрящите светлини на хотел „Американа“ се плъзгат в мрака.

Едва сега забеляза името на платноходката — „Номер двайсет и осем“. Определено беше избрал правилния начин за бягство. Книгата на Исая беше двайсет и осмата в Стария завет. Още един пътепоказател.

Гласът на Бартън отекна в ума му: „Няма такива неща като съвпадения...“

---

[1] Индонезийско ястие. — Б.пр. ↑

30.

Летище Канкун, Мексико
Частният самолет на Каприарти
28 ноември 2012
09:00

Мисия Исая — ден четвърти

Намръщена, Хелена закопча предпазния колан. Не беше имала видения от Уилсън от снощи и се тревожеше, че никога вече няма да има.

Йенсен се качи последен и затвори вратата. Лорънс и другите трима бодигардове вече бяха заели местата си. Познатият салон на „Бомбардиър“ беше тесен, с кръгли прозорци. Стените бяха покрити с блестяща ламперия. Половината кожени седалки, общо шестнайсет на брой и разделени на три отсека, гледаха напред, а другата половина бе обърната назад. През средата минаваше пътека. Естир беше легнала между краката на Хелена в средния отсек. Имаше нов кожен намордник. Беше неспокойна, докато ѝ го слагаха, но Хелена успя някак да я укроти.

Лорънс се усмихна на красивата млада стюардеса.

— Доматен сок, благодаря. — Обърна се към Хелена. — Ти искаш ли?

Тя завъртя глава.

— Няма смисъл да се тормозиш — твърдо каза той. — Всичко приключи. Прибираме се у дома. И може да върнеш тъпото куче на собственика му.

Хелена не беше казала нито дума цялата сутрин.

— Един ден ще ми благодариш — добави той.

Йенсен седеше с лице към носа на самолета и с гръб към Хелена, като правеше всичко възможно да не я забелязва. Сега обаче не се сдържа и се обърна.

— И като си помисля само, че Мексико ми харесваше.

Хелена въздъхна дълбоко, обърна се към прозореца и се загледа в равната суха писта. Ако последните две минути можеха да се смятат за индикатор, предстоеше ѝ дълго и мъчително пътуване. Отвън силен и постоянен вятър вдигаше същинска прашина стена високо във въздуха.

Капитан Луис излезе от пилотската кабина и тръгна по пътеката. Беше с черни панталони и бяла риза с къси ръкави, с четири нашивки на пагоните. Ръкува се с Лорънс, както правеше винаги, и му докладва подробно преди излитането.

Хелена познаваше добре главния пилот на баща си. Канадец по произход, преди шест години той се беше преместил със семейството си в Хюстън от Торонто, за да започне своята „работа мечта“ на борда на „Бомбардиър Глобъл Експрес“. Самолетът беше връх на серията корпоративни самолети, с най-голям обхват и най-висока максимална скорост. Всеки, който беше вътре в занаята, го оценяваше по достойнство.

Хелена изслуша първите думи на капитан Луис, след което се изключи и мислите ѝ отново се насочиха към Уилсън. През изминалата нощ бе мислила много за случилото се през последните три дни. Имаше толкова много въпроси без отговори, толкова много сложни чувства, които ѝ бе трудно да разбере.

Двигателите замъркаха, самолетът излезе на пистата, рязко ускори и излетя в ясното бледо небе. Завиха над Мексиканския залив и полетяха на североизток към изгряващото слънце. Докъдето стигаше поглед, тъмносиният океан бе осеян с бели зайчета — силният вятър безжалостно срязваше гребените на вълните.

Хелена се облегна в седалката. Скоро щеше да е в Хюстън и от ФБР щяха да я чакат. Не за да я арестуват, а за да я разпитат какво се е случило и защо. Баща ѝ се беше погрижил за всичко — беше изумителен, както винаги. Бе сключил сделка със собственика на „Тексас Еър“ Хенсън Манинг, който се беше съгласил — под натиск, разбира се, — че Хелена е участвала в отвличането против волята си. Авиокомпанията щеше да си получи пълната застраховка, като наред с нея щеше да получи пари и под масата — при това значителна сума. Отраканият в преговорите Манинг щеше да спечели от цялата случка. Изненадващата новина бе, че командир Висблат беше изчезнал и обвиненията срещу Хелена за събитията в Бордърсвил бяха отпаднали.

Хелена беше инструктирана да твърди, че не е вършила нещо незаконно. Трябваше категорично да отрича, че е насочвала оръжие към пилота на „Тексас Еър“ и го е принудила да напусне кабината. Щяха да твърдят, че не е била въоръжена и че Уилсън ѝ е отнел пистолета.

Самолетът достигна крайцерска височина и стюардесата започна да приема поръчките за закуска. Хелена насочи цялото си внимание към океана.

Времето течеше.

Внезапно картината пред очите ѝ се размаза и я изпълни усещането, че вижда нещо чрез телепатия. През цялата нощ се беше надявала това да ѝ се случи отново. Този път обаче нещата бяха различни — картината бе заобиколена не от червена, а от синя мъгла.

Уилсън седеше зад шурвала на едномачтова платноходка „Бенету“ с черни платна от кевлар. Морето около яхтата беше безкрайно. Лодката се спускаше по една тюркоазена вълна, мачтата се беше извила под напора на вятъра, който се носеше с ураганна сила по палубата. Водни пръски полетяха високо във въздуха, когато носът разпра вълната и се подаде от другата страна. Цикълът се повтаряше отново и отново.

Уилсън стискаше шурвала и трепереше пол яростните напори на вятъра. Морската вода щипеше лицето му. Беше изпълнен с ликуване и страх едновременно. Винаги бе обичал океана, но никога не го бе виждал такъв. Водата покриваше палубата и изтичаше през отворите. Вълнението се усилваше с всяка минута, уредите показваха, че скоростта на вятъра е четирийсет възела. Платната плющяха; яхтата бе силно наклонена на една страна.

Хелена се напрегна. Ако Уилсън скъсеше платната, щеше да му е по-лесно да се справи с вълнението, но нямаше начин да му предаде съобщението. Яхтата се озова на гребена на една вълна и Хелена видя в далечината суша. Островът изчезна от поглед, щом яхтата се спусна надолу, и се появи пак, когато се озова на гребена на следващата вълна.

Уилсън поддържаше постоянен курс.

Вкопчена в облегалките, Хелена усети как океанът я подмята с невъобразимата си сила. После видението изчезна толкова бързо, колкото се бе появило. Тя отвори очи и се огледа тревожно — за щастие всички бяха заети със закуската. Тя стана и отиде при

отсрещния прозорец. Уилсън беше наблизил, чувстваше го. Там, в далечината, се виждаше островчето, към което се беше насочил. Хелена огледа океана, но не видя никаква платноходка. Сигурно се намираше точно под тях.

— Татко — сладко рече Хелена и нежно постави ръка на рамото му. — Долу има един остров. Искам да го разгледам. Имаш ли нещо против да се спуснем малко?

Лорънс като че ли се смути, но Хелена пусна в ход детския си чар, преди да е успял да ѝ откаже.

— Моля те, татко! Това ще означава много за мен. — Гласът ѝ беше като мед. — За никъде не бързае. Само пет минути! Моля те.

Лорънс ѝ се закани с ножа за масло.

— Само един бърз поглед, госпожице!

Хелена затвори пилотската кабина, сложи си слушалките и седна зад двамата пилоти.

— Уорън, там долу има остров. — Посочи десния прозорец. — Говорих с татко и искаме да го огледаме по-отблизо.

Капитан Луис беше услужлив както винаги.

— Разбира се, Хелена — каза той и изключи автопилота.

— Видях някаква прекрасна яхта — продължи Хелена.

— Ще успееш ли да прелетиш покрай нея?

— Разбира се, нищо против — весело рече капитанът.

— Всъщност ще е забавно. — Пое управлението и намали оборотите. — Чух, че си имала голямо приключение в Мексико.

— Може да се каже — уклончиво отвърна тя.

— Ами... радвам се, че си добре. — И ѝ се усмихна. Самолетът започна да се спуска на спирала и с всяка минута океанът ставаше все по-син. Когато за пореден път завиха на изток, пред тях внезапно се появи черно платно.

— Ето я! — развълнувано възкликна Хелена. Яхтата пореше яростно вълните, силно наклонена настрани. На палубата се виждаше самотен мъж. Хелена притисна длан към страничния прозорец, сякаш се мъчеше да го достигне.

Уилсън не чу самолета, докато той не се озова почти до него. Избърса водата от очите си и се загледа как машината прелита много ниско и само на стотина метра от яхтата. Имаше десетки неща, които

да гледа по нея, но погледът му се закова върху ръката, залепена за прозореца на пилотската кабина.

Нямаше съмнение чия е.

Изпълни го странно чувство за сигурност, когато разбра, че Хелена може да го открие дори наред океана. В същия момент една вълна, същинска водна стена, се стовари върху носа на „Номер дваисет и осем“ и едва не го отнесе през борда. Силата на удара изкара въздуха от дробовете му. Но усмивката така и не изчезна от лицето му.

Хелена усещаше леденото стъкло върху дланта си — и се чувстваше щастлива и тъжна едновременно. Връзката между нея и Уилсън беше неоспорима и това ѝ вдъхваше кураж. Копнееше да е до него. Беше нелепо, но искаше да е именно там, на борда на яхтата.

Вратата на пилотската кабина се отвори и Лорънс се появи на прага и каза властно:

— Достатъчно, Уорън. Очакват ни.

— Не, чакай! — каза Хелена, искаше да спечели още няколко секунди.

— Казах: достатъчно! — озъби се Лорънс. — Към Хюстън!

Уилсън гледаше как самолетът набира с рев височина и се понася към хоризонта. „Номер дваисет и осем“ се спусна по поредната вълна, после следващата водна стена се разцепи при носа и полетя през палубата към него, блъскайки мокрото му изтощено тяло. Хелена отново беше изчезнала, а заедно с нея изчезна и усмивката на Уилсън.

31.

Калифорния. Америка
Връх Уитни, Сиера Невада
17 май 2081
11:12

6 дни преди опитното прехвърляне

Склонът бе покрит с гора от гигантски секвои. В сянката им цареше полумрак. Някои дървета бяха високи над петдесет метра, а стволите им бяха с обиколка пет. Бартън каза, че били на повече от две хиляди години — най-старите и най-големите живи организми на планетата. Както винаги ученият беше превърнал излета им в поредния урок.

Лидерът на Меркуриевия екип вървеше с лекота по чакълената пътека. На всеки няколко минути спираше, подпираше се на щеката си и поглеждаше назад към Уилсън.

— Още малко — за пореден път каза Бартън. — Заслужава си, ще видите.

Бяха с планински екипи — бели комбинезони, раници, яркожълти планинарски жилетки, планинарски обувки. Макар да изглеждаше във форма, Уилсън бе плувнал в пот. Надморската височина — вече близо две хиляди и петстотин метра — започваше да се отразява на дишането му. Бартън пък изглеждаше така, сякаш са излезли на разходка в парка.

— Трябваше да ме предупредите, че ще е толкова трудно — изпухтя Уилсън. — Щях да откажа да дойда.

Бартън откачи бутилката от колана си и отпи глътка вода.

— Трябва да сте готов за неочакваното. Всичко се свежда до дисциплина и решимост да продължите напред — каза той и отново закрочи.

— Имаме само шест дни за подготовка — изстена Уилсън и огледа гората. — Не мога да повярвам, че ме домъкнахте тук.

Бартън се обърна, хвана го за ръкава и го помъкна напред.

— Още съвсем малко. — Погледна джипиеса на гърдите си. — По-малко от два километра.

— Това не ми се струва разумно използване на времето.

Бартън го пусна.

— Това е *идеалното* използване на времето.

Скоро излязоха от гората и тръгнаха по тясно пусто плато, което се издигаше на тераси към върха в далечината. Уилсън задиша по-леко, сякаш излизането на открито го беше освободило от затвор. Слънцето напичаше приятно гърба му.

През следващия половин час вървяха в мълчание.

Бартън пръв изкачи последния стръмен склон и стъпи на върха. От всички страни ги заобикаляха планински хребети, подобно на величествени храмове, извисили се към небето. Краката на Уилсън го боляха, докато преодоляваше последните няколко крачки, но след миг прекрасната гледка се ширна пред него и той ахна — това бе истинската природа в пълния ѝ блясък. Мястото наистина бе великолепно. Небето беше светлосиньо, без нито едно облаче. Широки реки прорязваха долините далеч долу. Горите около тях бяха тучни и зелени. Въздухът бе мразовит. Орел кръжеше високо над тях, улавяйки топлиите течения.

Усещането беше божествено.

Бартън пое дълбоко дъх.

— Този планински масив е образуван от разлома Сан Андреас, който минава точно тук, под нас, където Тихоокеанската тектонична плоча се подпъхва под Северноамериканската. — Той посочи наляво. — Тихоокеанската плоча е там и бавно се измества на север. — После посочи надясно. — Северноамериканската пък е тук и се измества на юг. В резултат се получава всичко това. — На лицето му се четеше възхищение. — Живеем в чуден свят.

Последва мълчание.

— Уилсън, доведох ви тук, за да ви кажа най-ценния урок, който съм научил в живота си — каза накрая Бартън.

Уилсън го погледна.

— Винаги оставай съсредоточен върху положителното. Това е много важно. Изключително важно. — Бартън — дори не се беше задъхал — за пръв път му говореше на „ти“. — Умът ни не е устроен да се защитава от онова, което е *вътре* в нас. Черногледството е най-

големият ни враг. Опитай се да останеш в настоящия момент, ако можеш. — Той се загледа в далечината. — Трябва да го направиш, ако искаш да успееш.

— Нима ме доведохте чак дотук, за да ми кажете това? — изуми се Уилсън.

Реакцията му не разсея Бартън.

— Няма смисъл от подготовка за подобна мисия, ако главата ти не е на правилното място. Обучението не струва нищо, ако нагласата ти е лоша. *Трябва да бъдеш позитивен през цялото време — наблегна той.* — *Трябва да останеш в настоящия момент.*

Уилсън захленчи като разглезено дете.

— Кажете ми, че не ме накарахте да измина четирийсет километра само заради това...

— Невеж глупак! — В гласа на Бартън се долавяше гняв. — Искам да внимаваш в това, което ти казвам! Искам да разбереш колко е важно! От значение е не онова, което си прочел или което си *мислиш*, че е важно — а как действаш на място. *Затова* сме тук. Ако подхождаш към мисията по същия начин, по който и към този преход, ще се провалиш!

Уилсън беше потресен. Бартън никога досега не му беше държал такъв тон.

— Уилсън, вие рядко сте в настоящия момент. *Винаги* гледате към бъдещето... и имате склонност към черногледство. Ако нагласата ви остане такава, мисията ще се *провали*. — Стоманеният поглед на учения беше изчезнал и гласът му отново беше мек. — Мисията ви ще е трудна — във физическо, емоционално и интелектуално отношение. Ще пътешествате до друго време. Това е концепция *отвъд* рационалното мислене. С нищо не можем да ви подготвим за този елемент, с изключение на онова, което ви казвам сега — бъдете позитивен, съсредоточен и в настоящия момент, и ще имате шанс.

Точно в този миг нещо в душата на Уилсън се промени. Той потръпна. Беше необяснимо, сякаш бе пронизан от суровата реалност, която се настани твърдо в него. Думите на Бартън останаха жигосани в ума му. „Позитивен, съсредоточен и в настоящия момент“.

Удовлетворен, че е постигнал целта си, Бартън обгърна с жест гледката около тях.

— Искам да си мислите за това място, когато сте под напрежение и наистина го усещате. — Отново последва дълга пауза. — Престанете да се опитвате да предскажете как ще се развият нещата. Разбира се, научавайте всичко, което можете — фактите. Но оставете мислите за бъдещето. Те само ще ви се пречкат по пътя. — Гласът му бе успокояващ. — Този планински масив е в това състояние от хиляди години. Вярно, развива се, но в известен смисъл си е винаги същият. Това ми действа много утешително. И искам вие също да го запомните.

Седнаха в тревата.

— Това място ще си остане тук много след като ние си отидем от този свят — добави Бартън.

Уилсън се опита да попие всичко, което виждаше. Планински върхове. Гори. Цвета на небето. Начинът, по който реката се виеше през долината. Опита се да си представи могъществото на Тихоокеанската и Северноамериканската тектонични плочи, водещи своето сражение долу под тях. И въпреки сблъсъка на това място цареше абсолютен покой. То бе като толкова много неща в живота: във всичко има нещо повече, отколкото изглежда на пръв поглед — просто трябва да се вгледаш достатъчно внимателно.

— Запомнете това място — повтори Бартън. — То винаги ми е помагало.

През следващите пет минути цареше тишина. Уилсън се опитваше да разплете мислите, които се блъскаха в ума му. Каза си, че ще мисли за това място, когато е в беда.

— Ще го запомня.

В гърдите му обаче се таеше дълбок ужас, който натискаше сърцето му като тежък камък.

— Трудно ми е да бъда позитивен, щом не мога да разбера защо аз съм човекът, отиващ на тази мисия — каза Уилсън.

— Това е съдбата ви.

— Но какво означава това? Съдба?

Бартън се облегна назад на лакти.

— Ще ви разкажа една история... също свързана със свитъците от Мъртво море. Помните ли, че ви споменах за Флавий Веспасиан, римския пълководец, изпратен да покори Юдея след избиването на Дванайсети легион?

— Разбира се. Когато свитъците били скрити в пещерите около Мъртво море.

— През шейсет и осма година, ако трябва да сме точни. Римският император Нерон избрал *Веспасиан* да оглави офанзивата в Юдея, защото Веспасиан заспал, докато Нерон рецитирал пред публика една от поемите си. Разбирате ли, мнозина смятали, че задачата по окупирането на Юдея и унищожаването на Йерусалим е невъзможна. Водените от Йосиф евреи доказали силата и коварството си с унищожаването на Дванайсети легион и мнозина сенатори се тревожели, че Юдея ще измести Рим като *господар на света*. На всичкото отгоре стените на Йерусалим били високи и добре защитени.

— Значи Веспасиан бил изпратен на невъзможна мисия? — попита Уилсън.

Бартън се усмихна.

— Веспасиан бил талантлив военачалник. Той събрал Пети и Десети легион и ги повел към Юдея. Синът му Тит пък повел Петнайсети легион от Египет и римските войски се срещнали под стените на Йерусалим. Щом си дал сметка, че градът не може да бъде превзет без огромни жертви от страна на римляните и че един опит за атака може да доведе дори до поражение, Веспасиан се заел да завладее останалата Юдея, селище по селище.

— И тогава били скрити свитъците.

— Именно. Главният план на Веспасиан бил да избягва пряка атака срещу Йерусалим. Той можел да прави каквото си иска в Юдея, тъй като по-голямата част от еврейските сили били затворени зад стените на града.

Бартън отпи глътка вода и продължи:

— Накрая Веспасиан заловил водача на евреите Йосиф след обсадата на Йотапата, продължила четирийсет и седем дни, и се канел да го прати в Рим като подарък за Нерон. И точно тук става интересно. Йосиф поискал среща с Веспасиан, който се съгласил неохотно. На срещата Йосиф се обявил за „пратеник на единствения бог“ и казал на Веспасиан: „Ти ще бъдеш Цезар и император, Веспасиане, и синът ти също“. — Бартън вдигна пръст. — Имало обаче условия. Йосиф не бивало да бъде пращан на Нерон, нито нараняван.

— И какво станало?

— Веспасиан не бил сред кандидатите за трона на Цезар — рече Бартън. — За целта трябвало да е най-малкото сенатор. Въпреки това бил толкова силно развълнуван от пророчеството на Йосиф, че не изпратил пратеника на единствения бог в Рим. Държал го в плен, но на безопасно място в Юдея. Естествено, император Нерон бил бесен. Това било дръзко незначитане на властта му. Той отчаяно искал Йосиф да бъде прекаран по улиците на Рим и след това убит пред очите на всички.

Бартън отпи още една глътка вода.

— Преди годината да изтече, в Римската империя царял смут, както било предсказано. Нерон бил свален и се самоубил. Така започнал един от най-нестабилните периоди в римската история. На мястото на Нерон се възкачил Галба, който бил убит от Отон, който пък бил свален от Вителий, който накрая също се самоубил. По време на този двегодишен период на нестабилност верните войски на Веспасиан, които били заети с войната срещу евреите, през юли шейсет и девета година провъзгласили Флавий Веспасиан за император.

— Значи пророчеството се сбъднало?

— Все още не напълно. Сенатът отказал да признае Веспасиан и той бил принуден да прати верните си легиони от Мизия, Панония и Илирик да се бият за властта. Бойното поле бил самият Рим, където войските му се изправили срещу преторианската гвардия, която защитавала столицата, както и срещу легионите от Галия и Райнланд. След свирепа битка войските на Веспасиан излезли победители, като в хода на сблъсъка опожарили половината Рим. Сенатът нямал избор и бил принуден да признае Веспасиан за император. В същото време Веспасиан и южните му легиони победили евреите и изгорили Йерусалим до основи, както му било наредено.

Уилсън беше поразен.

— Така започнало управлението на Флавиевата династия — продължи Бартън. — Един от най-блестящите периоди в римската история. Римската власт в Британия била консолидирана, бил построен Колизеумът и, което е най-важното, в Рим било положено началото на Църквата. В много отношения пророчеството на Йосиф помогнало на християнството да пусне корени в съвременния свят. И благодарение на него свитъците от Мъртво море са достигнали до нас.

— А накрая какво станало с Веспасиан? — попита Уилсън.

— Доживял почти до седемдесет и умрял от естествена смърт. Синът му Тит станал император след него. За първи път императорската власт преминавала от баща на син. — Бартън се усмихна. — И като последна бележка под линия, Веспасиан приел Йосиф в собствената си фамилия и някогашният враг на Рим станал известен като Йосиф Флавий и преживял останалите си земни дни като римски гражданин.

— Еха! — възкликна Уилсън. — Не се меси в пророчество от бог, каквото и да правиш.

Бартън погледна своя Ген-ЕП в очите.

— Именно. *Това е съдба.*

Тежестта в гърдите на Уилсън изчезна.

Отново последва дълго мълчание.

Бартън се загледа в далечината.

— Знаете ли, идвам на това място вече повече от трийсет и пет години. Открих го, докато проучвах една река недалеч, Ейнджъл Фолс. Между другото, пъстървата е страхотна.

— Фамилията ви е норвежка, нали?

— Да.

— Те са били професионални рибари, ако не се лъжа. — Уилсън беше направил справка в Дейта-Тран.

— Навремето Ингърсън, тогава сме се водели Ингерсон, са контролирали почти целия промишлен риболов в Норвегия. — Бартън тихо се засмя. — Винаги съм казвал, че страстта ми към риболова е биологически програмирана в мен. Вие обичате ли да ловите риба?

Уилсън кимна.

— Да, но не го правя често.

— Ще ви заведа на Ейнджъл Фолс, когато се върнете.

Хубаво предложение. Приемащо, че Уилсън *ще* се върне.

Отново последва дълго мълчание.

— Имате ли още мъдри съвети? — попита Уилсън.

— Искам да се съсредоточите върху това, което вече ви казах.

Уилсън се възхити на пестеливия начин, по който Бартън използваше думите.

— Нещата в живота ми се подобряват. Ако не друго, поне менторите ми — с приповдигнат тон рече Уилсън. Легна на тревата и

се загледа в небето. — Искате ли да чуete дефиницията да бъдеш позитивен? Ще ви хареса. Значи един тип влиза в бара, отива при най-красивата жена и ѝ казва: „Ако познаеш какво държа, с радост ще спя с теб“. — На лицето на Уилсън беше цъфнала широка усмивка. — Естествено, жената с отвратена от подхода и отказва да играе. Нашият обаче настоява: „Хайде, поне се опитай да познаеш“. За да се отърве от него, жената казва: „Слон“. Мъжът надниква в шепите си и казва: „Почти позна. Печелиш!“ — помълча и попита: — Това ли означава да си позитивен?

Лицето на Бартън бе безизразно.

— Господ да ни е на помощ. — След кратък размисъл обаче добави: — Май е точно това. — И се усмихна.

Уилсън се разсмя.

— Виждате ли, че *слушах*, когато говорехте колко е важно човек да е позитивен.

— Явно да. — Бартън легна и сложи ръце зад тила си. — Знаете ли, когато за първи път разшифровах Книгата на Исая, бях убеден, че това е фалшификат. Но докато продължавах да превеждам, си дадох сметка, при това съвсем категорично, че преценката ми е погрешна. — Прокара пръсти през бялата си коса. — Декодирах нещо, за което знаех, че е неоспорима истина — че *самото време* ускорява хода си. Всяка година отминава все по-бързо и по-бързо.

— Защо времето ускорява хода си?

— Нека ви дам един бърз урок по физика. — Бартън седна, очевидно доволен, че ще може да изнесе още една лекция. — Земята е огромно твърдо тяло, което се върти в пространството. Около нея има атмосфера, а след нея е йоносферата. — Бартън стисна юмруци и ги протегна пред себе си. — Земята има *отрицателен* заряд. — Той насочи левия си палец надолу. — Космосът, както и идващата от Слънцето енергия, са *положително* заредени. — Вдигна палеца на другата си ръка. — Проблемът е, че атмосферата, която е между двете, е много лош проводник на електричество. — Той чукна юмруци и ги раздалечи отново. — Електричеството се движи от положителния заряд към отрицателния. В резултат на това в атмосферата ни има постоянен електрически шум. И именно *тази* вибрация диктува много от природните закони.

Уилсън погледна към небето.

— Нима електричеството в атмосферата може да промени скоростта на времето?

— Почти. Магнитната честота на Земята може да промени скоростта на времето. Причината атмосферата да играе такава важна роля е в това, че магнитната честота на Земята се калибрира от електрическата енергия, идваща от космоса. Направих някои проучвания и се натъкнах на честотата на Шуман.

Бартън обясни, че някакъв си немски учен на име В. О. Шуман измервал електромагнитния резонанс (или електромагнитната честота) на Земята от средата на 50-те години на миналия век.

— Сигурно сте останали разочарован — каза Уилсън.

— От какво?

— Че не сте имали възможност да я наречете „честота на Ингърсън“.

— Много смешно. — Бартън обясни, че честотата се увеличавала експоненциално през последните двацет и пет години. — Разбирате ли, честотата на Шуман има пряка връзка със скоростта на времето. Според Книга на Исаия идеалната честота за Земята е шест цяло и петдесет и три херца.

— Същата като на Медния свитък.

— Помнете, което е добре. — Бартън постави длан върху земята. — Ако магнитната честота на Земята стане достатъчно висока, времето започва да се ускорява. И ние го усещаме. Всеки ден минава все по-бързо и по-бързо. Има обаче и други индикатори. При това осезаеми. Именно промяната на честотата е причина за повишаване на температурата на атмосферата. Заради нея са все по-честите земетресения, цунами, вулкани, бури и суши. По-силните светкавици. Всичко това е част от начина, по който планетата се опитва да се рекалибрира. Това е причината китовете да се самоубиват. — Бартън имаше безкраен списък симптоми. — У хората промяната на честотата води до отслабване на имунната система, помятане, хронична умора, повишени нива на агресия и насилие.

— Насилие ли?

— Точно така. Всяко живо същество, било то растение или животно, си има аура. Честотата на Шуман може да *компромети*ра тази аура. Според мен колкото повече аурата се насища с високи честоти, толкова по-агресивен и параноичен става човек.

— Каква е била честотата на Шуман преди седемдесет и пет години? — попита Уилсън.

— Много добър въпрос. Според Книгата на Исаия положението става най-лошо в началото на века. Когато се заех да проверя данните, открих, че честотата на Шуман е била далеч извън нормалните граници. Изчисленията ми показват, че тогава хората са възприемали едно денонощие така, както ние възприемаме дванайсет часа. А след това честотата на Шуман рязко се връща в нормалните си граници. Причината е, че *тази реалност* — Бартън посочи земята — съществува, благодарение на това че порталите са били отворени и честотата на Шуман е била възстановена.

— На коя дата става това падане на честотата?

— Мисля, че е важно да не се съсредоточаваме върху датите.

— Това ли е датата, на която трябва да отворя порталите?

— Всъщност е обратното. Датата, на която отваряте порталите, ще бъде датата на намаляването на честотата на Шуман. Разбирате ли, ние живеем в холографска вселена. Всичко съществува едновременно.

— Но вие казахте, че честотата на Шуман е била *намалена* преди седемдесет и няколко години. Защо тогава се тревожите толкова?

— Защото *времето* не е права линия, по която се счита от една точка до друга. Минало, настояще и бъдеще съществуват заедно и ние сме длъжни да изиграем своята роля в миналото. Ще ви дам пример. Ако не успеете да изпълните мисията си — да кажем, ако загинете, — на теория цялото време в тази холографска вселена моментално ще престане да съществува. По моя преценка ще се появи алтернативна вселена с напълно различна история и различно бъдеще.

Уилсън не искаше да мисли за това. Изнервяше го.

— На петнайсетгодишна възраст Айнщайн се запитал — какво ще стане, ако някой се движи със скоростта на светлината и погледне в огледало? Отговорът е — няма да види *нищо*, защото светлината от лицето никога няма да стигне до огледалото. По моя преценка ще се случи именно това, ако *вие* не успеете. Всичко ще престане да съществува.

В главата на Уилсън бушуваше буря.

— Добре, разбирам за електричеството от космоса и въздействието му върху честотата на Шуман, но защо се появява нуждата от калибриране?

Бартън се потърка по брадичката.

— Свързано е с броя на хората на планетата.

— Нима искате да кажете, че хората могат да въздействат на честотата на Шуман?

— Когато са повече от шест милиарда, да.

— И колкото повече се повишава честотата, толкова по-агресивни стават те, така ли?

— Така излиза. И колкото по-агресивни и нестабилни са хората, толкова повече се повишава честотата. Много порочен кръг.

След това Бартън обясни, че времевите портали позволяват резонансът да се промени и магнитната енергия да бъде калибрирана в определени рамки.

— И в резултат това гарантира съществуването на тази холографска вселена.

Продължиха да разговарят още два часа за мисията, за пътуването във времето и за енергийните портали. Бартън бръкна в джоба си и извади написана на ръка бележка.

— Това е откъс, който дешифрирах от Книгата на Исаия. Свитъкът е бил написан през дваисет и четвърта години в Кумран. Мисля, че трябва да го прочетете.

Уилсън взе листа и го разгъна.

За чистите всичко е чисто, а за онези, що са покварени и не вярват, нищо не е чисто. Майката Земя ще попадне в спирала и времето ще изгуби съразмерност. Ще настанат дни на смут и предателство, несправедливите ще преследват уморените. Майката Земя ще отвърне с люти зими, свирепи бури и изпепеляваща жега, но това вече няма да е достатъчно.

Тогава ще бъде определен Надзирател, за да подсили обезсиленото. Той ще бъде неопетнен, не последовател, а с чисто сърце, без явна вяра. Надзирателят трябва да остане твърд пред предизвикателството, за да може с напътствията на силното учение да победи силите на противника. Както е писано, светлината ще погуби мрака.

С треперещи ръце Уилсън сгъна листчето и го върна на Бартън. Бартън го прибра и каза:

— Просто трябва да следвате точките на мисията, „силното учение“, и всичко ще бъде наред.

Карибско море

130 морски мили южно от Сан Хуан, Пуерто Рико

2 декември 2012

15:23

Мисия Исая — ден осми

Уилсън си спомни ужаса, който изпита, когато видя за първи път декодираната версия на Книгата на Исая; от прочетеното му беше призляло. Имаше толкова много история зад онова, което правеше. Бартън бе наблегнал на значението на *съдбата* в пътуването му; и макар концепцията да бе трудна за приемане, Уилсън осъзнаваше, че *съдбата наистина* е съвсем реална — животът на Веспасиан бе свидетелство за това. Като се замислеше, тъкмо историята за възкачването му на императорския трон го бе накарала да погледне по-оптимистично на изгледите си за успех.

Внезапно тишината бе нарушена от тракане.

Уилсън скочи от мястото си и дръпна въдицата, която бе хвърлил през кърмата. Макаратата се въртеше като обезумяла. Морето около „Номер двайсет и осем“ беше спокойно и лекият бриз издуваше платната от кевлар. В далечината над хоризонта надничаха острови. Уилсън дръпна отново пръчката. Кордата се обтегна и сребриста риба тон изскочи от кобалтовосиньото море, като мятеше опашка.

Само по шорти и слънчеви очила, Уилсън се беше оправил от най-лошите си рани. Хранеше се добре и бе успял да възстанови донякъде теглото, изгубено при използването на командата Славей. Времето беше горещо и дните му преминаваха в риболов и излежаване на слънце, докато тялото му се възстановяваше, а попътните ветрове носеха платноходката на изток.

Рибата яростно се съпротивляваше и Уилсън напрегна всички сили, за да я придърпа. Опънатата корда едва не го повлече в морето. Уилсън вече много добре разбираше защо Бартън обича риболова. След сериозна борба успя да довлече рибата до кърмата и я качи на

борда. Извади нож, както вече бе правил неведнъж, заби го в главата ѝ и я уби моментално. В резервоарите на „Номер двайсет и осем“ имаше предостатъчно прясна вода, но храната в камбуза беше почти привършила. Риболовът беше абсолютно необходим.

Уилсън огледа хоризонта. Не се виждаха други кораби и той отново погледна навигационния компютър. След излизането от Мексиканския залив бе минал южно от Куба и сега се намираше недалеч от Малките Антили — верига коралови острови, свързващи Бахамите и Южна Америка.

Това беше последната суша, която щеше да види, докато не стигне до брега на Мароко. След като се увери, че поддържа курс към Африка, Уилсън положи глава на възглавницата и се загледа към грота, който тихо плющеше на мачтата. Топлината на слънцето действаше като лековит балсам на тялото и душата му.

Запита се дали Хелена го гледа точно в този момент. Когато я видя да прелита край лодката, това го изпълни с кураж. И някак го успокои. Чудеше се дали телепатичната ѝ връзка с него зависи от разстоянието — но беше невъзможно да се каже.

Яхтата едва се движеше.

Мислите на Уилсън се насочиха към командир Висблат. През последните няколко дни беше развил безброй теории за него, повечето абсолютно смахнати, но парчетата от пъзела така и не заставаха по местата си. Засега. Едно обаче беше сигурно — Висблат знаеше защо Уилсън е тук и накъде се е запътил. Несъмнено щеше да го чака там.

Наистина ли някой беше бърникал втория портал? Нямаше начин да го разбере със сигурност. Засега планът бе прост — да прекоси Атлантическия океан, да влезе през Гибралтар в Средиземно море и после да продължи през делтата на Нил на юг към Кайро.

32.

Калифорния, Америка

Сграда „Меркурий“, субниво А5 — лаборатория

17 май 2081

21:12

6 дни преди опитното прехвърляне

Уилсън и Бартън се върнаха в „Ентърпрайз Корпорейшън“ късно вечерта и все още облечени в планинарските си дрехи, влязоха в строго охраняваната лаборатория. Бартън изглеждаше добре — излетът на чист въздух бе направил чудо с него.

Погледът на Уилсън моментално се насочи към огромния осветен прозрачен мехур, издигнат малко над пода. Сферата бе заобиколена от три бляскави пръстена от титан, които описваха около нея сложни въртеливи движения.

— Това е сферата на имплодера — каза Бартън. — Или *транспортната капсула*, както предпочитам да я наричам.

Прозрачното кълбо бе заобиколено от петдесет и шест лазерни оръдия с мощност пет теравата, монтирани под най-различни ъгли и насочени към центъра.

Уилсън се изнервяше дори само при вида на устройството. Цялата лаборатория бе пълна с проводници, батерии и компютри. Навсякъде се виеха дебели кабели.

— Значи идеята е да вляза вътре, вие да стреляте с лазерите и да изчезна.

— Точно така.

Уилсън пое дълбоко дъх. Само идиот би позволил молекулите му да бъдат разградени и засилени със скорост 300000 километра в секунда.

— Може би наистина аз съм човекът за тази работа. — Мина между лазерите и докосна гладката повърхност на капсулата. Беше топла на допир. — Това нещо вибрира!

Бартън кимна.

— Транспортната капсула е изработена от чист кристал. Когато се нагрее до подходящата температура, въглеродът ѝ започва да осцилира. Това е ключов елемент в пътуването във времето. Чрез промяна на температурата на капсулата можем да променяме честотата на енергията вътре и така да променяме точката във времето, в която да ви изпратим. — Бартън постави ръка върху един от огромните метални обръчи.

— Какво общо има трептенето на капсулата с пътуването във времето?

— Колкото по-висока е честотата, толкова по-назад във времето ще отидете. Иначе казано, колкото по-висока е температурата, толкова по-отдалечена е крайната точка.

— Да, но как? Защо?

Бартън приближи ръце, сякаш държеше топка.

— Земята е обгърната от електромагнитно поле. Пътуването във времето се осъществява чрез предаване на енергия *през* това поле. Транспортната капсула ни позволява да превръщаме материята в чиста енергия и да я *вкарваме* в полето около Земята чрез това. — Той посочи ромбоидната рамка, увиснала във въздуха в отсрещния край на помещението. Десетки дебели кабели се спускаха от нея и водеха към серия проводници. — Четирите титанови пръти на онзи ромб представляват силно заредени магнитни полюси, разположени един срещу друг. Когато пуснем през тях достатъчно електричество, около двайсет петавата, противоположните сили пробиват дупка в магнитното поле на Земята. Това се нарича Z — притискане. На теория резултатът е червеева дупка. В зависимост от честотата на входната енергия се определя датата, на която енергията се пресъздава отново.

Уилсън усети как го обхваща паника. Единствено безусловната увереност и спокойствието в очите на Бартън му попречиха да не откачи напълно.

— Уникалната структура на хромозомите ви позволява да ви разградим с помощта на онези неща. — Бартън посочи мощните лазерни оръдия около транспортната капсула. — Те ще превърнат молекулите ви в чиста енергия, известна като „кварк-глуонна плазма“. След това ще бъдете всмукан в магнитното поле на Земята със съответната честота. — Той отново посочи ромба. — Онова там се нарича инфлатор.

— Сигурен ли сте, че това ще проработи? — със съмнение попита Уилсън.

— Не съм го изобретил аз, само го построих — отвърна Бартън.

Това не беше отговорът, който искаше да чуе Уилсън.

Лидерът на Меркуриевия екип се усмихна.

— Сигурен съм, че всичко ще е наред.

За първи път обаче изглеждаше неуверен.

Самочувствието на Уилсън изведнъж спадна до нула.

— Не ме поднасяйте, Бартън. Това ще проработи ли, или не?

Бартън отново изглеждаше абсолютно спокоен.

— Няма нищо сигурно, Уилсън. Но ще ви кажа следното, от цялото си сърце — вярвам, че *ще* проработи. Вярвам, че *ние* постъпваме правилно. Това е съдба. Не бих го казал, ако не смятах, че е вярно.

Този път изражението му не трепна.

Уилсън се загледа в сложната машина на времето. Не можеше да я разбере напълно и затова тя го плашеше. Беше напълно естествена реакция, която трудно можеше да се преодолее.

Бартън долови страха му.

— Трябва да ви призная нещо — каза той и се изпъна. — Има и втори Ген-ЕП кандидат, със същите изграждащи генетични блокове като вашите. Той беше резервният ми план, в случай че нещата не се получат. — Потърка се по брадичката. — Искам да знаете, че вярвам, че *вие* сте Надзирателя.

— Въпреки това гласувам да пратим другия — сухо рече Уилсън.

Бартън поклати глава.

— *Вие* сте Надзирателя, Уилсън. Сигурен съм.

Страхът и любопитството се бореха в Уилсън.

— Ами ако не проработи? Имам предвид... всичко това.

Бартън се замисли за момент.

— Ще проработи. Книга Естир е написана от... — той затърси правилните думи — ... от *самия бог*. Едва ли можете да получите по-сигурни уверения от това.

— Все пак мисля, че трябва да пратим другия.

Дебела стъклена стена със зеленикав оттенък минаваше покрай едната страна на лабораторията. Зад нея се намираше основният

команден център. Меркуриевият екип беше там и Бартън изглеждаше доволен да ги види.

— Беше много дълъг ден — тихо каза той. — Така че внимавайте какво казвате.

Двамата тръгнаха по тесния коридор и завиха два пъти наляво. Бартън кимна окуражително на Уилсън, преди да отвори вратата.

Във въздуха се рееха множество триизмерни холографски изображения. Бяха се събрали всички дванайсет члена на Меркуриевия екип — някои стояха прави, други се бяха настанили на столовете. На всеки екран вървяха симулационни програми. Атмосферата бе изпълнена със съсредоточено мълчание.

Дейвин вдигна очи и на лицето му се изписа изненада.

— Върнахте се!

— Как вървят нещата? — попита Бартън.

— Почти сме готови. — Дейвин лапна една шоколадова бисквита. На масата пред него имаше полупразен пакет.

Енергична както винаги, Карин скочи от стола си и с гордост протегна електронния си лист. Кестенявата ѝ коса бе подредена в безупречна прическа, очите ѝ сияеха. Докато Бартън вземаше листа, ръката ѝ докосна съвсем леко неговата и се задържа за момент. Жестът бе почти неуловим, но Уилсън забеляза, че Бартън не направи опит да се дръпне. Двамата се изгледаха. Съсредоточено и дълго... прекалено дълго. Накрая Бартън плесна с ръце и мигът отлетя.

— Фантастично! — Бартън се обърна към цялата група. — Благодаря за усилията ви. Зная, че проектът бе много труден, и оценявам жертвите, които правите. — Замълча за момент. — Имам добра новина! — Всички го слушаха напрегнато. — Избрах Уилсън Даулинг за опитното прехвърляне. Моля да включите това във всичките си уравнения. След шест дни ще го пратим на най-голямото пътешествие в историята.

Последваха кратки аплодисменти.

Андре се приближи, намръщи се и каза тихо в ухото на Бартън:

— Трябва да поговоря с вас *насаме*.

Дейвин изглежда момчето учудено.

— Разбира се, Андре, да излезем навън. — Бартън отвори вратата и му даде знак. — Вие също, Уилсън.

— Искам да поговорим *насаме*! — настоя Андре.

— Навън, ако обичате. — Той ги изведе в коридора и затвори вратата. — И така, какъв е проблемът?

— Не мога да говоря пред Уилсън — каза Андре. — Отнася се за него.

— Уилсън, отдръпнете се, ако обичате — спокойно каза Бартън.

Уилсън се отдалечи, а Бартън и Андре заговориха тихо. Отначало разговорът изглеждаше спокоен, но постепенно тонът се повиши и започнаха да се долавят напрегнати нотки. Андре явно беше развълнуван. Бартън беше скръстил ръце на гърдите си и изобщо не изглеждаше радостен. Андре посочи обвинително Уилсън.

„Хлапе, направи ми услуга — помисли си Уилсън. — Кажи на Бартън да използва другия Ген-ЕП кандидат и ще съм ти длъжник до гроб“. Реши да не ги гледа и им обърна гръб. Имаше толкова много други неща, за които да мисли. Например за пътуването във времето и дали ще боли. Когато погледна отново, бяха дошли и Дейвин и Карин.

Бартън изглеждаше възбуден.

— Съжалявам, Андре — каза той високо. — Повече няма да обсъждам това! Така трябва да стане. Уилсън, елате! — Бартън свали значката от лабораторната престилка на Андре и се обърна към Карин. — Донеси работния лист на Андре. Веднага!

Тя се поколеба за момент и изчезна.

Уилсън приближи бавно групата. Нещата в земята на Меркурий май не бяха чак толкова идилични.

Андре беше пребледнял.

— Правите грешка — тихо каза той.

— Разкарайте го оттук — нареди Бартън.

Всички мрачно загледаха как Дейвин отвежда Андре. Момчето погледна Уилсън в очите, докато се разминаваха. Изражението му бе нещастно и гневно.

— Какво става? — попита Уилсън.

Бартън изглеждаше обезсърчен.

— Май напрежението е твърде голямо за момъка.

Карин се върна и подаде на Бартън електронен лист.

Бартън внимателно прегледа страниците.

— Карин, погрижи се за Уилсън. Изпрати го до стаята му. — Обърна се и тръгна по коридора като замаян.

Уилсън се обърна към Карин.

— Какво стана?

— Андре отпада от Меркуриевия екип спокойно отвърна тя. — Хванали са го да използва системата за сигурност първа степен. Ама че глупаво момче.

Уилсън не разбираше защо Бартън не му беше казал това — та нали бяха прекарали целия ден заедно. Със сигурност би трябвало да е знаел.

— Андре беше ценен член на екипа — с известно съжаление рече Карин.

Известно време двамата стояха мълчаливо.

— Защо винаги двамата оставаме в коридора? — опита се да разведри атмосферата Уилсън. Имаше предвид първата им среща в университета.

— Май така ни е писано — отвърна Карин. — За първи път ли идвате в лабораторията?

— Да. — Той я погледна. — Явно тук молекулите ми ще бъдат разградени и засилени със скоростта на светлината. Между другото, благодаря, че ме доведохте в „Ентърпрайз Корпорейшън“. — Гласът му бе изпълнен със сарказъм. — Животът ми беше толкова отегчителен, преди да ви срещна.

Тя му се усмихна ослепително.

— Елате, ще ви представя.

Введе го вътре и го запозна с членовете на Меркуриевия екип, с които Уилсън не се беше срещал досега. Беше образец на професионалната учтивост. Интересно, но никой в помещението не изглеждаше особено смутен от внезапното изчезване на Андре. Уилсън застана до стъклената стена и се загледа към лабораторията и прозрачната капсула, която сияеше застрашително под лъчите на прожекторите. Поради някаква причина всичко това му се струваше сбъркано.

— Нервен ли сте? — попита Карин.

Уилсън продължи да гледа кристалния мехур.

— Вие нямаше ли да сте нервна?

— Меркуриевият екип ще си свърши работата — жизнерадостно каза тя и отметна блестящата си коса. Беше самото възплъщение на самоувереността. — Мисля, че сте много храбър, за да направите това. Впечатлена съм. — Карин го изгледа от глава до пети. — Да, храбър.

— Мисля, че думата, която търсите, е *глупав*. — Уилсън знаеше истината за мисия Исая и пътуването *назад* във времето; ако Карин знаеше, със сигурност щеше да се съгласи с него.

— Не, определено *храбър* — повтори тя, сякаш потвърждаваше смъртната опасност, пред която той скоро щеше да се изправи.

33.

Река Нил, Египет

Осем километра северно от Кайро

20 декември 2012

16:40

Мисия Исая — ден двайсет и шести

От пустинята духаше необичайно топъл за сезона вятър.

Яркото оранжево слънце залязваше и изпълваше с наситени цветове високото африканско небе, което се отразяваше в накъдрената водна повърхност. Нил, най-дългата река на света, беше единственият източник на живот в тези земи. Широк стотици метри и дълъг над шест хиляди километра, той минаваше през осем други страни, преди да стигне Египет, за да прекоси безплодната Сахара и накрая да се влее в Средиземно море.

Застанал зад щурвала на „Номер двайсет и осем“, Уилсън спокойно можеше да мине за рекламно лице на списание, посветено на приключения и пътешествия. Беше по дълги панталони, без риза, с платнена шапка и слънчеви очила. Пътуването от Мексико продължило три седмици и кожата му бе станала тъмнокафява; беше небръснат и косата му бе пораснала и леко изрусяла от слънцето.

От двете страни на широката река се простираха засети с памук ниви; зелените и златисти стръкове на растенията проблясваха и трептяха на лекия вятър. Сложната иригационна система, заместила годишните прииждания на Нил, изпомпваше вода и я отвеждаше на километри от реката в двете посоки. Човек лесно можеше да си представи, че в цял Египет няма никаква пустиня, ако от време на време зад зеленината не надничаха върховете на дюните.

Самата река бе пълна с фелуки — малки плавателни съдове с правоъгълни платна и нисък широк корпус. Уилсън се усмихваше, докато минаваше покрай безизразните недружелюбни старци, управляващи небрежно пълните с товари лодки. С потъмнялата си и

съсухрена от слънцето кожа те създаваха впечатление, че са прекарали в реката целия си живот. Всички до един пушеха ръчно свити цигари.

Уилсън се опита да си представи как е изглеждало това място преди хиляди години — грамадни египетски галери, пълни с войници, които непрекъснато патрулират из реката. Нил е изисквал постоянна защита от римляните на север и нубийците на юг. Това е бил най-лесният път за нахлуване в страната. Но фараоните защитавали реката много умело и нито една вражеска войска не успяла да проникне в Египет по този начин.

Умът на Уилсън продължи да рисува картини от миналото.

Нил беше използван за превозването на розов гранит, базалт и алабастр от далечните каменоломни на юг, при Асуан. Материалите били използвани наред с пясъчника, добиван недалеч оттук, за изграждането на огромните пирамиди. Мъже, чието единствено облекло било препаска около бедрата, теглели с въжета огромни баржи под изпепеляващото слънце. „Било е изумително — помисли си Уилсън. — Люлката на модерната цивилизация“. Но след времето на фараоните тази цивилизация бе преживяла периоди на голям смут. Списъкът на войските, нахлували в тези земи, бе дълъг и египетският народ бе понесъл огромни страдания — по времето на персите, гърците, римляните, турците, арабите, французите и англичаните. Страната завинаги щеше да пази белезите от чуждите завоеватели.

Наситено алено сияние озари небосвода — слънцето вече потъваше зад хоризонта; спокойните води на Нил също станаха кървавочервени, сякаш съчувстваха на небето. Далечни звуци постепенно изпълниха въздуха. Уилсън приближаваше Кайро, най-големия град на Африка.

Луксозна осемнайсет метрова моторна яхта — британски „Сънсийкър“ — се носеше към Уилсън; бръмченето на дизеловите двигатели звучеше някак чуждо за това място. От кърмата ѝ се вдигаше висока вълна, която се разделяше ветрилообразно и принуждаваше фелуките рязко да завият, за да я посрещнат с носовете си. „Това е страна на огромни контрасти — помисли си Уилсън, — страна, където модерното се среща с древността, а пустинята — с даряващата живот река“.

Силуетите на десетки небостъргачи, блестящи в мрака, бележеха централната част на града. Уилсън знаеше, че от другата страна на

долината, на десетина километра в пустинното плато, се намира древният комплекс Гиза и пирамидата на Хафра.

Калифорния, Америка

Градините на сграда „Меркурий“

18 май 2081

08:45

5 дни преди опитното прехвърляне

Масата бе почти готова за закуската. Както бе поръчал Бартън, всичко бе нискомаслено и здравословно — мюсли, пресни плодове, йогурт, черен хляб. Имаше дори „Веджимайт“^[1] — опит да накарат Уилсън да се чувства като у дома си. Носеше се аромат на прясно смляно кафе.

— И тъй, продължаваме с втория портал — рече Бартън. Докосна работния си лист с електронния маркер и извика подробен план. — В Египет нещата са много по-сложни.

— Как ще стигна от Мексико до Египет? — попита Уилсън.

— Пътуването от едно място до друго би трябвало да е сравнително лесно. Можем да поговорим за това по-късно. — Бартън натисна документа с маркера и планът се превърна в триизмерен, изключително подробен, като интерактивно видео. — Това е пирамидата на Хафра, недалеч от Кайро. Построена е преди четири хиляди и петстотин години и е *вторият* портал, отбелязан в мисия Исая. До нея се намира пирамидата на Хуфу; двете са най-големите пирамиди на света. Тази на Хуфу е висока сто трийсет и седем метра, а на Хафра е по-ниска с няколко метра. — Бартън отново докосна електронния лист с маркера. — В портала се влиза *оттук*, през Сфинкса.

Уилсън неведнъж беше виждал снимки на зловещата статуя от пясъчник. Огромен лъв, легнал по корем, с изпънати предни лапи и високо вдигната глава главата на фараона Хафра. До изображението се появи допълнителна информация:

Сфинксът

Дължина: 57 м.

Ширина: 6 м.
Височина: 20 м.
Построен от: Фараон Хафра, IV династия, роден през
2558 г. пр.н.е., починал през 2532 г. пр.н.е.
Арабско име: Абу ал Хул (Баща на ужаса).

— Защо Баща на ужаса? — попита Уилсън.

— Имало поверие, че всеки, който посегне на Сфинкса, ще бъде прокълнат за вечни времена — отвърна Бартън. — Според легендата нощем чудовището броди в мрака и поглъща душите на онези, които заплашват да го осквернят. И напълно основателно, тъй като *той* е входът към втория портал.

Бартън начерта права линия между Сфинкса и пирамидата на Хафра.

— Той се намира на повече от петстотин метра между *тази* и *тази* точка. Влиза се през таен вход.

Входът се появи на екрана.

— Входът се намира между предните лапи, зад каменна плоча, известна като Стелата на съня. Ще трябва да научите някои египетски йероглифи. — Бартън му се усмихна. — Като се имат предвид познанията ви по староеврейски, това едва ли ще е проблем за вас.

— След като влезете — Бартън прокара маркера под алеята, — ще се озовете в тунел, който води към пирамидата. Тук нещата започват да стават сложни. — Той отпи глътка кафе. — Ще влезете в лабиринта на Хафра, който представлява серия от стълбища и тунели. Има пет стаи на решението, през които трябва да минете успешно, за да влезете в пирамидата — избори, които трябва да направите. Ще трябва да учите усилено, за да преодолеете тази част. Не мога да ви помогна с въпросите, защото не съм сигурен какви точно ще са загадките. Според текста те се сменят всеки ден.

„Как е възможно това?“ — запита се Уилсън. Погледна отрупаната с храна маса. Апетитът му си беше отишъл. Имаше прекалено много неща, за които трябваше да мисли.

Река Нил

Кайро, Египет
20 декември 2012
17:20

Мисия Исая — ден дваисет и шести

Докато приближаваше брега в сгъстяващия се сумрак, Уилсън се увери, че очилата му са закрепени здраво с ластик. Свали платната и „Номер дваисет и осем“ се плъзна между няколко фелуки и леко заора в пясъка. Уилсън скочи на брега; стъпваше на твърда земя за първи път от седмици и краката му започнаха да треперят.

Алуминиевата мачта се извисяваше над него и той осъзна, че е започнал да я обича. Реши, че ако успее да се върне жив у дома, един ден ще си купи такава платноходка. Потупа с обич нося: даваше си сметка, че може би никога повече няма да види „Номер дваисет и осем“ и че ще трябва да търси друг начин за придвижване, след като приключи тук. Ако се съдеше по Чичен Ица, след активирането на втория портал тук щеше да се разрази пълен хаос.

Автомобили и мотопеди със запалени фарове сновяха безразборно по улиците на Кайро, сякаш тук не съществуваха никакви правила за движение. По тротоарите бързаха хора — предимно мъже с костюми, но от време на време можеше да се види и по някой дрипав просяк. Сградите също бяха смес от модерни, добре осветени офиси и овехтели постройки, имащи вид на изоставени от поне сто години. „По размери и население Кайро прилича на всеки огромен град“, помисли си Уилсън, докато вървеше уверено по улицата. Беше точно онова, за което се бе надявал — оживен и безличен, място, където можеш да се движиш незабелязано. Напомни си, че е тръгнал на мисия, предречена от векове, и че нищо не е в състояние да го спре.

Спря го обаче някакъв пълен мъж с роба на червени и бели ивици.

— Трябва ви водач, да?

Уилсън поклати глава.

— Нямам нужда от водач.

Мъжът го сграбчи за китката.

— Аз покаже забележителности! Великолепен град. Да... великолепен! Древен, прекрасен, чудесен! — Мъжът беше нисък, с добре поддържан мустак. На главата му беше кацнал червен фес с

рошав черен пискюл. Личеше му, че обича да си хапва — Уилсън реши, че коремът му е като на жена в седмия месец.

— Покаже забележителности — с надежда каза местният.

— Нямам нужда от водач, благодаря.

— Аз Фарук Насър — гордо каза мъжът. — Най-добър водач в Кайро. Покаже всичко.

Лъхаше на алкохол и краката не го държаха много стабилно. Посочи към реката и показа с ръце.

— Вие слязъл от платноходка, да? Аз заведе в най-добри хотели. Барове. Жени! — Завъртя дебелиите си бедра, видя, че Уилсън не се съблазнява от чувственото му представление, и предложи нещо по-културно. — Обиколка на стар град, да? Пирамиди. Искат такси? Аз заведе, където иска.

— Как да стигна до Гиза? — попита Уилсън.

Фарук се усмихна широко; кривите му зъби бяха кафяви.

— Заведе утре. Първо хотел. Чуден хотел!

Уилсън поклати глава.

— Искам да отида до пирамидите сега.

— Не добре сега. Утре! Първо хотел.

Хората ги подминаваха забързано.

— Кажете ми как да стигна до пирамидите — повтори Уилсън.

— Не добре сега! — решително отвърна Фарук. — Утре!

Уилсън понечи да продължи.

— Щом не искате да ме упътите, добре.

Фарук забърза пред него, вдигнал високо ръце.

— Има семейство, господарю. Болни деца! Трябва храна. Лекарства. Отиваме утре, да?

— Не.

Фарук отново го сграбчи за китката и го спря.

— Опасно нощем, господарю!

Уилсън се дръпна и Фарук залитна. Олюля се, опита се да запази равновесие, но тупна тежко на дебелия си задник. От джобовете му изпопадаха десетки монети и се разпиляха със звън по паважа. Седналият на земята Фарук се огледа, сякаш се чудеше как се е озовал в това положение.

— Опасно, господарю — повтори той. Една кола мина покрай тях и за момент освети улицата. — Много войници в Гиза. Няма

туристи.

„Войници в Гиза ли?“ — учуди се Уилсън.

Фарук запълзя на четири крака и започна да събира парите си.

— Какви войници? — попита Уилсън, след като му помогна да се изправи.

— Много — отвърна Фарук и пусна шепата монети в големия джоб отпред на робата си, после я изтупа. На лицето му отново се появи оптимистичната усмивка. — Отива в Гиза утре, да? Само през деня.

— Сега — каза Уилсън. — Накъде?

Фарук го погледна и се разсмя малко насила.

— А! Всички западняци сте еднакви. Казва, че опасно, а на вас все едно! — Размаха месест пръст. — Никаква Гиза нощем, казва аз... много войници.

Отстъпи крачка назад, обърна се и се отдалечи, като преплиташе крака. Изглеждаше много по-пиян, отколкото преди малко.

Някакъв проблясък на платното привлече вниманието на Уилсън. Приличаше на сребърна монета, вероятно изпусната от Фарук. Уилсън огледа оживената улица, но залитащият дребен мъж беше изчезнал. Той се наведе и взе монетата.

Беше му позната. Много позната.

Египетска лира.

Беше в идеално състояние, изсечена в същата година като неговата монета на съдбата — с пирамидите от Гиза от едната страна и английската кралица от другата. Уилсън си помисли, че ако съвпадението означава нещо, значи се намира точно там, където трябва. Спомни си усмихнатото лице на дядо си. Това бе добра поличба. Прибра тежката монета в джоба на ризата си и го закопча.

---

[1] Екстракт от бирена мая, който се маже върху препечена филийка. — Б.пр. ↑

34.

Кайро, Египет

Западният квартал

20 декември 2012

23:17

Мисия Исая — ден двайсет и шести

Уилсън беше решил да стои настрана от централните улици и няколко часа се лута, без да има представа къде е. Влезе в поредната тясна уличка и спря да разучи туристическата карта, която беше намерил захвърлена на тротоара. Реши просто да върви на запад. Търсеше не друго, а ресторант „Пица Хът“, който бе разположен в покрайнините на платото с пирамидите. За негов ужас заведението беше най-добрият ориентир, който можеше да му предложи картата.

Алеята се виеше през квартал на средната класа; повечето сгради бяха двуетажни, без никаква украса, с много малко или никакви прозорци. Повечето бяха с плоски покриви, на които човек можеше да прекара прохладните вечери. Малко лампи светеха в късния час.

Уилсън си мислеше как ще се добере жив и здрав до Сфинкса и ще влезе незабелязано вътре. Дали войниците бяха разположени в Гиза заради него? Можеше да използва прикритието на нощта и омега — програмирането си. „Всичко ще е наред“, позитивно си помисли той. Никой нямаше да го види в тъмното. Въпреки това се питаше дали някой наистина не е бърникал втория портал, както бе казал Висблат. Макар да бе решил да не обръща внимание на предупреждението, думите на командира тежаха на душата му.

Ярка светлина изведнъж освети тъмната алея — завесите на един прозорец се дръпнаха и една възрастна жена надникна през дебелия стоманени решетки. Беше поне на деветдесет, доколкото можеше да прецени Уилсън. И не особено опасна, ако можеше да се съди по външния ѝ вид.

Уилсън обаче не искаше да привлича внимание, така че се присви под перваза и затаи дъх. Старицата драсна клечка и доближи

треперещото като ръцете ѝ пламъче към дълга тънка лула. Изпитото ѝ лице бе покрито с бръчки, косата ѝ бе разпиляна на оредяващи бели кичури. Кльощавите ѝ рамене бяха загърнати с тъмнолилав шал.

„Прилича на леля ми Марта“, помисли Уилсън.

Ароматни облачета тютюнев дим се понесоха над него и Уилсън реши, че най-добрият му шанс да остане незабележим е да изчака, без да се опитва да се измъкне.

Когато най-сетне изпуши лулата, старицата я почука в решетките и догарящите листа паднаха на земята до клекналия Уилсън. Докато посягаше да дръпне завесата, тя го зърна под прозореца.

Уилсън вдигна пръст пред устните си и прошепна:

— Ш-ш-ш...

В отговор между решетките се подаде цевта на пушка!

Уилсън скочи и побягна, после се присви.

Оръжието изтрещя и ярък червен пламък блъвна към него!

Уилсън се метна на земята, а на стената срещу него се появи дупка. По калдъръма се посипаха парченца мазилка.

Залитналата назад от отката старица тромаво се опита пак да провере цевта през решетките. Уилсън се възползва от удобния момент, пристъпи напред, изтръгна пушката от ръцете ѝ и я хвърли на земята.

После отново вдигна пръст пред устните си.

— Казах — ш-ш-ш!

За момент двамата стояха, вперили погледи един в друг.

Уилсън си спомни, че никога не беше харесвал особено леля си Марта.

А после от гърлото на старицата изригна смразяващ кръвта писък — силен и пронизителен, като летящ към целта си камикадзе. Беше по-ужасяващ и от гърмежа на пушката.

В съседните къщи вече бяха светнали лампи.

Започнаха да се отварят прозорци.

Уилсън се втурна към ъгъла, зави надясно — и изведнъж се озова пред заведението „Пица Хът“, което бе търсил. Вратите му бяха затворени с катинар, а светлините вътре бяха угасени.

Някъде отзад местната леля Марта продължаваше да крещи.

Уилсън се втурна през улицата и затича към дюните. Градът се бе разпрострял чак до подножието на платото Гиза и стигаше на метри от древния некропол. Неочаквано Уилсън видя пред себе си съвършените

силуети на две гигантски пирамиди, очертани на фона на нощното небе. Бяха по-близо, отколкото предполагаше. Помисли си, че разполагането на „Пица Хът“ на това място си е чист цинизъм, и се зачуди как ли биха реагирали фараоните на подобно кощунство.

Пирамидата на Хуфу беше най-голямата и най-близката. Следващата беше на Хафра — вторият портал. Лесно можеше да се разпознае по острия връх — горната третина все още беше покрита с оригиналната облицовка от бял варовик.

Уилсън не можеше да види отгук третата пирамида, тази на Менкаура. Много по-малка от другите две, тя се губеше зад тях. Мъгливата светлина на града се стапяше в нощното небе. Луна нямаше. Единствената звезда, която се виждаше ясно, беше Полярната.

Уилсън се спусна по стръмната дюна и потъна в още по-черен мрак. Пясъкът скърцаше под него, докато се катереше на четири крака към върха на следващата дюна. Изкачи я, погледна надолу и прошепна:

— Активирай Опусум.

„Господи...“

Мракът изчезна и той видя колосалните пирамиди в цялото им ъгловато великолепие. Бяха огромни като планини, много по-големи, отколкото бе очаквал. Бяха издържали на природните стихии повече от четири и половина хилядолетия. Уилсън си спомни арабската поговорка, която му бе казал Бартън:

„Човекът се страхува от времето, а времето се страхува от пирамидите“.

В подножието на двете най-големи пирамиди бяха подредени подобни на пейки гробници. Бяха стотици. Древно гробище. Това бяха така наречените *мастаби* — малки гранитни постройки с височина около два метра, подредени в перпендикулярни редове. Всяка мастаба бе съхранявала тялото на благородник, живял през Четвърта или Пета династия, между 2600 и 2300 година преди новата ера.

Три по-малки пирамиди, в които били погребани трите любими жени на Хуфу, се издигаха западно от мастабите. Всяка беше висока двайсет и пет метра, но те изглеждаха като играчки в сравнение с грамадата, която фараонът бе издигнал за себе си.

Това беше пътят, по който трябваше да поеме Уилсън под прикритието на мрака — между трите по-малки пирамиди и мастабите.

Докато пълзеше възможно най-тихо по пясъка, Уилсън можеше да види лицето на Сфинкса на не повече от четиристотин метра — гледаше към него над дюните. Уилсън се гордееше със себе си — бе успял да стигне чак до Египет и входът към втория портал се намираше съвсем близко.

* * *

Офицерът от египетската армия, застанал високо на източната стена на пирамидата на Хуфу, нагласи фокуса на уреда си за нощно виждане. Високотехнологичното устройство му осигуряваше идеална видимост в тъмното, макар и в зелени оттенъци.

Офицерът откачи радиостанцията от колана си и прошепна в микрофона на арабски:

— Открих цел! На сто и петдесет метра на изток. Идва към вас. Движи се право напред. Не го изпускайте от поглед. — Превключи канала и заговори на английски. — Сър, имаме нещо.

Долу на платото двама командоси от най-елитната част от Египетските въоръжени сили, Отряд 999 за пряко действие и разузнаване, вече тичаха през редиците камъни. Екипирани с уреди за нощно виждане и радиостанции, двамата се движеха бързо и безшумно.

— Държете ли го? — попита сърдит глас.

Офицерът приближи радиостанцията към устата си.

— Да, държим го на прицел. Сам е.

— В никакъв случай не бива да бъде нараняван — каза дълбокият глас. — Разбрахте ли?

— Да, сър. — Офицерът кимна. — Разбирам, сър. — Гледаше как хората му уверено приближават целта.

Командир Висблат се качи на задната седалка на сребрилата лимузина. Прозорците на колата бяха затъмнени.

— Повтарям — не бива да бъде нараняван. В никакъв случай не сваляйте слънчевите му очила. Разбрахте ли ме? — Шофьорът затвори вратата след него. — Просто го задръжте, докато дойда.

Офицерът отново смени канала на радиостанцията и заговори на арабски:

— Не бива да бъде нараняван. Повтарям. Не бива да бъде нараняван.

Командосите от Отряд 999 — поддържаха зрителна връзка — спряха и кимнаха. Целта им се намираще само на метри от тях. Двамата бяха обучени да действат в идеален синхрон.

Уилсън беше напълно изненадан, когато двама войници изскочиха пред него. Бяха с визьори за нощно виждане. Явно Фарук Насър беше казал истината — руините се пазеха от войници.

Дулата на два автомата гледаха право към него.

— Горе ръцете! — викна на английски единият войник.

— Няма убива! — добави вторият.

Уилсън се престори на объркан в тъмното — войниците нямаше как да разберат, че вижда идеално. Двамата го приближиха под ъгъл четирийсет и пет градуса.

Изведнъж Уилсън се метна към по-близкия и смъкна визьора му. В отговор изненаданият командос даде откос с автомата си.

С визьора в ръка Уилсън се втурна към убежището на мастабите. Зави наляво... надясно... и хукна към Сфинкса. Между руините се чу рев на двутактов мотор. Приближаващите светлини го ослепиха.

„Имат мотоциклети!“ — осъзна Уилсън.

Зави рязко надясно... после наляво, но моторът продължаваше да го следва. Всичко ставаше все по-ярко и му пречеше да вижда. Нямаше друг избор, освен да отмени командата Опусум.

Внезапно се препъна и падна.

Ревящата машина бе точно зад него!

Уилсън скочи и отчаяно затича отново. Сянката му летеше по земята пред него. С последни усилия той се метна между някакви гробове. Тук разстоянието между мастабите бе по-малко и на моториста щеше да му е по-трудно да го последва.

Но в следващия миг видя, че е попаднал в задънена улица!

Моторът спря и му препречи пътя за изтегляне. Ярката светлина на халогенния фар го освети.

Беше капан.

35.

*Калифорния, Америка
Сграда „Меркурий“, етаж 2
19 май 2081
19:12*

4 дни преди опитното прехвърляне

Бартън се чудеше как да препрограмира температурните подавания към транспортната капсула незабелязано и затова слушаше разговора, който се водеше около него, с половин ухо. Знаеше, че няма да му е лесно да заблуди екипа — всички бяха специалисти. Но трябваше да го направи. Единственият начин Уилсън да бъде изпратен седемдесет и пет години в миналото бе температурата на транспортната капсула да се повиши със седемнайсет градуса.

Карин, Бартън и Дейвин седяха на сините канапета в „зоната за дискусии“ и пиеха зелен чай, а вълните шепнеха тихо на заден план. Срещата им продължаваше вече повече от два часа. Над тях висеше холографски работен лист, пълен с данни от симулации на прехвърлянето, разделени на различни секции.

Дейвин виждаше, че Бартън не ги слуша внимателно, и затова повтори:

— Виж, Бартън, ако пратим Уилсън, без да го модифицираме, има реална опасност той да бъде отслабен при прехвърлянето.

Бартън се върна в реалния свят.

— Извинявай. Какво каза?

— Че Уилсън може да бъде отслабен при прехвърлянето.

— Какви ще са страничните ефекти? — попита Карин.

Дейвин избърса очилата си с кърпичка.

— Зависи колко далеч във времето ще пътува.

Думите му напълно извадиха Бартън от унеса му.

— Това пък защо? — попита той.

Дейвин си сложи очилата и обясни:

— Симулациите ми показват, че *времето* действа като филтриращ механизъм. Явно е свързано с магнитната честота на Земята. За щастие Уилсън ще пътува през съвсем кратък отрязък от времето. Трийсет минути напред е почти нищо. Въпреки това изследванията ми показват, че след прехвърлянето той може да стане обект на нападение. — Дейвин застава зад канапето и направи серия тай-чи движения. Ризата му беше извадена от панталона, престилката му бе измачкана. — Направих изчисленията. — Спря след третото движение, явно уморен от минималното натоварване, и разтри отпуснатия си корем. — Има вероятност да стане обект на оптична тракеноидна реакция.

Това беше последното, което искаше да чуе Бартън.

— Военните са направили пълни проучвания на феномена — добави Дейвин.

Карин вече работеше с таблета си и вадеше допълнителна информация на екрана.

— Защо се случва това? — попита тя.

— Очите са най-сложният компонент в хромозомната таблица — отвърна Дейвин. — На микроскопично ниво сетивните краища, наричани оптични тракеноиди, които свършват в окото, престават да отделят химикали в определени радиали от ириса. Ние тълкуваме подсъзнателно липсата на радиалите като *страх*. Всички човешки същества, в това число и ние тримата, са биологично програмирани да са враждебни към всеки, който показва слабост по такъв начин.

Дейвин се загледа в екрана.

— Това е основен инстинкт, който се корени в хищническата природа на предците ни. Когато животното умира, тракеноидиата секречия в очите му е нулева. Това на свой ред подсилва нуждата ни да убиваме. Ето ви причината защо серийните убийци изпитват желанието да продължават да отнемат човешки живот. Те се пристрастяват към оптичната тракеноидна реакция точно преди момента на смъртта. Точно така открихме феномена — при проучването на серийни убийци.

На екрана на Дейта-Тран се появиха страници поверителна информация.

Бартън слушаше с огромен интерес, като полагаше усилия да скрие вълнението си.

— Чела съм за това — каза Карин. — Това е и причината да видиш за първи път някой човек и неясно защо да го намразиш.

Дейвин посочи графиката в горния ляв ъгъл на екрана.

— Това се нарича *слаба* тракеноидна реакция. Отбелязана е в долната част на скалата. Наличието на дисбаланс или различия в радианите на двете очи може да предизвика негативна реакция. Нещата, които могат да предизвикат слаб дисбаланс, са... заболяване, стрес, умора. Но това е нищо в сравнение с онова, за което говоря. Става дума за възможна нулева тракеноидна секреция. — Той посочи горната част на графиката. — Ефектът е неконтролируем. Както казах, военните са направили подробни проучвания.

Карин — пишеше бързо на таблета си — попита:

— Защо са се интересували толкова?

— За да намерят начин да *усият* тракеноидите — отвърна Дейвин. — Разбирате ли, процесът работи и в обратната посока. С подходящите модификации те са се научили да получават хора, които те е страх да погледнеш. На теория биха могли да създадат войници, всяващи ужас у всеки, който ги погледне в очите.

— Супервойници — прошепна Карин.

Бартън разглеждаше внимателно графиката.

— И твърдиш, че Уилсън ще бъде уязвим?

— Не, не го твърдя категорично. — Дейвин посочи холограмата над тях. — Симулациите показват, че има двацет и три процента вероятност от малък проблем. Да сме благодарни, че не ни се налага да пращаме Уилсън *назад* във времето. Тогава вероятността от силна реакция рязко скача и стига до сто процента. Разбира се, в зависимост от това колко назад в миналото го изпращаме.

— Двацет и три процента не е чак толкова зле — отбеляза Бартън. Даваше си сметка обаче, че вероятността ще е стопроцентова при прехвърлянето на Уилсън в миналото.

— Защо вероятността се увеличава при пътуване назад във времето? — попита Карин.

— Според моята симулация — всъщност върху нея работихме с Андре — колкото по-назад във времето отиваш, толкова по-тежък става проблемът. Свързано е с магнитната честота на Земята. Нещо, известно като честотата на Шуман.

Бартън преглътна; отчаяно се мъчеше да скрие изненадата си.

— Прехвърлянето — продължи Дейвин — използва магнитното поле на Земята и при възстановяването откъсва малък елемент.

Бартън изтръпна. Това, за което говореше Дейвин, беше тъкмо задачата, с която трябваше да се справи Уилсън.

— Добре че не ни се налага да се тревожим, че го пращаме *назад* във времето — каза Карин.

През следващите десет минути обсъждаха как действат оптичните тракеноиди и преглеждаха получените от военните данни.

— Един въпрос, просто от любопитство — каза Бартън. — Как бихме могли да се борим с тракеноидната реакция?

— Лично аз бих препоръчал два метода — отвърна Дейвин. — Първо, правим молекулярна ДНК реконструкция на Уилсън, за да усилим тракеноидите му. Но не разполагаме с достатъчно време за това. И второ, можем да го снабдим със специални контактни лещи. Мисля, че това е по-лесното решение — няма да ни е трудно да ги изработим. След прехвърлянето ще можем да проверим тракеноидните му нива и да ги усилим при нужда, в контролирана обстановка. Без рискове. След това няма да ни е трудно да ги рекалибрираме, ако изникне проблем.

— А ако скрие очите си, ще бъде ли в безопасност? — попита Бартън.

— Тъмни очила или нещо подобно ще свърши идеална работа. Всичко, което покрива ириса. Постоянните контактни лещи са малко по-сложни, но мисля, че си заслужават. Очилата са неудобни. Може да паднат и тогава ще имаме проблем. — Дейвин посочи с пръст дясното си око. — Реакцията се предизвиква само при пряк контакт очи в очи. Да, предлагам да използваме затъмнени контактни лещи. Най-добре е да не рискуваме.

Зазвъня телефон и Карин скочи.

Бартън кимна.

— Прав си, Дейвин. Няма смисъл да рискуваме. Заеми се с изработката на лещите.

Карин закри слушалката с длан.

— Бартън. Г. М. иска да те види.

Бартън се зачуди каква ли е причината, но не се обезпокои.

— Кажу ми, че идвам.

— Иска да заведеш и Уилсън Даулинг.

Бартън се усмихна насила — това изобщо не му харесваше.
— Кажи му, че ще отидем след половин час.
Едва успяваха да разрешат един проблем, а се появяваше друг.

36.

Кайро, Египет

Платото Гиза

20 декември 2012

23:57

Мисия Исая — ден двайсет и шести

Ръмженето на мотоциклета отекваше от стените на мастабите. Лесно беше човек да си представи, че това е гласът на оживелия Сфинкс. Заедно с него се появи и ослепителна светлина на фар, насочен право към очите на Уилсън. Той беше вдигнал позорно ръце в знак, че се предава. Нямаше къде да бяга. Огледа голите каменни стени. Ако се опиташе да ги прекатери, дали щяха да го застрелят?

— Качвай се! — извика женски глас.

Лъчът леко се отклони и Уилсън успя да види мотоциклетиста. Беше Хелена! Тя вдигна визъора на шлема си и нетърпеливо потупа седалката зад себе си.

— Качвай се! — извика отново. — Бързо!

Уилсън се вцепени.

— Хайде де! — извика тя.

Уилсън най-сетне дойде на себе си, скочи на задната седалка и хвана Хелена през кръста. Тя беше с черен военен екип, два пистолета бяха закачени на някаква бронезилетка с множество джобове, затваряни с велкро.

— Търсих те навсякъде — каза тя.

— Към Сфинкса! — извика Уилсън. — Трябва да идем при Сфинкса!

Хелена извъртя кросовия мотор и излезе със зигзаг на открито — в неправилната посока.

— Към Сфинкса! — отново извика Уилсън. — Трябва да стигна до Сфинкса!

— Навсякъде е пълно с войници! — извика му в отговор тя.

Уилсън се вкопчи още по-силно в кръста ѝ.

— Обърни!

Ярки проблясъци от стрелба осветиха дюните и куршумите засвистяха над главите им. В този момент предното колело пропадна в някаква канавка и двамата изхвърчаха през кормилото и паднаха в пясъка.

Хелена моментално скочи и стреля три пъти напосоки в мрака. После клекна под прикритието на мастабите и смъкна шлема си.

— Тук са от седмици! — каза гневно тя.

Падналият на една страна мотоциклет продължаваше да ръмжи, фарът му осветяваше огромните варовикови блокове на източната страна на пирамидата на Хафра.

Три коли — сребриста лимузина и два черни „Форд Бронко“ — се носеха по булеварда с палмите, водещ към платото Гиза. Нямаше други автомобили. Когато изкачиха едно възвишение, недалеч от пирамидите видяха проблясъци от стрелба.

— Какво става? — изръмжа Висблат в радиостанцията.

— Притиснахме ги! — отговори приглушеният глас на офицера. На заден план се чуваха гърмежи. — Няма да ни избягат!

— Спрете огъня! — нареди Висблат. — Това е заповед! Не бива да бъде нараняван!

— Те са двама!

— Спрете огъня! — повтори Висблат.

Изстрелите продължаваха да ехтят в мрака, разнообразявани от време на време от някой трасиращ куршум. Уилсън намери приложение на откраднатия визьор за нощно виждане — сложи го на Хелена и го включи.

След като вече можеше да вижда добре, тя надникна иззад гранитния блок, зад който се бяха скрили, и после заяви решително:

— Няма да позволя да ме арестуват! Да го знаеш. Ако трябва, ще се измъкна с бой, но няма да се предам. В никакъв случай.

Точно в този момент се възцари зловеща тишина.

Стрелбата беше спряла.

— Трябва да стигна до Сфинкса — настоя Уилсън. — Жизненоважно е.

— Ако случайно не си забелязал, имаме си неприятности — ядно рече Хелена. — В дюните има поне трийсет войници, които явно не одобряват плановете ти за туристически обиколки.

— Въпреки това отивам!

Хелена го зяпна.

— Ти върви натам — каза Уилсън и посочи другия край на гранитния блок. — Аз тръгвам в обратната посока.

Хелена поклати глава.

— Не. — Беше рискувала всичко, бе дошла чак тук въпреки волята на баща си, за да намери Уилсън. Имаше прекалено много опасности и въпроси без отговор, за да го пусне да продължи сам. Беше въвлечена в това — каквото и да бе *то* — и беше твърдо решена да изиграе своята част.

— Трябва да отида! — настоя Уилсън.

— Отиваме заедно — твърдо рече тя.

— Има таен вход — обясни Уилсън. — Между предните лапи на Сфинкса. — Протегна ръце напред и сви юмруци, имитирайки статуята. — Между тях има каменен нагръдник. — Докосна гърдите си. — Входът е зад него и е абсолютно наложително да вляза вътре.

— Да *влезем* вътре — поправи го Хелена, бръкна в един от многобройните си джобове и извади кутия сълзотворен газ — британски „Пейнс-Уесекс“ за контролиране на масови безредици. Устройството имаше силен експлозив и първо зашеметяваше, а после обездвижваше. — Имаме само един шанс да се измъкнем — заяви Хелена. — Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Сигурен съм.

— Един шанс! — повтори тя и се приготви да дръпне халката.

Уилсън дори не трепна.

— Действай!

Хелена посочи падналия мотоциклет.

— На три. — Халката се освободи с метално изщракване. —
Едно... две... *три!*

Запрати с все сили гранатата към войниците и тя избухна във въздуха с ослепителна светлина, съпроводена от гръм, след което падна в пясъка и забълва разширяващ се облак сълзотворен газ.

Яркият блясък на гранатата освети купето на лимузината и Висблат викна:

— Господи! Казах ви да спрете огъня!

Слушалките му изпращаха.

— Опитват се да избягат!

— Това е онази кучка Хелена Каприарти. Сигурен съм. — Висблат побутна шофьора по рамото и посочи напред. — Карайте към Сфинкса. По-бързо! — Извади своя „Магнум“ 44-ти калибър и провери пълнителя. После отново вдигна радиостанцията.

— Пратете всичките си хора към Сфинкса! Обкръжете го! Никаква стрелба! Разбрахте ли? Те се опитват да стигнат до Стелата на съня.

Хелена изправи мотоциклета, изключи фара и изчака сякаш цяла вечност, докато Уилсън скочи на седалката зад нея. После даде газ, двигателят изрева и двамата полетяха през задушливия дим към Сфинкса. Очите на Хелена горяха от химикалите и тя затаи дъх, за да не се задави.

Войниците бяха навсякъде — някои се превиваха в агония от дима, други бяха заслепени от гранатата и никой не стреляше. Всички бяха за момент извън строя.

Мотоциклетът набра скорост, спусна се в някакво малко дере и изхвърча от другата страна.

Излязоха от отровния облак и се понесоха покрай Храма на долината, като едва не блъснаха двама войници. Никой не стреляше. Отново полетяха високо във въздуха. Хелена бързо зави, спусна се по пясъчния склон между руините и наби рязко спирачка пред Сфинкса.

Уилсън активира командата за нощно виждане и се затича между протегнатите лапи. Звездите блестяха ярко. Сфинксът беше огромен, гигантските му лапи се извисяваха на четири метра и според преценката на Уилсън беше невъзможно да бъдат изкачени. Единственият начин да се стигне до Стелата на съня бе да се върви право напред, между лапите.

Хелена пусна мотоциклета да падне, извади два еднакви пистолета „Колт“ и нервно отстъпи заднешком в задъненото пространство.

Уилсън се загледа в тържественото лице на фараона Хафра, очертано над него на фона на небето. Носът и брадата на статуята бяха отчупени преди много векове, а самото лице бе пострадало силно от ерозията. Въпреки това огромните каменни очи продължаваха да гледат втренчено и заплашително на изток към Кайро.

— Абу ал Хул — прошепна Уилсън. Бащата на ужаса.

Хелена беше до него, насочила колтовете назад към входа.

— Надявам се да знаеш какво правиш.

Пред гърдите на Сфинкса се издигаше четири метрова стела от червен гранит, поставена тук през 1396 г. пр.н.е. Йероглифният надпис върху нея разказваше историята на египетския принц Тутмос IV, който заспал в сянката на статуята. По онова време Сфинксът бил затрупан до шията в пясък. Според надписа, докато Тутмос сиял, Сфинксът се явил в съня му и се оплакал, че тялото му се разпада от пясъците. На принца било обещано един ден да стане фараон, ако го освободи, ремонтира изроненото му тяло и го възстанови в някогашната му слава.

Според надписа Тутмос изпълнил заръката и както му било обещано, след по-малко от година станал фараон на Египет.

Уилсън огледа Стелата на съня. Не си личеше някой да е правил нещо с нея. Той прокара пръсти по стотиците йероглифи, които я украсяваха. Те бяха с различни размери и покриваха плочата изцяло. Уилсън изчисли датата, като взе предвид, че вече минава полунощ, за да определи кои два знака да търси. Бързо откри първия.

Египетски войник изтича пред лапите на сфинкса. Хелена го забеляза и без да се обръща, прошепна тревожно:

— Тук са.

Уилсън откри и втория символ, бръкна в джоба си и извади счупен молив.

— Лошо.

— Разбира се, че е лошо! — изсъска тя.

Той избра по-дългото парче и хвърли другото настрани.

— Не това. Моливът ми се е счупил.

Втори войник пробяга пред отвора.

— Каквото и да правиш, прави го бързо! — примоли се Хелена.

Уилсън вкара острия край на молива във вдлъбнатината, маркираща средата между двата символа, натисна молива в гранита... и се чу леко изщракване.

— Не мърдайте! — извика някой. — Няма да пострадате!

Уилсън удари стелата с юмрук. Нищо!

А после по повърхността на камъка потече струйка бял пясък.

Висблат закрачи към египетските войници в подножието на Сфинкса. Макар че времето беше жизненоважно, не се затича — реши, че ако тича, ще изглежда отчаян и ще проличи, че нещата са извън

контрола му. Посрещна го някакъв офицер със зачервени от сълзотворния газ очи.

— Приклещени са — каза той и посочи. — Въоръжени са.

Висблат погледна, но видя само мрак.

— Идиоти, казах ви да не го пускате там! — изруга той. — Някой да ми донесе прибор за нощно виждане. Бързо!

През визьора за нощно виждане Хелена видя познатото лице на командир Висблат, появило се за миг иззад ъгъла. Пулсът ѝ моментално се ускори.

— Висблат дойде — нервно каза тя. — Тук е от поне две седмици.

— Трябва да ми спечелиш още време — отвърна Уилсън.

— И какво да направя? — кисело попита Хелена. — Да го помоля да почака ли?

— Направи *нещо*!

Хелена се прицели в резервоара на мотоциклета и дръпна спусъка. Машината експлодира със силен жълт блясък и оглушителен гръм.

Ослепен от ярката светлина, Уилсън беше принуден да прекрати омега — командата.

— Имаш дващест секунди бонус! — гадно каза Хелена.

Пламъците танцуваха високо във въздуха и температурата между лапите на Сфинкса се повиши. Уилсън отново се съсредоточи върху Стелата на съня — пясъкът вече течеше силно. Въпреки това той отново удари плочата с юмрук, сякаш по този начин можеше да го накара да потече още по-бързо.

Войниците се бяха събрали от другата страна на пламъците и се готвеха да атакуват.

— Десет секунди — каза тя и вдигна колтовете. — После загазваме здравата.

Пясъкът течеше от четирите страни на плочата. Уилсън усещаше как огънят зад него отслабва; светлината бързо намаляваше. Изведнъж се чу пукот и Стелата на съня падна назад.

Пред Уилсън зейна абсолютно черен вход.

Двамата се оттласнаха от гладката каменна стена и полетяха във вертикална шахта, обгърнати в пълен мрак. Падаха сякаш безкрайно дълго в някакъв безкраен абаносов свят. Въздухът фучеше в ушите им.

Постепенно тунелът стана полегат и движението им се забави, докато не спряха в мрака.

Чу се тихо изпукване и на стената заигра самотната светлина на меден светилник. После пукането се повтори и блесна ново пламъче. Светилниците се запалваха един след друг и се видя абсолютно прав коридор, водещ към пирамидата.

Във въздуха танцуваха прашинки.

— Следващия път — озъби се Хелена — можеш да кажеш: „Хей, сега ще те бутна в бездънна дупка в земята!“ Просто за разнообразие. Така няма да ми изкараш съвсем акъла!

— Мислех, че ще си ми благодарна — обърна Уилсън, докато се изправяше.

— Ако това е представата ти за забавление...

Сдържа се и млъкна. Бяха късметлии, че се измъкнаха. Тя прибра единия колт и свали визъора за нощно виждане. Устройството беше непоправимо счупено и Хелена го захвърли. Едва сега обърна внимание на миризмата.

— Мирише доста странно.

Уилсън вече беше тръгнал напред.

— Защото сме първите хора, стъпващи в този коридор от четири хиляди и петстотин години. И като си помислиш, че светилниците още работят! Изумително. Собственикът на блока, в който живея, не може да поддържа дори асансьорите в работещо състояние.

Тайният вход беше отворен и Уилсън го нямаше, осъзна Висблат. Изчака нетърпеливо пламъците да угаснат и заобиколи изгорелите остатъци от мотоциклета, като се мъчеше да запази спокойствие.

— Вържете дълго въже тук — каза и посочи падналата плоча. — Ето тук. И го пуснете в шахтата. Никой да не влиза вътре. Скоро ще се върна.

Офицерът го погледна уплашено.

— Господине! Не бива да влизате вътре. Ще ви сполети проклятието на Абу ал Хул.

Висблат го изгледа свирепо.

— Суеверен глупак! Изпълнявайте. Завържете въже, ясно?

Офицерът отстъпи крачка назад, обзет от необясним страх: беше зърнал за момент очите на Висблат.

Командирът се обърна и се загледа към недрата на Сфинкса; дълбоко долу трептеше светлина.

— Изпълнявайте.

И скочи в отвора.

Коридорът между Сфинкса и пирамидата на Хафра беше абсолютно прав, поне докдето виждаха. Бяха падали доста дълго в мрака и нямаше как да определят на каква дълбочина се намират.

— Когато стигнем края — каза Уилсън, като продължаваше да крачи енергично напред, — ще се озовем пред четири входа. Началото на лабиринта на Хафра.

— Лабиринт ли?

— Да, лабиринт.

— Пак се почва, Уилсън. Поредната пирамида... в поредната страна.

— Как ме намери?

— О, лесен си за откриване.

— Виденията ли?

— Някаква старица стреля по теб в една уличка — каза тя.

— Да... дъртата каирска леля Марта. Едва не ме уби.

Хелена го хвана за ръката и го дръпна да спре.

— Защо са ти тези пирамиди? Моля те, кажи ми...

— Пирамидата на Хафра е построена над естествен енергиен източник. — Уилсън отново тръгна напред. — Гигантски енергиен портал. И аз трябва да го активирам.

— Колко са тези портали?

— Три. Този е вторият. — Уилсън се замисли за момент. — Къде е Естир?

— При Джордж — отвърна Хелена. — Между другото, имаш много поздравии от него.

— Как е той?

— В момента съди полицейското управление на Хюстън за неправомерно използване на сила и задържане. Спечели ли, ще получи обезщетение. Ако някой извлече полза от цялата тази бъркотия, това ще е той.

Уилсън се усмихна.

— Висблат ли каза, че си видяла? — сети се той и усмивката му изчезна.

— За първи път преди седмица... съвсем случайно, на улицата. Забранено е посещаването на Сфинкса след залез-слънце. Предполагам, че заради теб.

— Стелата на съня може да се отвори само нощем — обясни Уилсън. — През деня не действа.

Явно Висблат наистина знаеше всичко за мисията му.

— Навсякъде из Гиза са разположени войници — каза Хелена. — Медиите твърдят, че било заради заплахата от терористи. Ти не си терорист, нали?

— Зависи от това на чия страна си.

— Моля те, не ме обърквай още повече.

— Разбира се, че не съм терорист. — На Уилсън не му стигна кураж да признае, че Хелена не му е излизала от ума през последните три седмици. — Но около мен не е безопасно — добави той. — Не биваше да идваш.

— Имаш нужда от мен — решително заяви тя.

Изведнъж тишината в коридора бе нарушена от слабо стържене, което се усилваше. След секунди командир Висблат се претърколи на пода само на стотина метра зад тях.

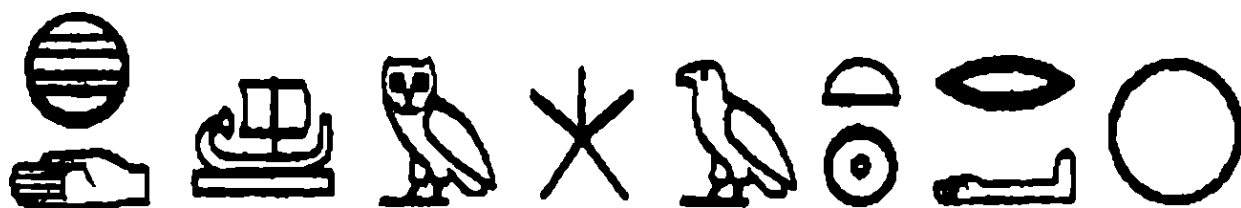
Уилсън и Хелена се спогледаха тревожно.

— Май наистина имам нужда от теб — каза Уилсън и двамата си плюха на петите.

Коридорът най-сетне свърши в добре осветена шестоъгълна стая.

Идеално симетричното помещение беше с островърх таван и стени от правоъгълни варовикови блокове. Имаше пет входа — онзи, през който бяха дошли, и четири други. Шестата стена беше покрита с йероглифи. Шафраново жълтите символи бяха запълнени с катранено черно. Бяха изумителни.

Това беше загадката на стаята, изписана с египетски йероглифи.

Погледът на Уилсън се стрелна към четирите входа — над всеки имаше по група символи. Многото часове учене се отплащаха — той

можеше да преведе въпроса без усилие.

— Следвай изгряващото слънце — прочете той.

Загледа се към надписите, по един над всеки вход.

Не му беше трудно да разпознае символите.

— Север... Юг... Изток... Запад.

Север, посоката на даряващите живот води на Нил. Юг, където расте папирусът. Изток, символизиращ града, живота и храната. Запад, мястото на мъртвите. Египетските гробници се намираха на западната страна на Нил.

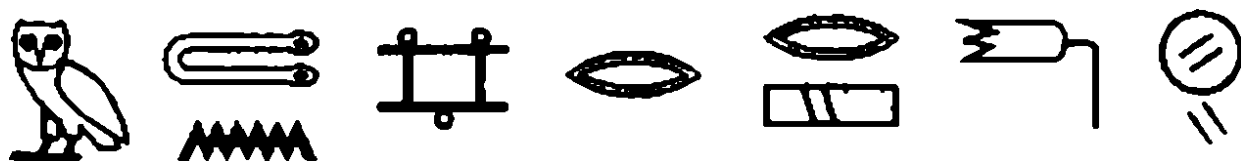
Фин пясък се сипеше от малки пукнатини в тавана и се стичаше по стените. Уилсън знаеше какво означава това. Предупреждението на Бартън бе вярно — след минути лабиринтът щеше да се срути и да смаже всичко вътре.

Хелена погледна назад. Висблат тичаше през сипещия се пясък към тях.

— По-бързо, Уилсън! — прошепна тя.

— Слънцето изгрява на изток — промърмори Уилсън. — Това означава, че *слънчевите лъчи* пътуват на запад. Това е отговорът — Запад!

Посочи последната врата отляво и двамата затичаха по някакво безкрайно стълбище. Накрая коридорът рязко зави надясно и се озоваха в друго помещение. Тук също зееха четири входа, над които имаше други надписи. На шестата стена ги очакваше нова загадка.

— Какво пише? — нетърпеливо попита Хелена.

— Пътят на успеха — преведе Уилсън.

— Мъдрост... Разум... Вярата... Сила.

Висблат влетя в първата стая и погледна стените.

— Следвай изгряващото слънце — прочете той на глас и без никакво колебание се хвърли към входа с надпис „Запад“.

Пътят към успеха. Уилсън моментално позна отговора. Беше записан в Книга на Исаия. Отговорът бе *Вяра*; просто нямаше друг начин.

Този път последваха безброй стъпала, които водеха нагоре, след което коридорът отново рязко зави надясно. Хелена и Уилсън се катереха, като прескачаха през две стъпала, и стигнаха до третата стая. Отново имаше четири входа, но този път шестата стена беше празна. Над входовете също не се виждаха никакви символи. Единствената разлика бе, че три от коридорите бяха осветени, а в четвъртия цареше пълен мрак.

„Въпрос на вяра“, сети се Уилсън, хвана Хелена за ръка и я поведе в мрака. При пълното отсъствие на светлина, колкото и слаба да бе, омега — командата му бе напълно безполезна.

Напредваха пипнешком метър по метър, направиха поредния завой и се заизкачваха по стъпала.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — обади се Хелена.

Висблат влезе в третата стая и без никакво колебание се насочи към тъмния коридор. Чу отпред шепота на Хелена и извика в мрака:

— Господин Даулинг, трябва да ме изслушате. Спрете! В пирамидата е бърникано. *Трябва да спрете!* Правите грешка!

Гърленият глас на Висблат отекна в коридора.

— Не го слушай — тихо каза Хелена. — Той лъже. Усещам го.

Уилсън се зачуди как Висблат ги е последвал с такава лекота.

Някъде напред се появи светла точица и двамата се затичаха с всички сили към нея.

Озоваха се в нова добре осветена стая, еднаква с предишните. Четирите коридора, водещи от нея, бяха тъмни.

Уилсън прочете йероглифите на стената на загадките.

— Влезе. Измина много стъпала — преведе той. — Къде се намираш сега?

Погледът му се насочи към входовете.

— Изток... Запад... Горе... Долу...

Хелена провери колтовете и попита:

— Кой е отговорът? Избирай по-бързо!

Уилсън знаеше, че Сфинксът гледа на изток. Това означаваше, че когато бяха влезли в първата стая, са били с лице на запад. Опита се да пресъздаде пътуването им дотук стъпка по стъпка.

Хелена чуваше отекващите в коридора стъпки на Висблат. Приближаваше се, като вече не тичаше, а вървеше с дълги равномерни крачки. По лицето ѝ изби пот. Представи си как Висблат изниква пред нея. Страхуваше се от очите му и мисълта да ги види отново я изпълваше с ужас.

Бяха сменили посоката много пъти и Уилсън реконструира пътуването, доколкото можеше. Според преценката му се намираха там, откъдето бяха започнали, но трийсетина стъпки по-нагоре. Отговорът трябваше да е *Горе*.

Хвана Хелена за ръка и бързо я поведе в мрака. Искаше му се да направи проверка за всеки случай, но Висблат беше плътно зад тях.

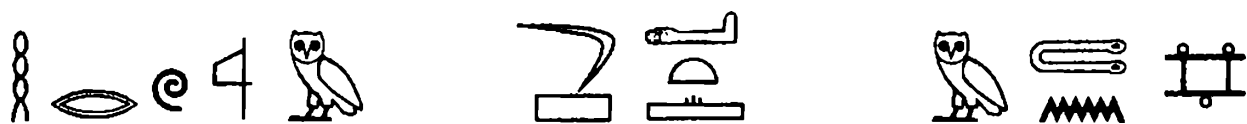
Не бяха изминали и двайсет крачки, когато подът под тях изведнъж изчезна и те полетяха в мрака!

— Трябва да поговорим! — извика Висблат, като се мъчеше да потисне надигащото се в него отчаяние. — Трябва да ме изслушате!

Влезе в четвъртата стая. Нямаше никого. Чу стърженето на бронезилетката на Хелена по пясъчника и без усилие установи входа, през който бяха минали. За всеки случай се върна да прочете надписа, след което огледа останените по пясъка следи.

Хелена и Уилсън излетяха през нещо като тръба в поредната добре осветена стая. По време на цялото падане Хелена беше в телепатична връзка с Уилсън, втората за последните пет минути. Вече се беше научила да вижда през очите му и едновременно през своите собствени.

Сърцето на Уилсън биеше бясно, докато четеше надписа върху стената на загадките.

— Предопределеният ще поеме по верния път — прошепна той.

Имаше четири необозначени входа, водещи към пълен мрак. Подът беше покрит с тънък слой пясък и Уилсън внезапно осъзна, че Висблат може да види следите им. Явно това беше причината да ги следва така лесно. Без да каже нито дума, Уилсън стъпи рязко в пясъка и посочи отпечатъка на Хелена. Тя го разбра моментално и двамата бързо се разтичаха из стаята, като влизаха и излизаха от коридорите.

Уилсън отново погледна загадката: „Предопределеният ще поеме по верния път“.

— На теория не бих могъл да сгреша — каза той и несигурно посочи един от входовете.

— Сигурен ли си? — попита със съмнение Хелена.

— Права си, този е! — Уилсън я хвана за ръка и двамата скочиха в друг вход, като се приземиха чак в тъмното.

Веднага щом двамата изчезнаха, Висблат излетя през тунела и се плъзна по пода. Намръщи се раздражено, когато видя безразборните стъпки. От тавана се сипеха тънки струйки пясък, които правеха разчитането на следите още по-трудно.

— Започвам да си мисля, че не искате да сътрудничите! — извика Висблат.

Не му оставаше избор, освен да прочете йероглифите. От загадъчния текст устата му пресъхна. Мразеше проклетите гатанки. Какво трябваше да избере?

Прибягна до следващия най-добър избор — спря в средата на стаята и се заослушва. Накрая чу слаб звук от един от входовете и се усмихна с облекчение.

— Хората ми можеха да ви убият! — извика Висблат. — Жив сте единствено благодарение на мен! Но това така или иначе няма значение, господин Даулинг!

Викът на Висблат отекна по коридора... и две секунди по-късно ехото се върна от срещуположната посока.

„Как е възможно?“ — зачуди се Уилсън.

Въпросът намери отговора си, когато завиха и се озоваха в огромна зала. Зейналата правоъгълна дупка беше десетина пъти по-широка от двора на университета в Сидни — площта ѝ бе най-малко четири декара, с дължина поне двеста метра. Светлината на стотици светилници хвърляше призрачни сенки по неравните стени и тавана. Коридорът се смени с каменен мост, който минаваше над пълен мрак. Отляво имаше още два моста, а отдясно един — успоредни на техния, разположени през пет метра един от друг. Парапети нямаше.

— Четири входа... четири моста — каза Уилсън. Това обясняваше защо гласът на Висблат идваше и от двете посоки. Уилсън застана в самия край на коридора, пусна едно камъче в мрака и зачака. Не чу никакъв звук. Пропастта сякаш беше бездънна.

Четирите моста пресичаха бездната и свършваха в каменна стена на петдесетина метра напред. Ако се съдеше по размерите на каменните блокове, това беше основата на пирамидата на Хафра. Уилсън си даде сметка, че няма как да стигне от един мост до друг, без да се връща през лабиринта. Разстоянието бе твърде голямо, за да може да се прескочи.

— Не отивай — каза Хелена.

— Имаме ли избор?

Уилсън изтича над пропастта до другата страна и опря длани в огромните блокове. Стената беше горе-долу толкова дълга, колкото източната страна на пирамидата. „Но как мога да вляза?“ Нищо не му се набиваше на очи. Нямаше никакви знаци. Никакви лостове. Само огромни каменни блокове.

Той забута с всички сили стената, но нищо не помръдна.

Хелена дойде при него и нервно насочи единия колт към изходите от лабиринта. Страховете ѝ внезапно се сбъднаха — гласът на Висблат прозвуча съвсем отблизо.

— Защо не ме слушате, господин Даулинг? Защо?

Хелена се опита да определи откъде точно идва гласът. Беше трудно, защото звукът отекваше от стените.

— Опитвах се да поговоря разумно с вас! — извика Висблат. — Наистина се опитвах! Но вие отказвате!

Уилсън се обърна с гръб към стената и извика:

— Готов съм да поговорим.

— Това изобщо не ми харесва — промърмори Хелена.

— Кажете на госпожица Каприарти да свали оръжието! — извика командирът.

— Свали оръжието, Хелена — тихо рече Уилсън.

Тя поклати глава.

— Свали го — каза Уилсън и натисна ръката ѝ надолу.

Висблат спокойно излезе на открито и стъпи на съседния мост. Оръжието му също бе насочено надолу.

— Виждам, че можете да четете йероглифи. Много впечатляващо, господин Даулинг. Научили сте много за съвсем кратко време.

Изглеждате малко по-слаб от предишния път, когато Уилсън го беше виждал.

— Избрали сте погрешната врата — самодоволно рече Уилсън.

Висблат му се усмихна в отговор.

— Не, господин Даулинг. Вие сгрешихте.

Хелена беше като парализирана от очите на Висблат. Сърцето ѝ биеше бясно, дланите ѝ се потяха. Стомахът ѝ се свиваше, сякаш всеки момент щеше да повърне.

— Видяхте сипеция се от тавана пясък — каза Уилсън. — Лабиринтът ще се срути. Ако не внимавате, може да останете в него.

— Има предостатъчно време — отвърна Висблат.

Двамата се гледаха през бездната между двата моста. Очите на Уилсън бяха защитени от слънчевите очила.

— Правите огромна грешка — добави Висблат и размаха грамадния си пръст. — Трябваше да ми се доверите.

— Не го слушай — с мъка успя да прошепне Хелена.

— Кажете ми какво искате — извика Уилсън, без да обръща внимание на предупреждението ѝ.

— Както вече ви казах, вторият портал е компрометиран. — Гласът на Висблат бе необичайно спокоен, сякаш четеше доклад. — Не го отваряйте. Продължете направо към третия.

— Откъде да съм сигурен, че мога да ви се доверя?

— Не можете.

— Тогава *защо* да ви се доверявам?

Висблат се ухили.

— Защото можех да ви убия, ако исках.

Това изобщо не накара Уилсън да му повярва.

— Трябва *сериозно* да поработите върху умението си да убеждавате.

— Този портал *наистина* е компрометиран — каза Висблат, като едва сдържа избухването си.

— Откъде да съм сигурен?

Последва дълга пауза.

— Просто знам...

— И *откъде* знаете?

— Какво значение има? — Този път в гласа на Висблат се долавяше раздражение, сякаш търпението му се беше изчерпало. Дясното му око потрепваше, ръцете и пръстите също. — Бартън Ингърсън е причината да съм тук, глупак такъв!

Уилсън беше потресен.

— Да! Именно той ме прати да ви спра. Ха! — Едрият мъж се държеше така, сякаш току-що беше свалил кент флош роял на покер турнир. — Не е нужно друго обяснение, господин Даулинг. Именно Бартън Ингърсън ми каза, че във втория портал е бърникано.

— Значи и *вие* сте от бъдещето? — смотолеви Уилсън.

В отговор Висблат отново се изсмя като побъркан.

— Че откъде другаде да съм?

Уилсън присви очи зад слънчевите очила.

— Докажете го.

И Висблат го доказва.

— Вие сте Ген-ЕП кандидат, господин Даулинг. — Отново говореше спокойно, сякаш беше очаквал въпроса. — Разполагали сте само с четиринайсет дни да се подготвите за мисията. Бартън Ингърсън е бил единственият, който е знаел, че ще пътувате *назад* във времето. Всички останали от Меркуриевия екип са си мислели, че ще бъдете изпратен само на трийсет минути, и то в бъдещето. — Висблат определено се наслаждаваше, личеше му. — Много добре сте се справили с научаването на всичко само за четиринайсет дни.

— *Кой* всъщност ви е изпратил? — попита Уилсън, като нарочно позволи в гласа му да се прокрадне съмнение.

— Казах ви. Бартън Ингърсън.

— И сте станали командир в полицията?

— Трябваше да си запълвам времето някак. Чакам ви от години, господин Даулинг.

— Не го слушай — прошепна Хелена. От върха на носа ѝ висеше капка пот.

— Я си затваряй устата! — избухна Висблат.

— С Бартън имаме парола точно за такъв сценарий — каза Уилсън. — Начин за отменяне на мисия Исая. Кажете паролата и ще направя онова, което искате.

Лицето на Висблат остана безизразно.

— Е? — нетърпеливо го подкани Уилсън.

— Няма никаква парола — отвърна Висблат и дясното му око отново трепна. — И ви предупреждавам, господин Даулинг, че не обичам игрички. — В него се надигаше нова вълна на враждебност. — Активирате ли втория портал, Бартън ще умре. Да, глупако! Ще умре! Животът му зависи от това порталът да остане затворен.

Само при споменаването на нещо толкова шантаво на Уилсън му се зави свят.

— Той лъже — прошепна Хелена.

Изведнъж умът на Уилсън се проясни. Сякаш думите на Хелена го бяха освободили от хаотичните мисли, които му пречеха да разсъждава. Права беше — Висблат лъжеше.

— Смятате ли — попита Уилсън, — че *съвпадението* е пътепоказател на нещо?

Висблат като че ли се смути.

— Що за тъп въпрос?

— Обзалагам се, че нямате представа къде е любимото място за риболов на Бартън.

Висблат погали цевта на пистолета си, сякаш беше любимата му котка.

— Казах ви... ако не ме послушате, Бартън никога вече няма да лови риба!

— Качвали ли сте се някога на връх Уитни?

Висблат закрачи напред-назад, като се мъчеше да изчисли колко време ще му отнеме отново да влезе в лабиринта, да намери входа, през който бе минал Уилсън, и да стигне до моста му, за да му набие здравата канчето.

Уилсън се загледа в черната бездна между двата моста.

— Искате ли да ви покажа нещо? — Свали слънчевите си очила и погледна командир Висблат право в очите.

Но реакцията беше неочаквана.

Краката на Уилсън моментално се подкосиха. Гърдите му се стегнаха, сякаш някой го беше стиснал в менгеме. Испитваше страх. Парализираш страх. Сигурно потвърждение, че оптичните тракеноиди на Висблат са подсилени.

— Здравата ме ядосвате, господин Даулинг — каза Висблат. Стоеше неподвижно на мостчето и трептящата светлина на светилниците осветяваше гневните му очи. — Нима си мислите, че ще се поддам на някаква си жалка тракеноидна реакция? Никога няма да можете да се сравнявате с мен! — Висблат прецени разстоянието между двата моста, даде си сметка, че няма да успее да прескочи, отстъпи крачка назад и вдигна пистолета.

Хелена преодоля психическата бариера и в отговор вдигна своето оръжие, като избягваше пряк визуален контакт, а се целеше във Висблат само с периферното си зрение. Сякаш прочел мислите ѝ, едрият мъж насочи страховития си поглед към нея.

— Опитай да ме застреляш! — предизвика я той. — Хайде, опитай!

Хелена продължи да извърща очи, за да се защити, да не гледа право към него. Искаше ѝ се да дръпне спусъка, но нещо я спираше. После осъзна, че причината са виденията от Уилсън.

— Сложи си очилата — прошепна му тя. — Бързо!

— Можем да се споразумеем, Висблат — предложи Уилсън. В гласа му се долавяше неконтролируемо безпокойство.

В пристъп на ярост Висблат размаха магнума си и запристъпва напред-назад по моста.

— Времето за сделки изтече! — заяви той. — Отсега нататък ще действате така, както кажа!

— Имате нужда от мен — отвърна Уилсън. — В противен случай нямаше да сте тук.

— Вторият портал е компрометиран! — изкрещя Висблат. — Казах ви! Трябва да продължим направо към третия! Лично ще ви откарам до него! — Замълча за момент. — Само че няма място за тримата...

За Уилсън всичко изведнъж премина на забавен кадър. Очите на Висблат. Пистолетът. Стоящата до него Хелена. Хладният застоял въздух. Стотиците малки пламъчета, потрепващи в мрака на залата.

Неясно как, но разбра какво ще последва. Без дори да помисли за собствената си безопасност, Уилсън пристъпи и се озова право пред Висблат.

Пистолетът изтрещя.

Уилсън буквално видя летящия към него куршум.

Куршумът блъсна Уилсън в гърдите точно под сърцето и го запрати в Хелена. Двата се проснаха на самия ръб на моста и Уилсън се плъзна към бездната. Ръката на Хелена моментално се стрелна и го сграбчи. Тежестта му повлече и двамата към пропастта.

— Не! Не той! — изкрещя ужасено Висблат. — Боже мой!

Чу се грохот като от смилан камък и стените на залата започнаха да се тресат. Цялото плато Гиза бе обхванато от земетресението — прелюдия към срутването на лабиринта. Висблат нямаше избор, освен да побегне, обзет от бушуващи емоции и съжаление. Беше убил гарантирания си билет от това време. В момент на безумна непредпазливост бе унищожил единствения човек, който би могъл да го спаси. Сега щеше да остане завинаги в този кошмар.

— Боже мой, какво направих? — възкликна той, докато тичаше през рушащата се зала.

Хелена задърпа Уилсън нагоре. Мускулите ѝ трепереха от напрежение. Не знаеше откъде намери сили да го изтегли на моста, но успя. Стените около тях се тресяха, мостът също. От тавана падаха парчета скала. Хелена погледна безжизнения Уилсън. Лицето му бе бледо, гърдите му бяха покрити с кръв. Ужасно много кръв.

Куршумът беше предназначен за нея. Знаеше го.

Изкрещя и крясъкът отекна в бездната сред хора на земетресението. Тя се обърна към съседния мост. Висблат го нямаше. Хелена вдигна оръжието си и стреля в празния вход, пращаше куршум след куршум в опит да намери отдушник за мъката си.

„Защо се поколебах? Защо?“

Болезнените спомени отпреди дванайсет години я връхлетяха. Изумително подробни. Най-лошите страхове на Хелена се бяха материализирали. Историята се повтаряше, макар и в малко по-различна форма. Хелена се беше провалила. Отново.

Залата продължаваше да се тресе и от тавана започнаха да падат все по-големи парчета скала, разбиваха се в моста. Трусовете се засилваха.

37.

Калифорния, Америка

Централа на „Ентърпрайз Корпорейшън“

19 май 2081

20:05

4 дни преди опитното прехвърляне

— Аз ще говоря — каза Бартън. Влезе в асансьора с Уилсън и натисна копчето за дванайсетия етаж. — Не се поддавайте на измамното чувство за сигурност. Непрекъснато бъдете нащрек. — Асансьорът потегли нагоре. — Всяка среща с Тредуел може единствено да постави опита под въпрос. Предупреждавам ви, Уилсън — трябва много да внимавате какво казвате. Тези хора са изключително наблюдателни. Експерти са в анализирането на хората и инстинктите им рядко бъркат.

— Разбирам — отвърна Уилсън, макар че беше чул вече десет пъти предупреждението и го бе разбрал още от първия.

— И никакви шеги. За разлика от мен, те нямат чувство за хумор. — Бартън повдигна вежда, докато се оглеждаше в огледалото, след което забързано оправи лабораторната си престилка. — Г. М. няма да ви предложи да си стиснете ръцете. Той не обича ненужните преки контакти. Така че не му протягайте ръка. Същото се отнася и за Джаспър.

Уилсън си спомни, че Джаспър бе отказал да стисне ръката му при онази среща в склада.

Бартън се погледна за последен път в огледалото и попита:

— Готов ли сте?

— По-готов едва ли мога да бъда.

Вратата на асансьора се отвори и пред тях се появи красива руса жена, още съвсем млада, висока, с широки рамене и почерняла от слънцето кожа. Същинска амазонска принцеса. Уилсън не беше очаквал по-малко от „Ентърпрайз Корпорейшън“, но въпреки това с мъка успя да скрие изумлението си.

— Бартън, добре дошли — приветливо рече тя. — Господин Даулинг, добре дошли на директорския етаж. Аз съм Синтия. Ако имате нужда от нещо, на ваше разположение съм. — Обърна се и се понесе плавно към високата дъбова врата на заседателната зала през оформеното като атриум фоайе, чийто таван представляваше стъклен конус с височина поне десет метра. — Г. М. е отделил петнайсет минути за среща с двама ви. — Беше с тъмна плисирана пола и плътна делова риза, която подчертаваше съвършеното ѝ тяло. — Моля да бъдете кратки в дискусиите си. Опитайте се да отговорите на въпросите на Г. М. колкото се може по-пряко.

Амазонката Синтия беше цялата бизнес, без никакъв намек, че в генетично съвършените ѝ вени има място и за капка емоция.

Бартън ѝ се усмихна.

— Няма проблем.

По масите във фоайето имаше огромни букети от свежи цветя. Картини на прочути художници красяха стените. Уилсън веднага разпозна един Ван Гог и един Пикасо. Изглеждаха невероятно, нищо общо с репродукциите по албумите. „Музеят Рокфелер сигурно е опразнен!“ — реши Уилсън. Вниманието му беше привлечено от няколкото жени, които работеха в офиса — всичките млади, всичките до една прекрасни. Погледът му се насочи към съвършения задник на Синтия, който се полюшваше пред него, и Уилсън прехапа устна. Искаше му се един ден да работи точно на такова място.

Синтия с лекота отвори тежката дъбова врата, усмихна се лъчезарно и им даде знак да влязат.

— Благодаря — каза Уилсън. — Много сте елегантна. — Това бе най-чаровният коментар, който успя да измисли. Тя му се усмихна така, сякаш го нарича по възможно най-любезния начин агне за заклание.

На заседателната маса се очертаваха силуетите на двама мъже, зад които имаше високи от пода до тавана прозорци. В далечината залязващото слънце бе като от разтопено злато и изпълваше помещението с топла светлина. Кабинетът приличаше по разположение на този на Бартън, но бе по-голям и пищно обзаведен. И тук можеше да се види логото на „Ентърпрайз Корпорейшън“, украсяващо стената зад голямото бюро. Помещението имаше отделен

кът с кресла със златиста тапицерия. В другия край имаше нещо като медицински апарат с дихателна маска и машина за преливане на кръв.

Г. М. се опря на бастуна си от слонова кост и се изправи.

— Влизай, Бартън. Вие също, господин Даулинг.

Беше облечен безупречно: сив костюм с жилетка и сребриста вратовръзка. На пръв поглед изглеждаше по-стар и по-дребен, отколкото Уилсън бе очаквал. Кожата му бе бледа и прозрачна, вените му прозираха по фините му ръце. И въпреки това в него се долавяше някаква младежка енергия, жива и ярка като белия карамфил на ревера му. „Значи това е най-могъщият човек на света“ — помисли Уилсън. Ако се съдеше по служителките му, явно си падаше по красиви жени, но това бе просто знак на могъществото му, което несъмнено бе в изобилие. Уилсън открай време искаше да изучи маниерите и интелекта на Г. М., за да открие какво го е издигнало над всички. Не биваше да изпуска откритата се възможност.

— Радвам се да те видя, Г. М. — каза Бартън.

— И аз се радвам да те видя, Бартън — топло отвърна домакинът и посочи мъжа от лявата си страна. — Господин Даулинг, това е внукът ми Джаспър. О, забравих, вече сте се срещали.

Джаспър стоеше до дядо си и приличаше на малко по-млад клонинг на стареца. Беше облечен в абсолютно същия костюм и носеше също такъв карамфил.

— Как си, Джаспър? — поздрави Бартън.

В отговора не се долавяше нито капка искреност.

— Чудесно както никога, благодаря.

Уилсън просто се усмихна на всички.

Заради залязващото слънце беше трудно да разгледа ясно двамата Тредуел. Г. М. седна и подпря белия си бастун на масата.

— Заповядайте, седнете. — Настани се по-удобно и продължи: — Предполагам, че се питате защо ви извиках. — Отпи глътка вода. Ръцете му не потрепваха. — Бартън, познаваме се от много време. — Той внимателно остави чашата на масата. — Ти си моят главен учен от дълги години. Една от силните страни на отношенията ни винаги е била доверието и откровеността един към друг. Нали ще се съгласиш?

— Разбира се — отвърна Бартън, имитирайки езика на тялото на Г. М.

— Кажи ми тогава, какво толкова има в *този* проект, че се държиш толкова различно?

Последва кратка пауза.

— Не бих казал, че е така — отвърна Бартън.

— Сериозно?

Бартън помълча секунда.

— Аз поне не виждам разлика.

— Ще поставя въпроса иначе. Ако свитъците от Мъртво море по някакъв начин ти кажат да предадеш „Ентърпрайз Корпорейшън“, би ли го направил?

Външно Бартън остана абсолютно спокоен.

— Свитъците от Мъртво море са били написани преди хиляди години, Г. М. Не виждам как биха могли да ни повлияят по някакъв начин. — Логиката нямаше нищо общо с твърденията на Бартън, че всичко съществува едновременно, но сега не беше моментът Уилсън да повдига този въпрос.

Г. М. се облегна в стола си.

— Кажи ми, стари приятелю, ами ако кодираните послания от свитъците по някакъв начин поискат да задържиш информация за себе си? Би ли го направил?

Бартън се замисли за момент.

— Ако съм убеден, че няма опасност за „Ентърпрайз Корпорейшън“ или за някой от членовете на Меркуриевия екип, може би ще я запазя в тайна. Да. — Джаспър се наведе към дядо си и зашепна нещо в ухото му. Бартън продължи: — При *всеки* наш експеримент има известен риск, който трябва да се държи под контрол. Винаги е било така. Поне според моя опит.

— Значи ми казваш, че имаш тайни, така ли?

— Ако спестяването на информация, която не е абсолютно необходимо да знаеш, може да се нарече тайна — да. Меркуриевите проекти *винаги* са сложни. Не мога да ти казвам всичко, което се случва. В противен случай няма да правим нищо.

— А как решаваш кое *трябва* или *не трябва* да знам?

Бартън си пое дъх.

— Ти ми посочваш целта, Г. М. И аз *винаги* ти давам резултат. Не забравяй, че изградихме тази компания заедно. Винаги е било така и винаги ще бъде така, поне за мен. Това е една от причините за моите

успехи. Ти ми плащаш да намирам решения. И аз правя точно това. Досега никога не си ме питал как... а само кога.

Г. М. го изгледа изпитателно.

— Днес започвам да питам как. Нещо против?

Бартън дори не мигна.

— Щом искаш.

Г. М. докосна интеркома на ревера си.

— Донесете го.

Четиримата отново замълчаха, загледани един в друг. След секунди на вратата се появи Синтия, носеше дървена кутия. Уилсън винаги се радваше да види красива жена като нея, но този път пулсът му се ускори не от фигурата ѝ, а от кутията. Тя внимателно я постави на масата, отвори капака и извади Медния свитък от Кумран.

— Е, кажи ми — рече Г. М. — Какво общо има *това* с пътуването във времето?

Известно време Бартън се взираше мълчаливо в медната тръба. Накрая каза:

— Уилсън искаше да го види.

Погледът на Г. М. се насочи към Уилсън.

— Защо искахте да го видите?

— Беше загрижен... — започна Бартън, но Г. М. го прекъсна наред изречението.

— Не ти, Бартън. Господин Даулинг може да отговори и сам.

— Помолих Бартън да ми го покаже — предпазливо каза Уилсън.

— И защо? След като *това* — той вдигна свитъка — би трябвало да е просто копие?

Уилсън усещаше, че Тредуел знаят, че това е *оригиналният* Меден свитък. Това бе единствената причина въпросът да бъде зададен по този начин. И противно на инструкциите на Бартън реши да рискува с истината.

— Мисля, че ще откриете, че това е *истинският* Меден свитък от Кумран — уверено рече той.

На лицето на стареца не се изписа никаква изненада. Той отново погледна Бартън.

— Каза ми, че е копие.

— Уилсън е прав — продължи Бартън. — Ако е взет от склада, наистина в момента държиш *истинския* Меден свитък от Кумран.

Поръчах да бъде изработено копие и го размених с оригинала във файето, за да имам достъп до него, когато е необходимо.

— Защо ти е да го правиш?

— Защото в един момент смятах, че Медният свитък е важен.

— А сега какво смяташ? — лукаво попита Г. М.

— Свитъкът, който държиш, няма отношение към проекта.

Погледът на Г. М. прониза Уилсън.

— Тогава защо поискахте да го видите?

— Защото *този* свитък не води към никакво съкровище — отвърна Уилсън.

— Обяснете, моля — подкани го Г. М.

Бартън почтително поиска да отговори и Г. М. се съгласи. Ученият заразказва подробно за римската кампания на Веспасиан и безценните съкровища от Храма.

— И *този* свитък така и не е довел до никакво съкровище? — попита Г. М.

— Именно — отвърна Бартън.

— Тогава към какво води?

— Не съм сигурен, Г. М. Може да не води до нищо — каза Бартън.

Старецът въртеше свитъка в крехките си ръце и светлината танцуваше по бляскавата медна повърхност. Уилсън отново се убеди, че това е един от най-невероятните предмети, които е виждал. Никога нямаше да забрави усещането, когато го държеше, едва доловимата му вибрация. Синтия внимателно взе свитъка от Г. М. и го постави на масата.

— Защо сте поискали да видите това, ако сте си мислели, че е копие? — попита Г. М.

— Просто е — замислено отвърна Уилсън. — Ако Медният свитък е фалшив, то същото би могло да се отнася и за Книга Естир.

— Какво точно означава това?

— Ако Книга Естир е фалшива, цялата работа с пътуването във времето може да се окаже доста объркана. Това означава *по-голяма* опасност. Което пък за мен означава *по-голяма* компенсация.

Погледна Синтия. Личеше й, че го смята просто за използвач. Но Уилсън реши, че при тези обстоятелства алчността е най-сигурният му резервен ход.

Бартън идеално заличи следите му.

— Меркуриевият екип е напълно уверен, че Книга Естир и схемите в нея са истински, Уилсън.

— *Вие* бяхте уверени. Аз обаче не бях.

Г. М. се замисли.

— Сега доволен ли сте?

Уилсън потърка брадичката си по начина, по който го правеше Бартън.

— Доколкото е възможно, да.

Г. М. постави ръка върху бастуна си от слонова кост.

— Много добре ви разбирам, господин Даулинг. Експериментите с пътуване във времето будят сериозни тревоги у мен. Но въпреки това зная, че трябва да продължим. Аз *също* не съм много доволен от всичко това, но все пак ще отстъпя.

— Бихте ли влезли в онази кристална капсула и бихте ли позволили молекулите ви да бъдат разградени и изстреляни със скоростта на светлината? — попита Уилсън.

Г. М. се усмихна.

— Не, не бих.

— Простете за любопитството, но смятате ли ме за луд?

— Ни най-малко. Смятам, че ключихте сделка, която ви е изгодна. Разбирам ви. Самият аз съм сключвал много такива сделки. — Г. М. замълча за момент. — Има риск. Това е безспорно. — Той отново замълча. — В резултат двамата с Джаспър сме силно загрижени относно опита. — Старецът премести погледа си върху учения. — Имаш ли да кажеш още нещо по въпроса?

— Само едно — спокойно отвърна Бартън. — Опитното прехвърляне няма да представлява опасност за „Ентърпрайз Корпорейшън“. Можеш да си сигурен. Информацията е била записана неслучайно в тези свитъци преди две хиляди години. От интелект, който далеч надвишава нашия.

— Точно това ме тревожи — каза Г. М.

— Странно. Аз пък го намирам за успокояващо — отвърна Бартън.

Г. М. леко наклони глава настрани. Без да си дава сметка, точно в този в момент той решаваше съдбата на мисия Исаия.

— Преценката ти винаги е била достатъчна за мен, Бартън. Ще позволя да продължиш.

— Имаме още въпроси, дядо — намеси се Джаспър.

— Не съм забравил, Джаспър. — По знак на Г. М. Синтия прибра Медния свитък в кутията и затвори капака. — Е, Бартън, какво ще ми кажеш за резултатите от електроенцефалограмата на Уилсън? Разбрах, че алфа и бета-вълните му са необичайно силни. Каква е причината за това?

— Лично повторих изследванията на Уилсън — спокойно отвърна Бартън. — ЕЕГ машината, използвана при първото изследване, не е била в изправност. Първоначалните резултати бяха абсолютно нелепи — разбрах го в мига, когато ги видях. Уилсън е напълно нормален.

Бартън продължи с подробности за грешката с електроенцефалограмата и какво е предприето, за да бъде поправена.

— Добре — каза Г. М. — Достатъчно. Доволен съм. Да поговорим за нещо по-сериозно. Разследването на Джаспър показва, че *ти* си един от хората, използвали нелегално системата за сигурност от първа степен. Знаеш, че не бива да го правиш, приятелю.

Бартън вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Знаех си, че ще повдигнеш въпроса. Опитвах се да защита „Ентърпрайз Корпорейшън“, Г. М. Сигурен съм, че вече си наясно. Използвах системата само за да следя Уилсън. За нищо друго. Очаквам да ми простиш тази недискретност.

Г. М. погледна Джаспър.

— Вярно ли е?

— Да, дядо, изглежда, че случаят е такъв.

Г. М. се намести на стола си.

— Е, това ми се струва достатъчно разумно основание. — Той забарабани замислено по масата. — Бартън, заради теб няма да разгласяваме случая. Между другото, защо предпочете господин Даулинг пред другия господин от Европа?

— Господин Даулинг, знаете ли, че има и друг кандидат? — попита Джаспър.

Уилсън кимна.

— Да, зная. Още от самото начало се мъча да убедя Бартън да използва именно него.

Фриволният му коментар беше посрещнат с гробно мълчание.

Бартън прочисти гърлото си.

— Той просто се пошегува, Г. М.

Г. М. повтори въпроса, този път още по-сериозно.

— Като изключим очевидното чувство за хумор на господин Даулинг, който явно много те забавлява... защо избра тъкмо него?

— Защото несъмнено е по-добрият избор.

— Ако разполагаше с повече време, пак ли щеше да се спреш върху него?

— Повече време ли ми предлагаш?

— Не. Просто отговори на въпроса, ако обичаш.

Бартън погледна Уилсън.

— Щеше да е първият ми избор дори да разполагах с неограничено време.

— Добре — каза Г. М. — Това исках да чуя. А сега ме запознай набързо с развитието на проекта, след което можете да продължите работа. Сигурен съм, че графикът ви е натоварен. А часовникът тиктака.

Бартън потърка длани.

— Работата върви по график и екипът ще бъде готов да проведе опита след четири дни, по обед. Експериментът ще изпрати Уилсън трийсет минути в бъдещето. Той ще изчезне от сферата на имплодера, когато лазерите разпаднат атомите му, след което ще бъде вкаран в земното магнитно поле от инфлатора. Точно трийсет минути по-късно неговата кварк-глюонна енергия ще се появи отново през магнитния портал и той ще бъде възстановен в първоначалния си вид.

Уилсън разтърка слепоочия. Стресът му си личеше съвсем ясно.

— Звучи доста просто — рече Г. М., малко развеселен от реакцията на Уилсън. Джаспър отново прошепна нещо в ухото на дядо си и старецът повдигна вежди. — Точно така, благодаря, Джаспър. Има и още нещо... искаме да възстановиш Андре Стайнбек на мястото му.

Бартън внезапно загуби самообладание.

— Той е използвал системата за сигурност, за да ме шпионира! Лично го открих.

Г. М. поклати глава.

— Нашето разследване показва, че системата не е била използвана от него. Някой друг е научил паролата му. Оказва се, че

Андре е невинен.

Бартън се загледа през прозореца.

— Тогава кой ме е наблюдавал?

— Не сме сигурни.

— Не е удобно да връщам Андре в екипа — заяви Бартън. — Намираме се на много отговорен етап от проекта. Дори най-малката грешка може да доведе до невъобразими проблеми. Трябват ми хора, на които да мога да се доверя.

— Въпросът няма да се обсъжда — прекъсна го Джаспър.

— Подбивате авторитета ми — отвърна Бартън.

— Това е незначителна цена, приятелю. — Г. М. се подпря на бастуна и се изправи. — Имаш късмет, че на право не спрях опита. — Явно срещата беше приключила. — Незабавно ще върнеш Андре на мястото му. Погрижи се. — Усмихна се бегло на Уилсън. — Желая късмет и на двама ви, господа. Особено на вас, господин Даулинг.

Високата дъбова врата се отвори и Синтия посочи към асансьорите.

— Оттук, господа.

Щом вратата се затвори, Джаспър скръсти ръце на гърдите си.

— Това не ми харесва, дядо.

Г. М. внимателно седна на мястото си.

— Интересно, нали?

— Трябва да прекратим опита. Прекалено е рисковано.

— Ако Бартън успее — каза старецът, — ще разполагаме с невероятно оръжие. Представи си какво може да се постигне с пътуване във времето. Направо свят да ти се завие.

Джаспър се взираше безизразно през прозореца. Слънцето се беше спуснало зад хоризонта и небето бе изпълнено с виолетови тонове, преминаващи нагоре в черно.

— Разбирам какви са ползите, дядо. Просто се питам дали всъщност имаме контрол върху онова, което се случва. Това ме тревожи. — Той потупа с пръст долната си устна. — Бартън казва всичко на Уилсън. Очевидно е. Ясно е, че те вече са знаели, че ще разберем, че Медният свитък е оригинален.

— И младежът дори не трепна, когато разбра, че Бартън го е шпионирал — съгласи се Г. М.

— Нито когато спомена за втория Ген-ЕП кандидат — добави Джаспър. — Започвам да се съмнявам в отношенията и мотивите им, дядо.

— Да, така е. Личи си, че доста са се сближили за това кратко време. Изненадващо е. Много нетипично за Бартън. По принцип той е доста придирчив към хората. — Г. М. отпи глътка вода. — И двамата се владееха много добре. — Той се замисли за момент. — Уилсън е интересен тип, нали? Прекалено самоуверен. Което е необичайно... особено при тези обстоятелства. Трябва да му намерим слабото място. Нещо различно от парите.

— Ще го проуча отново.

Г. М. се загледа в дървената кутия на масата.

— Трябва да има някаква причина Бартън да иска да има достъп до Медния свитък. Като се замисля, номерът с преструването, че е фалшив, изглежда абсурден. Бартън се е нагърбил с куп неприятности, а той никога не прави нещо, без да има много основателна причина. Медният свитък е важен... просто трябва да е така. — Старецът вдигна белия си бастун. — Прав беше, че ми обърна внимание, Джаспър. Като начало разбери защо Медният свитък от Кумран е толкова важен. Нека някой го проучи отново. Явно пропускаме нещо.

Г. М. не знаеше, че Джаспър вече е натоварил Андре с тази работа.

— Сигурен ли си, че искаме да продължим опита? — попита Джаспър.

Старецът кимна замислено.

— Засега ще оставим Бартън да продължи. Но за всеки случай постави него и господин Даулинг под непрекъснато наблюдение. Ако са замислили нещо, искам да науча, преди да го предприемат.

38.

Платото Гиза, Египет
Под пирамидата на Хафра
21 декември 2012
00:51

Мисия Исая — ден двайсет и седми

Земетресението се усилваше. По тавана зейнаха пукнатини. Въздухът се изпълни с прах. Светилниците изпопадаха от стените и мракът от бездната ги погълна.

Сякаш целият свят бе станал нестабилен и трепереше.

Хелена се наведе над окървавеното тяло на Уилсън. Куршумът беше попаднал в лявата половина на гръдния кош, разкъсвайки плътта. Тя затърси пулс, но не успя да го долови. В същото време се мъчеше да защити Уилсън от валящите отгоре отломки. Един от четирите моста, най-далечният, изведнъж се откъсна от основите си, запраця и застърга и гравитацията повлече огромната му маса надолу в пропастта. С оглушителен трясък четирите входа към лабиринта се затвориха едновременно.

Хелена придърпа безжизненото тяло на Уилсън към себе си. Нямаше къде да избяга. Нямаше как да се измъкне. Всичко около нея се гърчеше неудържимо. Мостовите от двете страни изчезнаха с рев. Хелена беше обхваната от такъв ужас, че трябваше да се съсредоточи, за да диша. Мостът, на който се намираше, щеше да рухне всеки момент.

Внезапно се възцари пълна тишина.

Дори изпълнилият залата прах сякаш увисна неподвижно във въздуха. Земетресението беше спряло.

Притиснала тялото на Уилсън, Хелена отново потърси някакъв признак на живот. Беше го гонила непрекъснато през последния месец, а сега той лежеше мъртъв в обятията ѝ. В много отношения почти не го познаваше, но помежду им несъмнено имаше някаква връзка, която май вече беше изгубена завинаги.

Хелена се огледа отчаяно с надеждата да намери изход. В тъмната подземна зала не бе останало нищо, освен моста, на който бяха двамата с Уилсън, и няколко светилника, задържали се като по чудо на стените. Хелена си помисли, че в известен смисъл решимостта ѝ да намери Уилсън беше като този мост — бе издържала въпреки всичко, докато целият свят около нея се разпадаше.

Впери поглед в лицето на Уилсън и каза утешително:

— Избрал си правилната врата, Уилсън. Избрал си правилния път.

И в следващия момент остана като гръмната, понеже очите на Уилсън се отвориха.

Той дишаше — и се взираше тревожно в нея. Как беше възможно това? Ризата му бе напоена с кръв точно под сърцето и през разкъсаната материя се виждаха неравните краища на раната.

— Активирай Славей — прошепна Уилсън и се намръщи от болка.

Чертите му моментално се отпуснаха. Като изпаднал в транс, той седна с отсечени като на робот движения, разкъса ризата си и бръкна с пръсти дълбоко в раната, сякаш се опитваше да извади нещо заседнало между ребрата му.

Елена потръпна, докато гледаше как кръвта се лее от отворената рана.

— Активирай *какво*? Как е възможно да си жив? — промълви тя и се дръпна назад, сякаш виждаше призрак.

На трептящата светлина на светилниците Уилсън се опитваше с двете си ръце да извади нещо, заседнало между ребрата му. Накрая успя. Без да показва никакви признаци на болка, той избърса предмета от кръвта и го вдигна, за да го видят.

Между пръстите му имаше голяма сребърна монета.

Хелена отново се наведе напред, мъчеше се да проумее какво става.

Уилсън внимателно покри раната с разкъсаната си кожа. Краткият оглед показваше, че ребрата му определено са счупени. Той погледна отново окървавената монета и видя вдлъбването на мястото, където я бе улучил куршумът.

— Какво става, по дяволите? — прошепна Хелена. — Как... как?

Уилсън вдигна монетата между пръстите си. Египетска лира — същата, която му бе дал дядо му в бъдещето. Неговата монета на съдбата. Въпросът как е била повредена — тайната, която бе измъчвала Уилсън толкова време — най-сетне намери отговора си.

— Не би трябвало да си жив! — възкликна Хелена.

— Куршумът улучи монетата на Фарук — каза Уилсън.

— Беше в джоба на ризата ми. — Макар и останал без сили от изцелителната команда, той все още можеше да си спомни лицето на дребния египтянин.

Ченето на Хелена увисна.

— Улучил е монета в джоба ти? — Тя беше сащисана. — Нищо ли не чувстваш?

В този момент някои от виденията ѝ намериха донякъде обяснение. Уилсън имаше начин да се справя с болката — именно така бе успял да избяга от болницата онази нощ. Хелена седна по турски на моста пред него. Не смееше да помръдне от страх, че всичко, което вижда, е просто сън.

Уилсън внимателно свали ризата и избърса тялото си от кръвта. Погледна надолу и видя, че кръвенето от раната е почти спряло.

— Нищо ли не чувстваш? — отново попита Хелена.

Уилсън откъсна парче плат от ризата си и уви монетата в него. Египетската лира беше нещо, което бе имал през целия си живот. И ето я сега — с вдлъбнатината в нея, направена от куршум, който иначе щеше да отнеме живота му. Всичко беше толкова сложно, че почти се страхуваше да мисли за това. Пъхна монетата в джоба на панталона си.

— Трябва да полежа — прошепна Уилсън. Бе изтощен. — Само мъничко. — Кожата му бе бледа като слонова кост и той имаше чувството, че всеки момент ще припадне.

Хелена стисна ръката му. Собственият ѝ шок ѝ пречеше да мисли ясно.

Привлече Уилсън към края на моста, разчисти нападалите камъни и го положи до стената на пирамидата. После седна до него и нежно постави главата му в скута си.

— До теб съм — прошепна успокояващо. — Не мога да повярвам. Толкова се радвам, че си жив. — Беше изпълнена с благодарност, че ѝ е даден втори шанс.

Уилсън се усмихна.

— Просто трябва малко да си почина — прошепна едва чуто и се унесе.

След пет часа Уилсън се събуди от комата, в която сам се беше вкарал. Лежеше в същата поза, а Хелена беше наведена със затворени очи над него. Дишаше в челото му и Уилсън за момент остана напълно неподвижен, за да се наслади на близостта ѝ.

След малко отмени омега — командата и Хелена моментално се сепна.

— Събудил си се — сънено каза тя. Погледна ръчния си часовник. — Тук сме от часове. Исках да те оставя да спиш.

Като се имаха предвид обстоятелствата, Уилсън се чувстваше изумително добре. Бавно вдигна глава и се огледа. Макар че прахолякът се бе уталожил, залата бе станала по-мрачна — почти всички светилници бяха изпопадали и угаснали.

Хелена докосна с пръсти гърдите му.

— Как е раната ти? — Разкъсаната кожа бе заздравяла и на мястото на раната имаше само червено петно. — Просто не мога да повярвам...

— Използвах изцеляваща команда — каза Уилсън.

— Всички в бъдещето ли го могат?

Уилсън седна.

— Не.

— Значи така си оцелял при автомобилната катастрофа?

— Да. Това е церебрална команда. Ускорява естествените възстановителни системи.

— И така можеш да виждаш в тъмното, нали? С друга команда.

— Да.

Уилсън огледа пустата зала. Другите три моста над бездната се бяха срутили, а техният бе покрит с дебел слой камъни и прах. Четирите врати към лабиринта бяха изчезнали, блокирани от огромни каменни блокове. Таванът също се беше срутил, точно както се говореше в пророчеството.

— Имаше земетресение — каза Хелена. — Точно след като Висблат те простреля.

— А той? Какво стана?

Хелена посочи.

— Побягна. Не мисля, че е успял да се измъкне.

Уилсън опипа ребрата си и усети рязка вдлъбнатина там, където се беше забила монетата.

— Не мога да повярвам, че ме простреля.

— Беше като обладан от духове — каза Хелена. — Личеше си в очите му.

— Висблат имаше нужда от мен за нещо. Знаем го. Иначе нямаше да си навлича всички тези неприятности да ни гони по този начин. Просто не мога да си го обясня.

— Той стреля по *мен* — отвърна Хелена и прокара безсилно пръсти през косата си. — Не можех да дръпна спусъка. — Спомни си за момент страховития поглед на Висблат и я обля студена пот. — Не знам какво се случи. — Дъхът на Хелена замря, когато пред нея за миг се появи лицето на майка ѝ. — Бях абсолютно безпомощна.

— Вината не е твоя — каза Уилсън. — Очите му са променени. Не би могла да го застреляш дори и да искаше.

— Но той е просто човек! — гневно възкликна Хелена. — Би трябвало да съм в състояние да те защитя. — Всеки мускул в тялото ѝ беше напрегнат. — Знаех, че ще стреля, но въпреки това не можех да направя нищо!

Отново усети пръста си върху спусъка, допира на твърдия студен метал. Беше точно онази ситуация, която се бе зарекла *никога* да не се повтаря.

Уилсън направи всичко по силите си да обясни за оптичните тракеноиди на Висблат и за работата на военните върху усъвършенстването на процеса.

— Нищо не си можела да направиш — повтори той. Но обясненията му така и не успяха да я успокоят.

— Няма значение. Изобщо не трябваше да го допускам. — Тонът ѝ изведнъж стана обвинителен. — Висблат е от *бъдещето*, а ти твърдиш, че никога не си го виждал! Той пък явно те познаваше! Колко всъщност са пътешествениците във времето?

— Явно са много — саркастично отвърна Уилсън. — И между другото, абсолютно съм сигурен, че щях да запомня физиономията на *този* тип... По дяволите! Трудно можеш да го наречеш модел за красота.

В този миг Уилсън погледна стената зад тях и ахна.

В камъка имаше гладък черен диск, изработен от нещо като керамика, разположен на височината на гърдите. Уилсън внимателно огледа останалите блокове, за да е сигурен, че не е пропуснал нещо.

Междувременно Хелена продължаваше да ври и кипи.

— Каква беше паролата? — попита тя. — Онази, която ти е дал Бартън?

— Тази част я измислих.

Тя го погледна объркано.

— Измислил си я?

— Нали казах.

— Значи *няма* парола?

— Правилно.

— Тогава откъде беше така сигурен, че Висблат лъже?

— Мога да ти гарантирам едно — Бартън никога не го е пращал тук. Ако го беше направил, Висблат щеше да знае, че *съвпадението е просто пътепоказател на съдбата*. Чувах тоя проклет израз поне десет пъти на ден цели две седмици. Както и да е... Висблат твърдеше, че животът на Бартън зависи от това вторият портал да остане отворен. В това нямаше никакъв смисъл... и все още няма.

Хелена зяпаше стоящия пред нея Уилсън и изведнъж ѝ се прииска да се ошипе. Той беше жив, пред нея, без риза, ходеше си така, сякаш нищо не се беше случило. Левият крачол на панталоните му бе изпоцапан с кръв, но иначе Уилсън си изглеждаше съвсем наред. Направо да не повярваш.

— Да видим какво ще стане, а? — Уилсън решително натисна черния керамичен диск. Чу се силно хрущене, сякаш камъни се търкаха един в друг.

— Защо го направи? — нервно попита Хелена и се огледа трескаво. — Каквото и да докоснеш, предизвикваш земетресение! — Погледна със страх тавана. Очакваше всеки момент оттам да западат още камъни.

Вместо очакваното земетресение в стената на пирамидата се появиха две пукнатини с височина около два метра, от които потече безобиден бял пясък. След секунди камъкът се разцепи под собствената си тежест и се сгромоляса. Появи се V-образен отвор, от който лъхна хладен въздух.

— Прекалено много се притесняваш — каза Уилсън.

— Само те *моля* да ми обещаеш, че няма да докосваш нищо друго.

С тихо пукане се запалиха още светилници и се видя стръмно тясно стълбище, водещо нагоре в пирамидата.

— Май в такъв случай ще е по-добре да не ти разказвам за стаята на портала — отвърна Уилсън и без да чака отговор, хвана Хелена за ръка и я поведе по стълбището.

Изкачиха поне стотина стъпала, след което стълбището зави наляво. Пред тях заблестя силна бяла светлина.

Уилсън приближи триъгълния вход и надникна с присвити очи.

Помещението беше с формата на пирамида, със сбрана около десетина метра в основата и триъгълни стени, които се стесняваха нагоре. Отвътре стаята бе почти фосфоресцираща — светлината се отразяваше от стените и почти ги заслепяваше. На всяка стена имаше по един-единствен йероглиф. Уилсън добре познаваше образите. Север, юг, изток и запад. В центъра на помещението имаше голям каменен пиедестал с цилиндрична форма и равна горна част. Върху него беше поставен кристален модел на пирамида.

— Задачата е да вземем *малката пирамида* и да я пуснем в една от тези. — Уилсън посочи многобройните квадратни вдлъбнатини в кръглата повърхност. Бяха над осемдесет, подобни на някаква гигантска шахматна дъска, изсечена в камъка.

— Откъде да знаем в коя точно? — попита Хелена.

Уилсън скочи върху пиедестала и се приготви да повдигне голямата колкото юмрук пирамида от стойката ѝ.

— *Освободи изгряващото слънце* — тихо повтори той по памет. Това означаваше, че трябва да се ориентира към една от двайсетината вдлъбнатини в източния квадрант — слънцето изгряваше на изток. Поставянето на кристалната пирамида към изгряващото слънце щеше да отслаби земното магнитно поле чрез *намаляване* на честотата на Шуман. Поставянето ѝ на запад щеше да има обратния ефект.

— Но позициите са десетки — каза Хелена.

Уилсън потърка палец и показалец и вдигна малката полирана пирамида от мястото ѝ. Стените на помещението незабавно станаха алени.

— Този път няма да има бури, нали? — попита Хелена. — Светкавици и такива неща?

— Няма начин — отвърна Уилсън.

Кристалната пирамида вибрираше в ръката му. Усещането бе много сходно с онова от Медния свитък, само че с по-висока честота.

— Чуваш ли това? — попита той. Когато движеше пирамидата, честотата се променяше. Уилсън я прекара над множество квадрати в източния квадрант и за секунди откри мястото, където кристалът трептеше подобно на Медния свитък. Това бе най-близко до 6,53 херца, доколкото можеше да прецени.

Инстинктивно постави пирамидата на мястото ѝ.

Червените стени станаха абсолютно черни и от кристала изскочи ослепителен бял лъч, насочен към върха на помещението. Зашеметен от ярката светлина, Уилсън залитна назад и падна от пиедестала в краката на Хелена. Целият пиедестал се раздвижи и започна да се върти обратно на часовниковата стрелка, все по-бързо и по-бързо — белият лъч светлина пронизваше мрака на широки дъги, подобно на миниатюрен прожектор. Докато подиумът се въртеше все по-бързо, свистящият звук, който издаваше, ставаше все по-силен.

Изведнъж всичко тръгна като на забавен кадър.

Уилсън все още ясно си спомняше случилото се в Чичен Ица. Сграбчи Хелена за ръка и я бутна към северния изход, но докато се приближаваха, отворът изчезна.

Хелена посочи през помещението.

— Натам!

В източната стена се беше отворил изход. Въртящият се лъч от подиума им осигуряваше пулсираща светлина, докато тичаха към черния коридор. Щом се вмъкнаха в него, тежък гранитен блок се спусна зад тях и изолира помещението.

Порталът беше запечатан.

Настъпи пълна тишина.

Подът имаше едва доловим наклон.

В далечината Уилсън видя слаба дъга от златна светлина. Присви очи към нея, като се мъчеше да разпознае какво представлява. Втори каменен блок рухна с грохот от тавана и пропусна петите на Уилсън само с няколко сантиметра.

Коридорът се срутваше!

Втурнаха се напред. Времето течеше толкова мудно, че сякаш не помръдваха. С всяка следваща крачка в коридора ставаше все по-

светло. Нещо се сипеше по лицата им, докато тичаха. Влизаше в устата им. Засилващата се светлина разкри тънки струйки пясък, течащи от пукнатините в тавана.

— По-бързо! — извика Уилсън.

— Слънцето изгрява! — възкликна Хелена и посочи златното сияние пред тях. Гласът ѝ прозвуча като ниско бръмчене.

Коридорът ги отвеждаше на изток, навън от пирамидата.

Таванът систематично се срутваше отвътре навън. Каменните блокове падаха все по-бързо и по-бързо.

Бам... Бам... Бам... Бам...

— Бягай, Хелена! Бягай! — извика Уилсън. Хелена тичаше точно пред него.

Метнаха се в последния момент на тесния каменен перваз отвън — а последната секция на коридора се срути с грохот зад тях.

Намираха се в горната част на източната страна на пирамидата на Хафра, непосредствено под гладката варовикова облицовка.

Времето върна нормалната си скорост.

В далечината слънцето изпълзяваше от хоризонта в ясното египетско небе. Нямаше никакъв вятър. Оживеният Кайро се простираше пред тях. Зелените ниви ясно изпъкваха на фона на пустинята от двете страни на Нил.

— Усети ли как всичко се движеше като на забавен кадър? — попита Хелена. — Точно като в Чичен Ица.

— Да, усетих го — отвърна Уилсън. Лактите му бяха обелени и кървяха. Той погледна към небето и видя черни облаци: събираха се над главите им сякаш от нищото. — Май ще е по-добре да се разкараме оттук.

Температурата рязко падна и замириса на влага. Изтреця гръмотевица.

— Нали каза, че няма да има никакви бури! — надвика грохота Хелена.

Уилсън погледна надолу към стъпаловидната страна на пирамидата за начин да слязат.

— Излъгах. А сега се размърдай!

След двамадесет секунди се изсипа същински потоп, който оцвети света в размазани сиви тонове. Беше трудно дори да се диша. Уилсън и

Хелена пълзяха надолу по пирамидата, спускаха се от блок на блок. Буйни потоци се лееха отгоре и ги повличаха.

— Подобен дъжд не се е изсипвал тук от повече от десет века! — извика Уилсън. — В този район обичайните валежи са по-малко от два сантиметра годишно!

Само през последните пет секунди върху платото Гиза се беше излял истински порой.

Гръмотевиците продължаваха да трещят оглушително.

Вятърът виеше и фучеше.

Буреносните облаци пращяха като пренатоварена батерия.

Ставаше все по-тъмно и по-тъмно.

Проблесна ослепителна мълния и милиони волтове електричество улучиха върха на пирамидата с оглушителен трясък. Електричеството се предаде на дъждовната вода, спускаща се по камъните.

От внезапния токов удар телата на Уилсън и Хелена се свиха в конвулсия и полетяха надолу към мокрия пясък.

39.

Кайро, Египет

Хотел „Риц Карлтън“

21 декември 2012

07:00

Мисия Исая — ден дваисет и седми

На другия край на Кайро Висблат седеше в хотелската си стая на втория етаж. В помещението цареше пълен хаос. По пода се търкаляха преобърнати мебели, натрошени лампи, столове и плоскоекранен телевизор.

Стиснал яростно юмруци, Висблат стана и отиде в другия край на стаята, където направи с ритник още една дупка в гипсовата стена. Убийственият му поглед се спря върху тежкия пистолет на масичката. Отново изживя мига, в който бе дръпнал спусъка.

Мъката го прониза по същия начин, по който куршумът бе пронизал гърдите на Уилсън.

„Защо прикри онази кучка? — запита се той. — Тя съсипа всичко!“

Наля си още една чаша скоч и я изгълта на един дъх.

Убийството на Уилсън Даулинг беше грешка, за която щеше да плаща до края на живота си. Висблат погледна оръжието си и прецени оставащите му възможности. Помисли си, че може би е по-добре още сега да сложи край на всичко. Точно в този момент депресията му определено бе по-силна от желанието му за живот.

Това беше единственият начин да избяга от този кошмар.

Отново си наля скоч и го изпи, за да подсили куража си. Бутилката вече беше три четвърти празна. Висблат избърса устата си с ръкав, погледна отново зареденото оръжие и посегна към него. В същия миг откъм прозореца се чу неочакван звук, който сякаш му казваше да спре.

Тропот на дъжд.

Трябваша му няколко секунди, за да разбере какво става. Излезе малко несигурно на балкона и се загледа на запад към платото Гиза. Сивите завеси на дъжда се носеха през града към него. Пулсът му се ускори. Секунди по-късно видимостта намаля до не повече от десетина метра. Потопът беше такъв, че градините и улиците около „Риц Карлтън“ изчезнаха в пороя от мътна вода.

Нима вторият портал беше задействан? Това бе единственото възможно обяснение.

Висблат си спомни медицинския доклад от Хюстън и парчетата от пъзела започнаха да застават по местата си. Нараняванията на Уилсън от катастрофата на магистрала 610 бяха окачествени като „тежки“. Дали и това не беше същото?

„Копелето ме е изиграло!“

Уилсън никога не би могъл да излезе жив от онази катастрофа. Висблат кимна замислено. Явно противникът му си имаше някакъв начин да измами смъртта. *Точно така!* Бартън явно бе направил нещо, научил го беше на нещо. В свитъците бе скрита повече информация, отколкото беше видял Андре. „Ситен глупак!“

В облаците проблесна светкавица и озари хотелската стая. Замаян от прекалено многото алкохол, Висблат излезе на балкона и подложи лице под отрезвяващия дъжд. С коренно променено настроение той вдигна ръце към небето, сякаш се молеше. Явно Уилсън бе все още жив.

Само за секунди Висблат стана мокър до кости, но на лицето му цъфтеше широка усмивка. Отново се беше появила причина да живее.

40.

Платото Гиза, Египет

В подножието на пирамидата на Хуфу

21 декември 2012

07:02

Мисия Исая — ден двайсет и седми

Дъждът продължаваше да се лее като из ведро. Тръсъците на гръмотевиците заплашваха да им спукат тъпанчетата. Вятърът духаше на пориви в различни посоки. Проблясваха светкавици, удряха пирамидата на Хафра и очертаваха силуета ѝ на оловния фон на небето.

Уилсън усети как Хелена го вдига на крака. Беше замаян и не бе съвсем сигурен какво се случва.

— Ставай! — трескаво му викаше тя. — Трябва да вървим!

Уилсън се надигна. Водата вече стигаше до глезените му. Пустинните пясъци не бяха в състояние да поемат огромното количество дъжд, изсипващ се от небето.

Хелена го помъкна през потопа, а светкавиците продължаваха да проблясват зад тях. Ставите го боляха и мускулите му бяха като натъртени, сякаш беше ял здрав пердах. Накрая реши, че е бил ударен от гръм. Последното, което помнеше, бе как се спуска по последните няколко блока на пирамидата, след което настъпи мрак. Мрак и тишина, докато виковете на Хелена не го върнаха в съзнание и тя не му помогна да се изправи.

Като подражаваше на Хелена, Уилсън закри носа и устата си с длан, за да ги предпази от дъжда. Мъкнеха се напред към сякаш безкрайната каменна стена на съседната пирамида — тази на Хуфу, по която също се стичаха водопади.

Сред пороя пред тях се оформиха очертанията на някаква модерна сграда. Точно това място бе търсила Хелена. Тя изтича до входа и задърпа стъклената врата. Тя обаче заключена с тежка стоманена верига. Стена от кипнала вода се носеше към тях подобно

на гребена на вълна, извисяващ се с всяка секунда. Хелена се прицели, стреля и стъклото се пръсна. Тя го дотроши с ритници и се хвърли вътре точно когато водата стигна до входа. След секунди Уилсън се озова в тишината на стълбището и с мъка тръгна нагоре по каменните стъпала. Кипналата вода продължаваше да нахлува през входа, докато двамата се изкачваха на по-безопасно място.

— Това е музей — каза Хелена. — Единствената модерна страда наоколо. Тук се пази някаква царска платноходка или нещо такова.

Всеки мускул на Уилсън продължаваше да го боли.

Озоваха се в огромна открита зала, в която беше изложен един-единствен идеално запазен платноход. Тесният издължен съд беше поддържан от подпори. Изработен изцяло от кедър, той бе дълъг повече от четирийсет метра, с висок извит нос и палуба, която се стесняваше елегантно в двата края. От двата борда стърчаха по пет огромни гребла. На кърмата имаше дълго кормилно весло.

Дъждът продължаваше да блъска по полегатия покрив на музея.

Светкавиците проблясваха през прозорците.

Мокра до кости, Хелена зачете медната табела, сякаш искаше да се разсее от случващото се.

— Принадлежал е на фараона Хуфу — каза тя. — Тук пише, че ладията трябвало да го отнесе в „следващия живот“. Била погребана с него като част от гробните дарове през две хиляди петстотин шейсет и шеста година прели Христа.

Кралската ладия на Хуфу била херметически затворена в трийсет метрова камера в скалата непосредствено до Голямата пирамида, разглобена на общо 650 части. След откриването ѝ и след пет години реставрация била изложена в цялото ѝ великолепие в чисто новия си музей, построен точно на мястото, където е лежала скрита толкова години.

Отвън блесна светкавица и изтреця гръм.

Уилсън си представи как огромният съд се е носил плавно по водите на Нил преди повече от 4500 години, как платната потрепват на вятъра, а робите наблягат на веслата. Представи си и самия Хуфу с пищна корона и препаска през бедрата. Четирите му жени се излежаваха на палубата. Деца, сред които и вторият му син Хафра, играеха на слънце около него.

Хелена приглади назад мократа си коса.

— Колко според теб ще продължи тази буря?

— Не много — отвърна Уилсън, макар че нямаше представа. Затътри се по стъпалата до следващото ниво, чиято бетонна площадка минаваше по цялата периферия на залата. Ладията беше великолепна. Дъските все още бяха тъмни като зряла слива, всички сглобки пасваха безупречно. На палубата, към кърмата на кораба, имаше една-единствена каюта. Уилсън се прехвърли на борда и надникна. Вътре имаше прозрачни розови и светлосини завеси, които висяха от тавана. Ниското позлатено легло бе отрупано с десетки меки възглавници.

От различни места на покрива започна да тече вода и да се събира на растящи локви на пода.

— Ако бурята се засили, остава само да се надяваме, че това нещо все още може да плава — каза Уилсън.

Хелена си спомни мъката, която беше изпитала, докато Уилсън лежеше в обятията ѝ и тя го смяташе за мъртъв. Чувството беше смазващо дори и сега. Тя го наблюдаваше внимателно — характерната му походка, мускулите на голите му гърди и корема, усмивката, от която лъхаше пълна увереност, че знае какво прави. Вече го възприемаше като красив, а не като досаден, какъвто ѝ се бе сторил отначало. Влезе след Уилсън в каютата, разкопча бронезилетката и я пусна да падне на пода. Мокрите ѝ дрехи полепваха плътно по тялото ѝ.

Погледна го в очите.

Начинът, по който го гледаше, го смути ужасно.

— Няма начин да излезем отгук, докато бурята не отмине — меко рече тя. — Нали?

— Май да.

— Е, значи оставаме тук?

Уилсън погледна към прозорците на източната стена на музея. Бурята вилнееше още по-силно, покривът на сградата стенеше и скърцаше, сякаш всеки момент ще бъде отнесен.

— Май си права — каза той, но преди да успее да довърши, устните ѝ се впиха в неговите и езикът ѝ се озова в устата му. После тя се дръпна и го отблъсна.

Уилсън се запита дали това не е експеримент, за да види дали той ще отговори на целувката ѝ.

Хелена стоеше мълчаливо и изглеждаше умислена.

Капка дъждовна вода се стече по лицето ѝ и тя я близна, когато стигна горната ѝ устна. После посегна към копчетата на ризата си и започна да ги разкопчава едно по едно. Бурята продължаваше да блъска стените на музея, докато тя събличаше военната дреха и остана гола до кръста, също като Уилсън.

Гледката го накара да отстъпи назад, забравил всякакви болезки. Уилсън се спъна и падна на леглото. Хелена бавно изпълзя по копринения чаршаф и се притисна в него. Устните им отново се срещнаха в нежна целувка, която бързо се изпълни със страст. Вятърът тресеше стените на музея, но въздухът в каютата на царската ладия оставаше напълно неподвижен. Мокрите дрехи плъосваха една по една на дървения под, топлината на телата им бързо изсушаваше кожата им.

Докато плаваше с „Номер два̀сет и осем“, Уилсън си бе фантазирал за подобен момент — и ето че той се бе сбъднал. Всичко бе толкова естествено и просто, докато кожата докосваше кожата на другия и изследваха страстно телата си с устни.

Хелена отново пусна език в устата му, после целувките ѝ се спуснаха по шията и гърдите му. Уилсън я гледаше, наслаждаваше се на начина, по който се движеше, на извивките на тялото ѝ. За момент се запита дали фараонът Хуфу е правил любов с някоя от жените си на същото това място. Лично според него нито едно от удоволствията, изпитани от владетеля на Египет, не можеше да се сравнява с блаженството, което изпитваше той в момента.

Хелена усещаше силата на тялото му и това засили желанието ѝ още повече. Кой бе този мъж, с когото беше в момента? Едва ли някога щеше да научи отговора, но бе сигурна, че той я привлича. И колкото повече се докосваха, толкова повече растеше възбудата ѝ.

Уилсън се дръпна за момент, омагьосан от красотата на Хелена. Синият цвят на очите ѝ го оставяше без дъх. Той я придърпа върху себе си и тя го възседна, като го целуваше още по-страстно. Каквито и да бяха чувствата ѝ към него, точно в този момент страстта ѝ бе очевидна. Тя го желаше сега, независимо от последствията. Нямахше намерение да чака повече.

Хелена се надигна и той без усилие проникна в нея.

Тя раздвижи бедра със сила, която зашемети Уилсън. Всеки тласък бе чист екстаз. Двамата си пасваха идеално. Сякаш хаосът навън притихна в очакване, докато страстта им се развихряше.

Хелена изстена и впи нокти в кожата на Уилсън. Стонът ѝ беше дълбок, изпълнен с чувство, сякаш се изтръгваше от самата ѝ душа. Усещайки надигания се в нея оргазъм, тя се отметна назад и привлече Уилсън върху себе си, за да го гледа как я люби, как я обожава, как я поглъща с поглед. Минутите отлитаха като секунди, докато вълната на сливането им се надигаше и отдръпваше на приливи и отливи, също като океан под пълната луна. Темпото се ускори със страстта им, докато не стигнаха до свят, за чието съществуване не бяха и подозирали. И тогава се случи — експлозия от емоция и любов, погледите им се впиха един в друг, докато през телата им минаваше вълна след вълна.

Сякаш всяка капка страст, която бе изпитвал някога Уилсън, се събра в този единствен миг. Отчасти това се дължеше на неочакваното им любене, отчасти — на многократното му флиртуване със смъртта през последните няколко дни. Чувствата му към Хелена бяха толкова силни, че го плашеха. Задъхан, той се отпусна до нея и я притисна към себе си.

Изведнъж се почувства оголен. Не искаше Хелена да разбере чувствата му. Но не си даваше сметка, че в този момент тя вижда ясно през очите му, сред синята мъгла. Сълзите му не бяха тайна за нея.

Визуалната връзка бавно избледня, когато ярък лъч освети носа на царската ладия. Бурята беше престанала, а те дори не бяха забелязали.

— Май в крайна сметка наистина ще се окажеш машина за любов — тихо каза Хелена.

На Уилсън му се прииска да се изсмее, но не успя и вместо това заразглежда ръката ѝ върху кожата си. Искаше да запомни завинаги този момент.

И изведнъж осъзна — беше прекрачил границата, беше направил огромна грешка, като се бе любил с нея. За миг върховното блаженство и задоволеност се смениха с мъка и съжаление.

— Защо си тук? — попита Хелена в отговор на мислите му. — Трябва да ми кажеш.

Той я целуна нежно по челото, като отчаяно се мъчеше да задържи момента, но част от него вече се дърпаше настрана.

— Питала ли си се някога защо имаш чувството, че всяка следваща година отминава все по-бързо и по-бързо? Защо с възрастта

времето сякаш ускорява хода си?

— Да — каза тя. — Питала съм се.

— Причината за това е така наречената честота на Шуман. Самото време се движи по-бързо, отколкото би трябвало. И аз бях изпратен от бъдещето, за да забавя хода му.

— Нима пирамидите могат да забавят времето?

— Те са били построени да регулират течението на времето във вселената. Могат както да го забавят, така и да го ускорят.

Намести се до Хелена — голите им тела се преплитаха — и ѝ обясни за Книгата на Исая и за схемите за пътуване във времето. Опита се да ѝ разкаже всичко само за няколко минути — за Меркуриевия екип, за братството Хирбет Кумран и за нашествието на Веспасиан в Юдея. След всичко, през което бяха преминали, тя имаше право да знае защо той е тук. Единствената подробност, която Уилсън пропусна, бе за съществуването на Медния свитък, ключа към разгадаването на тайните. Тази информация бе твърде ценна и опасна, за да се споменава.

— Затова светът е изпълнен с толкова много насилие — рече той. — Заради честотата на Шуман. Когато стане твърде висока, както е сега, тя може да докара хората до лудост.

В ума на Хелена за миг изникна образът на майка ѝ и тя нямаше друг избор, освен да се съгласи. Светът беше станал невероятно жестоко място. Хелена го знаеше със сигурност — беше го видяла със собствените си очи.

— И какво следва? — попита тя, сякаш мисията вече беше и нейна.

— За третия портал ли? — отвърна Уилсън. — Той се намира в Англия. На едно свещено за древните друиди място в равнината Солсбъри.

— Стоунхендж ли?

— Да.

— Винаги съм се чудила защо са го построили.

За първи път от началото на виденията ѝ всичко намираще обяснението си. И въпреки че бе зашеметена от наученото, Хелена се радваше, че е постигнала целта си и е открила истината.

— Когато отворя третия портал — прозаично рече Уилсън, — ще се върна в *мое* време... в бъдещето. Животът ти ще стане отново

нормален — добави той, сякаш й правеше услуга.

Вече беше започнал да задушва чувствата си — нещо, в което го биваше открай време. Прекрасната интерлюдия на фараонската ладия беше приключила. Оттук нататък нямаше място за объркване и сантименталности — абсолютно никакво място. Той се отдели от нея и започна да се облича. Мускулите и ставите му отново протестираха.

— Хайде — каза той. — Трябва да тръгваме.

41.

Калифорния, Америка

Сграда „Меркурий“, субниво А5 — лаборатория

23 май 2081

11:44

Опитно прехвърляне

Без да си дава сметка, че е минала точно една година, откакто бе хвърлил ези-тура с професор Оутър, Уилсън вървеше след друг учен, Бартън Ингърсън, по чисто белия коридор към лабораторията. Бе изпълнен с неувереност.

Вратата се отвори и той влезе. Погледът му незабавно се насочи към сферата на имплодера, която сияеше застрашително под редицата прожектори. Заоблената прозрачна врата в долната ѝ част беше отворена. Докато приближаваха, той долови тихото бръмчене на кристала.

Бартън спря няколко крачки, преди да стигнат.

— Искам да използвам тази възможност и да ви кажа, че свършихте страхотна работа. Уверен съм, че разполагате с цялата необходима информация за изпълняването на мисия Исая.

— Трябваше ли да го казвате точно тук? — попита Уилсън.

— В лабораторията няма системи за подслушване — отвърна Бартън. — Това е конфиденциално работно пространство. Тук можете да говорите каквото си искате. — Той намигна — нещо крайно нехарактерно за него.

— Само внимавайте да не разчетат устните ви.

Уилсън виждаше как Меркуриевият екип от другата страна на стъклената стена проверява системите на транспортната капсула. Карин вдигна очи от холографския си компютър и погледите им се срещнаха за момент, след което тя бързо се извърна. Уилсън се обърна и отново се загледа в сферата на имплодера. Някак още не можеше да събере кураж за експеримента — трябваше да намери някакъв начин да забави прехвърлянето.

— Любопитно ми е, Бартън — каза той. — Какво има между вас и Карин?

— Какво искате да кажете?

— Сам казахте, че трябва да сме откровени един с друг.

— Какво намекувате? — попита Бартън. Темата го беше накарала да заеме защитна позиция.

— Знам какво видях.

— Връзката ни е чисто професионална. Уверявам ви.

— Между вас двамата има нещо — каза Уилсън. — *И преди* да вляза в сферата на имплодера, настоявам да знам какво става?

— За *какво* говорите?

— Стига! Каните се да изпарите молекулите ми, за бога! Казахте, че трябва да сме честни един с друг. За всичко. Аз изпълних моята част. Очаквам същото и от вас.

— Темата няма отношение към работата ви.

— Не и за мен.

Бартън пристъпи към него.

— Защо си мислите, че има нещо?

— Знам, че има! — уверено рече Уилсън.

— Ох, Господи — въздъхна Бартън.

— Очевидно е, Бартън. — Уилсън се загледа в лицето на Карин зад стъклото. — И не ви обвинявам. Пък и е добре да знам, че не сте толкова съвършен. Това ми дава някаква надежда за бъдещето.

— Мислите ли, че някой друг е забелязал? — тихо попита Бартън.

Уилсън гледаше Меркуриевия екип зад бронираното стъкло.

— Онези хора са невероятно умни, но за ваш късмет не изглеждат особено схватливи, когато става въпрос за взаимоотношения между хора.

Бартън се потърка по брадичката, после, сякаш това обясняваше нещата, каза:

— КИ срещу КЕ. Представихте се невероятно добре на теста за определяне на коефициента на емоционалност, Уилсън. Не би трябвало да се изненадвам на възприемчивостта ви.

— Е, и откога е така?

— Сега наистина не е времето да го обсъждаме. Не забравяйте какво трябва да направите. Съсредоточете се.

— Бартън, мой човек. Точно сега всичко, което може да ме спре да вляза в това чудо, ми изглежда чудесна тема. С най-голямо удоволствие бих говорил по нея часове наред.

Бартън погледна часовника на стената.

— Уилсън, съжалявам. Време е да изляза.

Изведнъж дори такова просто нещо като дишането се оказва изключително трудно. Уилсън се загледа с трепет към сферата на имплодера, която тихо бръмчеше.

— Направете ми една услуга — каза той. — Кажете ми отново, че всичко ще бъде наред.

Лидерът на Меркуриевия екип, един от най-умните хора на света, погледна транспортната капсула с искрена любов.

— Зная какво правя.

Уилсън насочи вниманието си към мощните лазери на колайдера около сферата.

— Същото е казал и генерал Къстър при Литъл Биг Хорн.

— Всичко ще бъде наред.

— Надявам се да сте прав, Бартън. Защото ако нещата се оплескат, едва ли ще имам възможност да ви кажа колко съм разочарован. Сигурен ли сте, че наистина сте направили всичко? Хич не ми се иска вие или приятелката ви да забравите нещо елементарно и да запратите половината ми молекули в Пакистан или нещо подобно.

— Бъдете позитивен, Уилсън. Съсредоточете се върху онова, което трябва да постигнете. Аз ще се погрижа да ви пратя там. Можете да сте сигурен.

„Можете да сте сигурен“. Уилсън си спомни, че Бартън бе казал същото и на Г. М. онзи ден в заседателната зала. При това го лъжеше!

— Сложихте ли си контактните лещи? — попита Бартън.

— За четвърти път — да — озъби се Уилсън.

— Без тях сте уязвим. — Бартън отново се разсея от обратното броене на стената. — Трябва вече да влизате, Уилсън. Време е да посрещнете съдбата си.

Съдба. Думата отекна в главата на Уилсън. Представи си как Бартън казва „Съдбата на Уилсън е да умре в тази сфера“. Изведнъж му се прииска да поговори още. За каквото и да било.

— Не ви ли е поне малко чудно за резултатите от електроенцефалограмата? Така и не ме попитахте защо са онези

странни отклонения.

— Това само би ме обезпокоило — отвърна Бартън.

За първи път Уилсън се разтревожи, че омега — програмирането му може по някакъв начин да повлияе зле на процеса на прехвърляне. Изненада се, че не е помислял досега за това.

— Както и да е — уверено рече Бартън. — Сигурен съм, че вие сте Надзирателя. Освен че имате подходящата генетична структура за прехвърлянето, вие разполагате и е всички атрибути, необходими за успеха ви. Някои от които са по-необичайни от други. В заседателната зала, когато Казах на Г. М., че така и така бих избрал вас, не излъгах. Вие щяхте да сте моят избор, независимо от обстоятелствата. Така че ви предлагам сделка. Когато се върнете, можете да ми кажете за резултатите от електроенцефалограмата и за способностите, които явно имате. Ще го очаквам с нетърпение. Но сега е време да вървите. — И посочи сферата.

— И... когато се върна — каза Уилсън, — искам вие да ми разкажете за вас с Карин. С всички пикантни подробности. Става ли?

Бартън се усмихна.

— Договорихме се. — Замълча и пак се потърка по брадичката. — Между другото... не използвайте церебрални команди, докато се прехвърляте. Може да възникне проблем.

На Уилсън ужасно му призля.

— Трябваше да го обсъдим по-рано! — трескаво рече той. — Знаех си, че може да се окаже проблем. Трябва да отложим експеримента! Да забавим нещата за ден-два. Да, точно това трябва да направим...

Бартън постави ръка на рамото му и прекъсна дрънканиците му наред изречението.

— Всичко ще бъде наред, Уилсън! — твърдо рече той. — И не забравяйте — не позволявайте на никого да ви попречи да завършите мисията си, каквото и да става. Останете съсредоточен. — Спокойният поглед на Бартън му подежда окуражаващо. — Внимавайте къде стъпвате, като влизате. — Посочи под сферата. — Малко е трудно.

Уилсън се загледа в пода, после каза честно:

— Знаете ли, смешно е. Имаме си машина на времето, а нямаме време. Виждате ли иронията?

— Казах ви същото при първата ни среща.

— Знам.

Бартън се опита да се усмихне, но мускулите на лицето му не се подчиняваха. Той махна ръката си от рамото на Уилсън и го погледна, сякаш гледаше отдавна изгубения си син.

— Знаете ли... завиждам ви. Предстои ви невероятно приключение.

— Само гледайте вие с приятелката ви да не оплескате нещата — отвърна Уилсън. После пристъпи напред и прегърна сърдечно Бартън.

— Не се безпокойте — каза Бартън, докато го притискаше към себе си. — Всичко ще бъде наред.

Уилсън знаеше, че думите му целят да го ободрят, но ефектът не бе такъв. Част от него не искаше да заминава. Секундите се изнизваха. Накрая той пое дълбоко дъх и отстъпи назад. „Спри да мислиш. Просто влез вътре“ — каза си. С ускорено дишане се провря между титановите пръстени, влезе през тесния люк и се качи в блестящата топлина на сферата на имплодера.

Бартън затвори вратата и вдигна палци към него. Външно изглеждаше спокоен, но в действителност сърцето му сякаш щеше да се пръсне.

Обратното броене на стената продължаваше:

5 минути и 17 секунди

След по-малко от шест минути Бартън щеше да постигне всичко, за което се бе трудил над две години. Изпълваше го облекчение, примесено с трепетно очакване. Скоро щеше да е изиграл своята роля в невероятната мисия, доминирала всеки аспект от живота му в последно време.

Уилсън стоеше сам в сферата на имплодера. Идеше му да се размее. „Какво правя тук, по дяволите?“ — запита се той. Все едно се беше озовал в някакъв гигантски аквариум. Нагласи едната си контактна леща. Трудно му беше да повярва, че от носенето им може да зависи дали ще остане жив. Усмихна се — след малко с негово съгласие лазери щяха да разградят молекулите и атомите на тялото му. Беше почти смешно. Почти.

Бартън влезе енергично в командния център и попита.

— Всички станции ли са готови?

Дванайсетте члена на Меркуриевия екип трескаво проверяваха системите. Накрая всички обърнаха погледи към лидера си.

— Тук всичко изглежда добре — каза Дейвин.

Бартън отиде при главната конзола и застана до Карин.

— Прегръдка? — прошепна тя. — Доста нетипично за теб.

— Уилсън беше нервен — отвърна Бартън. — Мисли, че може да прецакаме нещата.

— Аз нямаше да съм нервна, ако бях на негово място. Всичко е нормално — добави тя по-високо и погледна холографското изображение пред себе си. — С този експеримент творим историята.

„Нямаш си представа колко си права“ — помисли си Бартън.

Температурата в действителност беше със 17,5 градуса по-висока, отколкото показваха уредите. Бартън беше препрограмирал сензорите — решението на проблема се беше оказало зашеметяващо просто. Пръстът му увисна над червения превключвател. Температурата беше идеална и най-сетне бе време да започнат. Той хвърли още веднъж поглед към Дейвин и попита:

— *Готови* ли сме за опитното прехвърляне?

— Всички системи са в готовност — отвърна Дейвин.

— Потвърждавам — обади се Андре. — Всички системи са в *готовност*.

Един по един останалите учени в командния център дадоха потвържденията си. Бартън се загледа към Уилсън през стъклената стена. „Това е, приятелю — помисли си. — Вече няма връщане“. Изведнъж го осени откровение. „Гледам Надзирателя“ — осъзна той. У Бартън нямаше и капка съмнение, че Уилсън е човекът, за когото говореха свитъците от Мъртво море.

Натисна бутона. Чу се из щракване и процесът по прехвърлянето започна.

Сърцето на Уилсън се сви. Бартън го гледаше със странна физиономия зад относителната безопасност на дебелото бронирано стъкло. „Прав си, Бартън — помисли си той. — Аз съм пълен идиот“.

Със силен металически звън бляскавите обръчи около сферата започнаха да се въртят. Осветлението в лабораторията примигна. Уилсън се взираше в лицата на учените зад стъклото, местеше поглед

от един член на екипа към друг. „Обзалагам се, че всички ме мислят за идиот“.

— Късно ли е да променя решението си? — извика той.

Един-единствен лъч златна светлина внезапно блесна в мрака и Уилсън присви очи. Първият енергиен залп беше изстрелян към него. „Мисли си за Рембранд — каза си той. — За спящото бебе и ангелите“.

— Две минути до старта — заяви Андре.

Усмивка заигра на устните на Бартън, докато се възхищаваше на конструкцията на машината на времето. Беше успял. Погледна показанията на главната конзола — всичко работеше идеално. „Просто се наслаждавай на процеса — каза си той. — Направи всичко по силите си“.

Аварийната врата на командния център внезапно се отвори и на прага се появи Джаспър Тредуел и закричи решително към главната конзола, вдигнал ръце във въздуха.

— Спрете опита! — извика той.

— Разкарайте го оттук! — извика Бартън и посочи вратата.

— Казах да спрете опита! — повтори Джаспър. Дейвин се опита да му препречи пътя, но физически не можеше да се сравнява с него и бе отблъснат с лекота.

— Всички да продължат работата си! — твърдо нареди Бартън и се обърна към Джаспър. — Моля те, *махни се!* Ти нямаш власт тук!

Внезапно на прага се появи и Г. М.

— Аз обаче имам — каза старецът. — Прекратете опита.

Сърцето на Бартън почти спря.

— Деветдесет секунди до старта — каза Андре.

Уилсън гледаше настъпилата суматоха в командния център. „Какво правят Тредуел тук?“

Чуваше се постоянно бръмчене: огромни количества електричество минаваха от електромагнитите към сферата на имплодера. Нов залп улучи тялото на Уилсън — той усети как го пронизват безброй иглички, когато лазерите на колайдера стреляха последователно от различни посоки.

Бартън бе казал, че прехвърлянето няма да боли... но Уилсън изведнъж си помисли, че ученият просто няма как да го знае. Удари го още една енергийна вълна. Този път усещането бе още по-силно.

— Спрете опита! — извика Уилсън.

Бартън използва цялата си сила да изблъска Джаспър от главната конзола и извика умолително:

— Не можете да го направите!

— Ти направи огромна грешка — презрително рече Г. М. — Трябваше да ни кажеш истината.

— *Казах* ви истината! — отвърна Бартън.

Старецът посочи с бастуна си.

— Спрете опита! Това е заповед!

Бартън хвърли поглед към дисплея и осъзна, че нещата са стигнали до критичната точка.

— Ако спрем сега, Уилсън ще умре! — извика той. — Колайдерите вече са започнали да го разграждат! Всички да продължат работата си!

Пръстените около транспортната капсула се въртяха все по-яростно и скоро се превърнаха в сребриста мъгла. Енергията продължаваше да бомбардира Уилсън на вълни и кожата му гореше. Лазерите стреляха все по-бързо и по-бързо. „Спрете опита!“ — мислеше си той, но мускулите му не помръдваха и от устата му не излизаше нищо. Беше като замръзнал в лед.

Стените на капсулата започнаха да трептят.

Времето сякаш забави хода си.

Дишането на Уилсън спря и всичко изчезна.

— Петдесет секунди до старта — спокойно каза Андре.

Енергийните криви се покачваха. Всичко в командния център започна да се тресе, сякаш ставаше земетресение. Чаши с вода и кафе изпопадаха на пода и се пръснаха на парчета.

— Започнете ЕМ процедурата — извика Дейвин.

Време беше да отворят електромагнитното поле.

Карин посегна към зеления ЕМ бутон, но Джаспър ѝ махна да се дръпне.

— Махай се оттам!

— Натисни го, Карин! — извика Бартън.

— Ти ме излъга! — обвинително каза Г. М.

Бартън посочи ромбоидната рамка в лабораторията.

— Карин, веднага отвори магнитното поле. Натисни бутона! Иначе Уилсън ще умре!

На прага се появиха двама служители от охраната.

Г. М. посочи Бартън и нареди:

— Дръжте го по-далеч от онази конзола.

— Не съм те лъгал, Г. М. — каза Бартън и сам се дръпна назад.
— Беше информация, която не бе необходимо да знаеш.

— Трийсет секунди — обади се Андре.

— Знаем за мисия Исая — каза Джаспър. — Знаем какво се опитваш да направиш.

— Това е информация, която *не бе необходимо* да знаете — повтори Бартън. Охранителите го приближиха предпазливо и застанаха между него и главната конзола. — „Ентърпрайз Корпорейшън“ няма да пострада по никакъв начин. Дадох ти думата си.

— Трябваше да ми кажеш за мисията — каза Г. М. с видимо разочарование.

— Двайсет секунди.

Лазерите в лабораторията систематично преминаха на пълна мощност и тялото на Уилсън експлодира и се превърна в сребрист облак. При вида на внезапното унищожение всички в командния център ахнаха. „Дали не се провалихме?“ — питаха се учените. Дали това пред тях беше кварк-глуонна плазма, или нещо много по-зловещо?

Бартън се възползва от момента и се хвърли към ЕМ бутона. Почти успя, но охранителите скочиха и с лекота приковаха слабото му тяло на йода.

Г. М. наблюдаваше цялото недостойно боричкане.

— Съжалявам, Бартън. Не мога да ти позволя да продължиш с това. Залогът е прекалено голям.

— Натисни бутона, Карин — замоли се Бартън. — Уилсън ще умре!

— Десет секунди.

— Натисни го!

Показалецът на Карин увисна над зеления бутон.

— Натисни го! — извика Бартън.

Но тя не го направи.

За първи път от двайсет години Джаспър спринтира, скочи и изблъска Карин настрани.

Бартън беше прикован на пода от двамата охранители и изглеждаше сломен. На Г. М. никак не му бе приятно да види главния си учен в подобно унижително положение. Въпреки това беше категоричен.

— Трябва да защита „Ентърпрайз Корпорейшън“ — каза той. — Нямам избор.

Бартън не разбираше защо Карин не беше изпълнила заповедта му. Ако можеше да пробие дупка в нея с поглед, щеше да го направи. Но вместо това гледаше сферата на имплодера, за да види какво ще последва.

Андре продължаваше с обратното отброяване.

— Десет... девет... осем...

Поразени от случилото се през последните две минути, членовете на екипа стояха неподвижни зад работните си станции. Не знаеха какво да правят. Лазерите в лабораторията изведнъж угаснаха и сградата на „Ентърпрайз Корпорейшън“ престана да се тресе. Възцари се пълен покой.

Блестящата плазма в сферата на имплодера се разбиваше във вътрешните стени на кристала като океански вълни в скалист бряг. Всички осъзнаха, че стават свидетели на смъртта на Уилсън Даулинг. Всички изпитаха дълбоки угризения.

Дейвин си помисли дали да не се хвърли към ЕМ бутона, но Джаспър го пазеше, сякаш животът му зависеше от това никой да не го докосне.

— Той ще умре! — изскимтя Бартън.

Г. М. гледаше безжалостно светещия облак в транспортната капсула.

Гласът на Андре наруши тишината:

— Три... две... едно... старт.

Ромбоидната рамка в лабораторията започна слабо да свети. В следващия миг с ослепителен блясък съдържанието на сферата на имплодера се понесе из помещението. Вътрешността на ромба оживя от енергията и заблестя като живак.

Проводниковите банки минаха на пълна мощност.

Пет петавата. Десет петавата. Петнайсет петавата.

Времето се изкриви.

Туп.

Магнитното поле се отвори и кварк-глюонната плазма изчезна.

Цялата лаборатория потъна в мрак. Внезапно се задейства аварийното осветление. Титановите пръстени около транспортната капсула бавно забавиха въртенето си и накрая спряха.

Джаспър зяпна празната сфера.

— Какво стана? — Обърна се за отговор към Карин, но тя само сви рамене.

— Електромагнитното поле се отвори само — объркано каза Дейвин. Той също не разбираше.

— Да не искате да кажете, че прехвърлянето е извършено? — остро попита Джаспър.

Андре прегледа данните.

— Да... извършено е.

— Как е възможно? — извика Джаспър. — Никой не е натискал бутона. Как?

Г. М. се обърна към охранителите.

— Пуснете Бартън. Времето за паника изтече.

Лидерът на Меркуриевия екип се изправи и грижливо оправи престилката и прическата си.

Г. М. се усмихна лукаво.

— Много впечатляващо, Бартън. Погрижил си се за заобикаляне на ЕМ бутона, нали? Пригответе си се за неочакваното, както винаги.

— Благодаря, Г. М. — отвърна Бартън. — И постъпих правилно.

— Трябва да обсъдим ситуацията — сериозно каза Г. М. — И къде ни поставя тя.

— Да, Г. М.

— Сигурно си уморен — предположи старецът. — Почини и ще поговорим утре. Тогава ще ми обясниш всичко.

— Съжалявам, че ти спестих информацията — искрено рече Бартън. — Нямах избор.

Г. М. се обърна към внук си.

— Май бяхме надхитрени, Джаспър. Ето затова избрах Бартън за мой главен учен.

42.

*Някъде над Южна Франция
Частният самолет на Каприарти
21 декември 2012
12:45*

Мисия Исая — ден двайсет и седми

Ярката слънчева светлина се лееше през кръглите прозорци на самолета на Каприарти. Мощните двигатели „Ролс-Ройс“ мъркаха в унисон. Уилсън въртеше разсеяно своята монета на съдбата между пръстите си и си мислеше за различните причинно-следствени сценарии. Тази монета бе с него през целия му живот. *Точно тази монета се намираще в чекмеджето на бюрото му в бъдещето, а ето че сега бе тук и пътуването ѝ тепърва започваше.*

Уилсън и Хелена бяха единствените в салона; тя седеше срещу него и се взираше в лицето му. Когато самолетът зави наляво, слънчевите лъчи бавно се преместиха по стената. Уилсън беше с чисти дрехи — черни панталони и бяла пилотска риза. Обръснат, изглеждаше добре, макар и унесен. За разлика от него, Хелена беше напрегната. Любенето им в ладията на фараона беше извадило на повърхността необичайно силни чувства.

— За какво си мислиш? — попита тя.

— За тази монета — отвърна Уилсън, но не му се искаше да се впуска в подробности за мястото на монетата в бъдещето. Усмихна се бегло на Хелена, за да скрие обхваналия го смут. Любенето с нея бе най-чувственото и прекрасно нещо, което бе изпитвал. Страшно много му се искаше да я прегърне отново, но знаеше, че това не е разумно. Връзката им нямаше бъдеще.

— Ти си най-големият късметлия, когото съм срещала — каза тя.

Уилсън поглади с пръст вдлъбнатината върху монетата. Правилната дума бе *предопределен*, но му се струваше арогантно от негова страна да я поправа.

— Права си, наистина съм късметлия.

— Един сантиметър встрани и щеше да си мъртъв.

Следващите няколко минути изтекоха в мълчание.

— Уилсън, съжалявам за случилото се с Висблат.

— Моля те, Хелена, не започвай отново.

Тя си представи лицето на гиганта.

— Държах го на мушка. Беше *точно на прицела ми*.

— Казах ти, нямаш никаква вина. — На Уилсън започна да му писва от тази тема. — Направи всичко по силите си. Стига вече.

— Имам чувството, че съм те предала.

Той прибра египетската монета в джоба на ризата си.

— Не си ме предала, ясно?

Бяха говорили по този въпрос повече от три часа. И макар че беше смутена от отчуждеността на Уилсън, Хелена се опитваше да остане позитивна.

— Висблат е прекарал доста време тук — каза тя. — Работеше в управлението в Хюстън от пет години... най-малко толкова.

Вече бяха обсъдили слуховете, че командир Висблат е издирван за убийство и че е изчезнал след стрелба в полицейското хранилище преди три седмици.

За Уилсън нямаше спор, че Висблат е пътешественик във времето и Ген-ЕП — подсилените му тракеноиди го доказваха. Но оставаше въпросът кой всъщност е той? Възможно ли бе да е вторият кандидат, за когото бе споменал Бартън? Странно, но в гласа му имаше нещо натрапчиво познато, което караше Уилсън да се съмнява точно в тази теория; просто не можеше да се сети каква точно е приликата, но имаше чувството, че познава този човек. Това го накара да се запита какво ли ще бъде, когато *той самият* се върне у дома, в бъдещето. Как ли щяха да го посрещнат? Как пътуването във времето щеше да се отрази на живота му? Думите на Бартън отново отекнаха в главата му: „Бъдете съсредоточен, позитивен и в настоящия момент“.

Накрая мълчанието на Уилсън разпали гнева на Хелена.

— Трябва да поговорим за случилото се. Държиш се така, сякаш изобщо не се познаваме!

От близостта на тялото ѝ, от спомена за проникването в нея му се завиваше свят.

— Няма какво да обсъждаме — каза той.

Тя го погледна в очите.

— Не можеш да отречеш случилото се!

— Нищо не отричам. Ти си онази, която прави драма от станалото. Просто имам куп неща на главата.

— Ти си *невъзможен*! — Хелена се загледа през прозореца към пухкавите бели облаци под тях. — Специалните ти способности не ти дават правото да се държиш като пълен кретен!

Изнизаха се няколко минути.

Накрая Уилсън се опита да завърже разговор.

— С какво се занимава баща ти?

Тя пое дълбоко дъх и се примири с уклончивостта му.

— С разработка на недвижими имоти.

— Много хубав самолет има.

— Обещах на баща си да стоя далеч от теб: — Хелена се чувстваше отвратително. — Трябваше да го послушам.

Уилсън много добре си даваше сметка какво ѝ причинява и сърцето му се късаше, че постъпва по такъв начин. Но го правеше за нейно добро. Вгледа се в сините ѝ очи. Никога нямаше да забрави този цвят. Главата му изведнъж се изпълни с въпроси. Защо тази прекрасна жена бе така готова да рискува всичко, за да е до него? Реши, че това явно е нейната съдба.

— А ти с какво се занимаваш? — попита тя, след като не получи отговор на коментара си.

— Студент съм.

— Сериозно?! — Беше очаквала да е някакъв шпионин, правителствен анализатор или нещо подобно. — И какво учиш?

— Право.

— Юристите управляват този свят — каза тя, без изобщо да се впечатли. — Не създават нищо, освен конфликти и купища изписана хартия. Трябва да има по-добър начин. Надявах се да ми кажеш, че не съществуват в бъдещето.

— Издръжливи сме като хлебарки.

— Кажи ми честно — смени темата тя. — Как се справяш със стреса от онова, което трябва да направиш? Отварянето на порталите и тъй нататък. Пътуването във времето.

Потръпваше само при мисълта, че може да бъде разложена на елементарни частици.

— Старая се да не се замислям твърде много върху последствията — отвърна той.

— Значи от теб ще излезе идеален юрист.

Коментарът ѝ го развесели.

— Това наистина беше смешно. — Уилсън я харесваше. Наистина я харесваше.

Хелена се замисли за силата на стихията, която се бе разразила над платото Гиза. Сутринта бяха чули по радиото, че това била най-ужасната буря, връхлитала някога района — огромни наводнения, хиляди мълнии, много смъртни случаи.

— Откъде можеш да си сигурен, че честотата на Шуман вече не е поправена? — попита тя.

— Ако имахме кибер връзка, можехме да проверим — небрежно отвърна той.

— Какво е кибер връзка, по дяволите?

— Компютър.

Хелена скочи, отвори дъбовия панел над бюрото и се видя плосък екран и клавиатура.

— Явно днес е щастливият ти ден.

Тя седна зад клавиатурата и без подкана написа в търсачката „Честота на Шуман“. Първият резултат бе уебсайтът на Центъра по сеизмология на Северна Калифорния.

— Точно това — каза Уилсън и щракна върху връзката.

Появиха се две графики с червени назъбени линии, които вървяха нагоре към дясната страна на екрана:

Резонанс на земната йоносфера

- Паркфийлд, Калифорния
- Арайвъл Хайтс, Антарктика

Беше виждал тези графики. От лявата страна беше отбелязана честотата в херцове, а отдолу — датите. За всеки изминал ден се добавяха мънички точки, отбелязващи честотата на Шуман. Пред тях бяха данните за десет години — хиляди точки. И тенденцията беше съвсем очевидна — всичко вървеше на цикли, които постоянно

плъзяха нагоре. Уилсън погледна скалата на графиката и сърцето му се сви.

— Каква каза, че трябвало да е честотата? — попита Хелена.

— Около шест и половина херца — унило отвърна Уилсън. — В един идеален свят.

Пръстът на Хелена се плъзна по средните стойности. За последните седем години показанията се бяха увеличили драстично. Сега бяха над осем херца, като понякога пиковите достигаха до над тринайсет.

Уилсън се взираше в екрана — резултатите бяха по-високи, отколкото можеше да си представи. Това обясняваше защо *този* свят е така жесток и нестабилен в сравнение с онзи, който познаваше.

— Тук защо честотата е по-лоша? — Хелена посочи графиката за Паркфийлд, Калифорния.

— Повече хора, повече страх — просто отвърна Уилсън. — Именно това предизвиква честотата на Шуман. Винаги е било така.

— Ако успееш в Стоунхендж, какво ще последва?

— Магнитният поток ще бъде обърнат през енергийните портали. Честотата на Шуман ще се придвижи от *тук...* до *тук*. — Той прокара пръст надолу до 6,5 херца.

— Явно нещата в бъдещето са различни — замислено каза тя. — Всички загадки на живота... предполагам, че вече са разгадани.

— Изобщо не е така — отвърна Уилсън и се опита да се усмихне. — Колкото повече научаваш, толкова по-ясно си даваш сметка, че не знаеш нищо.

Резултатите на екрана би трябвало да го пришпорят напред, но вместо това го изпълниха с опасения. Уилсън знаеше, че с поправянето на честотата на Шуман ще бъде запратен обратно в собственото си време и че никога повече няма да види Хелена.

43.

Летище „Гетуик“, Англия
Частният самолет на Каприарти
21 декември 2012
13:52

Мисия Исая — ден двайсет и седми

„Бомбардиър Глобъл Експрес“ се спусна през облачната покривка към летище „Гетуик“ край Лондон. Валеше проливен дъжд и температурата беше само няколко градуса над нулата.

Самолетът се насочи към писта 08R.

Колесниците докоснаха гладката мокра настилка, двигателите превключиха с рев на заден и машината забави ход, зави по пътеката към група частни хангари и спря на обичайното си място. Двигателите утихнаха.

Стълбата се спусна и Уилсън подаде глава навън.

Капитан Луис затвори куфарчето си и подаде паспорта си на Хелена.

— Мога да изгубя работата си заради това.

— Няма да я изгубиш.

Той посочи Уилсън.

— Ще я изгубя, ако баща ти разбере.

— Поемам цялата отговорност — заяви Хелена. — Баща ми е моя грижа. Ще чакаш тук, докато не се свържа с теб. Ясно ли е?

— Но, Хелена...

— Казах да *чакаш тук!* — Хелена се обърна към Уилсън. — Хайде, да вървим. — Посочи над блестящата настилка към хангара. — На компанията на баща ми е. Държи самолета си тук, когато идва в Англия. Вътре има коли.

Уилсън си закопча якето.

— Защо не отлетим направо за Стоунхендж?

— Не можем да получим разрешително за полет, без да привлечем твърде много внимание. — Хелена изобщо не изглеждаше

щастлива. — Направим ли го, митническите власти ще поискат да претърсят самолета. На борда сме трима. — Тя вдигна паспортите. — Със само два паспорта. Пък и така или иначе ще ни трябва кола. — Погледна го сериозно. — Аз отговарям за транспорта и казвам, че това е най-лесният начин.

Хелена и Уилсън изтичаха по пистата и се скриха от дъжда при входа на хангара. Тя пхна ключа в леденостудения катинар и отвори вратата. Ярката светлина на лампите изпълни просторното помещение. Въздухът вътре бе леден и неподвижен. В отсрещния край имаше три коли, паркирани една до друга покрай стената.

Стъпките им отекваха в празния хангар. Спряха при автомобилите — червено „Ферари“, сребриста лимузина „Мерцедес — Бенц“ и черно „Порше Турбо“. Личеше им, че са бързи.

— Точно това ни трябва — каза Хелена и отвори шофьорската врата на поршето.

— Хелена — каза Уилсън и я спря, преди да се е качила. — Бях пълен идиот, откакто... така де, сецаш се. Извинявай. Цялата история помежду ни ме изненада. *Ти* ме изненада. — Той сведе смутено глава. — Хайде да се споразумеем. Аз ще бъда отново себе си и двамата заедно да приключим с това. — Подаде ѝ ръка над покрива на колата.

Хелена я изгледа с отвращение. Дъхът ѝ излизаше на пара в студения въздух.

— Съгласна. Да приключваме.

Уилсън повдигна очилата си и я погледна в очите.

— Не се безпокой, Хелена, аз също го усетих. — Беше сигурен, че тя много добре разбира какво има предвид. — И ми се къса сърцето при мисълта, че никога вече няма да те докосна. Но за нас няма бъдеще. Не може да има.

Тя задържа погледа му ужасно дълго. Лицето ѝ бе напълно безизразно.

— Идваш ли, или не? — попита накрая и изчезна в купето. Двигателят внезапно изрева. Уилсън отвори вратата и скочи на мястото до нея.

— И ти постъпи глупаво като мен.

— Знам — отсече тя. — А сега си сложи колана.

Стоманените врати на хангара се плъзнаха настрани и дъждът нахлу през разширяващия се отвор. Поршето излезе в пороя. Минаха

под носа на самолета и набраха скорост към терминала.

Капитан Луис гледаше от кабината отдалечаващата се черна спортна кола.

Поршето спря на двеста метра от изхода на летището, като ръмжеше заплашително. На пропускателния пункт имаше кабина за охраната с две бариери от двете ѝ страни, за влизаци и за излизаци. Отвън патрулираха трима души, въоръжени с автомати. Пътят се пазеше от метални шипове, приличащи на зъбите на динозавър — при вдигането на бариерата те изчезваха.

— Ще искат паспортите ни — каза Хелена. — Не са подпечатани, така че остави приказките на мен. — Представи си как ще мине всичко. — Много е важно да изберем подходящия момент.

— Съжалявам, Хелена — успя да каже Уилсън.

— Млъквай! Ще ти помогна да стигнеш до Стоунхендж, само си затваряй устата.

Хелена пое дълбоко дъх. Две коли със запалени фарове приближиха изхода и Хелена ги изпревари. Дъждът заваля още по-силно и чистачките автоматично заработиха по-бързо. Поршето спря пред бариерата първо, а другите коли се наредиха зад него.

Дежурният, с тъмнозелена мушама с качулка, се приближи до прозореца, като се мъчеше да скрие формулярите от дъжда. Автоматът бе праметнат на гърба му. Хелена му подаде двата американски паспорта. Дежурният прегледа бързо снимките и надникна в купето.

Хелена му се усмихна широко.

— Нямате печати. — На дежурния явно не му харесваше да кисне на дъжда. — Не сте ли минали през митницата? Документите на колата, ако обичате.

Хелена го погледна изненадано.

— О, не! Казаха ми да карам направо насам! — И му подаде още документи.

Дежурният свери талона на автомобила с паспорта — колата определено бе нейна. После посочи към Северния терминал.

— Не мога да ви пусна без печат, госпожо. Първо трябва да минете през митницата. — И ѝ върна документите.

Хелена се опита да се направи на смутена, което бе почти невъзможно, и превключи на задна. Задните светлини се включиха, но

зад поршето вече чакаха поне три коли. Очертаваше се сериозно задръстване.

Дежурният ѝ махна с ръка.

— Излезте и се върнете от другата страна, госпожо. — И ѝ посочи входа. — Продължете *направо* към митницата. После елате пак.

Всичко вървеше точно по план. Бариерата се вдигна и Хелена спокойно превключи на скорост... след което настъпи газта до дупка. Двигателят изрева и четирите колела се завъртяха на мократа настилка. Поршето полетя напред, спусна се по рампата, зави наляво и излезе на пътя.

Дежурният се втурна да ги гони, но колата вече беше изчезнала.

Хелена изглеждаше развеселена.

— Защо имам усещането, че се забавляваш? — попита Уилсън, притиснат към облегалката от ускорението. Колата бързо намали скорост и рязко зави надясно. Сърцето му се качи в гърлото. — Винаги ли караш така?

Точно в момента на Хелена изобщо не ѝ пукаше какво си мисли Уилсън. С два пъти по-висока скорост от допустимата се понесоха към магистрала М25. Изневиделица от една странична улица изскочи полицейска кола и се впусна да ги преследва с включени светлини. Хелена намали и прецени как най-добре да мине през задръстването на кръстовището. И дума не можеше да става да спрат. Хванала съвсем небрежно волана, Хелена мина в насрещното движение и полетя на зигзаг между носещите се срещу тях автомобили.

— Случвало ми се е да нарушавам правилника — призна тя.

Почти вцепенен от ужас, Уилсън гледаше как избегнаха безброй сблъсъци, завиха с поднасяне и се понесоха с рев по рампата към магистралата. Бърз поглед назад показва, че полицейската кола е изчезнала.

Хелена се усмихна.

— Страхотна маневра, а?

— Не знам — отвърна Уилсън. — Бях стиснал очи през цялото време.

Вече се носеха с повече от 200 км/ч по магистралата и задминаваха останалите коли, сякаш бяха спрели.

— Имаме два часа път до Стоунхендж — каза Хелена. — С тази кола можем да надминем всеки, ако се налага.

Уилсън се обърна към нея и се загледа в профила ѝ.

— Изумителна си.

— Де да беше така.

— Държа се толкова... уверено.

— Имаш предвид пълното ми незачитане на човешкия живот ли?

— Много добре знаеш, че нямам предвид това.

— Тогава какво? — малко раздражено попита тя.

— Просто съм ти благодарен, това е — каза Уилсън малко смутено.

Лицето на Висблат изникна в ума на Хелена и зъбите ѝ изскърцаха като ръждива стомана.

— Трябваше да застрелям онова копеле, когато имах възможност!

— Защо продължаваш да повдигаш този въпрос?

— Защото ме преследват демони! — извика тя. — Затова!

Уилсън беше поразен от избухването ѝ.

— Това пък какво означава?

— Попадала съм в същата ситуация и преди — тихо каза тя. — Преди много години... и се *заклех* никога повече да не се случва.

Уилсън постави ръка на тила ѝ, за да я успокои. Хелена се опита да се освободи, но той не помръдна. Честно казано, тя желаше допира му — това бе единствената причина да не спре колата и да не излезе навън.

— Кажи ми какво е станало — помоли той.

Последва дълга пауза.

— Бях на седемнайсет — най-сетне каза тя.

— И?

— С майка ми отидохме на постановка в центъра на Хюстън. „Клетниците“. Много уместно. — Хелена караше поршето по магистралата, загледала право напред. — Странно, не си спомням много от представлението.

Уилсън слушаше, без да се обажда.

— Постъпихме толкова тъпо — рече тя. — Лимузината трябваше да ни вземе малко след единайсет. Тръгнахме към задния изход, за да избегнем тълпата, и се озовахме в една тясна уличка. — Спомените от онази нощ изпълниха съзнанието ѝ. Сякаш отново се беше озовала там. — Приблжиха ни някакви мъже. Взех ги просто за пияници.

Започнаха да ни тормозят. — Побиха я тръпки и изведнъж ѝ стана трудно да говори. — Не знам как точно се случи, но чантата на майка ми изведнъж се отвори и пистолетът ѝ полетя във въздуха. Падна в краката ми. Още го виждам върху бетона.

Картината с 9-милиметровия „Рюгер“ я преследваше непрекъснато от дванайсет години.

— Вдигнах го — заговори тя малко по-бързо. — Можех да я спася... — Вдигна ръка към предното стъкло, все едно държеше оръжието в момента. Поршето бързо започна да намалява скорост. — Опитах да дръпна спусъка...

Превключи скоростта и отново ускори.

— Изпаднах в паника — гневно рече тя. За момент лицето ѝ бе напълно безизразно. — Майка ми ми изкрещя да бягам. Още чувам гласа ѝ. — Чертите ѝ се изкривиха от мъка. — Опитах се да дръпна спусъка, но пистолетът не стреля. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и гласът ѝ премина в шепот. — Такава глупачка бях! Пистолетът не стреля, защото предпазителят бе спуснат.

Сърцето на Уилсън туптеше в унисон с нейното. Той започна да масажира леко гърба ѝ. Сълзите преляха и потекоха по бузите ѝ.

— Спасих се, защото имах оръжие. Но не и майка ми. Откриха я на следващия ден. Онези мъже я бяха изнасилили и убили.

Толкова много неща около Хелена изведнъж се изясниха. Сякаш огромната мъгла от информация, която имаше за нея, изведнъж придоби форма. Оръжието, необходимостта през цялото време да държи нещата под контрол — всичко това намери обяснението си. Уилсън я погледна и тя отвърна на погледа му. Състраданието, което изпитваше към нея, засили още повече решимостта му да оправи честотата на Шуман. В насълзените ѝ очи се четеше безпомощност — слабост, която Уилсън не беше виждал досега. Никога нямаше да забрави този момент — начина, по който го гледаше, силата на емоциите ѝ... проливния дъжд... мрачната провинция, летяща покрай тях.

Уилсън бръкна в джоба си и извади египетската монета, която бе изиграла такава важна роля в живота му. Тя беше връзката между миналото и бъдещето. *Съдбата*. Той потърка вдлъбнатината с пръст.

— Хелена, искам да вземеш това.

Без да откъсва очи от пътя, тя сякаш разбра значението на момента. Уилсън ѝ обясни как монетата е била у него в бъдещето и каква роля е изиграла за решението му да се подложи на омега — програмирането.

— Тази монета — каза той — е моята монета на съдбата. Тя доказва, че *твое* и *моето* бъдеще са свързани по някакъв начин. Ако ти я дам, двамата с теб ще бъдем свързани. — Замълча. — Тази монета е донякъде причина да съм тук и ми се иска да мисля, че ти също си част от тази причина. — Постави монетата в дланта ѝ и сви пръстите ѝ около нея.

„Свързани не е достатъчно — помисли си Хелена. — Защо трябва да си отидеш?“

— Нищо не е случайно — каза Уилсън сякаш в отговор на въпроса ѝ. — Това е съдба. И за протокола, страшно съм развълнуван, че ти си част от съдбата ми.

Хелена излезе от магистрала М25 и продължи по М3. Дъждът шибаше безмилостно предното стъкло. Небето се смрачи още повече. Двайсетина минути не казаха нито дума. През цялото време Уилсън така и не свали ръката си от тила ѝ.

44.

*Равнината Солсбъри, Англия
А344, 3 км от Стоунхендж
21 декември 2012 — Точка Нула
15:49*

Мисия Исая — ден двайсет и седми

21 декември, денят на зимното слънцестоене и най-късият в Северното полукълбо, приближаваше края си. Надничащото през тясна пролука в облаците слънце обагреше безкрайната равнина. Два фара се носеха устремно по шосето. Спуснаха се по един хълм надолу към мрака и се появиха отново в ръждивата светлина, понесли се през английската провинция.

Двигателят на поршето с вой намали обороти и колата спря пред висок заключен портал. Бронята леко побутна препятствието, автомобилът даде газ и вратите се отвориха. Със запалени фарове на фона на залязващото слънце поршето се понесе покрай модерния туристически център и излезе на обширния пуст паркинг.

В средата на равнината се издигаше легендарният комплекс Стоунхендж — структура, чието предназначение оставаше забулено в тайна от хиляди години. Групата от около седемдесет изправени камъка бе подредена в три концентрични кръга. Някои от мегалитите достигаха до осем метра височина и тегло петдесет тона. Приличаха на огромни сълзи от твърда скала, както ги беше описал Бартън. Най-големите се наричаха сарсени и някои от тях поддържаха напречни греди — правоъгълни блокове, поставени като мост върху изправените камъни. Само девет от оригиналните трийсет и четири греди оставаха по местата си.

Хелена спря на самия край на паркинга и фаровете осветиха древната структура. Нямаше други коли. Не се виждаха никакви хора. Тя изключи двигателя и купето потъна в тишина. Зловещото донякъде място на третия портал се виждаше през предното стъкло, само на стотина метра от тях.

— Името *Стоунхендж* идва от староанглийското *Станхен Гист* — каза Уилсън, загледан към огромната структура. — Означава „висящи камъни“. Когато строежът е започнал, колелото още не е било изобретено. Изграждането на комплекса е продължило повече от хиляда и петстотин години.

Представи си как е изглеждало мястото преди пет хилядолетия. Тревистата равнина на Солсбъри сигурно бе изглеждала почти същата като днес. И тук, на това място, неолитните хора, облечени само в животински кожи, бяха започнали строежа на съоръжението. Задачата щяла да продължи стотици поколения и да се предава от човек на човек много преди появата на писменото слово.

— Кой е построил това? — попита Хелена. — Друидите ли?

— Не — отвърна Уилсън. — Мегалитите са били тук две хиляди години преди появата на келтските друиди. Стоунхендж е бил построен от три различни племена. Първо били неолитните земеделци около три хиляди и сто години преди Христа. Те изкопали първите ровове и довлекли първите камъни. Някъде около две хилядната година преди Христа земеделците били сменени от носителите на културата Бейкър. Името им се дължи на наименованието на керамичните чаши, с които погребвали мъртвите си. И накрая народът на Уесекс завършил Стоунхендж около хиляда и шестстотната година преди Христа, в зенита на бронзовата епоха.

— Някои от тези камъни — продължи Уилсън — са домъкнати чак от възвишенията Пресели в Южен Уелс, на около двеста и петдесет километра оттук. Големите сарсенови камъни са от Марлборо Даунс, на трийсет километра на север. Домъкнали са ги по суша с помощта на шейни и трупни. Поставяли камъните върху шест или седем одялани дървета и ги търкаляли върху тях, а това е много трудоемък процес. Според изчисленията за докарването на един-единствен камък са били нужни усилията на шестстотин души, което е поразително.

Хелена се загледа през предното стъкло.

— Направо да не повярваш.

— На археолозите винаги им е било трудно да обяснят как строителите са поставили напречните камъни по местата им. Повдигането на тежак петдесет тона блок на четири метра височина и

поставянето му на точно определеното място е невероятно постижение, ако се използва само мускулна сила.

— Повечето от тях са изпадали — каза Хелена. — Това проблем ли е?

— Навремето хоризонталните камъни са покривали целия външен кръг, известен като Сарсенов кръг. Има и още пет при Трилитона — така се нарича кръгът в средата.

— Какво е станало с тях?

— В един момент Стоунхендж станал жертва на чудовищен вандализъм от страна на онези, които са искали да унищожат силата му.

— А дали порталът все още работи?

— Доколкото разбрах, Стоунхендж е разположен върху естествена енергийна пукнатина, водеща до самия център на Земята. Самата структура е само активиращата точка. Би трябвало да работи.

Лъчите на залязващото слънце пронизаха паметника и в процепа между два високи камъка блесна отвесна черта.

Дъхът на Уилсън секна.

— Виж как залязва слънцето! — развълнувано възкликна той. — Изумително! Виждаш ли как лъчите минават оттам!? Това се нарича Портата на Трилитона. Днес е най-късият ден на годината, нали.

— Двайсет и първи декември — замислено каза Хелена. — Да, прав си.

Това обясняваше защо порталът беше затворен и нямаше посетители — британските власти бяха постановили Стоунхендж да бъде затворен в дните на равноденствията и слънцестоенията, за да се избегнат неразрешени ритуали и обектът да се предпази от по-нататъшно разрушаване.

Уилсън се замисли за значението на датата. Намираще се в точния момент на точното място.

— Първо е бил построен Стоунхендж — каза той. — После пирамидите в Гиза, а накрая и онези в Юкатан. Всички те са част от сложна енергийна система, която е в състояние да променя скоростта на времето на планетата ни.

Хелена гледеше как мегалитите се очертават на фона на потъмняващото небе. Ясно беше, че пътуването на Уилсън е към края си.

— Просто трябва да активираме портала — каза той. — И всичко ще се оправи.

— С колата ли ще продължим?

— Много е важно да останеш извън Сарсеновия кръг — предупреди я Уилсън. — Той е с диаметър сто и петнайсет метра. По обиколката му е изкопан ров, а от вътрешната му страна има петдесет и шест дупки, известни като дупките на Обри. Личат си като вдлъбнатини в земята. Всяка е с диаметър около два метра и дълбочина един. Разположени са на равни разстояния една от друга. Съветвам те да останеш с колата по-далеч от тях, когато порталът се активира.

Хелена остана мълчалива в притихналото купе.

— Навън изглежда студено.

Погледна екрана на таблото:

Температура: 4°C

— *Наистина* е студено.

— Трябва да намеря така наречения Ключов камък — каза Уилсън. — Намира се на външния пръстен на трите кръга, на югозапад.

Тъкмо изрече тези думи, когато последният слънчев лъч изчезна зад хоризонта и абаносовият мрак се спусна над равнината като меко одеяло. Уилсън се огледа.

— Изглежда спокойно, нали? — И понечи да отвори вратата.

— Чакай... — спря го Хелена. — Имам чувството, че сега е последната ни възможност да се сбогуваме.

Настъпи неловко мълчание.

Уилсън не знаеше какво да каже. Хиляди неща се въртяха в главата му. Той се обърна към Хелена, чието лице бе осветено от светлината на таблото. Не искаше и да помисля, че ще я остави тук.

— Благодаря, че ме спаси — прошепна тя.

— *Ти* спаси мен.

Взираха се един в друг. Уви, нямаше как да променят бъдещето. Съдбата им беше определена. Хелена се наведе и устните ѝ намериха устните на Уилсън. Целувката бе нежна и кратка.

Като се мъчеше да не мисли за случващото се, Уилсън се загледа през прозореца към Стоунхендж.

— Тази машина на времето изглежда малко примитивна в сравнение с онази, на която се возих миналия път.

С плаха усмивка Хелена хвана ръката му и я стисна.

— Цялото пътуване беше истинска лудница, но искам да знаеш... че това бяха *най-хубавите* дни в живота ми. Винаги ще се питам какво ли би било, ако можеше да останеш.

Уилсън гледаше сенките, които падаха по свършената кожа на Хелена. Златната ѝ коса, пълните устни. „И аз, Хелена... Кълна се... и аз“ — помисли той, но от устата му не излезе нито дума. Отвори вратата и в купето нахлу леден въздух. Страхуваше се, че ако не се махне час по-скоро, няма да го направи никога.

— Прав си — каза тя, обезсърчена от липсата му на отговор. — Да приключваме.

Светлините на фаровете хвърляха дълги резки сенки по подгизналата трева.

Уилсън излезе навън, ядосан на себе си, че не беше признал чувствата си. Студеният въздух моментално прониза тънките му дрехи. Имаше чувството, че е гол. С ръце в джобовете закрачи право към центъра на съоръжението.

Хелена провери двата колта, закопча якето си и го последва. Леденият вятър свиреше в ушите ѝ и за момент я оглуши. Изведнъж застана нащрек — някой сякаш ги наблюдаваше! Хелена изтича покрай Уилсън към прикритието на сарсеновите камъни и го предупреди:

— Трябва да внимаваме!

Уилсън продължи напред. Беше прекалено разстроен, че да му пука. „Нищо не може да ми попречи да отворя портала“ — реши той. С подобно мислене нарушаваше едно от основните правила на Бартън — „Никога не приемайте, че съдбата ви е гарантирана. Направите ли го... всичко ще започне да се разпада“.

Протегна ръка и докосна четириметровия сарсен пред себе си, един от двата камъка, върху които беше кацнала също толкова огромна напречна каменна греда.

Хелена нервно се огледа в мрака.

— С риск да прозвуча мелодраматично, имам лошо предчувствие.

Леденият вятър шумолеше в окосената трева — точно толкова, колкото да заглуши приближаващи стъпки.

— Ако Висблат беше тук, вече щяхме да разберем — отвърна Уилсън и отново се зае да изучава камъните, като вървеше без никакъв страх през осветените места. — Усещаш ли, че енергията тук е някак различна?

Хелена присви очи на светлината на фаровете. Тук бяха като мишени. За всеки случай тя се скри в черната сянка на един от камъните.

— Това е Трилитонът — каза Уилсън. Стоеше сред групата изправени камъни, образуващи широкия десет метра вътрешен кръг. Протегна ръце настрани и погледна наляво. — В средата на зимата слънцето залязва ето тук. — После погледна надясно. — В средата на лятото изгревът е ето там. А *онова* е Олтарният камък.

Хелена го гледаше от тъмното.

— Това означава, че Ключовият камък е... *тук*. — Уилсън тръгна към един мегалит от външния кръг на съоръжението. Сянката му запълзя по земята и се плъзна нагоре по неравната повърхност. Докато гледаше към периметъра на Сарсеновия кръг в търсене на опорните камъни, умът му се изпълни с информация.

— Бягай! — изкрещя Хелена. — Уилсън, бягай!!!

Уилсън бръкна в джоба си и спокойно си сложи слънчевите очила. Обърна се и видя непосредствено зад себе си силуета на висок мъж, очертан от светлината на фаровете.

С бясно биещо сърце Хелена гледаше как командир Висблат излиза на открито. Самата тя внимаваше да стои в сенките — нямаше откъде да знае колко мъже е довел Висблат. За да станат нещата още по-лоши, започна да получава видения от Уилсън през червена мъгла.

Командир Висблат небрежно свали визъора си за нощно виждане. Пистолетът му беше насочен към гърдите на Уилсън.

— Би трябвало да сте мъртъв, господин Даулинг... а ето че сте тук. — Той посочи към сенките. — Кажете на госпожица Каприарти да не стреля. Дойдох само да поговорим.

Хелена се беше прицелила в главата на Висблат. Изгаряше я един въпрос: „Ако се наложи да дръпна спусъка... мога ли да го направя?“

— Не стреляй, Хелена! — извика Уилсън. — Да го чуем какво има да казва!

— Не съм тук да ви попреча да отворите енергийния портал, господин Даулинг. — Висблат свали оръжието си. — Тъкмо обратното. — Изглеждаше съвсем спокоен.

— Какво искате? — също така спокойно попита Уилсън.

— Първо... как го направихте? Бронежилетка ли?

— Да. Носех бронежилетка — отвърна Уилсън, сякаш казваше самата истина.

На лицето на огромния мъж се появи крива усмивка.

— Разбира се. Разбира се. — Последва дълга пауза. — Господин Даулинг, имам предложение към вас.

— Слушам ви.

— Отворете третия портал и двамата ще се върнем заедно.

— Първо ми кажете кой сте — каза Уилсън.

Висблат поклати глава.

— Боя се, че тази информация е поверителна. Ще разберете кой съм, когато се приберем. Ще очаквате с нетърпение отговора.

Уилсън имаше чувството, че познава отнякъде Висблат. Жестовете му бяха толкова познати...

— Знам кой сте — каза той.

— Нищо не знаете — презрително се изсмя Висблат.

— Казахте, че вторият портал бил саботиран. Излъгахте ме.

— Направихте непоправима грешка, глупак такъв! Убийте Бартън, без дори да подозирате.

Сърцето на Уилсън се сви.

— Какви ги говорите?!

Отговорът беше съвсем прозаичен.

— Бартън е мъртъв. Това е причината да съм тук.

— Как се е случило?

— Да кажем, че претърпя злополука. Някои казват, че била организирана.

— Убили са го?!

На лицето на Висблат заигра усмивка.

— Ще ви кажа само едно. Скъпите ми услуги бяха потърсени отново три дни *преди* смъртта му. Винаги съм смятал това за странно съвпадение. И сега вие окончателно определите съдбата му, господин

Даулинг. Трябваше да ме послушате. Голям глупак сте! Мразя глупаците!

— Кой ви изпрати? — умолително попита Уилсън. — Кажете ми името му.

Въпросът му предизвика налудничав смях.

— С това темпо на загряване никога няма да се сетите!

— Не му вярвай! — извика Хелена от мрака.

— Ти да не се месиш! — изкрещя й Висблат. — Вече направи достатъчно поразии!

Висблат бавно тръгна наляво, като ту излизаше на светло, ту попадеше в сянката на камъните, опитваше се да открие скривалището на Хелена.

— Чакайте! — каза Уилсън. — Готов съм да обмисля предложението ви.

Хелена беше беззащитна срещу командира и Уилсън го знаеше.

— Можех да ви убия и двамата, ако планът ми беше такъв — гневно рече Висблат.

— Почти го *направихте!*

Думите му накараха Висблат да спре на място.

— Не стрелях по вас! — Опита се да се разсмее предразполагащо, но смехът му отново прозвуча налудничаво. — Опитвах се да ви *спася!*

— Били сте тук твърде много време — каза Уилсън и дръзко пристъпи към него. — Прекалено дълго сте останали под въздействието на честотата на Шуман. — Нямахше съмнение, че именно тя е причината за лудостта на Висблат. Родените в тази епоха хора имаха някакъв шанс да се настроят до известна степен към нея, но Висблат, който идваше от бъдещето, нямаше подобна защита. — Чакали сте много време, преди да се опитате да отворите порталите. Опитали сте се да отворите портала в Гиза. Затова се ориентирахте толкова лесно през лабиринта. Опитали сте се да го отворите и не сте успели.

— Вие сте виновен! — изтърси Висблат. Взираше се в сянката си върху камъните и отчаяно се мъчеше да се успокои. — Мислите се за много умен, нали? Но сте прав, господин Даулинг. Не мога да отворя порталите. Чаках прекалено дълго. — Гласът му омекна. — Иначе сте прав, вече щях да съм го направил. — Чертите му отново станаха

сурови. — Именно затова двамата с вас ще се върнем заедно. — Висблат бе спокоен. Толкова спокоен, колкото беше Кайро преди отварянето на втория портал.

— И каква полза имам аз от това? — поинтересува се Уилсън.

— Ще научите истината за смъртта на Бартън Ингърсън.

— Така или иначе ще я науча.

— Ако остана — кипна Висблат, — ще ме принудите да се превърна в чудовище. — Той направи с длан фуния пред устата си и зашепна театрално: — Кой знае какво мога да направя! Приятелката ви... — Погледна към мрака. — Сецате се какво имам предвид.

Хелена гледаше през очите на Уилсън и виждаше несиметричните черти на Висблат, сякаш той се намираще точно пред нея.

— Хелена! — извика Уилсън. — Време е да се махнеш оттук! Трябва! — Знаеше, че всеки във вътрешния кръг на Трилитона ще бъде прехвърлен във времето. — Излез извън каменния кръг, Хелена. Говоря сериозно!

Представи си как тя се отдалечава тичешком.

— Взехте правилното решение — каза Висблат.

Над земята бавно плъзна мъгла и всичко стана малко размазано. Уилсън трепереше, но не можеше да реши дали от страх, или просто от студа. Обърна гръб на Висблат, застана срещу Ключовия камък и почна да разглежда внимателно всяка вдлъбнатина във високия мегалит, като се мъчеше да протака колкото се може повече.

За да се активира порталът, Ключовият камък трябваше да бъде завъртян към Опорния камък, бележец посоката на изгрева в деня на зимното слънцестоене. Опорните камъни — малки, с размерите на човек — бяха общо пет, разположени по външния периметър на Сарсеновия кръг. Всеки камък бележеше специфична точка на слънчевия и лунния хоризонт.

Висблат започна да губи търпение.

— Да приключваме!

Уилсън пристъпи зад Ключовия камък и опря длан върху него. Веднага след установяването на контакта мегалитът започна да трепти. Като докосваше леко студената скала, Уилсън внимателно натисна напред и камъкът се завъртя и спря, сякаш попадна в жлеб. Чу се пукот

и камъкът засия. Уилсън погледна Опорния камък на външния периметър — той също блестеше.

Изведнъж земята започна да се тресе.

Трусоевете се засилиха. Висблат и Уилсън с мъка се удържаха на крака. И тогава се започна — гигантските мегалити на Стоунхендж се раздвижиха тежко в невероятен танц. Като стенеха под въздействието на някаква невидима сила, те заставаха по новите си места, изправяха се и проблясваха за момент, след което угасваха.

Уилсън и Висблат се дръпнаха от двете страни на Трилитона. Огромните камъни се движеха около тях. Стърженето изведнъж се засили толкова много, че Уилсън имаше чувството, че тъпанчетата му няма да издържат.

Нещо не беше наред.

Един паднал хоризонтален камък пречеше на движението на вътрешния кръг и подземните механизми се напругаха все по-силно.

— Пречи на пренареждането! — извика Уилсън, който беше клекнал до мегалита и усещаше вибрацията му. Камъкът беше потънал толкова дълбоко, че само една трета от него бе над нивото на терена. — Трябва да направим нещо!

Висблат захвърли пистолета и сграбчи камъка с огромните си ръце. Уилсън погледна в очите на клекналия срещу него мъж. И в най-дивите си фантазии не би могъл да си представи подобна ситуация.

— Магнитните сили ще ни помогнат! — каза Уилсън. — На три. Вдигайте насам. — И посочи надясно. — Едно... две... *три!*

Забутаха огромния камък с всички сили. И макар че сякаш завибрира още по-силно под натиска им, камъкът не помръдна. Висблат се отказа пръв.

Уилсън се заслуша в напрежението, което се трупаше под земята. Сякаш някой извиваше грамадни метални греди.

— Да опитаме пак! — извика той. — Заедно! С всички сили!

Без да каже нищо, Висблат отново подпъхна ръце под камъка.

Уилсън шепнешком активира командата за пренатоварване. Напъха пръсти дълбоко в пръстта и хвана ръба на камъка. Напънаха заедно и камъкът бавно помръдна... и внезапно се освободи. Общите им усилия го прекатуриха върху тревата.

Със силно стържене последната секция от Трилитона застана на мястото си.

Висблат се хвърли към пистолета си, грабна го и го насочи към гърдите на Уилсън.

— Как го направихте? — изрева той объркано. С рязко движение смъкна очилата на Уилсън. — Как оцеляхте, когато ви прострелях? Видях кръвта! Не носехте никаква бронезилетка! И тази сила! Бартън ви е научил на нещо, нали?

Хелена свали предпазителя на колта и се прицели в истеричното лице на Висблат. Искеше да стреля — пръстът ѝ беше на спусъка, но тялото ѝ сякаш бе пълно с цимент и не можеше да помръдне.

Страхът изпълваше Уилсън, но той успя да събере сили и да се изправи.

— Не забравяйте, че аз съм единственият, който може да ви върне у дома.

— Порталът е отворен — отвърна Висблат. — Вече нямам нужда от вас!

Хелена погледна между камъните; в същото време гледаше през червената мъгла на виденията си. В очите на Висблат имаше лудост. Виждаше се ясно. Абсолютна лудост. Тя се зарови в спомените си, в ужасните обстоятелства отпреди дванайсет години, и успя да преодолее свръхестествения страх, който я парализираше. Безпомощното лице на майка ѝ изникна за миг в ума ѝ и Хелена натисна спусъка.

Куршумът прелетя между камъните и Висблат отлетя назад.

Но пистолетът му гръмна в същия миг.

Уилсън беше улучен. Куршумът на Висблат мина през него като леденостудено копие. Уилсън се стисна за корема, откъдето бликна кръв.

Хелена видя кръвта и изкрещя:

— Уилсън! — Вече можеше да се движи отново и предпазливо пристъпи в сенките, като се мъчеше да стигне до него. Изведнъж от руините проехтяха още два изстрела и куршумите пръснаха фаровете на колата. Всичко потъна в пълен мрак.

— Ти ме простреля! — извика Висблат. Не чувстваше лявото си рамо, но започна да се смее. Нагласи визъора за нощно виждане на лявото си око и го включи. — Простреля ме, кучко мръсна!

Заклещена в мрака, Хелена затвори очи и се замоли.

Висблат погледна рамото си.

— Да, простреля ме. За награда ще те убия... бавно. — Той се изправи, застана над неподвижното тяло на Уилсън и го побутна с крак. — Как успя да преместиш камъка? Каж ми!

Огледа Трилитона, огледа се и за Хелена. Тя не се виждаше никаква.

— Трябваше да се разкараш, когато имаше тази възможност! — извика той към тъмнината. После, притиснал с ръка окървавеното си рамо, започна да проверява камък след камък. — Ще те спипам, кучко!

Заплахата отекна от очуканите мегалити.

Хелена беше долепила гръб до един от камъните. Видимостта беше нулева — в небето не се виждаше нито една звезда. Чувстваше се сляпа и абсолютно безпомощна. И точно тогава получи спасителни видения — можеше да гледа в мрака благодарение на Уилсън. Той се беше надигнал и беше седнал — и бе задействал командата за нощно виждане. Кръвта изтичаше бързо от корема му.

— Последен шанс, Висблат... — извика Хелена. — Предай се!

— Да бе — отвърна той.

— Предупреждавам те: виждам! — завика Хелена в различни посоки. Ръцете ѝ се тресяха. Цялата бе плувнала в пот. „Не ме е страх — каза си тя. — Не ме е страх“.

— Много прилича на нощта, когато са убили майка ти — извика ѝ Висблат. — Била е изнасилена, нали? Да. Четох във вестниците. Сигурно е било много травмиращо за теб.

Страхът на Хелена изведнъж изчезна и ръцете ѝ се успокоиха.

Висблат обикаляше мегалитите един по един.

— Да, знам какво се е случило онази нощ — продължи той. — Много тъжно. Доколкото разбрах, вината била твоя...

Хелена безстрашно излезе от скривалището си. Виждаше и себе си, и Висблат през очите на Уилсън. Гигантът се извисяваше пред нея. Като се прицели колкото се може по-добре, тя без никакво колебание натисна спусъка осем пъти. В отблясъците от всеки изстрел виждаше как всеки куршум се забива в гърдите на Висблат и как той полита назад и се свлича на земята.

— Никой не говори така за майка ми — тихо каза тя.

Останал напълно без сили, Уилсън се преви и падна.

Виденията изчезнаха.

Хелена продължи да стреля във въздуха, за да се ориентира, докато вървеше към колата да включи габаритите. Яркото оранжево сияние пулсираше неравномерно, докато тя бързаше обратно към Уилсън с една-единствена мисъл: „Жив ли е?“

Както вече бе правила два пъти, клекна и го прегърна.

— Моля те, не умирай! Моля те... — Затисна с ръка раната му. — Уилсън, чуваш ли ме? Трябва да стартираш командата за изцеление. Чуй ме...

— Нали ти казах да се махаш — прошепна той.

Тя се усмихна — но не беше усмивка.

— *Никога* не слушам какво ми казваш.

Времето като че ли забави хода си.

— Използвай командата. Трябва да го направиш!

Ужасна болка пронизваше корема на Уилсън. Той се закашля и по брадичката му потече кръв.

— Никакви омега — команди — с мъка рече той. Използването на команди сега можеше да се отрази на прехвърлянето — Бартън го беше предупредил. Уилсън сграбчи ръката на Хелена. — Помогни ми да стигна там. — Посочи голямата каменна плоча в центъра на Трилитона — Олтарния камък. — Няма време.

Водена от трепкащата светлина на габаритите, Хелена помъкна Уилсън по тревата, сложи го да легне до падналия мегалит и каза настоятелно:

— Трябва да се изцелиш!

Уилсън изкашля още кръв.

— А ти трябва да си вървиш. — Намръщи се. — Излез извън Сарсеновия кръг.

— Няма да те оставя.

— Трябва...

— Няма да те оставя!

— Порталът няма да проработи, ако си с мен. — Беше лъжа, но Уилсън знаеше, че Хелена ще умре при прехвърлянето: само Ген-ЕП можеше да оцелее. Пусна ръката ѝ и я побутна. — Върви, Хелена!

Инстинктът ѝ казваше да остане.

— Моля те, Хелена. Трябва да ме послушаш — каза той и изстена от болка.

Хелена го целуна нежно по устните: беше убедена, че го вижда за последен път. Дръпна се назад и се загледа в очите му, за да запомни завинаги този момент. После се обърна и побягна. Усецаше върху устните си вкуса на кръвта му.

Уилсън я гледаше как изчезва в пулсиращата оранжева светлина. Изчака колкото се може повече, като се бореше да не изгуби съзнание. Накрая вдигна ръка и притисна пръсти в неравната повърхност на Олтарния камък.

Той засия със златиста светлина.

Високо горе изтреця гръмотевица.

Хелена стоеше до колата извън Сарсеновия кръг. През червената мъгла видя как ръката на Уилсън задейства последния портал. Червени мълнии засвяткаха в мътното небе. Едва успяваше да различи Уилсън, който лежеше ранен на тревата.

Бръкна в джоба си и затърси монетата, която ѝ беше дал.

От сгъстяващите се облаци изскочи мълния и удари един от сарсените с оглушителен гръм. В отговор мегалитът засвети в бяло, сякаш натрупаното в сърцевината му електричество изведнъж се освободи.

Грохотът на бурята ставаше все по-силен.

За секунди се изсипа залп от мълнии — поразяваха мегалитите поред. Един по един камъните се озариха в загадъчно трептящо сияние.

Трилитонът започна да бръмчи.

Хелена го усецаше с всяка клетка ма тялото си.

Внезапно виденията ѝ от Уилсън изчезнаха.

Облаците се разделиха и в нощното небе се появи осеян със звезди кръг.

Внезапно нагоре се изстреля лъч.

Сепната от ослепителната светлина, Хелена се извърна точно когато втори лъч прониза небето до първия. После трети и четвърти. Лъчите излизаха от дупките на Обри по периметъра на Сарсеновия кръг. Само за секунди всички петдесет и шест дупки образуваха огромен пръстен от светлина, който се простираше към безкрая на небето. Равнината се освети на километри около Стоунхендж. Стълбовете светлина започнаха да примигват последователно, обратно на часовниковата стрелка.

Всичко сякаш мина в забавен кадър.

Порталът се отваряше.

За една зашеметяваща микросекунда северът стана юг. Вълна свръхестествена енергия избълва от структурата — златната светлина полетя нагоре и се разпростря във всички посоки едновременно.

45.

Равнината Солсбъри, Англия
Стоунхендж
22 декември 2012 — Точка Нула + 1
08:04

Мисия Исая — завършена

Както беше предречено. Ерата на Рибите свърши и започна Ерата на Водолея. Ново съзнание изпълваше всичко; предстоеше време на нова човечност и приятелство, на чистота на ума. Магнитните сили на портала бяха освободени и намалиха склонността към насилие, омразата и подозрението, които се бяха натрупвали през двете хиляди години на религиозни борби, две световни войни и стотици други конфликти. Имунните системи се зареждаха и хората отново можеха да спят спокойно. Времето потече с нормалната си скорост и всеки ден изглеждаше почти два пъти по-дълъг, отколкото преди.

Хелена отвори очи и видя смътна ивица светлина на източния хоризонт. Изгревът на зимното слънцестоене. Беше лежала на тревата повече от четиринайсет часа, но не се чувстваше нито премръзнала, нито уморена. Усещането бе странно, сякаш беше прекарала тук само няколко минути. Чувстваше се невероятно добре. Изправи се и забеляза, че габаритите на колата все още примигват.

Загледа се към древните мегалити на Стоунхендж. Камъните се бяха върнали в първоначалните си позиции.

„Да не би да съм си въобразила всичко?“

Тръгна натам и видя, че дупките на Обри около Сарсеновия кръг все още тлеят и над тях се издигат тънки струйки дим.

Докато пристъпваше към паметника, видя едва различимите останки на командир Висблат. Лекият ветреца разпиляваше белия прах, в който се бе превърнало тялото му.

Гледката я изпълни със страх за Уилсън.

Точно когато Хелена влезе във вътрешния кръг на Трилитона, слънцето се показва над хоризонта с взрив на златна светлина. Тя

примижа срещу лъчите, които минаваха над Опорния камък и хвърляха дълга черна сянка, простираща се чак до мястото, където снощи бе лежал раненият Уилсън. Върху повърхността на Олтарния камък имаше дълбок и ясно различим отпечатък от ръка. Хелена падна на колене и го докосна с пръсти.

Порталът се бе отворил успешно и Уилсън си беше отишъл.

46.

Калифорния, Америка

Сграда „Меркурий“, субниво А5 — лаборатория

20 юни 2081

05:21

28 дни след опитното прехвърляне

Дейвин беше сам в лабораторията. Сканира баркода с лазерната си писалка и след като се убеди, че описанието е вярно, отиде при следващото устройство. Всичко се сглобяваше отново в пълна тайна; графикът беше натоварен. По пода имаше навити кабели, пет тераватовите лазери на колайдера бяха прибрани в сандъци. Сферата на имплодера и генераторът на магнитно поле все още си бяха на мястото — не ги бяха демонтирали, тъй като за целта бе нужен специален кран.

На Дейвин му прималя, когато погледна към оградената с кордон част, в която се бе случил инцидентът. Жълтата преградна лента беше опъната на импровизирани пръти. В ума му изникна тялото на Бартън, лежащо неподвижно на земята.

Ужасна трагедия. Дейвин бе изгубил не само своя шеф, но и приятел. В опит да потисне мъката си се зае с онова, което можеше най-добре — с работа. Докосна с писалката таблета си и продължи с проверката на следващото устройство.

От отсрещния ъгъл на лабораторията се чу прашене. Какво беше пък това? Той се надигна, а звукът постепенно се усилваше. Всичко би трябвало да е изключено. Шумът идваше от титановия ромб на инфлатора, окачен на стената. Светлините в лабораторията внезапно угаснаха и вътрешната повърхност на ромба заблещука като покрита с живак.

Засия зловещо сияние.

Системата се активираше!

Дейвин се втурна към командния център между натрупаните високо сандъци и трескаво заблъска с юмрук по стъклената стена. Не

искаше още издънки.

От другата страна малка група учени гледаше съсредоточено холографските екрани. Въпреки че Дейвин блъскаше с всички сили стъклото, през стената не минаваше никакъв звук.

Накрая Андре вдигна поглед и попита:

— Кой е изключил осветлението?

Всички в командния център се обърнаха към лабораторията.

Дейвин крещеше:

— Генераторът на магнитното поле работи! — Махаше трескаво към машината на времето. — Изключете го!

Андре се опули.

— Някой включвал ли е проводниците?

Мълчание.

— Стига сте мълчали, някой включвал ли ги е? — отново попита той.

— Не са свързани — отвърна един от учените.

Андре погледна Дейвин през стъклото и сви рамене.

Положението беше ясно — никой в командния център нямаше нищо общо със ставащото.

Дейвин се обърна към блещукащата енергийна завеса. Всичко се случваше само.

Андре бързо набра някакъв номер и заговори в микрофона:

— Аз съм. По-добре слезте. Имаме проблем. — Кратка пауза. — Да, сериозно е! Иначе нямаше да се обаждам!

Сферата на имплодера бръмчеше все по-силно и по-силно.

Дейвин запуши уши, за да заглуши болезнения звук. Светлините в командния център започнаха да примигват.

Нямаше време да изтича до аварийния изход.

Внезапно от ромба към транспортната камера се изстреля тънък лъч енергия. Кварк-глуонна плазма — Дейвин я беше виждал и преди. Усети как оголената му кожа пламва и се хвърли зад същата онази проводникова банка, която бе отнела живота на Бартън. Сферата на имплодера постепенно се изпълни със светеща полупрозрачна мъгла. След това лабораторията отново потъна в мрак.

Възцари се мъртвешка тишина.

Дейвин се надигна от пода и погледна към транспортната капсула.

Всички в командния център гледаха с увиснали ченета. Меркуриевият екип не беше свикнал да се сблъсква с подобни изненади.

Дейвин заблъска отново по стъклото. Челото и бузите му се бяха покрили с мехури от високата температура.

— Включете аварийното осветление! — Той посочи главната конзола. — Включете го!

Един от учените стовари юмрук върху копчето и аварийните лампи на тавана светнаха.

Дейвин предпазливо тръгна през лабораторията, като трескаво прехвърляше в ума си различни теории. Мъглата в сферата на имплодера постепенно се разнесе и свитата вътре фигура се откри ясно — Уилсън Даулинг, гол, свит на кълбо в локва кръв.

Дейвин се обърна към командния център и кръстоса ръце над главата си — знак, че има нужда от спешна медицинска помощ. Сигналят предизвика суматоха, всички се опитваха да направят нещо. С помощта на специалния разкодиращ ключ Дейвин отвори вратата в основата на капсулата и Уилсън изпадна на пода, около него се разхвърчаха червени пръски.

Медиците се втурнаха вътре. Андре погледна часовника на стената и си отбеляза часа. „Знаех си, че ще се случи — помисли си. — Чакахме твърде дълго“. В същия момент Джаспър влезе и тръгна право към него.

— Какво става, по дяволите?

— Имаме проблем — отвърна Андре.

Джаспър огледа лабораторията.

— Какъв проблем?

— Изглежда, че Уилсън се върна.

— Как така се е върнал?

Андре вдигна рамене.

— Ами... тук е.

— Как е възможно?

— Капсулата е пълна с кръв — прошепна Андре.

Беше трудно да се види какво става, тъй като медицинският екип беше наобиколил тялото на Уилсън. Ако се съдеше по трескавата скорост, с която работеха, положението беше много сериозно.

— Казах ви, че ще се случи точно това — каза Андре. — Не
действахме достатъчно бързо. И сега имаме още по-голям проблем.

47.

*Летище „Гетуик“, Англия
22 декември 2012 — Точка Нула + 1
11:02*

Мисия Исая — завършена

Английската зима бе родила прекрасна утрин. Нямаше нито едно облаче и небето изглеждаше по-синьо от всякога. Хелена подкара по рампата към пропускателния пункт, спря при бариерата и подаде паспорта си на дежурния. Изобщо не й пукаше дали ще я арестуват. Служителят нагласи автомата на гърба си и прелисти документите.

Не видя никакъв входен печат.

— Напускате страната ли? — попита с усмивка.

Хелена кимна.

Дежурният се огледа, за да се увери, че никой не ги наблюдава, след което й върна документите. Инстинктът му подсказваше да я пусне.

Хелена се опита да се усмихне, но мускулите на лицето й почти не помръднаха.

— Приятно пътуване — каза дежурният.

Самолетът на Каприарти чакаше на същото място, на което бе спрял предишния ден. Вратите на хангара зееха. Хелена вкара колата вътре, изключи двигателя и остана да седи замаяна. Толкова много неща се бяха променили от вчера, че преживяното притъпяваше сетивата й.

„Дали Уилсън е оцелял? Трябва да е оцелял“.

Гласът на капитан Луис я изтръгна от унеса.

— Радвам се, че се върна. Започнах да се безпокоя. — Зяпна строшените фарове. — Какво е станало?

Хелена не отговори.

— Къде е Уилсън?

Няколко секунди тя трескаво обмисляше отговора си.

— Не съм сигурна.

— Добре ли си?

— Прекарах тежка нощ — уморено каза тя. Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи, но това не бяха сълзи от тъга. Хелена знаеше, че е време да се отпусне — да даде воля на чувствата си. Демоните, които носеше в себе си заради смъртта на майка си, най-сетне се бяха укротили.

Капитан Луис ѝ подаде чиста кърпичка.

— Виж колко прекрасна е сутринта! В ден като този е трудно човек да е тъжен. — Не знаеше какво друго да каже.

Силите на Хелена вече се изчерпваха.

— Откарай ме у дома, Уорън.

С бавна крачка капитан Луис я поведе по настилката. Никога не бе виждал Хелена толкова покрусена.

— Баща ти се обади — каза той в опит да завърже разговор. — Не се безпокой, покрих те.

Хелена успяваше да схване изреченията през едно.

— Видя ли гръмотевичната буря снощи? — добави той, след като тя не отговори. — Беше изумителна.

„Уилсън щеше да е доволен“, помисли Хелена.

Пътническите самолети излитаха на всяка минута и грохотът на турбините не замлъкваше нито за миг. Докато се изкачваха по стълбата, капитан Луис продължи да говори.

— Ще съобщя на митницата, че заминаваме. Ще се махнем отук за нула време. Резервоарите са пълни и всичко е в готовност. — И изчезна в пилотската кабина.

Хелена отиде в салона и включи компютъра. На екрана се появи позната страница:

Резонанс на земната йоносфера

- Паркфийлд, Калифорния
- Арайвъл Хайтс, Антарктика

Хелена избърса сълзите си, седна и се съсредоточи върху графиката на магнитния резонанс. Беше коренно различна от онази, която бе видяла вчера. Честотата на Шуман бе паднала, точно както бе

казал Уилсън, до по-малко от седем херца. Като че ли всичко се бе върнало в нормата.

— Успя — прошепна Хелена. Честно казано, не бе очаквала друго.

Извади египетската монета и след малко прошепна:

— Това ще е единственият ми спомен за теб...

По пръстите ѝ имаше следи от кръв — кръвта на Уилсън. Изведнъж Хелена осъзна, че един ден монетата в ръката ѝ отново ще се озове у него. След седемдесет и пет години тя щеше да чака в чекмеджето на бюрото на Уилсън и да играе ключова роля в живота му. Мисълта, че още нищо не е приключило, я утеши донякъде. В известен смисъл нещата тепърва започваха.

48.

Калифорния, Америка

Лечебница, етаж 3 (Отделение А3)

26 юни 2081

11:45

34 дни след опитното прехвърляне

Мека слънчева светлина струеше през полуотворените прозорци на болничната стая на третия етаж. Лекият ветрец носеше аромата на цветя. Уилсън отвори очи и видя, че до леглото му стои някой. Помисли, че е Бартън, но след миг по рошавата коса, ниския ръст и характерните черти разбра, че е приятелят му професор Оутър.

— С нетърпение чакам да чуя историята ти — каза Оутър и го изгледа с любопитство. — Е, как успя да се подредиш така?

— Къде съм? — попита Уилсън.

Двойникът на Айнщайн махна с ръка.

— В „Ентърпрайз Корпорейшън“, разбира се.

— Какво правиш тук? Къде е Бартън Ингърсън?

Оутър като че ли се обърка.

— Не познавам никакъв Бартън Ингърсън, но едно е сигурно — хората тук не са с всички си. Мислят, че съм *най-близкият ти роднина*. Сякаш не виждат, че изглеждам много по-добре от теб. — Седна на ръба на леглото. — Но да ти кажа, това място си има и добрите страни. Осигуриха ми първокласен транспорт — лимузина, хубава стая, огромно легло. Снощи вечерях омар термидор. — Целуна върховете на пръстите си. — Възхитително! Знаеш ли, като се замисля, тези лукави кръвопийци се опитват да ме манипулират. Искат нещо. И ако се съди по *твоя* вид, това нещо явно е свързано с теб.

Уилсън огледа стаята.

— Откога съм тук?

Професорът сви рамене.

— Приятел, накараха ме да дойда преди три дни. Нямам представа какво става. Надявах се ти да ми кажеш. Между другото,

заклучени сме. Което не е добър знак. Както и да е... къде беше последните няколко седмици? Липсваха ми тъпите ни разговори.

Макар Уилсън да бе ужасно изтощен, събитията, които го бяха довели дотук, лека-полека започнаха да се избистрят в главата му. Погледна нагоре и видя две дистанционно управлявани камери, насочени към него от тавана. Всичко се заснемаше. Уилсън осъзна, че използват професор Оутър, за да го накарат да проговори за пътуването си. Защо иначе да ги заключват?

— Искам да видя Бартън Ингърсън! — каза Уилсън високо. — Чухте ли ме? Искам да го видя незабавно!

— Кой е Бартън Ингърсън? — Оутър също погледна към камерите. — Кажи ми какво ста...

— Искам веднага да видя Бартън!

Следващият час мина мъчително бавно. Уилсън внимаваше да не говори с професор Оутър за нищо свързано с „Ентърпрайз Корпорейшън“ или с мисия Исяя. Повтори: „Ще поговорим за това после, професоре“, поне сто пъти.

Раздразнението на Оутър стана неудържимо и той изрита вратата.

— Не мога да повярвам, че са ни заключили! Мръсници! Как така ще ме заключват!? Какво искат? Така де — какво искат?

Чу се изщракване и вратата се отвори.

Дейвин Чан влезе предпазливо при тях. Опитваше се да изглежда самоуверено, но лицето му беше обгорено и устните му бяха покрити с мехури. Дебелите рамки на очилата му се бяха отпечатали върху кожата. Уилсън изведнъж се сети, че именно Дейвин му беше дал дефектните контактни лещи преди прехвърлянето.

— Радвам се да ви видя — каза Уилсън и се надигна.

Отговорът беше също толкова възпитан.

— И аз се радвам да ви видя, Уилсън.

— Защо ни заключвате? — извика професор Оутър. — Що за шантава болница е това? Как така ще се отнасяте с мен като с... Не ви е срам! Какво си позволявате?!

— Професоре, спри — каза Уилсън, за да сложи край на тирадата му. Погледът му се спря върху учения от Меркуриевия екип. — Къде е Бартън? Искам да го видя незабавно.

— Тук съм, за да отговоря на всички въпроси, които може да имате.

— *Който мога да имам ли?* Къде е Бартън? Абсолютно наложително е да говоря с него.

— Съжалявам — каза Дейвин. — Инструкциите ми са съвсем ясни.

— Той добре ли е?

— Не е на разположение. — Дейвин предпазливо нагласи очилата си на изгорения си нос.

Уилсън се загледа в отличителните знаци на реверите на Дейвин. Черен триъгълник със звезда в центъра — знакът на лидер на Меркуриевия екип. Знакът на Бартън.

— Виждам, че са ви повишили — отбеляза Уилсън.

— Мога да отговарям единствено на въпросите, на които ми е разрешено — отвърна Дейвин.

— Откога съм тук? — попита Уилсън.

— От шест дни.

— Колко време ме нямаше?

— Пътувахте във времето двайсет и осем дни.

Точно толкова време Уилсън беше прекарал в миналото. Изчисленията на Бартън се бяха оказали абсолютно точни.

Ченето на професор Оутър увисна.

— Пътуване във времето ли?! Какви ги дрънкате?

— Къде е Бартън? — отново попита Уилсън. — Добре ли е?

— Казах ви. Не е на разположение. — Дейвин прочисти гърлото си. Личеше си, че е нервен. — Върнахте се преди шест дни. Когато се появихте в транспортната капсула, имахте огнестрелна рана в корема. Медиците ни ви вкараха в изкуствена кома, за да ви стабилизират. Първо ви поставиха в хипербарометрична камера, а после в йонизираща кабина за възстановяване на мускулния тонус. — Сякаш четеше написан текст. — Усилихме тракеноидите ви до нормалните нива. Когато се появихте в лабораторията... ами, изненадахте всички ни. Генераторът на електромагнитно поле беше изключен от захранването. Но въпреки това системите заработиха.

И млъкна.

— Това ли е всичко? — нетърпеливо попита Уилсън.

— Тук съм, за да ви съобщя, че всички знаят за мисия Исая — каза Дейвин.

— Това е повече от очевидно.

— Тредуел идват да ви видят. — Дейвин пак нагласи очилата си. — Искана да ви подготвя с фактите. Очакват от вас отговори.

— Аз искам отговори! — изтърси Оутър. — Момчето явно не е на себе си! Пътуване във времето?! Някой би ли ми обяснил какво става? Мисля, че заслужавам да знам...

— Не сега, професоре — прекъсна го Уилсън.

— Сега ще ви прегледа медицински екип — каза Дейвин. — Тредуел искат да са сигурни, че е безопасно да се срещнат с вас.

— И затова прашат първо вас. Късметлия. — Макар че поводът за спор беше добре дошъл, Уилсън нямаше избор, освен да се подчини. — Добре, Дейвин, нека докторите да дойдат. После... ще си побъбря с Тредуел. Очаквам го с нетърпение.

Професор Оутър се наведе към него и прошепна:

— Уилсън! Ако не ми кажеш какво става, се махам.

— Ще ти кажа, професоре. Обещавам. — Уилсън разгърна пижамата и погледна корема си. Мястото на огнестрелната рана още беше розово. Намръщи се, когато си спомни ледения допир, който го бе парализирал от кръста надолу. Надяваше се никога повече да не изпита подобно нещо.

Докторите дойдоха и цели двацет минути го преглеждаха от глава до пети с какви ли не електронни джаджи. Уилсън правеше всичко по силите си да е любезен, но търпението му се изчерпваше. Накрая грабна таблета с медицинските си данни от ръцете на доктора, погледна ги и го подхвърли на професор Оутър, за да има с какво да се занимава.

Тримата доктори се опитаха да си върнат таблета, но професорът избяга в другия край на стаята. Получи се истински скеч — трима мъже с дълги бели престилки се препъват тромаво, докато гонят лудия.

— Моля ви! — викна единият. — Трябва да ни го върнете!

— Спрете го! — извика друг.

Професор Оутър им се изплъзна ловко.

— Не виждате ли, че чета?

След три обиколки на стаята го приклешиха в ъгъла, но Оутър се престори, че ще строши таблета, ако приближат и една крачка повече.

— Върнете го! — чу се заповеднически глас.

Уилсън се обърна и видя на прага Джаспър Тредуел.

До него стоеше Г. М. И двамата бяха с черни костюми на тънко райе и с редки черни карамфили на реверите. Ясен знак, че Бартън е сериозно загазил.

Г. М. посочи с бастуна си от слонова кост.

— Имате да давате много обяснения, господин Даулинг. Къде точно бяхте през тези двацет и осем дни?

— Къде е Бартън? — твърдо попита Уилсън.

— *Вие* ще отговаряте на *моите* въпроси — каза Г. М.

— Няма да говоря с никого, освен с Бартън.

— Бартън е мъртъв — хладно рече Г. М.

— Беше смъртно ранен преди две седмици — потвърди Джаспър.

На Уилсън му призля. Макар да бе подозирал подобен изход още от пристигането си, все пак изстина, когато го чу с ушите си. Предреченото от Висблат се бе сбъднало.

— Как е станало? — попита Уилсън.

— В лабораторията — отвърна Джаспър. — Злополука.

Думите на Висблат отекнаха в главата на Уилсън: „Активирате ли втория портал, Бартън ще умре“.

— Не е било никаква злополука — рязко рече Уилсън. — Бартън е бил убит.

Всички се вцепениха.

Г. М. се обърна към докторите.

— Всички навън. Ти също, Дейвин.

Уилсън спря професор Оутър, който също се канеше да излезе.

— Остани, професоре.

— Бих предпочел да се махна — каза Оутър и понечи да тръгне към вратата. — Щом няма да ми кажеш какво става, се прибирам вкъщи.

— Трябва ми свидетел. Изчакай тук!

— Защо мислите, че Бартън е бил убит? — попита Г. М.

— Бил е убит! — упорито отвърна Уилсън. — И вие го знаете.

Макар да реагираше енергично, в действителност се чувстваше като изгубено дете. Имаше да анализира толкова много неща, толкова различни гледни точки. Сърцето му блъскаше като бясно; обхващаше

го паника. Беше изправен пред конспирация — точно както бе казал Висблат.

— *Вие* искате отговори, Г. М. Аз също. Но това ще отнеме време. — Уилсън имаше чувството, че главата му ще се пръсне.

— Знаете ли колко ми струва тази ваша глупост? — каза Г. М. — Набъркахте се в самото *време*. Присъствието ви тук го потвърждава. И в резултат Бартън умря. Замислихте ли се изобщо, че онова, което правите, е *погрешно*?

Лицето на Бартън се появи в съзнанието на Уилсън.

— Не — отвърна той. — Нито за миг.

През следващите две минути разговорът забуксува. Г. М. сипеше обвинения, а Уилсън се опитваше да спечели време, за да помисли.

— Защо да ви давам повече време? — попита Г. М.

— Бартън ми беше приятел.

— Познавахте се само от две седмици — изсумтя Джаспър.

Г. М. тропна с бастуна пред краката на Уилсън.

— Това няма нищо общо! Ще отговорите на въпросите ми!

— Опитайте се да саботирате мисията ми — обвинително каза Уилсън.

— Няма такова нещо! — отвърна Г. М.

— Изпратихте във времето друг пътешественик, който да ме спре!

Г. М. отстъпи половин крачка назад.

— Не съм пращал никого!

Уилсън се вгледа в очите на стареца.

— В такъв случай не разполагате с всички факти, *нали*, Г. М.? — Тонът му беше толкова снизходителен, колкото посмя да си позволи. — Там ме чакаше един човек. Човек, изпратен от *това* време. Затова знам, че Бартън е бил убит. В миналото ми бе казано, че е бил убит, при това съвсем недвусмислено.

— Това е абсурдно — измърмори Джаспър.

Г. М. се обърна към Уилсън.

— Казаха са ви, че е бил убит, така ли?

— Точно така. Научих го, преди да се върна тук. — Уилсън замълча за момент. — Ето как виждам нещата, Г. М. Имате два избора. — Той вдигна пръст. — Можете да ми се доверите. Така и двамата ще научим истината. — Вдигна втори пръст. — Или можем да се

разправяме и няма да ви кажа *нищо*. — Погледът му не се откъсваше от стареца. — Трябват ми четирийсет и осем часа.

— Защо ви е нужно време?

— Замислилият убийството на Бартън е тук — отвърна Уилсън. — Ако изиграем картите си правилно, може да го разкрием.

— Няма да преговаряме — решително заяви Джаспър. После зашепна в ухото на дядо си, но старецът му махна да се раз кара.

— Готов съм да ви дам двацет и четири часа, господин Даулинг — каза Г. М.

— Четирийсет и осем — заинати се Уилсън. — Два дни не са много време на общия фон на нещата. Важна с истината.

Последва дълго мълчание.

Накрая Г. М. се предаде.

— Държа обаче да науча всичко. Всичко — и сме партньори. Разбрахте ли ме?

Реално погледнато, Г. М. *не* контролираше положението. И това положение не му се харесваше, ако можеше да се съди по описанието на шефа на „Ентърпрайз Корпорейшън“, направено от Бартън.

За първи път от много време Уилсън започна да мисли ясно.

— Ще ми трябва достъп до *всеки* и *всичко* в сграда „Меркурий“. Свитъците от Мъртво море. Файловете на Бартън. Записите на системата за сигурност. — Замълча за момент. — Ще ми трябва и помощта на професор Оутър.

— Как можем изобщо да се доверяваме на Даулинг? — раздразнено викна Джаспър. — Това е глупаво.

Г. М. се обърна към внука си.

— Самият факт, че машината на времето е била *свързана*, доказва, че има нещо, за което не знаем. Защо иначе инфлаторът се е задействал? Господин Даулинг *няма* как да е бил замесен, нали? — Отново се обърна към Уилсън. — Имате ли нужда от нещо друго?

— Трябва да ида на едно място, където ще мога да мисля — рече Уилсън. — Трябва ми хеликоптер. Хеликоптер, който да ме откара до връх Уитни. Именно там би отишъл Бартън.

Г. М. се усмихна.

— Там значи? — Но след миг усмивката му изчезна. — През цялото време с вас ще има охрана. — Погледна си часовника. — За мен въпросът е личен, господин Даулинг. Искам да знам истината. — И

закуцука към изхода, следван от внука си. — Ще се свържа с вас — каза на излизане.

— Пътуване във времето!? — избухна професор Оутър веднага щом двамата Тредуел излязоха. — Убийства!? Знаеш ли кои са тези двамата? Та това са *шефовете* на „Ентърпрайз Корпорейшън“! — Посочи вратата. — С *тях* не се сключват сделки! И никой не ги заплашва!

Уилсън помъкна професора към банята.

— Не можем да избягаме оттам — изстена Оутър. — Вече проверих!

— Отпусни се — каза Уилсън. — В баните няма камери.

И затвори вратата.

Професор Оутър го сграбчи за раменете и го разтърси.

— Каж ми какво става, по дяволите! Че направо ще откача!

— Първо имам един въпрос — каза Уилсън. — Ако трябва да кръстиш команда, която позволява да виждаш в тъмното, какво име би й избрал? Имам предвид церебрална команда.

— Ти да не си се побъркал?

— Моля те, професоре!

Лицето на дребния мъж се разкриви още повече от обичайното.

— Как би я кръстил? — твърдо попита Уилсън.

— Опусум! — прошепна Оутър. — Много добре знаеш!

Омега — способностите бяха нещо, което Висблат така и не можеше да разбере и не знаеше нищо за тях. Отговорът доказваше, че професор Оутър не е в заговора с втория пътешественик във времето.

— Казвал ли си на някого за способностите ми? — попита Уилсън.

Оутър направи физиономия, сякаш са му натикали насила лимон в устата.

— Разбира се, че не! Аз мразя „Ентърпрайз Корпорейшън“! Те искат да се доберат до проучванията ми, *забрави ли?*

През следващия половин час Уилсън му обясни всичко, доколкото можеше. Трябваше да декодират информация и Оутър беше идеалният помощник — беше умен и Уилсън знаеше, че може да му се довери.

— Каза, че имало и друг пътешественик във времето — рече Оутър. — Кой беше той?

— Точно това е въпросът, който трябва да разберем.

— Значи не знаеш?

— Не точно.

— И си сигурен, че онзи Бартън е бил убит?

— Сигурен съм.

— От чисто любопитство — как смяташ да разбереш кой го е направил?

— Като го накарам да си признае — отвърна Уилсън. — Убиецът на Бартън няма как да знае с каква информация разполагам.

— Искане ми се да имаше цигари — замислено рече Оутър. — Нали се сещаш, от онези... *смъртоносните*. Доставят много по-голямо удоволствие. — Замълча. — Странно, но поради някаква причина този разговор ми напомня за онази нощ, когато хвърляхме онази твоя монета на съдбата. Помниш ли?

— И още как.

— Омега — програмирането беше ли ти от полза?

— Професоре, искам да разшифроваш текста на Исая — каза Уилсън. — Това е жизненоважно. Трябва да разберем защо някой би искал да попречи на отварянето *на трите* портала. Това е ключът към всичко. После ще говорим за омега — програмирането. Съгласен ли си?

— На какво изумително пътешествие си бил само... — Професорът завъртя глава, сякаш се опитваше да укроти ентусиазма си. — Значи пътуването във времето *наистина* е възможно! Изумително. — На лицето му цъфна крива усмивка. — Знаем, че казваш истината, Уилсън... защото *няма начин* да си в състояние да измислиш такава занимателна история.

— Можеш ли да разшифроваш текста на Исая? — сериозно попита Уилсън.

— Щом онзи Бартън може да използва гигабитовия алгоритъм за декодиране, значи и аз мога. Няма проблем.

Но професорът дълбоко се лъжеше.

49.

*Калифорния, Америка
Връх Уитни, Сиера Невада
27 юни 2081*

16:35

35 дни след опитното прехвърляне

Уилсън драсна клечка, закри пламъчето с длан и го вдигна към цигарата. Вятърът духаше зад него и понесе струйката дим към планинските хребети, достигащи до хоризонта. Не беше сам — десет охранители в тъмносини униформи се бяха разположили около него и хеликоптера на „Ентърпрайз Корпорейшън“.

Седнал на най-високата точка на връх Уитни, Уилсън неизбежно се настрои философски. Бартън беше казал, че всичко *тук* си остава винаги едно и също. Думите му изглеждаха още по-дълбоки сега, тъй като Бартън го нямаше и само паметта за него оставаше на това великолепно място. Уилсън се загледа към високите зелени гори и дълбоката, бавно течаща река, издълбала долината долу. Над главата му бързо прелитаха бели облачета.

Точно в този момент мислите му бяха насочени единствено към Хелена. Беше се опитвал да не се отдава много често на спомените за нея и в резултат на това сега на устните му заигра усмивка. Тя му липсваше. Хубаво му бе дори само да си мисли за нея. Запита се какъв ли е животът ѝ. Какъв ли е *бил*, поправи се той. Ако по някаква случайност бе все още жива, щеше да е много възрастна. Уилсън се запита дали е родила деца, дали се е омъжила и дали е била щастлива. Щеше да му е нужна много воля да не се разрови в архивите, за да научи историята ѝ. От една страна, не искаше да научава какво се е случило с нея. Така тя можеше да живее в спомените му като прекрасната и изумителна млада жена, с която бе имал привилегията да бъде по време на пътуването си в миналото.

Високо горе самотен орел описваше плавни кръгове в топлите течения над планината. Гледката напомни на Уилсън онова, което му

бе казал Бартън: „Няма смисъл от подготовка за подобна мисия, ако главата ти не е на правилното място. Обучението не струва нищо, ако нагласата ти е лоша. Трябва да бъдеш позитивен през цялото време. Трябва да останеш в настоящия момент“.

Уилсън дръпна отново от цигарата и се върна в реалния свят. Трябваше да е в най-добрата си форма, ако искаше да разкрие загадката около смъртта на Бартън. Кимна замислено. Бъди позитивен. Остани в настоящия момент.

Имаше план, но той съвсем не беше идеален. По искане на Г. М. беше разпратил на всички свързани с проекта доклад, в който описваше хода на мисията си. Това бе първият сблъсък в битката на съобразителност между него и Меркуриевия екип. Но противниците му не бяха обикновени хора, а някои от най-острите и находчиви умове на планетата. Въпросът бе можеше ли да разкрие истината с информацията, с която разполагаше?

„Бъди позитивен“, каза си.

Беше намалил списъка на заподозрените. Само шепа хора знаеха как могат да осуетят мисията му, а групата, която беше достатъчно влиятелна, за да прати друг Ген-ЕП в миналото, бе още по-малка. За постигането на подобно нещо бяха нужни много хора — най-вероятно целият Меркуриев екип. Фактът, че ромбът на инфлатора е бил свързан, доказваше, че системата е била използвана неотдавна.

Замисли се отново за подробния си доклад. Беше включил и Хелена Каприарти, но без да назовава истинското ѝ име. Телепатичната ѝ връзка с него и неподатливостта ѝ на оптичната тракеноидна реакция бяха нещо, което трябваше да разбере. Разкриването на ролята ѝ беше единственият начин да научи повече по въпроса; в противен случай отговорите със сигурност щяха да бъдат засекретени.

Седеше и мислеше.

Колкото повече хора бяха замесени, толкова по-голям бе шансът му да разкрие конспирацията около смъртта на Бартън. Седнал на планинския връх, брулен от вятъра, Уилсън си спомняше пътуването си в миналото като някакъв сън. Нямаше друга аналогия. Честотата на Шуман бе възстановена на 21 декември 2012 — деня, в който бе върнат обратно — и времето си течеше отново нормално, а не препускаше неудържимо, както бе в миналото. Мисията му беше изпълнена. Той

беше изпълнил своята роля. Но бе твърдо решен да потисне всяка склонност да се отдава на самодоволство. Трябваше да открие кой и защо е убил Бартън. Едва тогава щеше да бъде наистина удовлетворен.

50.

Калифорния, Америка

Централа на „Ентърпрайз Корпорейшън“, етаж 12

28 юни 2081

19:35

36 дни след опитното прехвърляне

Последния път, когато бе идвал тук, Уилсън беше заедно с Бартън, лидера на Меркуриевия екип — човека, който по някакъв начин контролираше всеки аспект от света му. Но този път беше сам, без напътствията на Бартън и изправен пред поредното огромно предизвикателство. Нямахше на кого да се осланя и се чувстваше ужасно неподготвен. Пое дълбоко дъх и се застави да си спомни хребетите на Сиера Невада. „Резултатът е сигурен“, каза си — тринайсетте прехвалени гемии от другата страна на вратата нямаха шансове срещу него. Усмихна се. И реши, че има много тънка линия между това да си позитивен и пълен невежа.

Бутна двойната врата.

Заседателната зала бе пълна с хора, всички чинно седнали на отредените им места. Бъбренето престана в мига, в който Уилсън влезе. Атмосферата беше напрегната. Дейвин, Андре, Карин и Джаспър седяха отпред един до друг. Зад тях в две редици се бяха разположили другите деветима членове на Меркуриевия екип. Имаше два празни стола — един до професор Оутър и един начело на масата за Г. М.

Във въздуха се носеше обезоръжаващият аромат на свежи цветя. Отвън слънцето се спускаше към хоризонта и небето тепърва започваше да се обагрят в тоновете на залеза.

Уилсън нарочно бе закъснял с повече от час. Всяка секунда беше от значение и той протакаше възможно най-много — професорът се нуждаеше от цялото време, което Уилсън можеше да му осигури за разшифроването на свитъците.

Всички в залата изглеждаха напрегнати от дългото чакане.

„Всяко зло за добро“ — помисли Уилсън; в момента конспираторите несъмнено усещаха напрежението най-силно от всички.

Това бе първото събиране на Меркуриевия екип в пълен състав след опитното прехвърляне. Всички реагираха по някакъв начин, когато той влезе в помещението. Дори Андре направи автоматичен опит да вдигне ръка за поздрав. С напълно безизразна физиономия Уилсън отиде до стола си и седна. Трябваше да ги накара да повярват, че вече знае истината.

Пред професор Оутър имаше малък холографски екран, на който се сменяха страници с данни. На всеки няколко секунди професорът въвеждаше нова команда, вглеждаше се напрегнато в резултатите и въвеждаше още нещо. На челото му бяха избили капчици пот. Уилсън никога не го бе виждал толкова напрегнат.

— Декодирането — прошепна Уилсън. — Как върви?

Като последно средство професор Оутър използваше Дейта-Тран за прилагането на гигабитовия алгоритъм от Медния свитък. Декодирането се беше оказало много по-сложно, отколкото очакваше. И макар че Дейта-Тран не бе толкова сигурен, колкото им се искаше, двамата отчаяно се нуждаеха от изчислителната му мощ.

— Трябва ми още време! — нервно прошепна Оутър.

Сърцето на Уилсън туптеше силно. На всяка цена трябваше да разберат защо Висблат бе искал вторият портал да не бъде задействан. Информацията бе жизненоважна.

— Направи всичко по силите си, професоре — отвърна Уилсън, като се мъчеше гласът му да звучи окуражаващо. В действителност обаче безпокойството му започваше да надделява.

Вратата към кабинета на Г. М. се отвори и старецът се появи с тържественост, присъща на кралска особа. Беше с черен костюм и с бяла вратовръзка. Русата амазонка Синтия крачеше от лявата му страна, а отдясно го съпровождаше също толкова красива млада брюнетка. Бяха поразително трио — невероятно младите и красивите водеха невероятно стария. Двете жени съпроводиха Г. М. до стола му и той се настани без нито една дума начело на масата. Спътничките му безмълвно се оттеглиха и затвориха двойната врата.

Г. М. направи справка с часовника си и погледна свирепо към другия край на стаята.

— Началото не е особено добро. — Наведе се заплашително напред. — Господин Даулинг, не обичам да ме карат да чакам. Единствената причина да се съглася на тази среща е жадното ми любопитство.

Нагласи бастуна между краката си и даде знак срещата да започне.

Раздразването на стареца беше риск, който трябваше да се поеме — днес никой не трябваше да се чувства удобно. Уилсън се загледа в членовете на екипа, седнали от другата страна на масата, до един с лабораторни престилки. Само Джаспър беше със скъп италиански костюм, чийто сив цвят се подчертаваше от червената вратовръзка и червен карамфил. На Уилсън му се стори интересно, че за първи път вижда двамата Тредуел облечени различно.

— Много жалко, че Бартън не може да види това — каза Уилсън и огледа лицата на присъстващите. *Нищо.*

— Всички прочетохме доклада ви, господин Даулинг — каза Джаспър. — В него има доста необичайни твърдения. Надявам се, че ще бъдете в състояние да ги подкрепите с доказателства.

Г. М. направи знак на внука си да млъкне и нареди:

— Да започваме, господин Даулинг.

Уилсън забарабани с пръсти по масата, след което се обърна към всички:

— Сигурно се питате защо е свикана тази среща. Отговорът е прост — за да открием убиеца на Бартън Ингърсън.

— Смъртта на Бартън беше разследвана — с равен глас каза Г. М. — Беше установено, че е станал жертва на инцидент.

— Смятам не само да докажа, че Бартън е бил убит — уверено каза Уилсън, — но и да изобличи виновника за убийството му. — Спря погледа си върху всеки присъстващ. — *И точно сега този човек се намира в тази стая.*

Всички замърмориха.

— Точно така! — настоятелно каза Уилсън. — Замислилият убийството на Бартън се намира в тази стая!

— Тишина! — надвика глъчката Г. М. Мърморенето бързо утихна. — Господин Даулинг има думата докато аз не остана напълно удовлетворен от ситуацията. Но искам да ви предупредя, господин Даулинг. Вече съм в лошо настроение. Времето ви е малко, а

търпението ми е на изчерпване. Ако се окаже, че грешите, *вие* и вашият странен приятел ще загазите сериозно.

Думите му нарушиха концентрацията на Оутър и той се огледа и попита:

— Кой странен приятел?

Г. М. тропна нетърпеливо с бастуна си.

— Започвайте, господин Даулинг!

Поставеният под още по-голямо напрежение Оутър отново започна да трака трескаво на малката клавиатура. Не можеше да си позволи времето и лукса да се обижда.

— Бартън беше — започна Уилсън, като се мъчеше да протака колкото се може повече, — най-добрият от всички. Алтруист, голям мислител, винаги щедро споделящ мъдростта си. Светът определено стана по-бедно място без него. Всички ние му дължим благодарност за едно или друго. И това е още една причина да приемем положението сериозно. — Изглежда тринайсетте души пред себе си. — Както прочетохте в доклада ми, бях пратен назад във времето. Бартън *направи* промени в транспортната капсула. Задачата ми беше да възстановя честотата на Шуман.

Думите му бяха посрещнати с мълчание.

Уилсън потупа Оутър по рамото. Професорът веднага натисна един клавиш и над заседателната маса се появи триизмерно изображение, показващо честотата на Шуман според Сеизмологичния център на Северна Калифорния. Графиката показваше стойностите за последните сто и двамайсет години.

— Ще ви помоля да обърнете особено внимание на стойностите от двамайсет и първи декември две хиляди и дванайсета — каза Уилсън. — Или така наречената *Точка Нула*.

На въпросната дата имаше рязко, почти вертикално спадане на стойността. Тя се свиваше от над 11,2 херца до по-малко от 7. Оттогава стойностите отново се покачваха постепенно и в момента бяха 7,45 херца.

— Тази графика изобщо не се е променила — каза Джаспър и погледна Карин за потвърждение. — *Винаги* е била такава.

— Джаспър е прав — съгласи се тя. — Графиката не се е променила.

Уилсън посочи изображението.

— Точно това искам да кажа и аз.

Дейвин кимаше.

— Желаете ли да обясните, Дейвин? — подкани го Уилсън.

Дейвин прочисти гърлото си.

— Предпочитам да не го правя, ако нямате нищо против.

— Настоявам.

Дейвин закърши нервно ръце.

— Единственото ми заключение е, че *тази реалност* се основава на порталите, активирани преди около седемдесет години. Всичко случило се в миналото — бурите в Мексико, Египет и Англия, както и датите — е в съответствие с доклада на Уилсън. Ето защо за мен няма съмнение, че рязкото спадане на честотата на Шуман е било предизвикано от *неговите* действия след прехвърлянето му.

— Но графиката си беше същата и преди пътуването във времето — отново се усъмни Джаспър.

— Дейвин? — обади се Уилсън.

— Графиката щеше да е друга, ако той *не беше* активирал порталите.

Отново последва дълго мълчание. Уилсън се обърна към Г. М.

— Бартън ми каза, че сте били загрижен относно намесата в миналото... и последиците от евентуални действия върху бъдещето. Графиката доказва, че *тази реалност* — Уилсън обгърна с жест всичко около себе си — зависи от събитията, случили се по *точно определен начин*.

— Кажете ми защо честотата на Шуман продължава да се покачва — каза Г. М.

— Уилсън не е специалист в тази област — намеси се Джаспър.

— Интересно ми е да чуя мнението му — контрира старецът.

— Заради страха — отвърна Уилсън. — Честотата на Шуман се покачва, защото милиарди хора се *страхуват...* от бъдещето... от властите... *от другите*. — Уилсън си спомни какво беше видял и почувствал. — Вестниците и телевизията подемат всичко зло и небалансирано в света, усилват го милион пъти и го вкарват в домовете на хората, сякаш болестта е норма. Същото се случва и с нас, *тук и сега*. В началото на века всички, с които се срещнах, се питаха непрекъснато какво имат да губят и размишляваха колко зло има на този свят. Всички бяха уплашени, а дори не го осъзнаваха. На

подсъзнателно ниво *всички* живееха в страх. И колкото повече се опитваха да се защитят, толкова по-уплашени ставаха. — Замълча за момент. — Честотата на Шуман несъмнено се покачва от страх. Човешкият мозък, който с много мощно електрическо устройство, допринася за това. И в някои случаи, при наличието на достатъчна сила и големина, той може да претовари цялата ни планета.

— Темата за страха ми е добре позната — каза Г. М. — Успееш ли да накараш хората да се страхуват, получаваш власт.

— Напълно съм съгласен, Г. М. И *властта* е причината Бартън да бъде убит. — Уилсън се наведе напред в опита си да изглежда уверен. — Не бях единственият пътешественик в миналото. От „Ентърпрайз Корпорейшън“ беше пратен друг Ген-ЕП със задачата да ме спре. След малко ще идентифицирам втория пътешественик.

Категоричната увереност на Уилсън накара всички да се спогледат неразбиращо.

— Информацията ми е нужна — прошепна Уилсън в ухото на Оутър. — Без нея загазвам здравата.

Професорът написа на екрана пред него:

ТРЯБВА МИ ОЩЕ ВРЕМЕ!

Уилсън нямаше друг избор, освен да рискува, така че каза високо:

— Джаспър Тредуел, вие несъмнено сте въввлечен в този заговор.

— Това обвинение ли е? — отвърна Джаспър.

— Просто констатация на факт.

Джаспър се обърна към дядо си.

— Той се държи като прокурор. Това не е съд. И *няма* да позволя да ме съдят. Трябва да сложим край на това сега, преди господин Даулинг да опита да оваля доброто ми име в калта.

— Вие *сте* замесен — решително заяви Уилсън. — И аз ще го докажа. — Потупа професор Оутър по рамото. — Второто изображение, моля.

Оутър обаче не откъсваше очи от малкия екран. Лицето му беше напрегнато. Нишката данни, която анализираше, като че ли сочеше към друг свитък. Трудно му беше да разбере как е възможно това.

— Второто изображение, моля! — повтори Уилсън. Оутър най-сетне го чу, натисна клавиш и във въздуха се появи нова холограма. Картината показваше Джаспър. Беше отбелязана датата — 21 май 2081 г., два дни преди прехвърлянето на Уилсън.

Очите на Джаспър се разшириха, но външно той запази спокойствие.

— Престанете с това нелепо представление, преди да се изложите като пълен глупак.

Уилсън обаче продължи да говори.

— Системата за сигурност първа степен показва, че *вие*, Джаспър Тредуел, сте подменили контактните лещи в лабораторията на Дейвин. — Цифровият видеозапис показва как Джаспър взема лещите с надпис „Уилсън Даулинг“ и ги сменя с други.

Джаспър посочи екрана.

— Това е изкарано извън контекст.

— Промяната на контактните лещи ме направи уязвим за тракеноидна реакция — продължи Уилсън. — И това би трябвало да ми струва живота. Защо ви беше да го правите? — Последва пауза. — Ще ви кажа защо. — Гласът на Уилсън стана по-остър. — Знам отговора. Защото изобщо не очаквахте да се върна и да разкрия ролята ви в това. Изобщо не очаквахте да се появи проблем за вас.

— Точно така, не очаквах.

Г. М. се обърна към внука си и каза с леден тон:

— Действал си без одобрението ми, Джаспър.

— Няма причини за безпокойство, дядо. Ако господин Даулинг беше пратен *напред* във времето, както бяхме решили, нямаше да има никаква опасност. Това бе просто предпазна мярка.

— Значи още тогава сте знаели какво става? — попита Уилсън.

Джаспър изобщо не се смути.

— Подозирах. Както и да е, всичко това е без значение. Подмяната на лещите не означава, че аз съм убил Бартън. И е съвсем очевидно, че *вие* сте все още жив. Тогава в какво се състои престъплението ми?

— Да продължим нататък — каза Уилсън, като се мъчеше да изглежда уверен. — Време е да разкрием втория пътешественик във времето.

Всички стояха като заковани. Дори не мигаха.

— Помните ли Магнус Клайнберг, втория Ген-ЕП кандидат? — На екрана се появи снимка на едър червенокос мъж. Само при вида му Уилсън се изнерви. — Някой знае ли какво става с него?

Андре се размърда неловко на стола си.

— Господин Клайнберг е изчезнал преди три седмици — каза Уилсън. — Три дни преди Бартън да загине в лабораторията. Интересно подреждане на събитията, не мислите ли?

Това беше особено важна част от доказателствата.

Г. М. изглеждаше загрижен.

— Да не би да намеквате, че Магнус Клайнберг е бил мъжът, изпратен назад във времето да ви спре?

— *Точно* това намеквам.

Появиха се заглавия: „Назначен е нов началник на полицията“, „Полицията преследва сериен убиец“, „Висблат е изчезнал“.

— Както виждате от тези снимки и статии — каза Уилсън, — Клайнберг *несъмнено* е бил пратен в миналото. И това означава само едно. — Той погледна към Меркуриевия екип. — *Вие* сте хората, които са го прехвърлили. — Обвинението отново беше посрещнато с мълчание. — Преди колко време го направихте?

Лицата на всички бяха безизразни.

Накрая Андре наруши мълчанието.

— През транспортния портал не е изпращан никой друг, освен вас.

Уилсън погледна изпълнените с информация холографски екрани.

— Това, което виждате пред вас, е доказателство за обратното, нали? Именно *Клайнберг* беше човекът, с когото се срещнах в миналото.

— За задействането на генератора на магнитно поле са необходими повече от двайсет петавата електроенергия — каза Дейвин, заработи на таблета си и прехвърли на екрана подробна графика на ежедневното потребление на енергия в лабораторията. Последният пик беше по време на опитното прехвърляне на Уилсън.

— Никой друг не е минавал през портала — каза Андре.

— Явно никой друг не е пътувал във времето, господин Даулинг! — каза Джаспър. Погледът му не се откъсваше от професор Оутър. Джаспър знаеше, че на Уилсън му липсва нещо важно. — Теорията ви

не струва нищо. Тези двама мъже — той посочи екрана, — Клайнберг и Висблат... ами, явно просто си приличат. Не са един и същи човек.

Думите му потвърждаваха, че е Клайнберг. Но в същото време доказателствата показваха, че той *не е* бил изпратен в миналото. Как бе възможно това? Мислите на Уилсън препусаха... и изведнъж отговорът му дойде като удар на мълния.

— Клайнберг още не е изпратен, нали? Трябва да бъде пратен в миналото, но прехвърлянето още не е осъществено. Той е все още тук! Именно затова генераторът на магнитното поле е бил включен в захранването... вие сте се *подготвили* да го изпратите, при това съвсем скоро!

По лицата на учените си личеше ясно, че е уцелил истината.

— Това е абсурдно! — решително заяви Джаспър. — Дядо, настоявам да извикаме охраната. До гуша ми дойде от тези глупави теории за втори пътешественик във времето. Уилсън не разполага с абсолютно никакви доказателства. Виж ги двамата — те *явно* не знаят какво правят. Продължават да търсят в Дейта-Тран, за бога! Ние трябва да сме разпитващите! Господин Даулинг е онзи, който нарушава правилата. Сериозно, дядо, трябваше да сме по-търпеливи. Да. *Изобщо* не трябваше да работим с естествен Ген-ЕП. С напълно непознат човек като него. Трябваше да създадем свой собствен кандидат...

И спря наред изречението.

Защото Карин съвсем леко го докосна по ръката и погледите им за момент се срещнаха. Беше много дискретно, но Уилсън беше виждал и преди този контакт и изражение. По абсолютно същия начин ръката ѝ се бе задържала върху Бартън онзи ден в командния център. Карин искаше Джаспър да млъкне, *но защо?*

Г. М. натисна интеркома на ревера си и каза:

— Синтия, извикай охраната.

След секунди двама служители в сини униформи нахълтаха в заседателната зала. Явно бяха чакали отвън.

Джаспър посочи Уилсън.

— Арестувайте този човек!

Охранителите пристъпиха напред с готови за употреба тазери и електронни белезници.

— Пазете вратата — със спокоен глас ги спря Г. М. — Това е заповед.

Те незабавно се върнаха до вратата и застанаха мирно от двете ѝ страни.

Джаспър беше озадачен.

— Какво правиш?

— Млъкни. — Г. М. се обърна към Уилсън. — Моля, продължете, господин Даулинг.

— Причината ромбът на инфлатора да бъде включен е, че Меркуриевият екип в момента се готви да прати Клайнберг в миналото — каза Уилсън. — Не разбирате ли? Все още не са прехвърлили втория пътешественик във времето.

— Значи е все още тук? — попита Г. М.

— Явно е тук, ако все още никой не е бил прехвърлян — потвърди Уилсън.

Г. М. изгледа изпитателно учените.

— Наистина ли подготвяте втори пътешественик във времето?

Точно в този миг професор Оутър вдигна тържествуващо юмруци и извика:

— Открих! — На лицето му бе изписано абсолютно облекчение — изчисленията на Дейта-Тран най-сетне бяха готови. — Открих, Уилсън! — повтори той.

Уилсън пое дълбоко дъх. Много добре осъзнаваше, че всичко зависи от този момент.

— Защо Висблат е искал вторият портал да не бъде активиран? — попита той с надеждата, че ще получи така важния отговор.

— Ако честотата на Шуман е извън равновесие — възбудено рече професорът, — пътуването във времето е *възможно*. Но ако бъде възстановена — той посочи екрана — и ако всичко е в хармония, тоест под осем цяло и една десета херца, пътуването във времето през портала Стоунхендж става *невъзможно*.

Професор Оутър се плъсна изтощен в стола си — беше работил непрекъснато над трийсет и шест часа, за да намери отговора. Събра малкото си останала енергия, подръпна Уилсън за ръкава и написа на екрана:

Между другото, Уилсън... открих още нещо.

Трябва да поговорим!

Уилсън игнорира съобщението му. Вълнуваше го едно-единствено нещо — времевите портали бяха затворени и той никога повече нямаше да види Хелена.

— Значи прекратяването на мисия Исая означава, че пътуването във времето ще остане възможно — каза Г. М., който явно идеално разбираше ситуацията.

Изведнъж всичко стана съвсем ясно.

— Точно така, Г. М. — Уилсън се обърна към групата, сякаш беше класен ръководител. — Андре, ти знаеш къде е Клайнберг, нали? — Момчето не отговори. — Карин, бихте ли ми казали къде е той? — Тя седеше мълчаливо. Уилсън сви рамене. — Има ли доброволци? Клайнберг не може да е далеч. И когато го открия, той ще ми каже кой си е осигурил услугите му.

Изглежда всички един по един.

Вълнението на Андре растеше с всяка секунда.

— Андре, това е последният ти шанс — каза Уилсън. — Каж ми къде е Клайнберг! Няма начин да се измъкнеш от истината...

Погледът на Андре се насочи наляво към Джаспър и Карин, сякаш търсеше напътствие от тях.

— Трябва да му кажем — нервно каза младежът. — Ще разбере...

Карин го зашлеви. Плесницата изплющя като бич.

— Спри! — изсъска Карин. — Не забравяй, че си член на Меркуриевия екип. И не забравяй какъв е залогът.

Андре се сви като уплашено кученце.

— Внимавай в картинката — добави тя.

В настъпилата тишина Уилсън погледна Карин — и го видя. *Очите ѝ.* Настръхна. Изведнъж всичко си дойде на мястото. Уилсън отпи глътка студена вода. Ръцете му трепереха.

— Г. М., желаете ли да научите истината? — попита той.

Старецът се изправи в стола си, готов за всичко.

— Да.

Уилсън внимателно остави чашата на масата.

— Клайнберг ми каза, че Бартън ще бъде убит, ако отворя втория портал. Сега осъзнавам какво означава това в действителност.

Джаспър разхлаби вратовръзката си.

— Внимавайте, господин Даулинг.

— Джаспър, съжалявам, но всички улики сочат *директно* към вас — каза Уилсън.

Джаспър стана.

— Повече няма да търпя това!

— Вие подменихте контактните ми лещи.

Г. М. насочи бастуна към внука си.

— Сядай! Искам да чуя какво има да каже господин Даулинг.

Джаспър погледна охранителите, изсумтя раздражено, като си даде сметка, че няма как да се измъкне, и се подчини с неохота.

— Дневникът на Бартън е изтрит от Дейта-Тран — каза Уилсън. — Всичко е изчезнало. За подобно нещо е нужно много високо ниво на достъп и много умения. Вие имате властта да го направите. Мотивът ви е бил да подкопаете влиянието на Бартън върху Г. М. — Уилсън се приготви да нанесе убийствения си удар. — Помолили сте Андре да декодира свитъка Исая още преди да бъде прехвърлен. Открихме бележките му в системата на „Ентърпрайз Корпорейшън“. И изглежда, че сте действали без разрешението на дядо си. Следователно сте имали мотива, връзките и средствата да унищожите мен, Бартън и мисия Исая.

Джаспър го гледаше и мълчеше.

— Но въпреки това вие *не сте* човекът зад всичко това — каза Уилсън. — Вярно, всички улики сочат към вас. Но вие *не сте* убиецът на Бартън.

Напрежението на лицето на Джаспър внезапно изчезна.

— Ох, слава богу.

— Тогава кой? — попита Г. М.

— Някой, който има интелекта да разшифрова текста на Исая. Някой с достатъчно власт и познания да изтрие дневника на Бартън. Член от Меркуриевия екип с техническата способност да устрои капан на Бартън в лабораторията по начин, който дори Бартън не би могъл да предвиди. И най-важното, някой достатъчно амбициозен и ловък, за да види предимствата на пътуването във времето. — Уилсън изглежда един по един четиримата на първия ред. — Човек, готов да направи всичко, за да постигне целта си.

Уилсън посочи.

— Карин Търнбери, вие сте убиецът на Бартън Ингърсън.

— Това е нелепо — тихо отвърна Карин. В гласа ѝ нямаше дори намек за смут. — Просто се опитвайте да объркате нещата.

Уилсън ѝ се усмихна.

— Вие сте го направили, Карин.

— Защо ми е да убивам Бартън Ингърсън?

— За да си издействате помощта на Меркуриевия екип.

— И за какво ми е помощта им? — хладно попита тя.

— Защото само по този начин бихте могли да ги убедите да проведат *друг* експеримент с пътуване във времето.

— Това е нелепо...

— Вие имате способността и интелекта да разшифровате бележките за мисията — каза Уилсън.

— Всички в тази стая могат да го направят — отвърна тя съвсем спокойно.

— Кой по-добре от вас би могъл да знае къде се намират файловете на Бартън и какъв е кодът за достъп? Нищо не би ви попречило да ги изтриете, ако ресните.

— Всеки с необходимото ниво на достъп би могъл да го направи — моментално възрази тя.

— Вие имате неограничен достъп до лабораторията. Никой не познава по-добре от вас генераторите на електромагнитно поле.

Карин най-сетне показа известни емоции и вдигна ръце.

— И какво, ако съм го направила? Това не означава, че съм убила Бартън. Пък и точно тук обвинението ви се разпада. Нямам никаква причина да попреча на глупавата ви мисийка. Защо ми е да го правя?

Уилсън се обърна към Джаспър.

— Затова подменихте лещите ми, нали? Защото Карин ви е казала. Тя ли ви помоли да го направите?

Джаспър не отговори.

— И какво, ако съм го помолила? — обади се Карин. — Това също не доказва нищо. Разследването на смъртта на Бартън не откри нищо. Всички тук знаят, че в самата лаборатория няма наблюдателна техника.

— Вие сте убили Бартън — каза Уилсън. — И сте инсценирали нещата така, че да изглежда като злополука. Целта ви е била да накарате Меркуриевия екип да ви помага в манипулирането на миналото. Нека позная. Казали сте им, че ако ви помогнат, *заедно*

бихте могли да спасите Бартън. Именно затова сте изпратили Клайнберг да ме спре — за да оставите пътищата през времето отворени.

— Нямаме доказателства — каза тя.

— Напротив, Карин, имам. Клайнберг ще потвърди, че *вие* сте си осигурили услугите му *преди* смъртта на Бартън. Това доказва, че сте планирали всичко. Това е една от критичните ви грешки.

Карин запази самообладание.

— Каква ми е ползата от пътуването във времето, ако самата аз не мога да го използвам?

— Много се радвам, че попитахте. — Уилсън откъсна поглед от нея. — Кажете ми, Дейвин, колко време би било нужно да промените генетично Карин в Ген-ЕП кандидат?

— Месец и половина — притеснено отвърна той. — Може би по-малко.

— Лесно ли е да се направи?

Дейвин свали очилата си и започна да ги върти в ръцете си.

— Не отговаряй! — изръмжа Карин. — Той се опитва да те изиграе!

— Не се безпокойте, Дейвин — каза Уилсън. — Виждам го в очите на Карин. Ген-ЕП процесът вече е започнал, нали? — Цветът на ириса ѝ беше различен от онзи при първата им среща в университета в Сидни. — Можем да прегледаме записите на охранителните системи, ако желаете.

На Дейвин не му оставаше друго, освен да признае.

— Започнах Ген-ЕП промяната на Карин преди дванайсет дни. Тя ми каза, че иска да се върне във времето, за да спаси живота на Бартън! — опита се да се защити той. — Да бъде подкрепление на Клайнберг! Нямах представа какви са истинските ѝ мотиви.

Андре, който се намираще извън обхвата на ръката на Карин, я погледна обвинително.

— Вие изпратихте Бартън в лабораторията в деня, когато той загина! Знаем какво направихте с генератора на магнитно поле! Знаем как го излъгахте! — Андре започна да заеква. — Аз... аз няма повече да ви защитавам.

Джаспър дръпна стола си назад.

— Съжалявам, Карин, оправяй се сама.

На Уилсън му оставаше само още един въпрос.

— Къде е Магнус Клайнберг? — попита той.

— В опитната лаборатория на втория етаж — призна Дейвин. —
Учи.

Карин изръкопляска.

— Надявам се да сте щастлив, господин Даулинг. *Вие* съсипахте всичко. Вие и вашите малки тайни. Сега Бартън *никога* няма да бъде спасен. Възнамерявах да го върна! Защото го обичах! Аз имах връзка с него. Едва след като срещна вас, той започна да ме лъже. — В този момент Карин осъзна, че е казала прекалено много. Обърна се към Г. М. и му отправи ослепителна усмивка. — Трябва да обсъдим положението.

Старецът я изгледа хладно.

— Няма начин.

Уилсън стана.

— Карин Търнбери е виновна за убийството на Бартън Ингърсън.

— Арестувайте я — нареди Г. М.

Охранителите моментално я закопчаха.

Г. М. се обърна към внука си.

— Дватамата с теб ще си поговорим, момчето ми.

Охранителите поведоха Карин към дъбовите врати на заседателната зала, но тя спря и се освободи от хватката им.

— Всички сте виновни за убийството на Бартън! — заяви обвинително. — *Всички* сте виновни!

Охранителите я изведоха насила във фоайето.

Уилсън притисна слепоочията си. Дори Карин *наистина* да смяташе да спаси Бартън, нямаше никаква гаранция, че ще може да го направи. И осъзнаването, че тя е подготвяла убийството му, за да постигне целите си, беше свидетелство за желанието ѝ да пътува във времето. Крайно необичайно, помисли си Уилсън. В известен смисъл той трябваше да благодари на *нея* за завършването на мисия Исаия. Ако Клайнберг не се беше появил в Стоунхендж, третият портал така и нямаше да се активира. Беше точно като Книга Естир. Основната тема беше предателството. Бартън беше предаден от човек, на когото вярваше — също както Артаксеркс е бил предаден от първия си министър Аман. Връзката бе доста иронична. Уилсън отново си

помисли за Хелена. На практика тя беше причината Уилсън да успее. Без нея провалът му щеше да е неминуем.

— Искам да ви благодаря за всичко, което направихте, господин Даулинг — каза Г. М. — Изпълнението на мисия Исая е изумително постижение. Всички сме ви много признателни.

— Но все още имаме проблем — намеси се професор Оутър. Всички се обърнаха към него. — Как стои въпросът с Магнус Клайнберг?

Дейвин го разбра моментално.

— Той е прав. Клайнберг е бил в миналото, а ние все още не сме го пратили през машината на времето.

— Това наистина е проблем — замислено рече Андре.

— Смятахме да го прехвърлим след три дни — каза Дейвин.

Г. М. тупна с ръка по масата.

— Интересно ми е какво мислите, господин Даулинг. Как е най-добре да постъпим според вас?

Уилсън знаеше, че има само едно решение.

— Клайнберг трябва да поеме ролята си на Висблат. Той трябва да се върне в миналото и да пристигне шест години преди мен. За да се получи, всичко случило се днес трябва да остане пълна тайна. В миналото Висблат не знаеше нищо за завръщането ми в бъдещето и трябва да се погрижите това да си остане така.

— Всичко съществува едновременно — заяви Уилсън, повтаряйки думите на Бартън. — И ние сме задължени да изиграем нашата роля в миналото. Няма друг избор.

Г. М. незабавно прие решението.

— Значи се разбрахме. Изпращаме Клайнберг в миналото. Всичко се държи в пълна тайна. Той заминава, без да има представа, че господин Даулинг се е върнал.

Всички в помещението мълчаха замислено.

— Имам въпрос — обади се Уилсън, осъзнавайки, че това е може би последният му шанс да научи отговора. Погледна Дейвин. — За жената, която срещнах в миналото. Тя защо не ме нападна, когато погледна в очите ми?

Дейвин се замисли за момент.

— Очите ѝ са били сини, предполагам. — Свали очилата си и старателно избърса стъклата им.

Уилсън мислено се загледа в лицето на Хелена, сякаш тя се намираше пред него.

— Да, сини бяха.

Дейвин потърка брадичката си.

— Това е много необичайно съвпадение, но единственото ми заключение е, че тя също е била Ген-ЕП. Само това би могло да анулира тракеноидната реакция. Просто не мога да се сетя за друго възможно обяснение.

Веднага щом го чу, Уилсън осъзна истината. С отпращането на Хелена само секунди преди прехвърлянето си той бе допуснал ужасна грешка. Тя е можела да пътува с него, а сега той никога нямаше да я види.

— Това отговаря ли на въпроса ви? — попита Г. М.

Уилсън кимна.

— Да.

— Невероятно съм впечатлен — заяви Г. М. — *Всички* сме впечатлени. Бартън избра подходящия човек за изпълнението на мисия Исяя.

— Бяхте идеалната комбинация — съгласи се Дейвин.

— Много по-умен, отколкото предполагахме — добави Андре.

„Колко странно“, помисли си Уилсън. Единствената му оставаща тайна беше омега — програмирането. От самото начало то бе нещо, което отчаяно се опитваше да скрие от всички.

— Съгласен съм... — с неохота се включи и Джаспър. — Бартън е избрал подходящия човек за работата.

Г. М. се опря на бастуна си и бавно се изправи.

— „Ентърпрайз Корпорейшън“ ще изпълни уговорката си с вас, господин Даулинг. Вече сте много богат човек. И, доколкото разбирам, остава също и това...

На прага се появи Синтия. Носеше голям плексигласов контейнер, в който се намираше картината „Светото семейство“ на Рембранд.

Уилсън впери поглед в спокойно спящото бебе под надзора на майката и ангелите пазители, реещи се над тях в мрака. Погледът му се насочи към прозореца, където слънцето се спускаше към хоризонта и оцветяваше като със златно фолио небесния купол.

Някои залези могат да спрат дъха на човек. Този със сигурност беше един от тях.

Трийсет и шест дни след началото си мисия Исаия бе завършена. Честотата на Шуман бе възстановена и убиецът на Бартън бе разобличен. Но въпреки това сърцето на Уилсън бе натежало — пътищата във времето бяха затворени и той бе изгубил Хелена завинаги.

Събитията бяха описали пълен кръг.

Преди да успее да се отърси от мислите си, професор Оутър се наведе към него.

— Представи се като същински Шерлок Холмс. Много впечатляващо. *Наистина*. Но преди да се възгордееш от комплиментите ми, трябва да ти кажа още нещо. — Професорът шепнеше толкова тихо, че никой, освен Уилсън не можеше да го чуе. — Дейта-Тран откри в превода още нещо. — Той посочи екрана. — Връзка към Първа книга на Ездра, петнайсетата от Стария завет. — Тонът му беше ужасно сериозен. — Като че ли има и друга работа за Надзирателя, Уилсън. Нещата още не са приключили.

В живота най-големите приключения не са онези,
които търсим, а онези, които търсят нас.

Бартън Ингърсън

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.